

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Baldwin_Bill-Navigator_7-Vzdor.PDB

PDB Name: Baldwin_Bill-Navigator_7-Vzdor
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.9.2006
Modification Date: 3.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BILL BALDWIN

VZDOR

(překlad Pavel Musiol)

Prolog

13. heptadu 52014
Mezihvězdný prostor:
Na cestě z Braltaru na Atlantu

"Pozor všem!" promluvil jsem do lodního rozhlasu - mohu říci, že vzhledem k okolnostem poměrně klidně. "Všichni na svá místa! Pozor všem! Všichni na svá místa!" Na okamžik bylo slyšet pouze překvapené ticho a tlumené, všepromikající hučení pohonu. Pak se loď rychle naplnila překotným dusotem běžících nohou a boucháním uzávěrů vzduchotěsných přepážek, jak naše posádka chvátala k těm nemnoha funkčním destruktörům, které jsme na palubě měli.

Letěl jsem na vedoucí pozici v konvoji šestnácti Sheringtonových útočných lodí Starfury Mk 7 určených k obraně Atalanty, obrovské základny Imperiální flotily na Hador-Haelicu. Byli jsme takřka v polovině cesty z Braltaru, imperiální kosmické pevnosti v přilehlém sektoru galaxie, a až do doby před několika okamžiky jsme museli čelit pouze nudě nezáživné třídní cestě. Pak se v jedné z našich kulovitých obrazovek zhmotnila hlava a ramena Yin Hardwycka, našeho systémového důstojníka, který nám sděloval špatné zprávy. Blížily se k nám další lodě - a zde bychom mohli stroje naší strany očekávat jen stěží. "Dampieri, poručíku?" odhadoval jsem.

"Oba naše přibližovací systémy indikují, že nepřátelské lodě jsou Dampieri DA-79, admirále Brime," odvětil.

"Dejte mi to všechno sem."

"Rozkaz, pane. Osm DA devětasedmdesátek dva sedmdesát pět stupňů napravo, nula celá devatenáct světelných let, kurz tři padesát pět stupňů napravo; 25M světelné rychlosti a rychle se přibližují."

"Mám to," odpověděl jsem a zamyšleně sledoval tok neustále se měnících barev a odstínů na svém displeji. Loď voněla novotou; teplý kov, těsnění, logické obvody, leštadlo, lidé. Všechno příliš nové. Dnes jsme na žádnou velkou bitvu připraveni nebyli. To samozřejmě ty Dampieri tam venku nevěděly... a možná se to ani nedozví - když to provedu dostatečně chytře.

V těchto nebezpečných časech všichni poddaní našeho císaře Onrada Pátého chytrost potřebovali - protože chytrost byla skoro to jediné, čím mohli bojovat. Naše staré Impérium vzdorovalo statečně, bylo však v domovské galaxii téměř osamoceno a bez spojenců. Pomoc proti náporu Ligy Temných hvězd Nergola Triannika mohlo očekávat jen od Svazu Spojených Sodeskayských Republik - který však v současnosti musel rovněž čelit útokům. Viděl jsem, jak naše velké spojenecké hvězdné systémy kapitulují pod těmito útoky jeden za druhým: A'zurn, pak Gannet, pak Lamintir, pak Korbu, poté dokonce mocný Effer'wyck. Poslední případ byl navíc spojen s neslavným ústupem expedičních sborů generála Hagbuta ze starého Dankirku. Nyní ležela u Triannikových okovaných bot dobrá půlka galaxie.

Jak Liga postupovala, přidávali se k ní s velkým zájmem i další rádoby diktátoři. Jeden z nich, velkovévoda Rogan LaKarn z Toronu si rychle uvědomil, že i on by mohl podobným způsobem rozšířit hranice své vlastní říše mimo fluvannské teritorium, kterého se zmocnil dříve. Ale k tomu potřeboval pomoc. Za tímto účelem se spojil s diktátorem Triannikem a nakonec sám vyhlásil válku Impériu, čímž vážně ohrozil všechny dosud neporobené fluvannské planetární soustavy spolu se zdroji, které byly v současnosti pro Impérium nejcennější a nejkritičtější.

Můj nový úkol po mně vyžadoval, abych s tím vším něco udělal... nějakým způsobem.

Krátce jsem pohlédl na přední hyperobrazovky - po více než polovině standardního dne, kdy se nacházely na seznamu oprav, už opět překládaly hyperrychlostí zmatené fotony do srozumitelného obrazu. Zatím nic. Dampieri byly stále příliš daleko. Ve větší blízkosti jsem mohl sledovat, že naše ostatní Starfury už přešly ze sevřených formací užívaných při letech na dlouhé vzdálenosti do čtyř letek o čtyřech lodích - takzvaných 'čtverců', bojových formací vzájemně se podporujících dvojic - které jsme odnedávna začali používat. 'Červený' čtverec - jediná čtveřice lodí s aktivovanými

destruktorů - patřil mně.

"Červený Modrém: mám vizuální kontakt se čtyřmi neznámými loděmi na modrém apexu. Třicet c'lenytů a rychle se blíží."

Mžoural jsem do hyperobrazovek za levým ramenem. Postupně se v dálce v horní straně obrazovky začala vynořovat formace slabých teček pohybujících se pod úhlem vůči okolním hvězdám, jak se hnaly 'kosmickým tunelem'. "Mám je, Modrá jedna, šest banditů na modrém apexu." Potvrdil jsem příjem hlášení, stočil loď vpravo, abych získal lepší pozici pro sledování a uvažoval jsem nad dalším postupem. I když v torondské flotile sloužili především špatně vycvičení gauneři získaní z řad gangsterů - navigátorský talent se nemusí vždy nutně pojit s osobní čestností: stačí se podívat na vlastní skvělou Flotilu - lodě, na kterých létali, byly skvělé a velmi dobře vyzbrojené. Podceňování jejich schopností by mohlo velmi dobře být smrtelnou chybou... protože stačil jediný šťastný zásah a.. puf, sbohem živote. Bude nezbytné se těm lodím postavit okamžitě. "Měli bychom se raději podívat, co mají za lubem," řekl jsem a obrátil naše Starfury s poloviční výzbrojí do útoku. Samotné pomyšlení na to mě děsilo! Ale sotva pár sekund po změně kurzu mě ta šestice Dampierů zase uklidnila, když ostře změnila kurz a přešla na dráhu vedoucí paralelně s naším konvojem - daleko mimo dosah destruktorů. Mohl jsem zajásat!

Ještě chvíli jsem letěl dál na daném kurzu, aby se trochu zapotili. Pak jsem i já obrátil a navedl svůj čtverec na kurz, kterým se od sebe obě skupiny oddělily. Reakce torondských mě nijak zvlášť nepřekvapila, ale přesto se mi ulevilo. Naše třítrupé Sherringtonovy Starfury byly elegantní, 330 iralů dlouhé útočné lodě, které dokázaly překonat 75 M rychlosti světla a porvat se s čímkoliv, co proti nim mohla galaxie postavit. Ve srovnání se Starfury 1C, tímto 'kapesním bitevním křižníkem', který byl jejich přímým předkem, byla jejich velikost snížena na polovinu, přesto si však uchovaly tutéž výzbroj v podobě baterie 406mmi destruktorů, přičemž si ovšem vystačily s patnáctičlennou posádkou. Ve své třídě stíhacích strojů s krátkým doletem si vysloužily skvělou pověst a obávala se jich celá galaxie. Nepřátelští velitelé na druhé straně neměli s největší pravděpodobností ani tušení, že osm strojů z našeho konvoje není ozbrojeno. A stejně tak netušili, že naše čtyři lodě - ta takzvaná eskorta - je destruktorů ozbrojená jen částečně.

Náš politováníhodný nedostatek palebné síly byl smutnou životní skutečností. Samotný úspěch Sherringtonových stíhacích strojů byl vyvážen právě touto nedostatečností - alespoň při určitých druhích misích. Navzdory tomu, že měly ta nejlepší grava a pohonný systém jaký existoval, byly jejich aerodynamické tvary, třítrupá konstrukce a pohonné jednotky navrženy pro plnění úkolů, které od samotného startu netrvaly déle než jeden standardní den.

Mých šestnáct lodí už letělo nepřetržitě více než dva standardní dny a aby se vůbec dalo dosáhnout alespoň toho, bylo nezbytné odpojit četné pomocné systémy. Abychom zvládli doletět ještě jeden a půl standardního dne, který nás v naší současné pozici dělil od Atalanty, museli jsme odpojit buď všechny destruktorů, nebo většinu kontrolních systémů. Dospěli jsme k vtravkému kompromisu, že čtyři z lodí budou mít posádku výlučně z příslušníků Flotily - šest aktivních destruktorů (z původních dvanácti) na jednu loď a jen ty nejnnutnější kontrolní systémy. Nikdo, a nejméně ze všech já sám, tím nebyl příliš nadšen, ale eskadry umístěné na Atalantě budou ve velmi brzké době potřebovat posily. Proto jsem souhlasil, že konvoj povedu; stejně jsem tam měl namířeno. Přesto se po této cestě budou další posily muset posílat transporty, přinejmenším do té doby, než někdo z naší strany vymyslí dobrý stíhač s dlouhým doletem. Rozhodl jsem se přeskupit lodě do jedné jednotky. To, že se tím zvýšila jak velikost, tak její palebná síla, byl jen čirý bluf, ale už jen to, že jsme vypadali nebezpečnější než ve skutečnosti, se mohlo vyplatit. Prostřednictvím KA'PPA vysíláče jsem ostatním Starfury odvíšal jsem povel 'všichni ke mně' - nekódované, aby si ho mohli na palubách svých Dampierů přečíst i Torondané. KA'PPA vysíláče dokázaly doručit 'balíčky informací' okamžitě všem naslouchajícím přijímacím stanicím ve známém vesmíru. Přijímače na oplátku obvykle ignorovaly zprávy adresované někam jinam, ale já jsem si byl jist, že Torondané neodolají a budou skenovat vše, co se k nim dostane. Můj malý trik mohl přinejmenším způsobit, že při útoku na chvíli zaváhají. A tato krátká prodleva mi už během kariéry bojového navigátora nesčetněkrát zachránila život.

Jakmile ostatní zaujali pozice, nespustil jsem z šestice Dampierů oči a představoval si, jak mezi nimi a jejich nadřazenými horečně létají KA'PPA zprávy. Tihle Torondané na samostatné akce nikdy moc nebyli. Této slabiny jsem měl v úmyslu využít, a to jak nyní, tak i v bitvách, které mě jistojistě čekají, samozřejmě za předpokladu, že se mi nejprve podaří dostat na Atalantu.

Můj nový úkol: převzít velení nad vojenskou základnou atalantského velkého přístavu, včetně 71. perutě lodí Starfury - hlavního prostředku obrany vesmírného sektoru planety Haelic. Její současný velitel kontradmirál W. Groton Summers, známý Triannikův sympatizant a člen Ligou podporovaného Sdružení pro intragalaktickou reformu (SIGR), nechával základnu úmyslně chátrat. Podle mých informací jej v imperiálním parlamentu před obviněním chránili mocní, Lize stranici politikové ze SIGRu.

Velký přístav se už po řadu let nacházel pod dvojí správou: vojenské velitelství mělo odpovědnost za chod základny Flotily a civilní správce přístavu řídil obchodní část přístavu. Oba úřady se - přinejmenším teoreticky, když už ne v praxi - zodpovídaly převážně reprezentativnímu orgánu guvernéra přístavu, jenž byl jmenován přímo znašeho vzdáleného imperiálního hlavního města na planetě Avalon. Ovšem tato tradice se měla změnit, alespoň na nějaký čas. Poslední civilní guvernér Photius I. Grünwald, starý, nestranný akademik, zesnul před několika týdny přímo ve své kanceláři. Neměl být nikým nahrazen. Jak vojenský velitel, tak správce přístavu se budou místo toho zodpovídat přímo Avalonu. Tak bude mít během této značně obtížné dějinné situace Admiralita mnohem přímější vliv na vojenské i civilní operace.

Můj první úkol: vrátit základnu do bojeschopného stavu v nejkratším možném čase. Summers nechal vše dojít do naprosto výjimečného stádia rozkladu, řekli mi s úsměvem - všichni se jenom usmívali - takže to nebude žádná procházka růžovým sadem. Ale vy jste, Brime, nikdy snadné úkoly nedostával, takže se dá říct, že jste pro tuhle práci víceméně ten nejvhodnější člověk, nebo ne? Pak se na chvíli odmlčeli - jen na krátkou chvíli. Myslíme si, že druhá část

vašeho úkolu se vám bude zamlouvat daleko víc, pokračovali, třebaže je nekonečně obtížnější - a nebezpečnější. Ale dokud nesplním tu první část, odmítli mi o ní podat jakékoli další informace - jen něco o čase, který se rychle krátí, a že kódové označení zní Safir...

To byla živná půda pro mnoho myšlenek. Zatím se plány Negrola Triannika a jeho Ligy Temných hvězd soustředily na z větší části neúspěšný útok proti našim pěti hlavním imperiálním planetám - o němž se dnes hovořilo jako o bitvě o Avalon - po němž následovala invaze na Sodeskayu. Tento podnik se také pomalu dostával do problémů, jak velcí sodeskayští Medvědi pod velením mého starého přítele maršála Nikolaje Januarjeviče Ursise získávali nezbytnou sílu a sebedůvěru k obraně své vlasti.

Rozlehlá základna na Atalantě o více než půl galaxie dále zatím navzdory své ohromné velikosti a strategické poloze mohla v rychle se vyvíjející Druhé velké válce hrát jen více méně podružnou roli. Nebylo to tím, že by náš vojenský štáb na Avalonu považoval Atalantu za nedůležitou, ale imperiální zdroje byly silně omezené z důvodu dlouholetého odporu Ligo podporovaných mocných zájmových skupin SIGRu schvalovat výdaje na obranu. Dokud domácí výroba nesrovná krok s poptávkou, budou se muset naše chabé síly soustředit v oblastech, které jsou aktivně napadány.

Podle našich nejlepších zpravodajských informací byla planeta Hador-Haelic další na seznamu Triannikových cílů, ačkoliv zatím nikdo nedokázal přesně říct, kdy má k útoku dojít. Já osobně jsem měl podezření, že tento nedostatek informací nebyl ani tak známkou selhání našich zpravodajských služeb, jako spíš toho, že Triannic zadal tento konkrétní úkol svému poskokovi z Torundu, velkovévodovi Roganu LaKarnovi a jeho lajdácké vojenské organizaci, kterou dal dohromady poté, co získal - či spíše 'uloupil' - torondský trůn.

Hleděl jsem skrz hyperobrazovky a právě jsem se chystal provést další klamný manévr všemi svými šestnácti loděmi, když se k nám Dampiery náhle obrátily zády a zmizely mezi hvězdami. Pravděpodobně měly namířeno na Otara't ležící ani ne půl dne letu od Atalanty. Pokrčil jsem rameny, můj malý klam zafungoval docela dobře, ale ti zatracení Torondané si mohli snadno spočítat, kam letíme. Bylo předem jasné, že - dříve či později - se s nimi znovu utkáme... a pak znovu a znovu.

Kapitola první

Zcela nové vedení

15. - 16. heptadu 52014

Meziplanetární prostor, blízko Hador-Haelicu

Hador se z mihotavého světélka změnil v hvězdu žhnoucí oslnivým jasmínovým jasnem dominujícím temnotě na našem levoboku. Disk planety Haelic zabíral většinu předních hyperobrazovek, zatímco moje vyčerpaná posádka připravovala Starfury na přistání. KA'PPA kanály byly plné hlášení z lodí, které neustále přilétaly a odlétaly z obrovského přístavu Atalanta a přilehlé základny Flotily. "Všichni na svá místa! Připravit na přistání! Všichni členové posádky na svá místa k přistání!" volal jsem do lodního rozhlasu. "Odstavít všechny nadsvětelné systémy..."

Stísněný navigační můstek zespodu znovu naplnilo vzdálené dunění vzduchotěsných přepážek a uzávěrů, posádka spěchala na svá stanoviště a na lodi zavládl tentýž poloorganizovaný zmatek, jaký se s přechodem z mezihvězdného režimu spojuje vždy.

Zatímco loď zpomalovala na rychlost světla, hleděl jsem před sebe a čekal, až dokončíme přechod. Všechny hyperobrazovky zatím nabízely pohled na nadsvětelnou simulaci vnějšího prostoru. Ale pak... bylo už zcela patrné, že začínají stále více průhlednět, jak naše velké pohonné jednotky Čaroděj 60 začínají překonávat ten strašlivý hybný moment, který nás přenesl přes čtvrtinu galaxie až z velké imperiální kosmické citadely Braltar.

Když jsme prošli hranici rychlosti světla, zapojil jsem šest silných gravitačních generátorů ADMIRALTY-391, jež naše loď používala při podsvětelných rychlostech, a pak jsem vypnul pohon. Zatím se fotony začaly pohybovat rychlostí, kterou lidské oko dokázalo dekodovat, a obrazovky zcela zprůhledněly. Odhalily okrovou planetu s odstíný ultramarínových barev, tu a tam zakrytými průsvitnými závoji bílých mračen. Zdálo se mi, že jsem poprvé tento výhled spatřil asi před tisíci éony - během zcela jiné války.

Snažil jsem se zaplašit vzpomínky na minulost, zatímco jsem absolvoval litanii žádostí o povolení k přistání u planetární centrály. Povolení jsem obdržel, s tou druhou záležitostí jsem však neuspěl. Žena s dlouhými hnědými vlasy, kterou jsem tehdy znal - tvář, která nikdy zcela nezmizela z mé paměti. Byla tam stále - dal jsem si tu práci a zjistil si to.

Pamatovala si mě ještě po všech těch dlouhých letech? Stál jsem jí vůbec za to? Právě teď bych na ni raději myslet neměl, ale...

Atalanta mě vždy fascinovala, a to nikoliv jen kvůli ní. Město sloužilo jako životně důležité kotviště toho či onoho druhu po nesčetné věky - už dlouho před nástupem věku vesmírných letů mířily k jejím už tehdy věkovitým molům a přístavním hrázím námořní lodě. Nadsvětelné cestování změnilo civilizaci na Haelicu až do morku kostí a postupně se tvář Atalanty slila i s tvářmi celé planety. Příchod válečného řádu Gradgroat-Norchelitů a následná výstavba jejich obrovského kláštera na temeni hory a orbitálních pevností dodala celoplanetárnímu městu ještě další identitu - takovou, která s konečnou platností zachránila samotnou existenci Impéria během poslední bitvy První velké války. Boje účinně zničily většinu historického města, stejně jako flotilu Ligy. To druhé mělo za následek, že se císař Negrol Triannic začal prostřednictvím zrádného příměří ucházet o přátelské vztahy s Impériem, což vyústilo v podepsání Garacké dohody. A teď přišla další válka a Atalanta se znovu zmítala v bídě a bolestech, které se vždy pojí s

významnou strategickou polohou.

Přímo před námi - popravdě, nyní spíše pod námi - získal Haelic další rozměr. Mé Starfury sestupovaly houstnoucí atmosférou jako meteory, přičemž aktivovaly směrové zářiče plazmové energie, aby ochránily své trupy před žářem. Periferním viděním jsem zkontroloval ostatní čtverce - všechny udržovaly dokonalé rozestupy na levoboku.

Řídili jsme se dolů směrem k hladině a beztvaré mase mraků, která se rychle stala pohybuující se šedivou hmotou se světélkujícími okraji. Obzor ztratil zakřivení a já přešel z režimu navigace v bezbřehé prázdnotě hlubokého vesmíru na manévrování v přeplněném řízeném letovém prostoru. Mrkl jsem na výškoměr a zapojil vysílačku. "Centrálo Atalanta," vysílal jsem, "flotila ST-337F s konvojem ART-19 žádá o povolení k přistání."

"Flotila ST-337F," odpověděl okamžitě civilní dispečer, "konvoj ART-19 má povolení letět k orbitální bóji devět devět jedna, frekvence sedm osm čtyři tři. Po přiletu pokračujte v sestupu na dva pět nula c'lenytů a zpomalte na rychlost dvacet pět nula nula."

"Flotila FA-337 potvrzuje nasměrování na bóji devět devět jedna. Konvoj je v současné chvíli na pět padesát c'lenytů a rychlosti třicet jedna nula nula."

Během dvaceti cyklů jsem měl na pravoboku na dohled boji vysílající kódované sekvence záblesků rubínového světla. Už jsme se nacházeli notný kus v atmosféře a výšku jsme měřili spíše v iralech, než c'lenytech. Před námi nám zkřížila cestu odlétající obchodní loď na cestě do volného vesmíru. Zatímco se Starfury prodírala vírem její gravitonové brázdy, objevila se na kulovité obrazovce po mé pravé ruce hlava a ramena mladé ženy. "Flotila FA-337," řekla, "konvoj ART-19 může sestoupit a držet letovou hladinu tři sta."

"Konvoj ART-19 sestoupí na letovou hladinu tři sta," potvrdil jsem a zkontroloval místní provoz na hyperobrazovkách. Díky dlouholetým zkušenostem jsem věděl, že letoví dispečeré z Centrály jsou těžce přepracovaní - a že přístroje, s nimiž pracují, se modernizují jen zřídka. Byl jsem na světě už dost dlouho na to, abych věděl, že jedna z prvních věcí, která se za války vydává na příděl, je vždy bezpečnost, ale všichni velitelé obou válčících stran - včetně mě - dál pokrytecky káží jakési evangelium bezpečnostních předpisů, jako by mu opravdu věřili každé slovo.

Prošli jsme hustou vrstvou mračen rozlehlou téměř jako celý kontinent, který halila. Jen pár set iralů pod námi jsem rozeznal přinejmenším další čtyři vrstvy špinavých, šedivě vyhlížejících mračen - zbytky frontálního systému zvolna se pohybuujícího dolů z polárních oblastí planety.

"Flotila FA-337 s konvojem ART-19, sestupte a držte se na jedna nula tisíc iralech a miřte na tři jedna pět na setkání s radiálou modrá-pět," nařídila nová dispečerka. Měla hezké modré oči.

"Tisícere díky," odpověděl jsem. "Konvoj ART-19 sestupuje na jeden tisíc iralů a směřuje k radiále modrá tři jedna pět." Naslouchal jsem rytmickému hučení grav hřmějících ve dvou nižších trupech naší Starfury - v „pontonech“, jak zněl správný konstrukční termín - na obou stranách lodí. Pomyslel jsem na technickou posádku, která toužila po pevné zemi přinejmenším stejně silně jako já sám.

Zapojil jsem pomocné zvedáky a zaposlouchal se do kvílení grav, které se musely vyrovnat s další zátěží navíc. O několik sekund později se celá loď otřásla, jak se na obou stranách hlavního trupu aktivovaly žebrované chladiče a zavaly v poryvech vzduchu.

"Flotila FA-337 s konvojem ART-19 letí přímo k modré radiále tři devět tři, kde překročí práh na osm pět tisíc a udržuje výšku." Hleděl jsem na výškoměry a ve chvíli, kdy se odpojil autopilot, jsem zapnul přistávací světla. Autopilot byl jediný dosud aktivní automatický přístroj na palubě. Popravdě, já sám jsem často létal s odpojenou automatikou, zvláště během startů a přistání. Nebyl jsem v žádném případě sám, alespoň mezi lepšími navigátory...

Během dalších minut dispečerka snížila naši rychlost na 200 cpm (c'lenytů za metacyklus), pak na 150, než nás navedla na navigační přistávací vektor. Před námi se ve večerním světle rýsovala nezaměnitelná silueta zářičího přístavního města - Atalanta! Prejel jsem očima velikou vyvýšenými Městské hory, kde zapadající slunce ozařovalo rekonstruovaný kolosální Gradgroat-Norchelitský klášter. Neubránil jsem se narůstajícímu pocitu vzrušení. Již dvakrát sehrálo toto legendární město důležitou roli v mém životě. Bylo jasné, že třetí opakování se rychle blíží...

Na mé kulovité obrazovce se objevil další dispečer: tentokrát to byl mladý muž s krátkými, ohnivě rudými vlasy.

"Flotila FA-337 s konvojem ART-19," prohlásil, "vaše loď má povolení k přistání po jednotlivých čtvercích v řadě za sebou; vektor devadesát osm vlevo. Vítr od tří set na čtyři šest s poryvy do pět devět."

"Děkuji, atalantská kontrolní," odpověděl jsem. "Konvoj ART-19 má povolení k přistání po jednotlivých čtvercích v řadě za sebou: vektor devadesát osm vlevo." Přepojil jsem na frekvenci konvoje. "Velitelé čtverců - slyšeli jste všechno?"

"Potvrzujeme, admirále," odpověděly sborově tři hlasy.

"Dobře," přikývl jsem. "Já vezmu své Čtyři lodě dolů jako první. Harrisí, vy uděláte kruh a poletíte s Modrým čtvercem za mnou, další bude Kimple se Žlutým a nakonec Bell se Zeleným. Nějaké dotazy?"

"Žádné, admirále."

"Uvidíme se na povrchu," řekl jsem, když před námi ve večerním nafialovělém šeru vzplálo sytější rudé světlo. Poryv větru tlačil loď vpravo a světlo se začalo rozptylovat po horizontálních liniích. Když jsem opravil kurz směrem doleva, rudé paprsky se spojily a znovu se oddělily, tentokrát ve vertikální rovině. Ještě poslední korekce a všechny se znovu slily - tentokrát na středové čáře. Posílil jsem pomocné zvedáky a zvýšil přívod energie o deset, abych kompenzoval nové zatížení.

Další kontroly systémů před přistáním. Průběžný tah: ZAPOJEN; přepínače rádiového navádění nastaveny na RÁDIO; letové panely zkontrolovány. Zbylé tři lodě z mého čtverce se za mnou nyní zformovaly do protáhlé řady, přičemž každá další loď vybočovala lehce vlevo. Bylo na čase, abych zahnal celou posádku nižších palub do křesel. "Všichni připoutat na svých místech. Všichni připoutat na svých místech..."

Výškoměr, letové a navigační přístroje nastaveny a zkontrolovány; EPR rychloměrné čipy redukovány na jedna třicet

jedna a zkontrolovány, brzdící klapky UZAVŘENY. Omezil jsem přívod energie a loď začala klesat. Na hyperobrazovkách na pravoboku se mihl virtuální les přístavních jeřábů, pak obrovské kulaté věže, zatemněné kupole a bludiště vysokých krystalických konstrukcí lesknoucích se v posledních paprscích zapadajícího Hadoru. Tři tisíce iralů po mé levé straně se z hlubin noci zhmotnilo úctyhodné město zatemněných skladišť a doků; v každém z nich se nacházel ten či onen typ kosmické lodi.

Výška už jen pouhých sto iralů, a teď - přijde ta část, kde se pozná rozdíl mezi navigátorem a rádoby navigátorem. Opatrně jsem přešel na směrovací motory a soustředil se na hřebeny vln lesknoucích se před námi v záři přistávacích světél. Sestupová dráha... sklon sestupu... rychlost... úhel klesání. Nic z toho nebylo dokonalé, ale vzhledem k výšce se to dokonalosti dost blížilo, zvláště s člověkem u řízení. Zvýšil jsem ještě trochu tah - měl bych se držet na 3 až 4 cpm - a pak jsem ztlumil směrové motory. Příd' se naklonila po větru, tak jsem lehce naklonil trup, abych nás popohnal. Nepatrně jsem zvedl příd'. Posoudil jsem směr a velikost vln... udržoval výšku... začal jsem obratně vyrovnávat náklon našeho trojdílného trupu a v příštím okamžiku temné vody vyšpláchly k nebi a zalily postranní hyperobrazovky. Pak trochu ustoupily, když jsme se dostali do doliny, a znovu vystřelily vzhůru, jakmile jsem jemně přitiskl trup k hladině. Ještě dvakrát jsme se mohutně zhoupili, než jsem lehce stlačil gravitační brzdy. Dlouhé proudy gravitonů vystřelily vpřed, uhlazovaly vlny před námi a zpomalovaly loď. Za okamžik jsme už stáli a lehce se kolébali na hladině velkého přístavu. Přepojil jsem na místní gravitaci (jako obvykle jsem při tom málem přišel o obsah žaludku) a nastavil ovládací prvky na povrchový režim. Na obrazovkách nad hlavou jsem uviděl, že obloha se už vyjasnila a hvězdy galaktického středu se nad námi prostíraly jako třípytí baldachýn, prozařující vodní hladinu miliony barevných světél všemožných odstínů. Po dlouhých letech, která uplynula jako jediný okamžik, jsem se znovu vrátil na Hador-Haelic do Atalanty - a snad také ke zralé ženě s dlouhými hnědými vlasy, která se z mé mysli během uplynulých třinácti let nikdy nevzdálila. Znovu jsem se soustředil na loď - teď nebyl čas oddávat se vzpomínkám na ni!

*

Sotva jsme uvolnili přistávací vektor, když se na kulovité obrazovce objevila přístavní dispečerka se znepokojeným výrazem ve tváři.

"Správa přístavu všem čtvercům konvoje ART-19... Správa přístavu všem čtvercům konvoje ART-19," řekla, "naved'te urychleně všechny své lodě na individuální modré pojižděcí vektory. Opakuji - urychleně. Hrozí bezprostřední nebezpečí nepřátelských náletů."

"Červený čtverec vyhledává vektor," odpověděl jsem bez sebemenší stopy překvapení. Ti prevíti nás měli zaměřené.

Po přechodu na povrchové režimy byly naše Starfury na energetické křivce příliš pozadu nato, aby se dokázaly zase rychle zvednout - zvláště pokud přitom musely čelit útoku. Ještě jsem ani nedomluvil a Červený čtyři se prudce obrátil k přístavu, následován Červeným tři a pak i dva. Na mé přední hyperobrazovce se náhle rozzářil modrý přístavní vektor. Namířil jsem na něj zaměřovací tubus, dokud všechna tři modrá světla na mém navigačním panelu nesplynula, a pak už to bylo jen na mé Starfury. Nyní jsme se hnali po vektoru přímo vpřed, dálkově řízení odněkud z temnoty před námi. Zvedl jsem se z navigátorského křesla a zahleděl se do tmy na zádi, kde skrz oblaka vodní tříště ani ne tisíc iralů za námi směřoval na přistání Modrý čtverec.

Ve chvíli, kdy Žlutý čtverec hlásil, že jsou dole, jsem v místě, kde se světla mihotající se na hladině začínala utápět v temnotách, spíše vycítil než skutečně spatřil veliký otvor v mohutném vlnolamu. Právě z něj vycházel můj pojižděcí vektor. "K ukotvení a zajištění připravit," rozkázal jsem prostřednictvím lodního rozhlasu. Okamžik na to se na horních stranách plováků otevřely poklopy a záhy se čtyři námořníky v magnetických botách, nepromokavých kombinézách a velikých izolačních rukavicích rozběhly po vlhkém, matně osvětleném povrchu paluby, aby otevřely naše optické úvazníky.

Když se naše čtyři lodě blížily k mohutnému vchodu, prozářil oblohu oslnivý záblesk a všechny hyperobrazovky zmatněly, jako by opodál vybuchla hvězda. Úlekem jsem nadskočil v sedadle, ale pak jsem se uklidnil. Samozřejmě - gradgroat-norchelitské orbitální pevnosti! Ty by na útočníky z vesmíru vypálily jako první.

Další oslepující záblesk. Pak další a další, dokud se tma nezměnila v den pulzující bezbarvým, modrobílým světlem. A pak... opět tma - tma o to temnější, že ostře kontrastovala s předchozími záblesky.

Věděl jsem, že se útočníci buď dostali z dosahu pevností, nebo byli zničeni. Vyslechl jsem hlášení Zeleného čtverce o přistávacích manévrech, a pak jsem ostře zahrnul směrem k pobřeží. Celý konvoj ART-19 se přinejmenším dostal bezpečně dolů - třebaže v bezpečném úkrytu ještě nebyl.

Náhle se naše čtyři lodě ocitly v bezpečí temné jeskyně a uháněly ve čtveřici čímsi, co vypadalo jako široký kanál. Z pozice mé Starfury, která se nacházela nejvíce vpravo, se zdálo, že se má loď žene vpřed podél velmi pevně vypadající hráze vzdálené pouhých pár iralů - aniž by ji někdo navigoval!

Prudce jsme zastavili a zatímco grava běžela naprázdno, já se znovu otočil, abych se podíval na záď. Právě včas, abych uslyšel hlášení lodí z Modrého čtverce, že jsou bezpečně uvnitř, a spatřil čtyři matné stíny na pozadí takřka naprosté temnoty. Potom oblohu nad hangárem prozářily nezaměnitelné záblesky destruktorků, které vykoupaly Žlutý čtverec, prodírající se kupředu učiněnou džunglí světélkující žlutozelené vodní tříště, v jasných světelných pulsech. Už byl téměř u vchodu.

S hrůzou jsem sledoval, jak se Starfury uhánějící nejvíce vpravo zvedla z vodní hladiny na blyštivě světélkující erupci nazelenalé energie a vodní tříště. Zatímco její nešťastný navigátor zápasil se řízením, zvedala se příd' lodi výš a výš, a pak se prudce naklonila na pravobok a klesla dolů - právě v okamžiku, kdy se jí podařilo dostat ke vchodu do hangáru. V příštím okamžiku čelně narazila do sloupu z pevné skály, rozlomila se vedví a explodovala, rozsévajíc kolem žhnoucí oblaka jisker, jak se bokem otřela o svého nejbližšího souseda. Další záblesky destruktorků, tentokrát mnohem jasnější.

Flotila na základně konečně opětovala palbu - zatímco se hangárová vrata začala zavírat.

Ale kde byl Zelený čtverec?

Další mohutná exploze - a za ní se do vchodu prodrala hranatá loď, od přídě po zád' v jednom plameni. Jeden z nových torondských Dampierů! Zasažená loď explodovala v oslnivém záblesku čisté energie, ale mohutné dveře se nepřestaly zavírat. Pak se bez varování skrz trosky prodrala ještě jedna Starfury a hned za ní druhá a třetí a jen tak tak se jim podařilo proniknout do úzké škvíry, která ve dveřích zůstala. Hned na to zahřměl druhý výbuch a dveře se konečně s třeskutím zavřely.

Za okamžik se rozsvítilo vnitřní osvětlení. Krátký pohled kolem mi prozradil, že se nacházíme v obrovském klenutém tunelu vytesaném do skály, přinejmenším tisíc iralů vysokém a alespoň pětkrát tak širokém. 'Kanál', jenž jsem tušil ve tmě, byla ve skutečnosti dvě mola lemující obě strany podzemní chodby, která se podle všeho táhla dobrého čtvrt c'lenytu v obou směrech. Vrak sestřeleného Dampierů stále doutnal u zavřených dveří a šest přeživších lodí ze Zeleného a Žlutého čtverce stálo rozděleno do dvou řad za stroji Modrého čtverce. Všechny byly na první pohled nepoškozené, stejně jako moje vlastní Starfury a zbylé tři lodě Červeného čtverce.

Přišel jsem o dvě ze šestnácti lodí Starfury pod mým velením - ztráty tedy nečinily ani dvanáct procent. Nic, na co bych mohl být nějak zvlášť hrdý, zvláště když lodě celou cestu překonaly v bezpečí. Budou nám chybět, o tom nebylo sporu. Z místa, kde jsem stál, jsem mohl napočítat dvacet devět dalších Starfury ukotvených ve třech řadách podél celého kanálu. Patnáct starších lodí třídy Defiant kotvilo v dalších dvou skupinách. Zbylá úvaziště obsadily různé servisní a dopravní lodě, stejně jako tři bizarně vypadající 'ohýbače', které dokázaly 'ohnout' takřka veškeré záření kolem svých trupů, díky čemuž byly v podstatě neviditelné pro všechny známé typy senzorů.

Bylo jasné, že obranné eskadry 71. perutě byly všechny do jedné přistíženy se spuštěnými kalhotami. Proč? Díky nejnovějšímu typu systému včasného varování SPALS založeném na KA'PPA vysílání, který sem byl dopraven před několika málo standardními měsíci, měly dost času na to, aby se dostaly do vesmíru a aby oslabily - nebo dokonale odrazily - útok, který zničil dvě zbrusu nové útočné lodě i s posádkami. Jenže se zdálo, že ani jedna z lodí nemá posádku, i když tu a tam bylo vidět nějakou četu opravářů, jak pracuje na jejich trupech.

No, u Voota, vždyť mě přece varovali. Tady to ale vypadá! S rychle narůstajícím pocitem znechucení jsem si slíbil, že první věc, kterou zítra ráno začnu, bude vykořeňování těch hajzlů, kteří za to byli zodpovědní, počínaje současným odstupujícím velitelem, kontradmirálem (Ctihodným) W. Grotonem Summersem, který brzy zaujme pohodlné kancelářské místo na Avalonu. Mé rozzlobené mručení přerušila provozní dispečerka, která se objevila na kulovité obrazovce, aby nám přidělila místa u prázdných úvazišť.

*

Za úsvitu plus jedna dvacet pět mě probudilo zvonění cyklovek. Zachmuřeně jsem se posadil na kavalci a rozhlédl se kolem. Komunikační obrazovka na stěně mého provizorního pokojíku v oddělení svobodných důstojníků ukazovala, že mám tři čekající zprávy. Včera v noci jsem se na ni ani nepodíval, byl jsem po cestě tak hrozně unavený, že jsem nezvládl nic víc, než zoufale nutnou sprchu a po ní jsem šel okamžitě spát. Pokrčil jsem rameny, zvedl jsem z nočního stolku odřený dálkový ovladač a zobrazil jsem si první zprávu:

14. heptadu 52014, rozbřesk: 3:30

pro: Wilf A. Brim, kontradmirál IF.

od: Hathaway Cottshall, správce.

Admirále Brime, kontradmirál Summers posílá pozdravy. Uložil mi, abych Vám sdělil, že Vás s radostí přijme ve své soukromé kanceláři na velitelství ráno přesně v 00:00. Obřad předání velení se uskuteční následně v poledne. Doporučuje se slavnostní uniforma.

Tak slavnostní uniforma, co? Takže o tyhle věci se Summers zajímal. Fakt, že jeho základna je napadena, ho podle všeho nijak nevzrušil - stejně jako příjezd zoufale potřebných posil k její obraně. Až na pár dělníků z doků, kteří měli na starosti ukotvování, se nikdo ani neobtěžoval, aby šel přivítat moje posádky, které se ztuhle soukaly ze svých strojů na mola. A určitě to nezpůsobilo to, že by si spletli náš čas přiletu, zpráva o něm sem byla přeposlána včera pozdě odpoledne.

Když jsem se včera pozdě v noci dotazoval, jaké stroje vzlétly k obraně, když základnu napadly Dampieri, byl jsem informován, že do stavu plné bojové pohotovosti byly uvedeny pouze orbitální pevnosti a pevně umístěné baterie destruktörů v přístavu. A přece i v tom nejhorším případě alespoň několik z oněch devěťadvaceti Starfury, které jsem tu napočítal, muselo být v provozuschopném stavu. Tak kde k čertu byly jejich zatracené posádky? A proč alespoň pár stíhačů nelétalo jako bojová vesmírná hlídka? Summers možná byl SIGR, ale ani on by nedokázal napáchat škody tohoto rozsahu, aniž by při tom měl hodně vydatnou pomoc. Za stav, v jakém se základna nacházela, nesl do značné míry odpovědnost operační důstojník. Ale hlavní díl odpovědnosti spočíval na Summersovi a jeho výkonném důstojníkovi, a přesně s nimi začnu. A potom vykořením tuhle nákazu tak důkladně, že se tento druh zrady už nikdy, vůbec nikdy nebude opakovat.

Další zpráva byla od vrchního nadpraporčíka Utrilla Barbousseho, nejvýše postaveného poddůstojníka Imperiální flotily, který byl mým příkazníkem a pobočníkem už dob První velké války, kdy jsme spolu sloužili na palubě L.I.F. Truculent. Barbousse a já jsme spolu vytvořili natolik výkonný tým, že už celé roky císař Onrad trval na tom, aby nás vždy umísťovali společně. Podle něj to byla ta nejhorší věc, kterou mohl Lize udělat.

WO9FGU7BVJW405967HGIQ0W9E8RG
(PŘÍSNĚ TAJNÉ)

OD:

VRCHNÍ NADPRAPORČÍK U. BARBOUSSE, VPOQ (???), I.F., AVALON, AVALON-ASTERIOUS

PRO:

WILF A. BRIM, KONTRADMIRÁL, VOQ, I.F., ATALANTA, HADOR-HAELIC

MÁM V RUCE PŘEPRAVNÍ PŘÍKAZ PRO LIF SWANNER-LAND. ODSUD ODLETÍ 26. HEPTADU A NA ATALANTU DORAZÍ 32. HEPTADU. UŽ JSEM ZABALIL HODNĚ KRABIC LOGISHSKÉHO MEEMU, KTERÉ TĚ URČITĚ ZAUJMOU, STEJNĚ JAKO ZACHUTNAJÍ.

POŠLI MI KA'PPA ZPRÁVU O DALŠÍCH 'NEZBYTNOSTECH', KTERÉ BYCH TI MĚL NA AVALONU VYZVEDNOUT. BĚHEM POSLEDNÍCH DNŮ JSEM SE ČASTO VIDĚL S TVOU DCEROU NADĚJÍ. KYPÍ ZDRAVÍM A ZÁŘÍ STEJNÝM TEPLÝM SVĚTLEM JAKO JEJÍ ZESNULÁ MATKA. NEUSTÁLE SE PO TOBĚ PTÁ, NAVZDORY TAKŘKA NEKONEČNĚ INTENZIVNÍMU ROZMAZLOVÁNÍ, KTERÉMU JI CÍSAŘ ONRAD VYSTAVUJE. POSLEDNĚ JMENOVANÝ TI POSÍLÁ POZDRAVY, STEJNĚ JAKO CHŮVA COSA TUTTI. MÁM TADY POSLEDNÍ HOLOSŇIMKY, TAKŽE JE BUDEŠ MOCI V ATALANTĚ UKAZOVAT KAŽDĚMU, KOHO POTKÁŠ.

(Konec přísně tajné zprávy)

WO9FGU7BVJW405967HGIQ0W9E8RG

Zašklebil jsem se. Moje dceruška Naděje podle všeho rozhodně měla tentýž vnitřní zdroj slunečního svitu - alespoň při těch příliš vzácných příležitostech, kdy se mi k ní podařilo dostat. Oficiálně byl otcem mé holčičky Mustafa Eyren, fluvannský nabob. Její matkou byla Raddisma, neobyčejně nadaná a nádherná žena, stejně jako Eyrenova nejoblíbenější kurtizána. Ale jejím skutečným otcem jsem se - po úžasné noci s překrásnou kurtizánou na palubě poškozené lodi - stal já. Bohužel jsme se poté viděli už jen dvakrát.

Malá Naděje musela překonat dlouhou a zrádnou cestu, než našla svůj současný šťastný domov. Těsně před pádem Fluvanny poskytl císař Onrad fluvannskému dvoru azyl na Avalonu - včetně Raddismy, která malou Naději porodila krátce po svém příletu na Avalon. A po Raddismině smrti zapříčiněné zbloudilým destruktorem paprskem v průběhu bitvy o Avalon, učinil Onrad z Naděje svou osobní schovanku - někteří tiše mluvili o tom, že to bylo gesto osobní laskavosti vůči mé osobě, když se náhodou dozvěděl pravdu o jejím původu. Ať tak či tak, Naděje nyní žila v imperiálním paláci, kde o ni pečovala Raddismina oddaná komorná Cosa Tutti, i když stárnoucí nabob Eyren ji stále věrně navštěvoval ve víře, že to děvčátko je skutečně jeho dcerou.

Můj třetí vzkaz přišel z ubytovací správy základny. Tím nejnesrozumitelnějším byrokratickým jazykem mě informoval, že má žádost o ubytování na základně byla zamítnuta, protože na Atalantě špatně vyplnili formulář. Flegmaticky jsem pokrčil rameny, poznamenal jsem si, že tenhle problém mám nechat Barboussemu, a pak jsem z police nad kavalcem sundal velkou tašku. Zcela zjevně mě čekala spousta práce - a měl jsem na ni jen velmi málo času.

O úsvitu plus dva zbývalo do mého 'obřadu' se Summersem ještě přibližně pět metacyklů. Rozhodl jsem se, že je strávím produktivně. Vytáhl jsem z pytle obnošenou leteckou kombinézu modré barvy, měkké kožené boty, oděnou navigátorskou bundu z černé kůže a polní čepici se dvěma hvězdičkami jako jediným označením své hodnosti. Potom jsem si k opasku připnul - jen tak, pro všechny případy - kožené pouzdro se svým blasterem Wenning 0.985. Cestou přes VOQ halu jsem do sebe hodil kouřící šálek sladkého cvceese' a vyrazil do ranního šera - hvězda Hador právě začínala prozařovat atalantský obzor hustými prameny oranžových paprsků - a chytil jsem si šedivou nákladní tramvaj jedoucí do podzemního hangáru.

Dole jsem našel tu rozlehlou šerou jeskyni víceméně v totéž stavu, v jakém jsem ji včera večer opustil. Voněla mořskou vodou, přepálenými obvody, rozpouštědlem, horkým kovem, izolací, mazacím olejem a dalšími pachy typickými pro každé přístaviště. Kromě toho byla zatím stále z větší části bez lidí a nějakou hektickou aktivitou v žádném případě neoplývala - i když jsem zahlédl několik pohybujících se vozidel. Tu a tak jsem zaslechl staccato t-zaapt kolapsiových svářeček osvětlujících hrubě otesanou skálu stropu jeskyně mihotavým světlem. Nad hlavním kanálem hučel vysoký jeřáb přenášející kontejner s krystalem pohonu a odněkud se ozývalo osamělé vyzvánění komunikátoru. Ale celé to obrovské zařízení bylo doslova vylidněné. Kde, u Voota, všichni byli?

Hangárové dveře vedoucí do přístavu byly opět otevřené a plovoucí jeřáby hlučně táhly vrak Dampieru a mé Starfury ze Žlutého čtverce, která havarovala během včerejšího útoku. Dále v přístavu jsem zahlédl druhý vyprošťovací jeřáb. Právě vypnul pracovní světla. Usoudil jsem, že nejspíš vyzvedává chybějící Starfury ze Zeleného čtverce. Zaskřípal jsem zuby. O žádnou Starfury jsme přijít nemuseli - a určitě nebylo nezbytné je takhle snadno odepsat. Dokonce bez boje. I Starfury samy o sobě se daly stěží nahradit, ale nahradit jejich posádky bylo zcela nemožné. Budou chybět jak na palubách lodí, tak v kruhu svých rodin. Zvláště pak civilisté. Už tak bylo dost špatné, že byli obětováni vesmírní námořníci, a ti měli možnou smrt v popisu práce. Ale co se civilistů týče - to byla sprostá vražda.

Ubíral jsem úsekem široké haly běžící paralelně s levou stěnou tunelu. Její povrch byl znečištěný a zaneřáděný kaluží rozlitého oleje do takové míry, že to mohlo způsobit nehodu. Přesto jsem nikde nezaregistroval ani stopu po průběžné údržbě. Mnoho skvrn vypadalo, že tu je už dlouhou dobu.

Nahlédl jsem na jedno molo vybíhající z útrob obrovského podzemního hangáru. Snad žádná z Karlssonových lamp nezářila všemi svými iluminátory. Přístavní zařízení stálo všude bez ladu a skladu, občas dokonce blokovalo přístup k A-paprskovým hasicím přístrojům - navzdory tomu, že z povrchu svítily zabudované ukazatele požární cesty. Na druhém molu měla celá řada optických úvazníků nedostatečný výkon a byla špatně seřizená, v důsledku čehož se obě ukotvené Starfury nebezpečně nakláněly.

S výjimkou lodí, které jsem sem dopravil osobně, všechny Starfury a Defianty, které jsem viděl, vypadaly jako všechno jiné, jen ne v bojeschopném stavu. Nebyly schopné být jen letu. Zvláště pak složitější Starfury. Mnohé měly otevřené poklopy, jako by čekaly na údržbáře. Tu a tam z nich trčely tlusté svazky kabelů, ale nezdálo se, že by na nich někdo pracoval - přinejmenším nijak spěšně. Na různých místech postávaly malé hloučky mechaniků, bavily se a pokuřovaly místní ostré cigarety mu'occo. Když jsem kráčet halou, nikdo z nich mi, zcela neznámému člověku, nevěnoval ani sebemenší pozornost. Kde, u Voota, sakra byly strážce? Kde byl sakra vůbec někdo?

S každým molem, které jsem minul, můj pocit znechucení stále narůstal, zvláště když jsem si vzpomněl, jak to na této úžasné základně Flotily kdysi klapalo - a to dokonce i v době míru. Ale tehdy to tu měly na povel jedny z nejlepších mozků v celém Impériu. Bylo zřejmé, že to se drasticky změnilo.

Zastavil jsem se, abych se rozhlédl kolem. V operačním středisku, technickém oddělení a dokonce i ve vesmírném oddělení základy panoval naprostý nepořádek. Podíval jsem se na své cyklovky. Do mé schůzky se Summersem zbývaly ještě tři metacykly. Prostřednictvím přenosného holo fonu jsem udělal několik rychlých rozkazů třem velitelům čtverců, kteří se mnou přiletěli, pak jsem si chytil nejbližší výtah na povrch a požádal o svezení k přepravní kanceláři. Otevřel jsem dveře kanceláře a opět jsem ucítil olej a rozpouštědla, ale tentokrát je překrýval výrazný pach... leštidla. Na tom nebylo nic v nepořádku! Otevřenými dveřmi hlavní garáže jsem nahlédl dovnitř a spatřil osamělého vojáka energicky lešticího luxusní kluzák. Když jsem na Atalantě sloužil naposledy, zdejší základna vůbec žádnou limuzínu neměla.

"Můžu pro vás něco udělat, pane?" zavolal na mě zpocený mladý námořník, otočený zády ke kontrolní přepážce. Byl mladý, sotva dvacetiletý, svlečený do půli těla a hra svalů na jeho těle prozrazovala člověka, který se rád udržuje v kondici.

"Potřebuji gravcykl, chlapče," odpověděl jsem, potěšen tím, že konečně vidím někoho pracovat.

"Mohl byste si ho prosím vzít sám, pane?" křikl přes rameno. "Musím naleštit tuhle káru pro nějakou slávu na velitelství a nemám na to moc času."

"Co se bude dít na velitelství?" zeptal jsem se, jako bych to nevěděl.

"Převezme to tady nový velitel, pane," vysvětlil mi hvězdný námořník, stále zády ke mně. "Hádám, že ho tady chtějí provézt."

"A to potřebují limuzínu, aby ho tady mohli provézt?"

"Já se na nic neptám, pane," řekl hvězdný námořník a zafuněl, jak se natáhl přes veliký vůz, aby mohl vyleštit nějakou skvrnku. "Já jen přijímám rozkazy a voskuji."

Neubránil jsem se úsměvu. "Chápu," řekl jsem a vkročil do garáže, která už na první pohled působila dojmem, že ukrývá snad všechny typy vozidel používaných v civilizovaném světě. Na opačném konci garáže byla vidět skupina mechaniků kolem těžkého nákladáku a rozlehlým prostorem se neslo vzdálené cinkání jejich nástrojů a zvuk jejich hlasů. Obrátil jsem se k vojákovi. "To tu není nikdo, kdo by ti s tím pomohl?" zajímal jsem se.

"Ale ano, pane," odpověděl, aniž se otočil. "Ale dnes ráno mají trochu zpoždění. Většinou to dokážu zvládnout sám, ale dnes si velitelství vyžádalo admirálovu limuzínu, celou nablýskanou a nikdo se tady nestavil, aby mi o tom řekl. Dozvěděl jsem se to, teprve když jsem sem přišel, to bylo o úsvitu plus dvacet pět." Potřásl hlavou. "Měl jsem štěstí, že jsem přišel dřív, jinak bych byl v pěkné bryndě."

"Chápu," přikývl jsem. "Tak dobře. Tak jak se dostanu k tomu gravcyklu?"

"Jednoduše se запиšete támhle v kanceláři, pane, a pak si jeden vezmete," řekl hvězdný námořník a ukázal na velkou sbírku gravcyklů stojících opodál. Sešplhal dolů, aby si posunul žebřík. "Až přijedete zpátky, křikněte na mě jeho číslo a já vám ho odepíšu, eh..." Náhle jeho zrak padl na insignie na mé polní čepici. "Pane admirále!" vykřikl a upřel na mě šokovaný pohled.

"Pohov, hvězdný námořníku," odpověděl jsem a zvedl jsem ruku k odpovědi na jeho zaslutování. "Jak se jmenujete?"

"Eh, Russo, pane. Joe Russo, praporčík třetí třídy - pane."

"Kdo je váš nadřízený, pane Russo?"

"Eh, nadpraporčík Lorton Tambourne, pane."

"Kde je?"

"Já, eh, já nevím, pane."

Pozorně jsem se na něj zadíval. "Má dovolenou nebo něco takového?"

"Ne, pane."

"Takže by měl být tady, nebo ne?"

"No, vlastně..."

"Ano nebo ne, Russo?"

"Ano, pane."

"Kdo je jeho nadřízený?"

"Šéf Tambourne pracuje přímo pro důstojníka pro transport, velitele Bailyho, pane."

"Předpokládám, že Baily se zodpovídá operačnímu důstojníkovi."

"Ano, pane. Kapitánu Harperovi."

"Dobrá, Russo," řekl jsem a učinil jsem rychlé rozhodnutí. "Mám pro vás tři úkoly. Zaprvé: zaparkujte tu limuzínu, dnes

nebude zapotřebí. Zadruhé: přesně o rozbřesku přebírám od Summerse vrchní velení základny a vy jste povýšen na praporčíka první třídy - nazvěme to polní povýšení - důvody jsou zřejmé. Zatřetí: v této chvíli máte rovněž dočasné velení v přepravní kanceláři. Zvládnete to?"

"Velení... já?" Váhal pouze okamžik. "To se vsadíte, že to zvládnu, pane, a-ale..."

"Mé jméno zní Brim, chlapče. Kdyby vám někdo dělal potíže, pošlete ho - nebo ji - za mnou do kanceláře velitele základny. Vyřídím to osobně."

"Rozkaz, admirále Brime."

"Dobře. Teď schovejte to leštidlo a běžte mi napsat jeden z těch gravcyklů. Nějaký dobrý. Permanentně."

O pár cyklů později jsem uháněl na silném, dokonale vyváženém RSB gravcyklu a vítr jen svištěl kolem mé helmy, jak jsem se hnál okolo základny přibleskové osobní inspekci.

To, co jsem viděl, se mi moc nelíbilo.

Určité části obrovitého komplexu základny byly bezvadně udržované - a v některých případech dokonce lépe, než jak jsem si je pamatoval. Ale ty udržoval civilní úřad správce přístavu. Výjimku tvořil důstojnický klub, který vypadal až příliš přelidněný, vzhledem k denní době. Skladiště, rozvody energie, komunikační centra, budovy, zásoby - to všechno bylo zjevně v pořádku a přesně podle předpisů. Lepší než podle předpisů. Ve srovnání s nimi vypadala vojenská část základny... zanedbaně, tak znělo to přesné slovo. Bylo jasné, že správkyně přístavu má situaci pevně v rukou. A stejně jasné bylo to, že musí pracovat bez výraznější spolupráce svého uniformovaného protějšku. Také jsem dobře věděl, kdo to je. Znal jsem ji velmi dobře..."

Čím dále jsem se dostával, tím více narůstal můj hněv, dokud - stále ještě více než jeden a půl metacyklu do Summersova obřadu - jsem nedospěl k závěru, že ani já ani základna už déle čekat nemůžeme. Zamířil jsem k nové, okázalé budově velitelství Flotily (ta původní byla zničena během První velké války). Zaparkoval jsem gravcykl ve volném rámu označeném JEN PRO PERSONÁL VELITELSTVÍ poblíž dveří. Všechny stejně označené rámy byly až na dva případy prázdné. Vešel jsem do haly a ze všech sil jsem se snažil ovládat.

To tedy byla hala! Okamžitě jsem zaregistroval honosné podlahy z leštěného dřeva, drahé osvětlovací aparatury, okázalý nábytek, téměř divadelní vchod do poradní auly - to vše bylo na hony vzdálené od těch nejzaneřáděnějších a nejneudržovanějších vojenských zařízení, jaké jsem za svou kariéru viděl. Pravda, na atalantské základně bylo důležité působit reprezentativně. Touto halou procházeli důležití lidé ze všech koutů známého vesmíru. Ale tyto extravagantně zařízené pokoje by neudělaly ostudu ani vládním rezidencím - nebo dokonce ambasádám.

Zdálo se, že celé to monstrum je prázdné, až na osamělého nadpraporčíka sedícího za recepčním stolem a plně ponořeného do časopisu s holozprávami. Když jsem vešel do dveří, dokonce ani nevzhlédl.

Krátke jsem se rozhlédl, pak jsem přistoupil k informační obrazovce a navolil VELITELSKÁ KANCELÁŘ. Na displeji se objevila velká trojrozměrná holomapa chodeb. Cesta do kanceláře v prvním patře byla vyznačena zelenou svítící čarou. Hezká hračka. Rozhlédl jsem se kolem a pak jsem si to namířil přes naleštěnou podlahu.

"Jdete do velitelské kanceláře, pane," poznamenal nadpraporčík a ani nevzhlédl. "Můžu vám nějak pomoci?"

Prošel jsem bez zastavení kolem něj. "Někdy příště, šéfe," řekl jsem.

Dvojkřídle prosklené dveří na konci chodby, levé křídlo neslo velký znak Imperiální flotily, na pravém byl starobylým písmem vyveden nápis, Velitel 71. perutě Imperiální flotily. Udržel jsem svůj temperament na uzdě a zamířil k nim.

"Hej, pane, počkejte!" ozvalo se za mnou. "Velitelská kancelář je dnes ráno uzavřena. Na rozkaz admirála Summerse."

"Už ne," odpovídal jsem a šel dál, aniž bych se otočil. Za okamžik se za mnou ozvaly rychlé kroky. "Jenom cyklus, pane," zavolal nadpraporčík. "Tam nemůžete. Je tam zavřeno!"

Otočil jsem se, aby viděl dvě hvězdičky na mé polní čepici. "Právě jsem to znovu otevřel, pane," řekl jsem.

Nadpraporčík zůstal stát jako opařený. "Eh, k-kdo jste... a-admirál?"

"Brim - pro vás admirál Brim, vážený pane. Jsem nový velitel jednácté desátek. A proč jste se mě na to nezeptal, když jsem vešel?"

"Já... eh..." zakoktal nadpraporčík.

"Tady je můj průkaz," řekl jsem a podal mu svou kartu. "Proveďte si jej na svém terminálu a pak mi ho doneste do velitelské kanceláře."

"A-ano, admirále."

"A šéfe..."

"Admirále?"

"Odted' jste praporčík první třídy. Očekávám, že až mi donesete zpátky můj průkaz, bude ta frčka z vaší uniformy pryč. Rozuměl jste?"

"Eh... a-ano, admirále..."

Pokračoval jsem dál chodbou, pak jsem zatlačil do prosklených dveří po pravé straně a vešel do další haly, která byla pokud možno ještě honosnější než ta první. Všude byly vidět naducané polštáře - všechny pečlivě barevně sladěné do těch nejzženštilějších odstínů. Já sám jsem se před lety na téhle základně o dekoraci něco málo naučil, a to od té nejúžasnější ženy, jako jsem kdy potkal - ale i ona si to nechávala pro svůj dům, který měl působit hebce a barevně vyváženě. Zaskřípal jsem zuby, jak jsem přejížděl pohledem od pohovky k pohovce. U Vootovy brady! Od vojáků se čeká, že budou zabíjet lidi a ničit věci, ne se válet po zatracených hebkých polštářích.

"Mohu vám nějak posloužit?" otázal se nízko posazený, uctivý hlas.

Nadskočil jsem úlekem. Prudce jsem se otočil a ocitl jsem se tváří v tvář vysokému, hubenému civilistovi, elegantně oblečenému ve staromódním fraku. Seděl za nádherným starožitným stolem z růžového dřeva, který byl umístěn tak, že se nedalo jít dál, aniž by člověk neprošel podél jeho delší strany. Připomínal dokonale umístěné blasterové hnízdo.

Když jeho oči spočinuly na mých dvou hvězdách, vyskočil na své dlouhé nohy a zaujal postoj, který se dal

interpretovat jako civilní verze pozoru. Měl propadlé tváře, dlouhý, aristokratický nos a veliké, oteklé oči hnědé barvy, hledící z vrásčitých důlků s ježatým obočím. Ředitel pohřebního ústavu. Zajímalo mě, jestli se vůbec někdy usmál. Usoudil jsem, že rozhodně ne často.

"Mohu vám nějak posloužit, admirále Brime?" zopakoval.

"Uniklo mi vaše jméno," řekl jsem a podal mu ruku.

"Harthaway Cottshall, velitelův osobní sekretář, admirále," řekl a váhavě mi stiskl ruku.

"Chcete říct Summersův osobní sekretář," opravil jsem jej, dáváje tím částečně průchod vzteku, který se ve mně hromadil - a okamžitě jsem toho zalitoval.

"Eh... ano," odpověděl Cottshall. Výraz v jeho očích prozrazoval, že pochopil, co jsem tím myslel.

"Dobře," řekl jsem. "Můžete v této funkci pracovat dočasně i nadále. Uvidíme, jestli spolu dokážeme spolupracovat na dlouhodobější bázi." Pokývl jsem směrem k jediným dalším dveřím v místnosti. "Velitelova kancelář?"

"Ano, admirále."

"Kde je Summers?"

"V důstojnickém klubu, admirále," odvětil Cottshall. "Snídaně na rozloučenou s několika členy jeho štábu."

"Dostaňte ho sem," rozkázal jsem, zatímco mi bývalý šéf vracel průkaz.

"Admirále?"

"Chci tady toho mizeru mít během patnácti cyklů - dřív, než se setkám s kýmkoliv jiným. Rozumíte?"

"A-ale, já admirála zavolat n-nemůžu..."

"Řekněte mu, že je to velmi naléhavé. Lhát nebudete, to mi věřte."

"A-ano, admirále."

"Předpokládám, že výkonný důstojník je také v klubu."

"Eh, není, admirále. Nebyl pozván."

Zajímavé. "Proč ne?" otázal jsem se.

"Nemám nejmenší tušení, admirále."

To určitě, pomyslel jsem si. "Kde je jeho kancelář?"

"Kancelář kapitána Williamse se nachází o patro výš."

"Až bude Summers na cestě sem, řekněte Williamsovi, že jeho tady chci vidět - tady ve velitelské kanceláři - přesně jeden cyklus poté, co Summers odejde, ať je to kdykoliv. Rozuměl jste?"

"Eh, ano admirále."

"Jo, a ještě jedna věc," dodal jsem. "Zrušte všechny mimořádné akce, které se na této základně měly konat u příležitosti předávání velení - přehlídky, schůze a tak podobně. Později se o ně postarám sám."

"Ano, admirále. Žádné přehlídky."

"Tak do práce," řekl jsem a prošel jsem dveřmi do Summersovy kanceláře. Oplývala takovým množstvím luxusního nábytku, že mi poklesla čelist. Další měkké, naducané pohovky. Na chvíli jsem zavřel oči. Tohle bylo místo, kde se člověk mohl pohodlně vyspat - nebo lépe, milovat. Ale v žádném případě to nebylo místo, odkud se daly vést vojenské operace. Otočil jsme se na patě a vrazil zpátky do haly, právě ve chvíli, kdy Cottshall přerušil holofonické spojení. "To byl Summers?" otázal jsem se.

"Kapitán Williams, admirále. Čeká."

"Velmi dobře. Je Summers už na cestě?"

"Admirál mě ujistil, že je, admirále."

"Dobře. V tom případě vám navrhuji, abyste si šel dál šálek cvceese', zatímco spolu my dva budeme mluvit. Ale nebudte pryč příliš dlouho. Pochybuji, že budu na Summerse potřebovat příliš mnoho času. Rozumíte?"

"Rozumím, admirále."

"A nakonec," dodal jsem ještě, "než odejdete, dejte mi na váš displej záznamy z deníku za poslední měsíc."

"Z-záznamy z d-deníku, admirále?"

"Záznamy z deníku," zopakoval jsem. "Dejte mi to sem a běžte si udělat přestávku."

"Hned, admirále," odpověděl a zobrazil na své hlavní displeji záznamy denních transakcí tvořících deník základny. Potom tiše opustil kancelář jako vysoký, šedý přízrak.

Posadil jsem se za zdobený stůl a zatímco jsem čekal, soustředil jsem se na záznamy z operačního a technického střediska a ze střediska vesmírných letů.

Skoro třicet cyklů nato vrazil rozzlobeně do dveří podsaditý kontradmirál oblečený v bílé a zlaté slavnostní uniformě. Zamířil rovnou do vnitřní kanceláře. "Co to má znamenat, Cottshalle?" zeptal se přes rameno.

"Cottshall tady není," řekl jsem a zvedl oči od konzoly. Okamžitě jsem věděl, že budu potřebovat každou špetku sebeovládání, kterou v sobě dokážu najít, abych dokázal snést i pouhý rozhovor s tímto mužem.

"A vy jste sakra kdo?"

"Mé jméno zní Brim."

Summers se zarazil, otočil se na podpatku a upřel oči na mou polní čepici. Dobře jsem si ty podlé oči pamatoval z Akademie navigátorů. Během toho strašného prvního roku, který jsem tam strávil, tam byl ředitelem - a nijak zvlášť se netajil snahou donutit mě odejít.

Před První velkou válkou byla Flotila téměř výhradně doménou potomků bohatých rodů Impéria - jako byl Summers, dědic obrovské společnosti Summers a Vincent s.r.o., Technologie asteroidové těžby. Ovšem strašlivá válečná jatka donutila velení výcviku rozšířit základnu uchazečů - samozřejmě až poté, co byli přijati všichni politicky zvýhodnění žadatelé.

Mě se podařilo dostat do první takzvané otevřené třídy - mě, špinavému a chudému Carescrianovi, a oni mě za to

nenáviděli. Hlavním důvodem, proč jsem tam vydržel, byla nejspíš touha ukázat jim, že to dokážu...

"Podívejme, podívejme," řekl s cynickým úsměvem. "Brim, ten carescianský lotr. A teď je z něj dokonce admirál Brim. Jak pozoruhodné."

"Zůstaňme u admirála Brima," odpověděl jsem a neubránil se, abych se nezamračil. "Jinak řečeno, jsou zde v této chvíli dva lidé, kteří předstírají, že jsou admirálové."

"Proč nejste oblečen tak, jak jsem rozkázal?" dotazoval se Summers. Pak mu začalo docházet, co jsem řekl. "...A co jste tím chtěl vlastně říct?"

"Chtěl jsem tím říct jen to," opáčil jsem, zcela ignoruje jeho poznámku o uniformě, "že životně důležité části této základny vypadají jako hovno rozmlácené kladivem a jsou naprosto nefunkční. V případě, že tady tomu skutečně velíte - o čemž mě všichni přesvědčovali - tak si na důstojníka pouze hrajete. Nebo dokonce na velitele."

Summersovi se rozšířily zornice ve výrazu, v němž se mísil hněv s překvapením. Chtěl něco říct, ale já jsem ho utnul.

"Kde byla včera v noci bojová vesmírná hlídka, když dorazila moje eskadra?"

"Cože?"

"Kde byla včera v noci ta ztracená BVH, když dorazila moje eskadra?" zopakoval jsem a cítil, jak můj hněv každým okamžikem narůstá.

"Nemusím odpovídat na žádnou z vašich otázek, Brime," prohlásil Summers pobouřeně.

"Že by?" vyštěkl jsem, vyrazil zpoza stolu a rázně jsem přešel místnost, dokud naše nosy nebyly sotva iral od sebe.

"Ještě jednou, Summersi. Kde byla včera v noci bojová vesmírná hlídka, když dorazila moje eskadra?"

I když to byl mohutný chlap, zdálo se, že ho mé náhlé přiblížení připravilo o veškerou agresivitu. Před léty na Akademii působil značně zastrašujícím dojmem, zvláště na notoricky chudé studenty z podřadných společenských vrstev. Ale jeho mohutnost se nyní přeměnila v otylost, díky čemuž se z jeho hrozivosti stalo něco stěží horšího než mýdlová bublina. Na zlomek okamžiku zaváhal, a pak přešel do defenzivy. "Všechny lodě byly ukotveny v jeskyni, kde také být měly," prohlásil.

"Kde měly být?" otázal jsem se překvapeně. "Během nepřátelského útoku?"

"Gradygroatské orbitální pevnosti poskytují před útoky celkem dostačující obranu," vysvětlil, jako by poučoval kadeta prvního ročníku.

"Dostatečnou? Jak, k čertu, definujete slovo dostatečná?"

"Ty pevnosti se včera v noci postaraly o šest z patnácti útočníků - a naše vlastní pozemní baterie sestřelily dva další."

"Kvůli zbylým sedmi jsem přišel o dvě lodě i s posádkami. K tomu by pravděpodobně nebylo došlo, kdyby tam venku bylo alespoň pár našich lodí," zavrčel jsem.

"Nesmysl," vykřikl podrážděně Summers. "Kdyby došlo k leteckým soubojům, mohly ty ztráty být naopak podstatně vyšší. A kromě toho jsem musel brát v úvahu i město."

"Nevšiml jsem si, že byste pro ochranu města něco udělal."

"Je vidět, jak hluboko Flotila klesla, když umožnila odpadu z nižších vrstev vstoupit do důstojnického sboru," odfrkl si Summers. "Lidé jako vy, zdá se, nedokáží nikdy pochopit, jak se dělá mír - chápete pouze válku." Zpražil mě pohledem a zakýval na mě prstem - ale nepřiblížil se. "Kdybych naši základnu prezentoval jako mocnější a bojeschopnější sílu, mohli by tihle Torondané začít napadat i samotné město."

"Takže jste jednoduše nechal ty stíhače střílet na imperiální lodě?"

"Samozřejmě, že ano," bránil se Summers. "Nechtěl jsem je podráždit ani o trochu víc, než bylo nutné. Už tak po celé týdny zesilují své útoky. Proč by měli Atalant'ané trpět ve válce, která už je stejně prohraná?" otázal se povýšeně. "To málo, co ještě zbývá z našeho - z Onradova - Impéria, se upadající a bez přátel potácí domovskou galaxií. V současné době je nám ochoten pomoci pouze Svaz Spojených Sodeskayských Republik, ale i Sodeskayané sami musí čelit útokům. Jak bychom mohli doufat, že se nám podaří Triannikovu Ligu Temných hvězd zastavit?"

"Svatá matko Vootova!" zavrčel jsem v předstíraném překvapení. "Takže vy jste si přece jen všiml, že je válka."

"Samozřejmě, že jsem si toho všiml, Brime. A vedl jsem to tu realisticky - a také opatrně. Co tahle základna asi zmůže proti celému hvězdnému panství, jako je Torond? Oni nejsou zas tak daleko, víte?"

"Podíval jsem se do pár holomap," zavrčel jsem.

"Tak co jste čekal, že udělám? Měl jsem snad vyprovokovat velký útok na tuhle základnu - a na město?"

"Očekával jsem, že budete jednat jako velitel Flotily, Summersi. Očekával jsem, že budete bránit mé lodě. Kdybyste se občas podíval do našich zpravodajských věstníků, byl byste věděl, že válka se bude přesouvat do této části galaxie, ať se ji budete snažit zadržet sebevíc. Nergol Triannic chce vidět celou Fluvannu ve spárech té své ropuchy Rogana LaKarna - ne jen ten kousek, kterého se ten bastard zatím dokázal zmocnit. Chce, potřebuje, nás odříznout od posledního zdroje krystalů pohonu. A aby to dokázal, bude muset tuhle základnu vyřadit z provozu - bez ohledu na město. Z tohoto důvodu budu potřebovat každou útočnou loď, kterou dokážu najít. A to brzy. A proto jsem včera v noci potřeboval, abyste bránil moje lodě!"

"No, vždyť jsem je také bránil, pokud nejste slepý," řekl s tímtež arogantním smíchem, který jsem před lety tolik nenáviděl. "Vlastně se dá říct, že váš malý konvoj měl velmi podstatnou podporu, navzdory všem sentimentálním pocitům nespokojenosti, s nimiž jste se tu mohl setkat. A kromě toho," dodal povýšeně, "co pro vás znamenají nějaké dvě ztracené lodě? Vaše Starfury přece dorazila v dokonalém bezpečí, nebo snad ne?"

Tahle slova byla tou poslední kapkou. Navzdory jeho velikosti jsem ho chytil za klopy a zatřásl s ním jako teriér s krysou. "Summersi, ty zbabělý zrádče," zavrčel jsem, "chci, abys z téhle kanceláře vypadl během příštího metacyklu - spolu se vším, co by mi tě mohlo připomínat. Rozumíš mi?"

"Jak se odvažuješ takhle sahat na mou uniformu?" rozčiloval se Summers.

"Jak se vůbec odvažuješ tu uniformu nosit, ty zrádče?" zavrčel jsem a postrkoval ho do jeho soukromé kanceláře. "Teď"

se koukej fofrem sbalit a vypadnout z téhle kanceláře. Máš na to už jen necelý metacyklus."

"Jsi šílený," řekl Summers a hmátl po holofonu.

"Šílený ne - rozzuřený," řekl jsem a smýkl jím doprostřed místnosti. Panenky se mu rozšířily hrůzou. "Tak se dej do práce."

"A co když ne?" otázal se Summers, sbíraje poslední cáry hrdosti.

Chladně jsem vytáhl z pouzdra svůj veliký Wenning. "Jestli ne," pohrozil jsem, "osobně tě zastřelím za zbabělou vraždu lidí z mé eskadry."

"To... to bys neudělal!" vypískl Summers a znovu se natáhl po holofonu.

Dříve, než se ho stačil dotknout, vypálil jsem čtyřikrát rychle po sobě a roztavil samotný holofon i s rohem stolu. Pak jsem - čistě pro efekt - přeměnil trojici zdobených křesel kolem stolu v ohořelé trosky.

Zatímco kouř pomalu stoupal ke stropu, Summers se schoulil do rohu místnosti, jako by právě narazil na naprostého šílence - jímž jsem v té chvíli asi doopravdy byl. "N-nezabíjej mě, Brime," zašeptal.

Chvilí jsem to zvažoval, ale pak jsem schoval blaster zase do pouzdra. "Máš celý zbytek svého původního metacyklu na to, aby ses vystěhoval z téhle kanceláře," řekl jsem. "Se vším všudy. Nechci tady nic, co by mi tě mohlo připomínat. Nevěřil bych, jak hluboko může důstojník klesnout." Pak jsem vyšel z kanceláře a se zlostným skřípěním zubů se ohlížel, kde bych sehnal nějaké cvceese'.

Posadil jsem se u jednoho stolku s šálkem kouřícího cvceese', ale nevypil jej, protože jsem měl nervy na pochodu a ve skutečnosti jsem se potřeboval spíše uklidnit. Zvláště pro případ, že by se Summers rozhodl hnát věci na ostří nože a ještě stále byl v kanceláři, až se vrátím. Mám podezření, že bych ho možná doopravdy zabil, jak jsem mu vyhrožoval. A i když jsem chtěl, aby si myslel, že bych to udělal, takový čin by ve skutečnosti způsobil všechny možné problémy, a to právě ve chvíli, kdy jsem se potřeboval maximálně soustředit na práci se znovuoživením základny. Nejen, že jsem na to neměl moc času - ve skutečnosti mi zbývalo ještě mnohem méně času, než si na Avalonu mysleli - ale v současné době jsem na to byl úplně sám, aniž bych měl nějakou představu, jako hluboko tady SIGR stačil zapustit kořeny, nebo na koho se můžu obrátit pro pomoc.

Hodně toho záviselo na tom chlapíkovi jménem Williams, který byl mým výkonným důstojníkem. Pokud, jak jsem doufal, byl se Summersem na kordy, mohl jsem mu - za předpokladu, že skutečně má schopnosti, které taková funkce vyžaduje - svěřit značnou část práce s řízením základny. Přesněji řečeno, pokud byl aspoň trochu co k čemu, budu se na něj muset spolehnout. Výkonní důstojníci jsou lidé, kteří ve skutečnosti prosazují plnění velitelských rozkazů u šéfa různých oddělení: operačního, letového, zdravotního a všech ostatních. Kdybych ho musel z nějakého důvodu obejít, velmi vážně bych podkopal jeho schopnost vykonávat svou práci. A současně bych se bezvýchodně zamotal ve snaze vykonávat jeho práci, čímž bych zanedbával svou vlastní.

Zatímco jsem sledoval velké cyklovky na stěně, pomalu uplynul jeden eón a celé věky k tomu. Pak nastal čas vrátit se do kanceláře a postavit se všemu, co tam na mě osud nachystal.

*

K mé nelíčené radosti nebylo po tom bídákovi Summersovi nikde ani slechu a Cottshall seděl opět za svým stolem, spolu s malým, svalnatým důstojníkem Flotily. Posledně zmiňovaný měl na sobě tradiční pracovní denní uniformu: tmavomodrý dvojřadý kabátec, kalhoty stejné barvy, bílou košili, černou vázanku a černé kosmické boty. Jeho hodnost označovaly čtyři zlaté proužky na každé manžetě. To mi o něm nic neřeklo. "Kapitán Jim Williams, výkonný důstojník. Přišel jsem na váš rozkaz, admirále," ohlásil se v pozoru.

"Pohov, kapitáne," řekl jsem a zahleděl se mu do očí, pátraje po nějaké známce, která by mi prozradila, kdo - nebo co - je vlastně zač. "Oceňuji, že jste přišel tak rychle."

Williams na mě nevesele pohlédl zpoza kulatých tváří a baňatého nosu, který byl natolik vysunutý ze středu tváře, že musel být alespoň stokrát zlomený. Byl to očividně drsný chlapík, ale vrásky kolem jeho očí mi prozradily, že je to člověk, který se rád a často směje. A nemusel jsem být zrovna inženýr pohonu, abych dokázal určit, že si úsměv poslední dobou moc neprocvičoval. "V kanceláři mě nic nijak moc nedrželo, admirále," odvětil. "Po většinu času, co jsem tady, jsem byl víceméně ze hry, jak vám tady Cottshall možná už řekl."

"Cottshall neměl moc příležitostí, aby mi toho moc pověděl o čemkoliv, kapitáne," odpověděl jsem, "a ani mi nic takového nenabídl. Takže pojďme do mé kanceláře, kde mě můžete zasvětit do situace."

"To, co uslyšíte, se vám nemusí líbit," varoval mě Williams, zatímco jsme kráčeli k vnitřní kanceláři. Potom zaváhal a zamračil se. "Eh, admirále," poznamenal, "je to skutečně kouř, co cítím?"

"Jo," odpověděl jsem tak ledabyle, jak jsem jen dokázal, zatímco jsem jej uváděl do dveří. "Není důvod se znepokojovat. Jen jsme si se Summersem moc nepadli do oka."

"Eh, chápu," kývl a vešel za mnou do dveří. Kancelář vypadala, jako by se v ní nedávno odehrála sodeskayská pozemní bitva. Ke třem zuhelnatělým křeslům a spálenému koberci pod nimi přibyl řádně vypleněný stůl - se zčernalým rohem a roztaveným holofonem. Všude po podlaze se válely útržky dokumentů a chyběla také většina obrazů, po nichž zůstaly na začouzených stěnách jen bílé obdélníky.

"Svatá matko Vootova," komentoval to Williams polohlasně. "Řekl bych, že jste si se Summersem skutečně příliš do oka nepadli, že?"

Našel jsem dvě židle a postavil je proti sobě. "Posaďte se, Jedničko," řekl jsem. "Mám silný pocit, že nejste se stavem základny o nic spokojenější než já sám."

"Tak to máte pravdu, admirále," odvětil tiše, aniž by na okamžik sklopil zrak. Ten muž si tady podle všeho užil svoje.

"Ale přebírám plnou odpovědnost za všechno, co tady vidíte, protože ať jsem se snažil sebevíc, nepodařilo se mi zrušit

Summersovy rozkazy, dokonce ani za jeho zády."

"Věřím vám," přikývl jsem. "Budu vám muset položit spoustu tvrdých otázek - a nesnažte se mě vodit za nos, protože si osobně ověřím všechno, co mi tady řeknete. Potom mě bude zajímat už jen to, jak můžeme dát všechno zase do pořádku v co nejkratším časovém horizontu - a jak vám v tom můžu pomoci."

Williams si mě pečlivě měřil, a pak na okamžik zavřel oči. "Myslím," řekl po chvíli s letným úsměvem, "že jsem byl konečně vytažen ven z té žumpy, jakou se tahle základna stala. Dobrá, admirále, tak pojďme na to. Na tohle jsem čekal hodně dlouho."

*

Williams a já jsme strávili zbytek dne probíráním situace. Kolem poledne nám Cottshall přinesl nějaké sendviče a pozdě večer nám osobně naservíroval teplou večeři na troskách Summersova stolu. Ke konci večerní hlídky mi bylo poměrně dobře zřejmé, že Williams může ve funkci mého výkonného důstojníka zůstat tak dlouho, jak si jen bude přát. Ani jednou za celou dobu se nepokusil očernit pověst svých podřízených na úrovni jednotlivých sekcí. Místo toho jsem se dozvěděl o stovkách pokusů na všech úrovních velení obejít Summerse a jeho poskoky - pokusy, jež neodvratně končily tresty a vězením. Navíc mi mé otázky potvrdily spoustu dřívějších podezření, zvláště o tom, že jak operační, tak technické a letové oddělení ovládali na nejvyšších úrovních blízcí přátelé a bývalí spolužáci kontradmirála W. Grotona Summerse, I.F., a že všichni z nich byli hluboce angažováni ve Sdružení pro intragalaktickou reformu. Moc SIGRu byla po bitvě o Avalon po celém Impériu konečně na ústupu a většina z těch, kdo jeho ideálům stále věřila, odešla do podzemí. Ale v určitých částech armády duch SIGRu stále přetrvával a lidé jako Summers i nadále představovali vážnou hrozbu válečnému úsilí buď z čiré naivity nebo otevřeného podvracečství.

Dlouho po začátku ranní hlídky jsem se konečně mohl podívat na svého výkonného důstojníka a říct, že mu rozumím: kam chtěl jít a kde se místo toho ocitl. Přikývl jsem. "Takže taková je tedy vaše strategie, říkáte?"

"Ano, admirále," odpověděl.

"Velmi ucelená," poznamenal jsem a hodil do sebe poslední zbytek studeného cvceese' ze svého značně špinavého šálku. "Musel jste na ní pracovat dost dlouho."

"Už od té doby, co mě Summers dal na týden zavřít," řekl Williams. "Řekl jsem si, že nic tak zlého přece nemůže trvat věčně - a pro případ, že by to někoho zajímalo, jsem chtěl být připravený na to, co k tomu potom budu schopen říct." Přikývl jsem. "Připadal jsem vám, že mě to zajímá?" zeptal jsem se.

"Podle mě naprosto dostatečně, admirále," odvětil. "Stačí jediné slovo a dám se do práce - okamžitě."

"Spousta lidí se bude divit," poznamenal jsem. "Jste si jist, že ti noví lidé, kteří zaujmou uvolněná místa, svou práci zvládnou?"

"Vždyť jste viděl jejich složky, admirále," řekl Williams. "Bylo v nich něco, co by se vám nelíbilo?"

Sklapl jsem. "Ne," přiznal jsem. "Nebylo."

"Dobře," kývnul Williams. "Dlouho jsem jejich složky studoval, admirále." Poklepal na osobní displej, který nám Cottshall dříve přinesl. "Na tyhle lidi bych vsadil veškerý zbytek své kariéry," řekl. "A do důchodu se ani v nejmenším nechystám."

Přikývl jsem. "Co uděláte s lidmi, kterých se máte v úmyslu zbavit?"

"Ti parchanti mají velkou moc," řekl. "Nejlepší způsob, jak to s nimi vyřídit, je nabídnout jim jednosměrný výlet domů - pokud odejdou v tichosti. Jinak to bude na dlouhé lokte."

To se mi zamlouvalo. "A ten zbytek?" zeptal jsem se. "Ti, kteří na sobě budou muset začít pracovat, ranní hlídkou počínaje. Jak chcete zvládnout je?"

"S přísností, admirále," odpověděl Williams. "Na téhle základně není nikdo, kdo by nebyl zralý pro polní soud, protože jsme nedokázali - nebo nechtěli - udělat něco se Summersem. A nikdo z nás není natolik hloupý, aby neviděl, co se tu děje. Každý z nás je zodpovědný za tu šlamastyku, ve které se nacházíme, a budeme se z toho muset vysekat tím, že dáme věci zase do pořádku. A lidi buď půjdou s námi - nebo nejsou součástí Flotily. Je to tak prosté, jako dávání a přijímání přímých rozkazů. Většina z nich jsou profesionálové - a jsou se stavem věcí stejně nespokojení jako vy nebo já. Jakmile budou mít jasno v tom, co od nich očekáváte, dají se do práce. A, u Vootova vousu, admirále, oni se přetrhnou! Však znáte modropláštníky."

To proto zněl Williamsův plán tak slibně. Byl koneckonců založen na lidech a jejich profesionalitě, jež byla samotným základem Imperiální flotily. "Kapitáne," řekl jsem. "Před začátkem příští ranní hlídky budete muset odstranit celou spoustu špíny. Potřebujete ode mě ještě něco?"

Williams se zašklebil. "Jenom rozkaz, abych s tím začal, admirále."

"Máte ho, kapitáne."

"V tom případě, s vaším laskavým svolením, admirále, se vrátím zpátky do své kanceláře. Mám v úmyslu začít s tím úklidem okamžitě - půlnoc je na jistý druh práce ta nejlepší doba. Až půjdete ráno do práce, všimnete si s trochou štěstí několika drobných zlepšení."

"Budu se na ně těšit," řekl jsem a doprovodil kapitána do předpokoje. Cottshall spal za stolem s rukama pod hlavou.

"A vypadá to, že tady dnes nejsme jediní, kdo dělá noční," dodal jsem.

"Starý Hathaway je v pořádku, admirále," odvětil Williams a pohlédl mi přímo do očí. "Nikdo z nás se nikdy nedozví, co všechno musel při práci se Summersem překousnout. Admirál dokázal být pořádně tvrdý na každého, koho měl ve své moci."

"To mě nikdy nenapadlo," řekl jsem a zachvěl se.

"Cottshall to nikdy nepřizná," minil Williams. "Svým vlastním civilním způsobem je to pěkně tvrdý chlapík. A pokud někdo ví, jak to na téhle základně chodí - do těch nejmenších detailů - tak je to on."

"Jsem rád, že jste mi to řekl," řekl jsem a v duchu jsem si nakopal.

"Napadlo mě, že byste to chtěl vědět," odpověděl. Pak si nasadil svou špičatou čepici lemovanou jednoduchou řadou zlatých dubových ratolestí a přikývl. "Jsem vám k dispozici - kdykoliv mě budete potřebovat, admirále." S těmito slovy se otočil a tiše vyšel z Cottshallovy kanceláře na chodbu.

Vrátil jsem se ještě skoro na půl dalšího metacyklu do své vnitřní kanceláře a prostřednictvím přenosného holotelefonu jsem se opět spojil s veliteli svých tří čtvrců - byli pro všechny případy v pohotovosti. Pak jsem tiše zašel ke Cottshallovu stolu a jemně jsem mu poklepal na loket.

"P-promiňte, admirále," řekl a malátně se postavil. "Asi jsem na chvíli usnul."

"Nevidím nic, za co byste se musel omlouvat," uklidnil jsem ho. "Jsem ohromně rád, že jste tu zůstal. Nebyla to vaše povinnost."

Cottshall si upravil svou staromódní vázanku a pokrčil rameny. "Ne, admirále. Tady se mýlíte. Byla to moje povinnost: byl jsem to shodou okolností já, kdo volal."

Nastal čas pro další rychlé rozhodnutí - i když na tohle bylo možná už příliš pozdě. "Pane Cottshalle," oslovil jsem jej, "bylo by možné, abyste přeslechl mou poznámku o tom, že jste byl osobním sekretářem admirála Summerse?"

Cottshall se usmál. "To udělám s největší radostí, admirále Brime."

"Děkuji. Jestli tu tedy zůstáváte, pokusím se chyby tohoto druhu minimalizovat - zvláště když budu tak podrážděný, jako jsem byl dnes odpoledne."

"Budu hrdý, když tu budu smět zůstat, admirále," odvětil Cottshall.

"V tom případě díky dvojnásob. A říkejte mi Wilfe," požádal jsem jej.

Cottshallovi zajiskřilo v očích. "Děkuji, eh, Wilfe," řekl a potřásl mi pevně a vřele rukou. "Vynasnažím se, abyste tohoto rozhodnutí nikdy nelitoval."

"To už máte za sebou úspěšný začátek," odpověděl jsem. "Pro dnešek to tady už zabalíme. Ještě než odejdete, uložte někomu, aby uklidil ten binec v mé takzvané kanceláři. Pak budu chtít mluvit se všemi důstojníky na základně - neomlouvám nikoho. Zařídte to na rozběsk plus tři přesně v hlavním přednáškovém sále - zkoordinujte to s Williamsem. A pak uvidíme, co se bude dít dál. Jasně?"

"Naprosto, admirále, ehm, totiž Wilfe. To bude podle všeho další velmi rušný den. Budu se těšit na každý jeho cyklus..."

"Já taky," řekl jsem, ale nebyl jsem si jistý, jestli jsem právě nezalhal.

Kapitola druhá

Když čelíš přesile...

16. - 31. heptadu 52014

Základna Imperiální flotily, Atalanta,
Hador-Haelic

Tu noc se mi podařilo usnout jen na necelý metacyklus - hned po ranní hlídce mě z kavalce vyhnaly poplašné sirény... a tlumené, zemí otřásající dunění rychlopalných destruktů. Nasoukal jsem se do bojového skafandru, proběhl halou a prodral se k hlavním dveřím napůl vyděšeným davem ženoucím se opačným směrem do krytů. Když jsem skákal na svůj gravcykl - vlhký atalanskou ZATRACENÉ studenou rosou! - zdálo se, že se útočníci stále ještě pokoušejí probít kolem orbitálních pevností. Nejvyšší rychlostí jsem uháněl k hangárovému výtahu.

V jeskyni jsem na gravcyklu vyrazil z výtahu stěží pootevřenými dveřmi a prohnal se zaneřádnou halou. Zamířil jsem k úvazišti, kde kotvily naše čtyři víceméně bojeschopné Starfury, na které od našeho přistání nikdo ani nesáhl. Jak jsem již dříve rozkázal velitelům ostatních čtvrců, měly lodě plnou posádku, grava běžela a kotvicí paprsky byly připraveny k odpoutání.

"Nakopněte ji!" křikl jsem na námořníka, zatímco jsem se vrhal do velitelské Starfury. Odkopl jsem žebřík a zavřel za sebou poklop.

"Jdeme na ně, admirále?" zavolal za mnou střelecký důstojník, když jsem pádil po schůdcích na můstek, dvě přičky najednou.

"Tak tomu věř," křikl jsem přes rameno.

"Všechna bojová stanoviště obsazena, admirále, a připravena ke startu," hlásil mi od střelecké konzoly Talbert. Když jsem si upínal vestu se záchranným modulem, zhmotnily se na navigátorském stanovišti nad mou COMM konzolou tři kulovité obrazovky. "Červený dva připraven, admirále," ohlásil se Harris.

"Červený tři připraven, admirále," řekl Kimple.

"Červený čtyři, admirále." Bell nikdy nepoužíval více slov, než bylo absolutně nezbytné.

Připoutal jsem se a provedl krátkou kontrolu systémů - na nic víc nebyl čas. Většina indikátorů svítila zeleně a Voot dobře ví, že jsem v těchto počátečních letech války jen velmi zřídka mival to potěšení letět s plně funkční Starfury.

"Dobrá," vyslal jsem zbylým třem navigátorům. "Červený jedna je taky připraven. Jdeme na to!" Přepojil jsem na lodní rozhlas. "Příďové a záďové úvazníky - přerušit všechny kotevní paprsky, teď!"

Všechny čtyři zelené odrazníkové paprsky, které poutaly Starfury k optickým úvazníkům, náhle pohasly. Pustil jsem

energii diferenciálu do grav, abych loď odpoutal od konce mola a dostal ji do pravobočního kanálu - těsně následován ostatními třemi útočnými loděmi - to vše potmě. Cítil jsem vzrůstající napětí, jak mi do žil začal proudit adrenalin. Zrychlil se mi tep, jako vždy před bojovým vzletem.

"Připravit na přechod na umělou gravitaci," varoval jsem je lodním rozhlasem, a pak jsem se - jako vždy - málem pozvracel, jakmile jsem aktivoval přepínač. Zatímco jsem se snažil udržet hořký a natrávený obsah žaludku tam, kde patřil, soustředil jsem se na další úkol v aktuálním pořadí - masivní tlaková vrata před námi zůstávala stále zavřená. Očekával jsem to. Williams nemohl věci změnit zas tak rychle.

Připojil jsem svou COMM jednotku na pásmo velení přístavu, které jsem si pamatoval z předchozí noci, a zařval jsem na překvapeného velitele, který se objevil na displeji. "Otevřete přístavní vrata, veliteli!" rozkázal jsem tak klidně, jak jsem jen dokázal. "Jsme napadeni!"

"Mé rozkazy říkají, že během útoku mají tato vrata zůstat zavřená," prohlásil velitel pevným hlasem.

"Či rozkazy?"

"Kapitána Harpera z operačního."

"Říká vám něco jméno Brim?" zeptal jsem se a donutil se ke klidu - alespoň navenek. Vše bylo připraveno k útoku, pozornost soustředěná, všechny hormony na svých místech - a já měl chuť ho zabít!

"Admirál Brim?" zeptal se. "Ten nový velitel základny?"

"Přesně tak, veliteli. Od tohoto okamžiku jsou všechna Summersova operační nařízení zrušena - a vy, vážený pane, urychleně otevřete ta vrata."

"Lituji, admirále. Budu potřebovat písemný rozkaz, abych mohl zrušit operační nařízení."

Přikývl jsem - postarám se o to, aby stěva toho bastarda visela na bráně přístavu jako jmelí, pokud se ho Williams nezbaví jako první. "Je to vaše rozhodnutí, veliteli," zavrčel jsem. "Budu je tedy muset před startem rozstřílet. Jste si jist, že chcete, abych to udělal?"

"J-jak mám vědět, že jste admirál Brim?"

"Nijak," odsekl jsem a všiml si malé kukaně napravo od mohutných vrat. V jejím jediném okénku se svítilo. "Ale... ta bouda napravo od dveří, to je vaše stanoviště?"

"To je," odpověděl. "A pokud sem přijdete, vůbec vám to nepomůže. Jednoduše vás nepustím dovnitř!"

"Tak dobře," řekl jsem a jen s námahou jsem udržel svůj vzpínající se temperament na uzdě - tenhle zparchantělý, neschopný magor připomínal spíš dítě než profesionálního hvězdného námořníka. "Ale možná," dodal jsem, "že tu svou kukaň raději opustíte sám. Pochybuji, že byste chtěl zůstat tak blízko cíle, až začneme do těch dveří pálit z našich čtyřistašestek."

"Vašich čtyřistašestek?" vydechl. "Vy máte v úmyslu...?"

"Střílet," řekl jsem jasně. "Na ty dveře. A jsem si jist, že dobře víte, že čtyřistašestky jsou určeny pro použití ve vesmírném prostoru a tlakové vlny, které vytvářejí, budou na tak krátkou vzdálenost docela drtivé." Zapnul jsem přístavací světla, jako bych si lépe osvětloval cíl.

Velitelova tvář náhle získala podivný výraz. "Svatá matko Vootova!" vydechl náhle pištivým hláskem. "To byste přece... že ne?"

"Máte tři vteřiny na vyklizení oblasti," zavrčel jsem a sešlápl tlumič tahu. "Buď ty dveře otevřete sám, nebo ne - je to na vás. Ať tak či tak, my startujeme!" Znovu jsem zapnul lodní rozhlas - aniž bych přerušil spojení. "Střelecký důstojníku," zavolal jsem Talbertovi.

"Zde, admirále Brime."

"Talberte, na můj povel rozstřílíte ty dveře," zavrčel jsem. Pak jsem uvolnil tlumič a pustil do pohonu příslušné množství vzletové energie a Starfury se s řevem rozletěly kanálem vpřed ...

*

Pohlédl jsem dolů bezmračným nebem na Atalantu, její úžasný přístav a na deset kruhových kanálů obepínajících pahorek Městské hory, která se už nacházela celé c'leny pod námi. Naskytl se mi nádherný výhled na město koupající se ve světlech a stínech dvou nejjasnějších přirozených satelitů Haelicu, Moncriefu a Laicouru. Krátký pohled na výškoměr: 280 000 iralů a stále stoupáme. I když jejich výkon utrpěl dlouhým přeletem, byly Starfury pořád ještě úžasné stíhací stroje.

"Nepřátelské lodě!" zazněl v reproduktorech Kimleův hlas. "Spousta lodí na modrém apexu."

"Vidím je," odpověděl jsem a otočil se k Talbertovi. "Robe," řekl jsem, "máte svolení střílet podle uvážení." Od své konzoly mohl Talbert ovládat jediný destruktory v palebné věži na bříse a dva ve věži na přídi. Jen tak mezi námi, naše Starfury měla stále k dispozici pouze polovinu své obvyklé výzbroje dvanácti 406mmi destruktory. Bude nám to muset stačit. Ale tentokrát jsem měl silný pocit, že je budeme muset použít.

"Dle rozkazu, admirále," odpověděl trochu strnule Talbert. Slyšel jsem, že je ve skutečné bitvě poprvé a doufal jsem, že si první křest odbude rychle. Když jsme byli tak znevýhodnění, musel se každý rvát jako ostřílený veterán.

Aktivoval jsem zaměřovač a spustil úvodní testovací sekvence na třech předních destruktorech, které jsem ovládal ze svého navigátorského křesla. Všechny testy proběhly úspěšně.

"Červené lodě, pozor," odvyšilal jsem, nespouštěje blížící se nepřátele z očí. "Připravte se na úhyb vlevo." Přešel jsem do pozvolného levobočního obratu a podíval se do horních hyperobrazovek. Z přehradné palby gradygroatských pevností se do světla Hadoru vynořila masa snad dvaceti lodí asi 30 000 iralů nad mou malou provizorní eskadrou. Zatím jsem nedokázal určit přesný typ strojů, ale předpokládal jsem, že jde o Dampieri DA-79 II nebo novější Oiggaipy 912. V každém případě Torondané, jejich formace se táhly po celé obloze. Instinktivně jsem utáhl omezovací paprsky

mého sedadla, sáhl pod sebe a nastavil ovládání řízení na EXTRA JEMNÉ. Stáli jsme proti těžké přesile, ale já osobně jsem se na ně cítil připraven - doslova ve vrcholné kondici. Jakmile se gradygroatská přehradná palba rozplynula v nic, zvýšilo se mi vzrušením napětí ve svalech ještě víc než předtím - dnešní bitva bude vybojována blízko nad povrchem v podsvětelných rychlostech. Takové souboje představovaly konečnou zkoušku schopností bojového navigátora. Ucítil jsem, jak se latentní nervozita přetavila do chladného, nevzrušeného klidu. Byl jsem připraven. Na levoboku přitáhl Mat Harris svou Starfury blíže k mému levému pontonu. Výše a na pravoboku navedl Kimple Bell svou loď stejným způsobem.

Začal jsem stoupat v široké, pozvolné spirále. Teď. První vlna nějakých deseti Torond'anů se rozprostřela a začala klesat směrem k nám. "Točte vlevo," rozkázal jsem, "stoupáme!" Uvolnil jsem tlumiče tahu jak nejvíc to šlo a Starfury zareagovala jako plnokrevník, jímž byla - mohutným škubnutím v sedadle vzad.

První útočníci byly Oiggaipy, možná ty nejlepší útočné lodě, jaké kdy Torond'ané postavili - skoro tak dobré, jako lodě Ligy, i když ne tak docela. Moje Starfury stoupala téměř vertikálně na vlastních tryskách, když jsem se střetl s první skupinou útočníků, kteří se stále ve formaci snášeli na Atalantu - o rychle se přibližujících obráncích neměli očividně ani tušení.

Copak ti idioti neměli přibližovací senzory? Nebo se vůbec neobtěžovali na ně dívat? Připomenul jsem si, že jsou stále nebezpeční - a že mají podstatně větší palebnou sílu. Když se první Oiggaipy dostaly na dostřel, podařilo se mi vypálit dávku do velitelského stroje, na jehož trupu se okamžitě rozsvítily zásahy. Překvapení! Když jsme se přehnali kolem, Talbert ho dál zpracovával palbou z věží, až z něj odlétávaly trupové pláty a v brázdě za ocasem se mu objevil tenký proužek kouře z radiačního ohně.

Další dva Oiggaipy - konečně v plné pohotovosti - se ostře obrátily, čímž se dostaly přímo přede mě a zahájily palbu rychlými krátkými dávkami ze svých 326mm destruktorech Breda-SAFAT. Jejich výstřely vytvořily dlouhá jiskřící chapadla, která se ke mně plazila jako hadi a nakonec se prohnala těsně pod mémi pontony. Od tohoto okamžiku se obloha zaplnila chaotickou změť manévrujících lodí - většina nesla na bocích torondské výsostné znaky tvořené černými, žlutě lemovanými trojúhelníky.

Alespoň nebyla nouze o cíle! Bylo jich dokonce tolik, že jsem začal spoléhat spíše na cit, než na sledování jednotlivých lodí kroužících kolem - dokud můj zrak náhle neutkvěl na jedné z nich.

Jako teď.

Tentokrát to byl Dampier, jehož navigátor kroužil a poletoval kolem, jak se zoufale snažil najít nějaký cíl. Ucítil jsem, jak se šklebím. Přesně jak jsem to plánoval, moment překvapení jasně vyvažoval malý počet strojů v naší malé eskadře a také nervozita si již začínala mezi Torond'aný vybirat svou daň. Zarámoval jsem Dampier ve svém předním zaměřovači, ale Talbert ve stejnou chvíli vypálil na další Oiggaipy.

Něco takového nemohl přehlédnout ani nervózní Torond'an - a také nepřehlédl. Odklonil se do ostrého výkrutu a pak začal ostře stoupat přímo do vesmírného prostoru. Ale ve svém spěchu zanedbal všechna pravidla zacházení s gravitací a nedal komorám pohonu dost času na to, aby se s takovým manévrem vyrovnaly. Náhle se celá velká loď nekontrolovaně převrátila podél osy náklonu a její hybný moment rázem vyprchal, jako by vylil vodu z kbelíku.

Tentokrát byl Talbert pozorný, vypálili jsme oba současně a pokropili jsme nepřátelskou loď přímými zásahy ze všech šesti destruktorech od přídě až po pohon. Jasný obraz Dampieru se zachvěl a pak se začal hroutit. Hyperobrazovky na jeho můstku se roztržily na kusy. O okamžik později celá pohonná sekce a komory pohonu zmizely ve vířící a zářící ohnivé kouli, jejíž střed byl oslnivě bílý a okraje špinavě rudé. Celá byla naplněna odletujícími dobřela rozpálenými úlomky. Musel jsem stroj prudce zvednout, abych se jim vyhnul. Když jsem jej míjel, ještě naposledy jsem Dampier zahlédl, jak za sebou táhne dlouhou stuhu radiačního plamene a jako kometa se řítí dolů do tmavého oceánu. Žádné záchranné moduly se z jeho ohnivého pekla nevyroily.

Celá ta věc nemohla trvat déle než pár vteřin - zatímco na nás čekala celá spousta dalších Torond'anů! Po pravé straně se od nás odpoutala jedna Starfury a vrhla se vstříc dalšímu Oiggapu. Rychle jsem se vyhnul několika soustředěným útokům a začal jsem klesat po úzké spirále, abych ji kryl. Starfury vypálila: šest žhnoucích a zářících proudů energie z destruktorech - a v tu chvíli se na mých hyperobrazovkách zformoval temný stín. Vzhlédl jsem a ani ne sto iralů nade mou se mihl ohromný Dampier se žarem sežehlým břichem. Minul mě a připravoval se ke střelbě na sekundární cíl.

Instinktivně jsem přitáhl škrtecí klapy, jemně jsem zmanévroval směrovými motory, abych dostal Dampier do zaměřovače, a vypálil jsem ze svých tří destruktorech přímo před sebe. Zaznamenal jsem přímý zásah těsně před komory pohonu. Dampier zakolísal a prudce se naklonil na levobok, zatímco se jeho trup v dešti jisker doslova rozlomil napůl a pak prosvítl kolem, rozsévaje okolo trosky.

Sotva jsem se vzpamatoval z tohoto překvapení, když se za mým ocasem vynořilo v dokonalé stupňovité formaci šest Dampierů, každý z nich obklopen bíle žhnoucí auroou gravitonového toku. Šli po mně plnou rychlostí. Zatímco Talbot pálil dozadu ze svých tří věží se čtyřistašestkami, já jsem zoufale manévroval, veden spíše instinktem než čimkoliv jiným. Jedním pohybem jsem povolil škrtecí klapy až k bodu PLNÝ VOJENSKÝ TAH, srazil je zpátky až do polohy OMEZENO, a pak znovu vyrazil vpřed na ZÁLOŽNÍ energii. V minulosti jsem byl nucen použít tento letový režim už mnohokrát, ale jeho výkonnost mě pokaždé překvapila - a projevila se okamžitě. Moje Starfury se doslova vrhla vpřed za mohutného řevu gravitačního pohonu, který roztřásl samotnou její konstrukci a navzdory upřímné snaze gravitačního systému mě strašlivá setrvačnost vmáčkla do křesla. Během několika vteřin se naše rychlost zdvojnásobila a naši pronásledovatelé zůstali daleko vzadu, jako by náhle narazili na cihlovou zeď. Ale i tak to pořád bude hodně těsné...

Prásk! Loď divoce poskočila a smýkla sebou doleva, jako by ji náhle zasáhl velký meteor. Z interkomu se ozval chraptivý výkřik, který se náhle přerval - Bác! - druhý zásah.

Oslepující exploze přímo před mou helmou mnou mrštila zpět do křesla, přerušila všechny omezovací paprsky a téměř

mi prorazila ušní bubínky, milisekundu na to ztratil můstek veškerou atmosféru. Gravitační systém zapulzoval a já se okamžitě všeho pustil a instinktivně si snažil chránit hlavu pažemi... ale nemohl jsem pohnout levým ramenem, přinejmenším ne bez omračující erupce palčivé bolesti. Slyšel jsem, jak můj skafandr uzavírá syčící trhlínu, ze které se vyvalil třípytící se rudý oblak krystalků zmrzlé krve - mé krve.

Snažil jsem se dosáhnout na řízení, ale bolest znovu vzplála - v rameni mi evidentně uvázl úlomek trupu, neměl jsem v paži žádnou sílu a vnímal jsem jen mokravý pocit, jak se má krev srážela uvnitř skafandru a hromadila se v rukavici. Zajímalo mě, jak dlouho asi potrvá, než se na mně ta ztráta krve projeví. Nemohl jsem s tím nic dělat. Odstrčil jsem se, srdce jsem cítil až v krku, jak jsem v oslabeném gravitačním poli visel hlavou dolů, a navzdory bolesti jsem znovu sáhl po řízení - moje levá paže vážila milston! - ale dostal jsem se k němu. Nebo spíš k tomu, co z něj zbylo. Jeden ze zničených přístrojů visel z letového panelu jen na kusu modře jiskřícího drátu, zatímco mi ve sluchátkách praskala statická elektřina. Gravitační motory ještě stále běžely - alespoň některé - ale stačily sotva k tomu, aby nás udržely ve vzduchu a taky nezněly dvakrát dobře. Vyzkoušel jsem řízení - Starfury reagovala. Ještě že tak.

Oddechoval jsem námahou, ale nějak se mi podařilo narovnat; pak jsem se otočil přes rameno... všichni byli v pořádku a hleděli na mě, jako by viděli ducha. Primární komunikační systém byl v háji, poškození se s největší pravděpodobností omezovalo pouze na můj panel. Musel jsem se rychle rozhodnout - a neměl jsem žádné údaje. Nebyl zrovna nejlepší čas na váhání - Torondané stříleli po všem, co se hnulo. Jasný záblesk nad hlavou, pak sprška trosk žhnoucích radiačním ohněm a řítících se k zemi. Za nimi se snášely jen dva nebo tři nefunkčně vyhlížející záchranné moduly - tam muselo zahynout hodně lidí. Byla to Starfury nebo Dampier?

Naštěstí pro nás se Torondané náhle rozhodli, že už mají dost a začali mizet směrem k hvězdné obloze. Nejvyšší čas jít na přistání, dokud to ještě zvládnou vlastními silami. Jen Voot věděl, kde teď byly ostatní lodě. Míjely cykly, zatímco jsem klesal, díval se po orientačních bodech v krajině a pravidelně omdlával ztrátou krve. V deseti tisících iralech jsem zahlédl na obzoru Městskou horu. To vypadalo dobře... tedy až do okamžiku, kdy sebou to, co zbývalo z gravitačního pohonu, divoce otřásl. Zhlédl jsem v naší kýlové brázdě spršku jisker tryskajících z našich komor pohonu - a za ní následoval dlouhý, tenký chvost radiačního ohně. Kolapsium v trupu lodi znovu začínalo procházet opačným procesem hroucení. Špatné znamení. Otočil jsem se, abych aktivoval místní generátory paprsků N - v postižené části lodi jich byla celá řada právě z důvodu obrovského radiačního nebezpečí. Ale dříve než jsem se stačil těch vypínačů dotknout, rozzářily se žlutým světlem a nápisem AKTIVOVÁNO. Strojní důstojník Karen Kellyová se k nim dostala jako první a teď jsem ji měl na sekundárním interkomu.

"Radiační požár! Radiační požár v první a druhé komoře pohonu! Opravářská četa se okamžitě dostaví na zasažené místo!" Plameny se na jeden či dva okamžiky ztratily, ale pak se objevily znovu. Přinejmenším jedna z komor byla evidentně proražena! Příliš velké riziko. Bylo nutné dostat všechny okamžitě pryč.

"Ruším rozkaz pro opravářskou četou," zařval jsem. "Mluví kapitán - všichni okamžitě opustí loď." Krátce jsem pohlédl na indikátor pólu. "Nejbližší pevnina je odsud přímo na červenou, tři sta c'lenytů." Ohlédl jsem se na posádku můstku - mé rameno vzplálo novou vlnou bolesti. Vyděšeně můj pohled opětovali. "Vypadněte, ztraceně!" zařval jsem. "Každý z vás ví, jak se používá záchranný modul. Během metacyklu vás někdo vyzvedne."

Nikdo se ani nepohnul.

"BĚŽTE!"

Vstali a rozběhli se k zadním schůdkům. Brzy se za mou kýlovou brázdou snášelo do oceánu čtrnáct záchranných modulů.

Zavolal jsem na Atalantu a povolal záchrannou flotilu. Dali mi skutečný kurz na základnu. Dobře... jestli se mi tam podaří dostat. Po deseti zneklidňujících cyklech, během nichž jsem střídavě omdlával a zase se probouzel, zatímco dispečeri ze základny jako starostlivé kvočny naváděli mou rychle klesající Starfury, se mi konečně podařilo dostat na vektor. Takřka okamžitě se objevily dva zelené paprsky a vyčistily mi cestu až dolů k základně pro nouzové přistání. Teď jsem se musel rozhodnout. Měl jsem to zabalit a nechat lidi z vyprošťovacího, aby mou Starfury vyzvedli a odvezli do šrotu? Nebo jsem se měl pokusit dovézt ji až dolů? Druhá možnost mohla mít za následek opravitelnou Starfury, kterou jsme zoufale potřebovali. Ale bohužel mohla stejně tak mít za následek stejnou hromadu šrotu - ale tentokrát bych se stal její součástí i já sám...

Mému ustrašenému vnitřnímu já se více zamlouvala ta první možnost. Ale má stará navigátorská instinktivní neochota obětovat svůj stroj - zvláště když mě stálo tolik úsilí ho sem vůbec dostat - byla silnější.

Zatímco jsem stále klesal, všechno jsem si to sesumíroval: pohonné jednotky byly téměř zcela jistě pryč - tam právě zuřil ten oheň. Gravitační generátory fungovaly pouze částečně. Ale stále jsme letěli ve výšce téměř tisíce iralů a směrové motory byly pořád v dobrém stavu.

Přeletěl jsem nad základnou, ještě jsem na okamžik zaváhal, ale pak se jeden z dispečerů rozhodl za mě.

"Ty plameny jsou stále horší, admirále. Musíte rychle něco udělat!"

Jasně. A aby toho nebylo málo, grava vysazovala čím dál tím častěji - a já jsem to nemohl nijak ovlivnit, protože jsem neměl žádné funkční ovladače.

"FA 337 jde na přistání," ujistil jsem je. Můj hlas pravděpodobně nezněl nijak zvlášť pevně - a díky Vootovi za to, že video bylo v háji, jinak bych je určitě vyděsil k smrti! Silou vůle jsem se donutil zůstat při vědomí navzdory tomu, co chtěla udělat moje hlava, velmi opatrně jsem se přiblížil, kroužil jsem kolem tak dlouho, dokud jsem se nedostal na vektor, pak jsem nastavil nouzový zadržovací systém sedadla na MAXIMUM a posadil Starfury dolů - v tomtéž okamžiku vypadly gravitační generátory nadobro.

Ztratil jsem kontrolu nad lodí... strašlivý řev! Obrovské gejzíry na obou stranách... trháni a kymácení... pandemonium. Zadržovací systém dvakrát či třikrát málem selhal - skoro jsem si přál, aby se to doopravdy stalo! Po téměř c'lenytu klouzání a kymácení jsme se zastavili, kolébající se na mírných vlnách přístavu naklonění na pravobok, ale jinak v

bezpečí - až na ten černý štiplavý dým, který začínal naplňovat můstek. Sotva jsem odpojíl zadržovací systém a vstal ze sedadla, když se celá kabina podle všeho převrátila vzhůru nohama a já ucítil, že moje helma udeřila do něčeho tvrdého - do podlahy.

Moje poslední vědomé myšlenky se zabývaly naším spěšným vzletem a tím, jak úžasným způsobem se dají otevřít tak obrovská a masivní hangárová vrata - skutečný zázrak techniky, když se nad tím zamyslíte. Ale pak už jsem neměl moc příležitosti rozjímat nad technickými detaily. Moje Starfury už byla více než čtyřicet irlů nad povrchem a byla vlečena do hangáru - následována v těsném sledu třemi dalšími útočnými loděmi mířícími rovněž přímo do opravárenských doků...

*

Klečí na mě, nahá, hlavu zvrácenou dozadu, dlouhé černé jí splývají až do pasu - nejkrásnější žena, co kdy žila - pořád nemůžu uvěřit tomu, že je právě se mnou. Široce posazené oči, nyní zavřené - pevně semknuté. Dlouhé řasy, malý nosík, nebojácná brada. Nádherná. Nádherná. Nádherná. Ruce jí pokládám na boky - vpíjím se do jejího dolního rtu, zatímco ona přiráží rychleji a rychleji... už tam skoro je. Oba dva. Veliká oblá ěadra se kymácejí, poskakují v křečovitém rytmu nahoru a dolů. Už otevírá ústa. Tváře jí hoří. Oddechuje. Z útrobu břicha se jí dere zvířecí vrčení.

Pulzování...

"Myslím, že se z toho už dostává." Mužský hlas? Pulzování.

Padá únavou...

"Měl na mále. Ztratil spoustu krve." Další mužský hlas - Williams? Pulzování.

Tvář jí klesá...

"... má tužší kořínky než kdokoliv, koho znáš. Dokáže to." Její hlas! Pulzování.

"Ne! Neodcházej! Dokonči to!"

"Co to bylo? Snaží se něco říct." První mužský hlas. Pulzování.

"Raději půjdu." Znovu její hlas. Pulzování.

"U Voota, neodcházej!" zařval jsem. "Teď ne!"

"Máte bolesti, admirále?" Znovu ten první mužský hlas. Pulzování.

Je pryč...

Pulzování. Pulzování. Rozmazaný obraz nad hlavou - sklání se nade mnou nějaký muž, vypadá jako doktor a otírá mi čelo. Bílý sterilní strop, oslepující světla. Zápach dezinfekce. Nemocnice!

Nemůžu ničím pohnout. Cítím pulzování uvnitř svého těla. Nepatrně otáčím hlavu - pálení! Otevírám oči. Uzdravovací přístroj, nepochybně. Levé rameno mám omotané pulzující proto-tkání.

"Skoro hotovo. Jak se cítíte, admirále?"

"Prostě BĀ-JEČ-NĚ, doktore."

"Opravdu, pane?"

Je hrozně mladý a pohledný, má blond vlasy, modré oči a hubenou, úzkou tvář a nos, který doslova křičel, že jeho majitel je aristokrat. Je hodně nervózní. Letmo mě napadlo, jestli není náhodou jedním ze Summersových sígrů.

"Opravdu," řekl jsem přesvědčivě.

"Kolik je hodin?"

"Něco málo po rozbřesku plus dva, admirále," odpověděl.

"Šestnáctého heptadu?"

"Už od rána, admirále."

Nějaký chytrák. Ale ještě pořád to můžu stihnout. "Díky," řekl jsem. "Říkal jste, že je to skoro hotové?" Pulzování náhle ustalo. Cítil jsem, jak tkáň odpadá.

"Právě od tohoto okamžiku, admirále."

"Dobrá. Vezměte mě odsud. O rozbřesku plus tři musím být v auditoriu, doktore - přesně."

"To nemůžete myslet vážně, pane."

"Mohu vás ujistit, doktore, že myslím."

"To ale nemůžete. Nejste v žádném případě ve stavu..."

"Otevřete ten uzdravovací přístroj, doktore," přerušil jsem ho.

"Admirále, to je proti předpisům. Já prostě nechci být odpovědný za..."

"Odpovědnost přebírám já, doktore," ozval se ten druhý hlas odněkud v místnosti - Williams, bezesporu!

"A-ale kapitáne."

"Jak moc mu to ublíží?"

"To záleží na tom, jak je silný."

"Slyšel jste stejně jako já, co o něm říkala," zavrčel Williams.

Ona?

"Eh, ano, pane."

Dlouhé, tmavě hnědé vlasy, určitě. Zjistím si to později. Teď se musím soustředit...

"Potom toho víte tolik, co já. A teď otevřete ten přístroj, nebo mi řekněte, jak se to dělá. Jestli to admirál fyzicky zvládne, jde se mnou."

"Berete na sebe za něj odpovědnost, kapitáne Williamsi."

"To si pište, že беру. Admirále - vážně to tak chcete?"

"Zkuste to se mnou."

"Doktore, rozkazuji vám otevřít ten přístroj."

"Rozkaz, kapitáne Williamsi."

Zase tolik to nebolelo, ale cítil jsem se, jako bych vážil milston nebo víc. Zkusil jsem se posadit. Nešlo to. Slabý jako kotě halaciánského rotha. "Pomozte mi vstát," řekl jsem.

Ucítil jsem tlak rukou na svém pravém rameni a na zádech. Motala se mi hlava. Roztočil se se mnou celý pokoj. Spadl jsem zpátky do přístroje.

"Co jsem vám říkal?" řekl ten chytrácký doktor.

"Znovu," rozkázal jsem. Muselo to znít, jako že to myslím vážně. Tentokrát se mi podařilo vstát - s trochou Williamsovy pomoci. V pokoji bylo chladno. A jasné světlo. A čistěji než čisto. Páchl dezinfekcí. Nenávidím nemocnice.

"Bolí vás něco?"

"Jenom to rameno, doktore. Ale mám žízeň."

Dostal jsem něco k pití. Hodil jsem to do sebe. "Ještě."

Další sklenička. Zastavil jsem se, abych popadl dech. "Kolik máme času, Jime?" Všiml jsem si, že má na sobě pracovní uniformu, polní čepici a těžké boty - pochopil, co jsem měl na mysli.

"Asi půl metacyklu, pane."

"Admirále, to nedokážete!" V doktorově hlase zazněl pomstychtivý tón.

"Kecy." Dříve, než proti tomu stačil něco udělat, spustil jsem nohy na podlahu, ale pak proti mně vyletěl stůl a udeřil mě do hlavy. Krátce na to bylo na podlaze úplně všechno.

Williams okamžitě přiskočil, uchopil mě pod pažemi a znovu mě posadil na postel. "Ne. Musím se postavit!" Znovu jsem se spustil na nohy, Williams se mě držel, jako by tu podporu potřeboval on. Třásla se mi kolena. "Pusťte mě."

Tentokrát se naklonila jedna ze stěn a vrazila do mě.

Znovu na nohou. Tentokrát blíže ke stěně. "Pusťte mě."

Když se ke mně stěna naklonila tentokrát, aby mě udeřila, byl jsem na ni připraven. Pokusil jsem se ji odstrčit levou rukou. Svatá matko Vootova! Palčivá bolest v rameni. Úplně bez síly. Znovu na podlaze.

"Znovu!"

Tentokrát jsem stěnu odstrčil pravou rukou. Pevnější v kolenou. Tentokrát to zvládnou. Rozhlédl jsem se po místnosti - krvavá hromádka mrtvých tkání v misce vedle uzdravovacího přístroje. Na jejím vrcholku položený zubatý kus kovu z trupu, větší než můj palec, ale ne o moc. "Tohle mě dostalo?"

"Ano, pane."

"Nevypadá nic moc."

"Chcete ho, admirále?"

"Je jen váš, doktore."

"Kolik máme ještě času, Jime?"

"Asi deset cyklů, admirále."

"Musíme jít. Kde mám skafandr?"

"Je pryč, admirále," řekl doktor. "Je na cáry a plný krve."

"Přinesl jsem váš bágel, admirále," řekl Williams. "Napadlo mě, že byste mohl potřebovat pár čistých věcí."

"Kombinězu, Jime."

"Mám ji."

Lačně jsem vypil sklenku teplé proteinové směsi, zatímco mi našel koženou bundu, boty a také polní čepici. Zlatý člověk. Pomohl mi do všeho se nasoukat. Bunda bolela, ale dostal jsem se do ní - ruku mi pověsil do šátku, už jsem v ní cítil jen lehké pulzování. Boty. Čepice. "Kolik ještě, Jime?"

"Asi šest cyklů, admirále."

"Pojďme." Zavěsil jsem se do Williamse a kulhal směrem ke kluzáku - ne, k limuzíně.

"Jeďte!" rozkázal.

"Rozkaz, kapitáne!"

Zašklebil jsem se: u řízení seděl Russo. Proč mě to nepřekvapilo?

Zbýval ještě jeden cyklus. Ty proteiny mi spravily náladu. Pomyslel jsem si, jaké jsem měl štěstí, že záchranná služba základny byla v pohotovosti, aby mi pomohla. Ta malá chladicí jednotka mého bojového skafandru mě zachránila před radiačním ohněm požírajícím mou Starfury těsně pod navigačním můstkem, ale než mě dostali z lodi a odvezli do nemocnice, byla skoro vybitá. Ještě pár cyklů a puf - sbohem sladký životě...

Russo vyjel na chodník a projel dveřmi až do haly. "Zvedněte jim mandle, admirále!" zašeptal, když mi Williams pomáhal ze zadního sedadla.

"Udělám, co budu moci, šéfe," ujistil jsem ho třesoucím se hlasem.

Pomalů jsem se šoural halou k hlavním dveřím. Stěna se mě znovu pokusila udeřit. Williams mě popadl za pravou paži. Udržel jsem se. Znovu jsem vyrazil. Hlavu vzhůru. Tvař se normálně... ne, tvař se přísně. Musel jsem se smát sám sobě. Hodně štěstí, aby ses dokázal tvářit, že žiješ.

Vysoký blondatý kapitán, kterého jsem ještě nepotkal, mi zasalutoval a vstoupil před námi do auditoria. "Přichází velitel," vykřikl.

Zvuk šoupaní nohou, pak ticho. Celou cestu uličkou jsem se opíral o Williamse. Když jsem po dvou schůdcích stoupal na pódium, cítil jsem, jak jeho sevření zesílilo. Podařilo se mi dostat na pódium. Cítil jsem, jak znovu začínám omdlévat.

"Chcete mě tady?" zašeptal Williams.

Zhluboka jsem se nadechl. "Nechodte moc daleko," zamumlal jsem koutkem úst. Ucítil jsem, jak jeho ruce pouštějí mou

paži.

"Dejte jim co proto, admirále," zašeptal a ustoupil dozadu.

Zapnul jsem mikrofon. "Sednout," řekl jsem. Cítil jsem se trochu silnější, proteiny zabraly. Odmlčel jsem se a nechal šum v sále utichnout - a načerpal jsem další energii. Hlava se mi projasnila. Byl jsem připraven... "Mé jméno zní Brim," začal jsem, "- kontradmirál Brim. Jsem vašim novým velitelem, a těm, co o tom ještě neslyšeli, sděluji, že tato základna bude nadále řízena zcela odlišným způsobem."

Aulou prolétl šum šeptaných hlasů.

"Nemám moc rád proslovy ani schůze," pokračoval jsem dál, "- a obzvláště ne ceremonie, jako je tahle. Ubírají nám čas a zdržují nás od práce, kterou musíme vykonat. Ta práce, pokud ještě někdo není zcela v obraze je vedení války."

Další tlumené šepoty - tentokrát delší. Znovu jsem se odmlčel, abych nechal svá slova zapůsobit. Někteří z těchto lidí s nimi nebudou souhlasit. Právě tyto lidi bude nutné vykořenit a poslat během pár příštích týdnů domů.

"To znamená, že od tohoto okamžiku máme tady na Atalantě tři základní úkoly," pokračoval jsem a začal je odpočítávat na prstech. "Ničit věci, zabíjet lidi a trávit maximum času v nebezpečných situacích. Od tohoto okamžiku se veškerá činnost na základně, na všech úrovních, bude soustředit na provádění a podporu těchto tří úkolů - a to tím nejpragmatičtějším a nejefektivnějším způsobem a bez ohledu na následky. Celý život se řídím jedním pravidlem - a to bude tvořit základ všeho, co zde budeme dělat. Je tak jednoduché, že vůbec nikomu z vás nemůže dělat sebemenší potíže ho pochopit. Jednoduše řečeno, zní takto: Když čelíte přesile, máte jen jedinou možnost. Zaútočit."

Tato slova vyvolala v přeplněné posluchárně opravdu velké hučení.

V duchu jsem se ptal, kolik z nich jde se mnou - a kolik ne. "Pro těch několik málo z vás, kteří s tím mají nějaký problém," pokračoval jsem, když se šum utišil, "mám jeden návrh. Znovu si pečlivě přečtete přísahu věrnosti Impériu, kterou jste všichni skládali, když jste nastupovali do služby. Pokud s tím budete mít problém i potom, máte čas do setmění na to, abyste rezignovali na členství ve Flotile a opustili základnu. Budeme se vás snažit dopravit domů, bez jakýchkoliv priorit - jakmile budeme moci. Ovšem jinak od tohoto momentu platí, že jakékoliv zanedbávání povinností - v jakékoliv formě - bude mít za následek vojenský soud s nejpřísnějšími tresty, jaké jsou v době války udělovány."

To upoutalo jejich pozornost. V místnosti se rozhostilo mrtvé ticho.

Ale můj proslov byl u konce, už jsem řekl vše, co jsem říci potřeboval. Zbývala mi poslední poznámka. "Po tomto shromáždění se budu snažit setkat s každým z vás osobně," řekl jsem, "jakmile budu moci. A než k tomu dojde, vám všem doporučuji, abyste se seznámili s kapitánem Williamsem, vašim výkonným důstojníkem. On bude mluvit za mě a je schopen vyřešit bezmála každý problém, který byste snad mohli mít. Pokud ne - a mohou nastat chvíle, kdy se to stát může - můžete vždycky přijít za mnou. Kde mám kancelář, to každý z vás ví. Ale varuji vás. Jedním z mých hlavních úkolů zde je být neústupný. A mám v úmyslu ho ze všech sil plnit." Cítil jsem, jak znovu slábnu. Otočil jsem se na Williamse a kývl.

"Rozchod do kasáren!" zaburácel Williams a v okamžiku stál u mě. "Jste v pořádku, admirále?"

Cítil jsem se trochu slabý, ale usoudil jsem, že cestu do kluzáku zvládnu. "Kdybych začal padat, prostě mě chytněte," řekl jsem.

"Budu hned za vámi, admirále."

Byl a já jsem to dokázal. Došel jsem až do kluzáku vlastními silami. Několik dalších hodin jsem strávil na marodce a načerpával nové síly. Pak jsem zamířil do kanceláře, kde na mě čekala hrozná spousta práce. Dokonce tolik, že Williams odešel do svého pokoje dřív, než jsem se ho mohl zeptat, kdo byla ta žena v nemocnici. Ale tou dobou jsem byl tak unavený, že jsem si už nebyl jistý, jestli jsem vůbec nějakou ženu slyšel.

*

Na doktorovo doporučení jsem si vzal ráno volno a dopřál si metacyklus spánku navíc - mé cyklovky ukazovaly úsvit plus dva a půl, když mě probudily. Na chodbě panoval velmi čilý ruch. Dobře! Nad našimi hlavami rovněž. Už jsem se jednou probudil i dřív - hlukem gravitačních generátorů Admirality, nabírajících energii ke startu. Williams si očividně dal jako primární úkol obnovit BVH nad základnou a nad městem.

Oholil jsem se a natáhl si čistou leteckou kombinézu. Musel jsem se smát, když jsem si představil, jak Williams nadává na všechny strany a nakopává zadky. Upřímně řečeno, ani já sám bych si to nechtěl s Williamsem rozházet...

Venku podaroval starý dobrý Haelic Atalantu tím nejkrásnějším počasím - tmavě modrá obloha, sem tam obláčky bílých mraků a perfektní teplota. Hador už dávno zahájil svůj ranní vzestup nad Atalantským zálivem, prozařuje okrovými paprsky klidnou hladinu moře. Dokonce i vítr byl voňavý, protože vanul z vnitrozemí, porostlého jehličnatými lesy a plného květin, bylin a vlhké půdy. Tyto vůně se mísily s vůní pečeného chleba a rozpáleného oleje na smažení, pocházejících z města samotného. Jen bolavé rameno mi ještě připomínalo mou malou vesmírnou bitvu, od které uplynul sotva jeden místní den. A díky kouzlu tohoto nádherného rána se krátké okamžiky ohrožení zdály najednou nějak nedůležité. Atalanta byla místem, k němuž se vázaly některé z mých nejmilejších vzpomínek. Úsměv, deroucí se na rty, jsem nedokázal potlačit o nic víc, než bych dokázal přestat dýchat.

Naprosto přemožen kouzlem tohoto okamžiku jsem se volným krokem vydal ke svému gravcyklu, čímž jsem se držel zcela v mezích doktorova doporučení, abych se alespoň jeden den držel stranou všech kluzáků a lodí. Koneckonců, RSB nepřipomínal kluzák ani v nejmenším a dnes na mě navíc čekal pod nádherným přehozem s vyšívaným označením "W. A. Brim, kontradmirál, velitel základny." Jednoduše jsem se musel podívat. Sotva jsem jej odkryl, ucítil jsem silný závan leštidla. Složil jsem přehoz do jedné ze sedadlových brašen, které se jako zázrakem objevily na zářivě se lesknoucím stroji - měl jsem silné podezření, že za tím stojí praporečik první třídy Russo. Uznale jsem přikývl. Udělal to správně, nikdy se neukázal, abych ho při tom přímo viděl, ale jen anonymně oplácel laskavost laskavostí. To bylo

znamením, že jsem se v případě tohoto muže rozhodl správně.

Ale zpět k tomu nádhernému ránu! Žádná další rozhodnutí, dokud na pár metacyklů nevypadnu ze základny na tomhle skvostném gravcyklu. Jestli jsem uměl alespoň trochu předvídat budoucnost, bude to pro mě na pěkně dlouhou dobu poslední chvíle volného času.

Přidřep jsem ke gravitační jednotce a aktivoval silný generátor, malým otvorem nahlédl do iontové komory a zaposlouchal se do hebkého předení, jestli v něm neuslyším nějaké nepravidelnosti. Žádné jsem neobjevil. Narozdíl od staříckého a často velmi nespolehlivého gravcyklu, který jsem vlastnil během svého druhého pobytu ve městě, kdy jsem byl jen chudým dělníkem, měl tento stroj čtyři plazmové paprsky, všechny byly dokonale sladěné a podle všeho vypadaly, že by v tomto stavu přečkaly i planetární výbuch.

Zašklebil jsem se jako malý kluk, který dostal novou hračku, přehodil jsem nohu přes předoucí stroj, lehce se vznesl a opatrně zamířil směrem do siliciho ranního provozu, který mi prozradil, že Williams všude dosáhl znatelného pokroku. Když jsem křižoval nad dobře známými kamennými oblouky Přístavní ulice, pasažérka protijedoucího otevřeného kluzáku na mě zatroubila a vesele mi zamávala. Událo se to tak rychle, že mi málem unikla, ale pak jsem ve zpětném zrcátku zahlédl její dlouhé tmavě hnědé vlasy vlající ve větru, jak stroj uháněl směrem k základně. Instinktivně se mi rozbušilo srdce - věděl jsem, kdo to je a ona mě očividně poznala také. Skoro jsem se otočil, abych vyrazil za ní, ale pak jsem se zarazil. Teď nebyla ta pravá chvíle, abych obnovoval vztah, který skýtal takový potenciál emocí. Dokud nebudou změny na základně nezvratné, budu potřebovat každou špetku soustředění na práci, kterou v sobě dokážu vybudit. Ale jakmile bude vše aspoň trochu pod kontrolou, sejdem se - budeme se muset sejít. A potom si zjistím, jestli ten hlas v nemocnici skutečně patřil jí. I když už jsem dobře věděl, že patřil...

Když jsem se blížil k hlavní bráně na konci ulice, vytlačil jsem tu letmo zahlédnutou ženu s dlouhými kadeřemi do toho kouta mé mysli, kde přebývala téměř třináct let, pak jsem zpomalil a zastavil u strážnice. Tam se mi dostalo poněkud přehnaného zaslutování - a pečlivé kontroly mé identifikační karty. Další důkaz Williamsova úsilí. Krátce nato jsem už mířil do starobylého města Atalanty.

Pevninskou část Přístavní ulice, Velký kanál - nejkrásnější ze soustředných kanálů obepínajících Městskou horu - lemovaly nekonečné bloky starých vládních skladů a kancelářských budov, tu a tam přerušené novějšími stavbami pocházejícími z období zuřivé rekonstrukce na konci První velké války. Dobře jsem si vzpomínal na veliké, odporně páchnoucí hromady trosek, které nahradily. Ale v této čtvrti jsem nenašel nic, co by u mě vzbudilo nějaký výraznější zájem a zvýšenou rychlostí jsem proletěl širokými prospekty, přelétal jsem kanál za kanálem, dokud se ty veliké a monotónní budovy nezačaly snižovat a řidnout. Jak jsem uháněl dál, vystřídaly kancelářské budovy komplexy lehkého průmyslu a posléze vysoké a věkovité hotely a noclehárny z kamene, cihel a malty. Těsně před mostem přes poslední kanál jsem objel honosnou zábavní čtvrt', jejíž ulicemi se i v této ranní hodině hemžily pestré a hlučné davy lidí.

Přejel jsem přes poslední příkrý most přes kanál a zastavil před bránou do historické rocotziánské části Atalanty. Ona dlouhovlasá žena mi jednou vysvětlila, že se tak jmenuje proto, že její svým půdorysem připomínají jedinečné vnější linie samčího poupěte rocotziánu. Řekla mi také, že celé pozdější mocné město se kdysi před desítkami století zrodilo právě zde za tímto opevněním.

Dalo se předvídat, že vývoj zdejší společnosti nebyl ani hladký, ani poklidný. Dlouhou dobu na to si zdejší hradby uchovaly pouze symbolický význam - Omotovi válečníci z vesmíru obsadili celou planetární soustavu Hadoru a na téměř tři století zotročili civilizaci, která se zde vyvinula. Omotští dobyvatelé byli svrženi teprve tehdy, když se bojovní kněží ze starobylého gradgroat-norchelitského řádu obrátili pro pomoc k nově vzniklému Impériu. Kněží je poté nemilosrdně pronásledovali napříč domovskou galaxií, dokud nebylo jisté, že jediný živý tvor nenese jejich geny. V následujících letech Gradgroat-Norchelité postavili na vrcholku Městské hory veliký klášter a krátce nato začalo kolem planety obíhat třináct skvělých pevností. Ty ji bránily před hrozbou invaze ze strany agresivních hvězdných států, které se o téměř půl tisíciletí později pod nelítostným vedením velkokancléře Kramsin'nov Otta spojily do Ligy Temných hvězd.

K invazi nikdy nedošlo, ale obrovské pevnostní projektory energie zůstaly a udržely si pověst nejničivějších obranných zbraní, jaké byly kdy sestrojeny. V průběhu stovek desetiletí míru však nebyly nikdy použity a řád zaujal v rámci galaxie mnohem klidnější poslání. Nakonec došlo k tomu, že upadl v zapomnění dokonce i externí zdroj energie, který je dříve napájel, a z pevností se stal pouhý předmět zájmu historiků - a turistická atrakce. Nicméně i přesto je gradygroaté, jak se jim začalo téměř všeobecně přezdívat, je i nadále udržovali s nábožnou úctou, jako by stále tvořily první obrannou linii. V důsledku toho se termín „gradygroat“ stal téměř v každém galaktickém jazyce synonymem pro něco směšného - a to až do doby, kdy kněží se svými pevnostmi na konci První velké války doslova zachránili Impérium před invazí tím, že zničili podstatnou část ligerské válečné flotily. Kněžím se tohoto zázraku podařilo dosáhnout tak, že energii potřebnou ke střelbě ze svých mamutích kanónů získali přímo z paprsků Hadoru, když předtím do slunce odpálili celý svůj klášter, aby stimulovali jeho záření...

Na chvíli jsem zavřel oči, zcela ponořen do vzpomínek. Kataklyzmatický start kláštera z vrcholku hory se odehrál před téměř patnácti standardními roky, ale mně to připadalo jako celé věky. Chyběl necelý den a mohl jsem to celé sledovat na vlastní oči, ale to už je úplně jiný příběh.

Na spečeném a jakoby skelném vrcholku Městské hory se nyní tyčila nová a ještě grandióznější budova. A i když tahle nebyla projektována k tomu, aby se dokázala vznést do vesmíru, stala se brzy vyhledávanou turistickou atrakcí přitahující návštěvníky z celé galaxie, zatímco stará a ospalá rocotziánská čtvrt' tiše dřímala, povětšinou opomenuta mezigalaktickým obchodem - i válkou. Ale právě zde, v tomto maličkém, historickém komplexu to všechno začalo.

A právě v rocotziánské čtvrti bydlela ona. Alespoň tehdy před mnoha lety.

Začal jsem se cítit trochu vyčerpaně - moje ranní vyjížďka byla pravděpodobně poněkud předčasná - a tak jsem jen pokrčil rameny, navedl svůj gravecykl zpět do provozu a zamířil zpátky na základnu. Znáť její přesnou současnou adresu

už nebylo nutné - zahlédli jsme se. Věděl jsem, že za ta léta vystoupala po kariérním žebříčku tak vysoko, až se dostala do úřadu správce přístavu a řídila veškerý civilní život na základně. To prozatím stačilo - na všechno ostatní si udělám čas v blízké budoucnosti.

*

V průběhu dalšího týdne a půl jsem strávil takřka každou hodinu bdělého života prací a i tak se mi jen stěží dařilo vypořádat se všemi úkoly, které na mě čekaly. Aledíky Williamsovi, kterému se očividně dařilo být v jednu dobu na deseti různých místech, začala základna konečně vypadat a fungovat jako vojenské zařízení. Během čistky jsme přišli asi o padesát důstojníků ze SIGRu, z nichž naštěstí jen šest patřilo k navigátorům - sígři měli tendence se specializovat v oblastech, které se faktického boje týkaly jen málo. Jediná věc, kterou jsme s Williamsem nezměnili, byl důstojnický klub. Ten Summersův byl hodně dobrý a otevřeno měl nepřetržitě. Využíval jsem jeho služeb, kdykoliv jsem na to měl energii a to jednak proto, že jsem čas od času potřeboval místo, kde bych si mohl sednout a dát si skleničku a také proto, že to bylo dobré místo pro setkání s důstojníky. Pozice velitele základny se v mnohém podobá postavení kapitána velké hvězdné lodi. Na většinu každodenní agendy máte výkonného důstojníka a vy sami jen určujete obecnou politiku a přebíráte za všechno odpovědnost. Můžete si žít jako ve slonovinové věži, když jste ochotni to dopustit. Ale ti nejlepší kapitáni rádi drží prst na tepu života své lodi tím, že se do něj jemně zapojují, a to často právě v důstojnických klubech. Celý trik spočívá v tom, nikdy o ničem nemluvit přímo a hlavně naslouchat, vnímat nálady a doslova nasávat atmosféru. Jsou výjimeční právě svou schopností jemně naslouchat. Toho večera - dlouhé metacykly poté, co to všichni až na noční hlídky dávno zabalili - jsem seděl sám u baru, popíjel docela slušný logishský meem, když jsem ucítil, že za mnou někdo stojí. Než jsem se stačil otočit, položila mi ruku na rameno a já zachytil závan napůl známého a z větší části zapomenutého parfému s kořeněným nádechem cigarety mu'occo.

"Ahoj, Wilfe Brime," zapředl hlas hebký a teplý jako samo halaciánské slunce.

Otočil jsem se a zastavilo se mi srdce. Za mnou, v pološeru místnosti, stála oslnivě nádherná žena - ani mladá, ani stará - její přítomnost ve mně náhle probudila záplavu vzpomínek, které jsem se celá léta snažil potlačovat. Vstal jsem a uchopil ji za ruce, jako bychom byli zcela sami, a hleděl jsem na ni jako na zjevení - jímž také naprosto byla. Drobná a dokonale ženská, pořád nosila dlouhé vlasy, spadající až téměř do pasu v jemně zvlněných pramenech. Po celou dobu asi osmnácti let, která uběhla od našeho prvního setkání nedaleko tohoto místa, se pod povrch mé vědomé mysli nikdy neponořily příliš hluboko. Její široce posazené hnědé oči - hebké a inteligentní - nyní zdobila krajka jemných vrásek, ale ty dlouhé řasy, ten stále stejný (i když ne úplně) široký nosík, ty smyslné rty, které mě častokrát vynášely až na samotný vrchol vášně, a ta neohrožená brada odhalující za tou ohromující kráskou skutečnou ženu - to vše bylo věkem naprosto nedotčeno, jen mnohonásobně zdůrazněno větší vyspělostí. Letmo jsem pohlédl na její plné poprsí - jako vždy odvážně napínající přiléhavou moderní atalanskou blůzu odhalující útlý pas - který za ty roky možná trochu získal na obvodu (ale u koho ne?), tytéž štíhlé nohy a tatáž útlá chodidla v tradičních sandálech s vysokými podpatky, které vždy upřednostňovala. Dívala se mi přímo do očí, jak bylo pro ni typické, s úsměvem ženy, která je docela zvyklá na to, že dělává na muže nezanedbatelný dojem. "Claudie Valemontová," zašeptal jsem, jako bych mluvil ze snu.

"Zíráš na mě," řekla s lehkým úsměvem.

"Vadí ti to?"

Tentýž nádherný úsměv. "Jestli mi to vadí? Na chvíli jsem měla strach, že si na mě možná vůbec nebudeš pamatovat," odvětila téměř stydlivě.

"Některé vzpomínky jsou tak krásné, že nepomíjejí," odpověděl jsem a cítil, jak mi i po všech těch letech rudnou tváře.

"Díky, Wilfe," řekla. "Myslím, že jsem to potřebovala."

Zjistil jsem, že mi chybějí vhodná slova, kterými bych vyjádřil své pocity, jediné na co jsem se zmohl, bylo užaslé potřesení hlavou.

"Tu noc jsi nám předvedl úžasné představení," řekla po chvíli. "Věděla jsem, kdo ten boj vede a ani jsem se nemusela ptát. Spousta z nás ve městě na něco takového čekala už dlouho - tedy na to, až se začneme bránit, ne na to, až tě zraní."

"To je od tebe milé," řekl jsem s úšklebkem - a pak jsem se zamačal. "Takže to byl tvůj hlas, co jsem slyšel v té nemocnici, že?"

Přikývla.

"Proč jsi odešla? Přicházel jsem k sobě."

"Protože tě znám, Wilfe Brime."

Povytláhl jsem obočí.

"I kdybys byl při vědomí, Wilfe," pokračovala, "nebyl čas - měl jsi příliš plnou hlavu jiných věcí. Z téhle základny se stal malý cirkus na kolečkách a já jsem z tebe chtěla mít víc, než to, co z tebe v počáteční fázi zbylo."

"Touché."

Usmála se a pokrčila rameny.

"Říkala jsi, že lidé ve městě čekali, až dorazíme a začneme bojovat," změnil jsem téma. "Podle Summerse jsou lidé ve městě rozhodně proti tomu, abychom kladli nějaký odpor. Jak tomu mám rozumět?"

"Summers se nikdy nezeptal mě," opáčila. "Ani nikoho z lidí, mezi kterými se pohybuji."

Přikývl jsem. "Tak nějak jsem si myslel, že by to mohlo být v tom. Samozřejmě ani já jsem to ještě za tu dobu, co jsem tu, ještě nestihl."

"Je to asi dva týdny," řekla Claudie a s lehkým úsměvem na mě mrkla koutkem oka. "Ale kdo by to počítal?"

"Mohl bych ti koupit meem?" otázal jsem se a náhle si uvědomil, že pořád ještě stojíme.

"Už jsem si myslela, že se nezeptáš," řekla s výrazem úlevy.

Pomohl jsem jí na barovou stoličku po mém boku. Rozevřela se jí sukně a odhalila nohu až ke stehnu a já se nedokázal ovládnout, abych si ji neprohlédl. "Omlouvám se," řekl jsem a cítil, jak mi rudnou tváře.

"Za co?" zeptala se.

"No... za to okukování."

"Líbilo se ti, co jsi viděl?"

"Samozřejmě."

"Tolik jako kdysi?"

"Možná ještě víc."

"Tak se neomlouvěj. Kdybych nechtěla, aby ses podíval, tak by se to nestalo."

Stejná Claudie - díky, Voote! "Meem?"

"Samozřejmě. Avignon nula osm je dobrý."

Přehodil jsem nohu přes stoličku, posadil se vedle ní a ukázal na svou sklenku logishského meemu. "Ještě jednu tady pro dámu, prosím," řekl jsem barmanovi.

Zasmála se. "Měla jsem vědět, že si to nejlepší dokážeš najít úplně sám."

"Ne," odpověděl jsem a zahledl se do jejích hnědých očí. "To nejlepší si mě dnes večer našlo samo." Bez přemýšlení jsem jí položil ruku kolem pasu a jemně jí k sobě přitáhl. "Snažil jsem se na tebe nemyslet - po celou tu dobu od Sodeskaye," vyhrkl jsem. "A nepodařilo se mi to ani v nejmenším." Zavřel jsem oči. "Ještě pořád jsi vdaná za Nesteria?" otázal jsem se a v duchu se připravoval na odpověď. Tohle bylo něco, co jsem si po svém příletu na Atalantu vědomě nezjišťoval - potřeboval jsem to slyšet od ní.

Po dlouhém mlčení přikývla.

Sundal jsem ruku z jejího pasu. Cítil jsem, jak se červenám. Zastyděl jsem se. "J-jak se má?" zeptal jsem se, protože mě nenapadlo nic jiného, co bych mohl říct.

Další dlouhá chvíle ticha. "Gorgas se má dobře," zašeptala sotva slyšitelným hlasem. "Pořád ještě vede ten svůj kabaret... je... teď mnohem větší. Rozšířil ho." Náhle se zdálo, jako by jí došla slova.

V tichosti jsme uskrávali meem po alespoň dvě stě standardních let... možná tři sta. "A ty, Wilfe?" zeptala se nakonec se sklopenými očima a přerušila to strašné ticho. "Hádám, že ty a tvá princezna jste se už nikdy nesešli, mám pravdu?" Margot... "Ne," odpověděl jsem. "Nikdy jsme se už nesešli"

"Promiň," řekla. "Neměla jsem se ptát."

"Proč ne?" otázal jsem se. "Já jsem chtěl vědět o Nesteriovi."

"Řekla bych, že my oba..."

"Jsme to potřebovali vědět," dokončil jsem za ni. Prohlížel jsem si její tvář. "Moc ses nezměnila," vykoktal jsem. "Pořád jsi ta nejkrásnější žena v domovské galaxii."

"A ty, Wilfe Brime, jsi pořád ten nejsarmantnější lhář v téže oblasti."

"Podívej se na sebe," protestoval jsem a gestikuloval svou sklenkou. "Tytěz nádherné vlasy, stejná krásná tvář... tatáž úžasná postava. Pokud ses vůbec nějak změnila, tak jen v tom, že jsi teď ještě krásnější."

"Ach, Wilfe Brime," řekla s lehkým úsměvem. "Vím, že příšerně žvaníš, ale stejně se to moc dobře poslouchá." Náhle se zamračila. "Ty jsi pořád svobodný, že?"

"Mě si žádná nikdy nevezme," odpověděl jsem. "Na to jsou ženy v dnešní době až příliš opatrné a inteligentní. A navíc, žádná z nich dnes neumí vařit - a už v žádném případě ne tak, jak to umíš ty."

Pousmála se a opatrně se na mě podívala. Po dlouhé chvíli řekla: "Moc ráda bych pro tebe zase vařila. Kdykoliv bys chtěl. Přišel bys?"

Cítil jsem, že se mračím. "Myslíš, že by to tvému muži nevadilo?"

"Jestli by mu to nevadilo?" otázala se. "Touží tě vidět - pamatuje si, co jsi udělal za První velké války. Pravděpodobně bys ho tím dostal jednou pro změnu i domů."

Povytláhl jsem obočí.

"Rodilí Atalanťané už mají nejspíš takový zvyk," vysvětlovala svědomitě. "Když jsi tady byl naposledy, možná sis toho nevšiml, ale místní chlapi tráví většinu večerů po tavernách se svými kumpány."

"A tak to dělá i Nesterio?"

Přikývla. "Ta taverna mu patří taky."

"Ubohý blázen - neví, o co přichází," řekl jsem dřív, než jsem se stačil zarazit. "Omlouvám se," řekl jsem nepřesvědčivě. "Nemáš se za co omlouvat," odpověděla a znovu zrudla. "Je to velký kompliment."

Vzal jsem ji za ruku a k čertu s konvencemi. Vzpomněl jsem si na naše poslední setkání před lety, kdy jsem se díval, jak její malý kluzák mizí za zatáčkou. Náhle jsem se sám sebe zoufale ptal, jak jsem vůbec mohl připustit, aby mi tak úžasná žena proklouzla mezi prsty. Chtěl jsem něco říct alespoň teď, ale došla mi slova, a tak jsem tam jen mlčky seděl a díval se do tváře, o které jsem snil tolik dlouhých let. "Moc rád bych s tebou povečeřel, Claudie," zašeptal jsem.

Po tváři jí skanula slza. Rychle ji setřela. "Řekni si kdy, Wilfe Brime," řekla s lehkým popotáhnutím.

"Jestli to dokážu posoudit," odvětil jsem, "tak ta tvá práce - mimochodem gratuluji - ti nenechává příliš času na zábavu."

"Moc ne," řekla a konečně se jí v tváři rozjasnilo. "Ale při lásce samotného Voote, udělám si volno kterýkoliv večer, kdy budeš moc přijít, i kdybych kvůli tomu musela zavřít svou část základny - a čím dříve, tím lépe."

"Může mi chvíli trvat, než se mi podaří uvolnit se na celý jeden večer," řekl jsem.

"Chápu," přikývla vážně. "Vím, že máš na sobě ohromný úkol. Občas jsem se se Summersem musela vídat osobně."

"Jaký byl?" zajímal jsem se.

Zatřásla hlavou a rozesmála se. "Panebože, tak nabubřelého blbce jsem neviděla. Nedokázal nechat svoje ruce na pokoji - dokonce ani v kanceláři. Dokážeš si představit, jak se nějaký sígr pokouší dostat do postele mě?"

"Ale ano, dokážu," řekl jsem překvapeně. "A podařilo se mu to?"

"Vážně to chceš vědět?"

Zamračil jsem se. "No, po tom mi samozřejmě vůbec nic není," zamumlal jsem a trochu jsem se za sebe zastyděl.

"Ale..."

Zahihňala se. "Nikdy jsem se o tom živé duši nezmínila, ale ano, podařilo, - jednou," řekla a pohlédla na mě koutkem oka. "Ta noc bohužel přišla v nevhodnou část měsíce, přesně jak jsem to naplánovala." Trochu provinile se ušklíbla.

"Po velmi drahé večeri a takovém množství přehnaných lichotek, že by potopily nákladní loď, jsem ho nechala, aby na to přišel sám." Začervenala se a pak se náhle zahihňala. "Myslela jsem si, že do toho nepůjde a měla jsem pravdu.

Pohled na ten výraz v jeho tváři stál za to."

"Takže," řekl jsem, "se mu to nepodařilo, že ne?"

Ušklíbla se. "Do postele mě dostal - na to ses přece ptal."

"Valemontová," prohlásil jsem s upřímným obdivem, "ty jsi ale zlá žena."

"Děkuji, admirále," řekla s lehkým úsměvem. "Vždy se ze sebe snažím dostat to nejlepší."

"Očividně," přikývl jsem. "A jak si také vybavuji dobu před nejméně osmnácti lety, přinejmenším část toho tvého nejlepšího zahrnuje kuchařské umění plně srovnatelné s profesionálním šéfkuchařem. Ohledně toho pozvání tě vezmu za slovo... jakmile jen budu moci."

"To doufám," odpověděla. "Dlouho jsme se neviděli."

Poté už jsem úplně byl beznadějně ztracený. "Co takhle zítra," vyhrkl jsem.

"To je zvláštní," odvětila s lehkým úsměvem. "Tak nějak jsem doufala, že to řekneš."

"V kolik hodin?" zeptal jsem se.

"To mi řekneš - zítra, až to budeš vědět. Zavolej mi. Cottshall má moje číslo."

"Co když to bude pozdě?"

"Tak budeme večeřet pozdě..."

Krátce nato jsme se rozloučili. Myslím, že na nás všichni civěli, když jsme vycházeli ze dveří. Nijak zvlášť mi to nevadilo. Vyšli jsme na parkoviště a pomohl jsem jí do kluzáku. Dotkl jsem se její paže - cítil jsem se přitom vzrušeně a provinile zároveň. "Rád jsem tě viděl," vykoktal jsem.

"Já tebe taky, Wilfe."

Zkoprněle jsem stál v tichu ranního přišerí a hleděl. Ztratil jsem pojem o čase.

Zdálo se mi, že jsem na její tváři zahlédl skanout slzu, když natáhla ruku a dotkla se mé paže. "Zítra večer," zašeptala, než nastartovala kluzák.

"Zítra večer," polkl jsem. Byl jsem tak plný citů, že jsem mohl jen stěží mluvit. Díval jsem se, jak odjíždí, dokud mi úplně nezmizela z očí. Zůstala jen vůně jejího parfému...

Kapitola třetí

Safir

32. heptadu 52014

Základna Imperiální flotily, Atalanta,

Hador-Haelic

Zaslechl jsem z vnější kanceláře známý hlas, jak mluví s Cottshalllem a zašklebil jsem se. "Barbousse!" vykřikl jsem.

"Napochoduj do téhle kanceláře - okamžitě!"

Obrovitý chlap - skoro sedmíralů vysoký, široká ramena a samý sval. Vypadal, že váží celý milston a přece se pohyboval s kočičí elegancí tanečníka. Úplně holohlavý a bez obočí. Jemné - inteligentní - oči. Široký nos, okrouhlá tvář, silná brada. Veliké ruce, dost silné na to, aby dokázaly ohnout hlaveň blasteru. Dokonalá uniforma, dokonalé zasalutování. "Vrchní nadpraporčík Utrillo Barbousse se hlásí do služby, admirále Brime."

Postavil jsem se, opětoval jeho salutování a natáhl ruku. "Jsem strašně rád, že jsi tady, šéfe," řekl jsem. "Potřebujeme tě."

"To doufám, admirále," odpověděl. Sevřel mi ruku v teplém, silném stisku.

"Budeš si přát, abys raději zůstal na Sodeskayi," varoval jsem ho.

"Slyšel jsem, že je tady pěkný binec."

"Měl jsi tu být, když jsem dorazil," řekl jsem. "Williams už tu dokázal pravé zázraky."

"Tvůj výkonný?"

"Jo. Myslím, že se ti bude líbit. Je dobrý."

"Taky jsem slyšel. Prověřil jsem si ho u pár dlouholetých šéfů na Avalonu. Říkali, že je to poklad."

"Takže tu mám už dva, co jsi přijel ty."

Ušklíb se. "Díky, admirále," řekl. "Ale ať počítám, jak počítám, vidím tři."

Nemám v kanceláři křesla pro hosty. Udržuje to trvání schůzek v krátkosti. "Můžu ti koupit snídani v bufetu?" zeptal jsem se.

"To je ta nejlepší nabídka, jakou jsem tu zatím dostal," přikývl.

Během následujícího metacyklu mě Barbousse zavedl do posledních drbů na Avalonu, předal mi asi třicet holosnímků Naděje... na klíně císaře Onrada... na klíně admirála Gallsworthyho... na klíně generála Drummonda. Bylo zřejmé, že si podmanila většinu Onradova generálního štábu. Poté jsem ho uvedl do dění na základně do takové míry, do jaké jsem ho sám byl schopen absorbovat. Pak jsme se v konferenční místnosti sešli s Williamsem a pustili se do práce - plnění úkol vrátit základu do stavu plné akceschopnosti.

Těsně před polednem mi zavolal Cottshall. Řekl mi, že v kanceláři čeká někdo, kdo chce prodiskutovat cosi, co nazývá „důležitými záležitostmi“. Někdo jménem Deighton Ambrose z Avalonu. Dorazil na téže lodi jako Barbousse.

Stiskl jsem tlačítko ZTLUMIT a otočil se na Barbousseho. "Co víš o chlápku jménem Deighton Ambrose?"

"Deighton Ambrose letěl se mnou na lodi, admirále," řekl. "Hádám, že je to někdo od vlády - možná kurýr. Měl s sebou černý kufřík připoutaný k zápěstí. Nikdy jsem neviděl, že by mluvil s někým jiným než s kapitánem a několika stevardy."

"To je všechno, co o něm víš?"

"To je všechno, admirále."

Přikývl jsem. Opět jsem zapnul zvuk. "Zeptejte se ho, co je to za důležité věci."

"Udělám to, admirále."

Slyšel jsem, jak se ptá, ale odpověď jsem nezachytil.

Pak se ozvalo: "Pan Ambrose mě požádal, abych vyslovil slovo Safír."

"Cottshalle," řekl jsem, "donesete mi do kanceláře křeslo pro hosta a řekněte mu, že jsem na cestě...."

*

V mé kanceláři seděl velký muž v černém obleku a k levému zápěstí měl připoutaný kufřík. "Pane Ambrose," oslovil jsem jej a podal mu ruku, "Wilf Brim."

Postavil se, stiskl mi ruku a pronikavě se na mě zahleděl. "Rád vás poznávám, admirále," řekl hlubokým, klidným hlasem. Vzhledem a hlasem více než cokoliv jiného připomínal sodeskayského Medvěda. Mohutné čelo a čelisti, hluboko posazené oči, ostře řezané rysy. Veliké ruce, dokonale pěstěné. "Když dáte palec semhle," řekl a ukázal na imperiální pečeť na víku, "mám pro vás pár věcí z Avalonu."

Položil jsem palec na pečeť. Byla teplá.

"Chvilí jej tam podržte, prosím."

"Promiňte."

Náhle se pečeť ochladila a kufřík se otevřel. Ambrose sáhl dovnitř, vytáhl silný, trezor připomínající vak s nápisem Safír. "Levý ukazováček sem, prosím," řekl a ukázal na identifikační panel v jeho horní části.

Tentokrát jsem tam svůj prst podržel. Bezpečnostní zip na vrcholu vaku se s tichým zabzučením rozevřel.

"Tohle si budete chtít prohlédnout, dokud tu jsem," řekl Ambrose a zavřel kufřík.

Chvilí jsem s vakem zápolil - vnější zámky bývají během prvních několika otevírání často ztuhlé - pak se mi podařilo jej otevřít. Rozložil jsem si jeho obsah před sebou na stůl: dvě navigační mapy, starožitná ilustrovaná kniha - jen Voot sám ví, jak je to dávná, co byla vydána - a osobní holodisplej zobrazující nápis: OBSAHUJE INFORMACE Z IMPERIÁLNÍHO MUZEA A FAKULTY VESMÍRNÝCH DĚJIN IMPERIÁLNÍ UNIVERZITY. "Tím chcete říct, že poslali kurýra až z Avalonu, aby mi přivezl tohle?" otázal jsem se.

"Ten zbytek je tady," řekl Ambrose a s lehkým úsměvem si poklepal na čelo. "Ale ne ve vaší kanceláři. Venku, někde pod širým nebem - mimo základnu. Najal jsem kluzák." Podal mi malou koženou složku.

Otevřel jsem ji a když jsem uviděl zlatý emblém uvnitř, ucítil jsem, jak mé obočí stoupá k čelu. Tenhle Ambrose nebyl žádný obyčejný kurýr - ale jeden z asi patnácti starších konzulů Impéria zvaných Poutníci. Měl minimálně vlajkovou hodnost. Strčil jsem vak Safír do podpaží a následoval ho z kanceláře. "Než se vrátím, jsem na poradě," řekl jsem Cottshallovi, když jsem míjel jeho stůl.

"Dám vám na dveře nápis NERUŠIT," odpověděl Cottshall s úsměvem.

Civilní kluzák, který Ambrose najal, byl obyčejný čtyřdvěřový Nordan 223. Mlčky nás vzal kus za město, přičemž neustále kontroloval situaci ve zpětném zrcátku. Zastavili jsme na vrcholku kopce vedle neudržovaného olivového hájku zarostlého vysokou trávou poblíž velkého skalnatého výběžku obklopeného přerostlým křovím.

Chvilí jsem se rozhlížel kolem - kus od nás dva staře vyhlížející zemědělci volným tempem kosili travu - a pak jsem se upokojeně otočil k Ambrosovi.

"Přišlo to trochu náhle," řekl. "Je mi líto - ale chystáme pro Rogana LaKarna a jeho přátele ošklivé překvapení."

Nechceme, aby se mu něco doneslo, dokud nebude už příliš pozdě na to, aby nám v tom mohl zabránit."

Přikývl jsem, že chápu.

"Tak dobrá," řekl. "Konečným cílem Safíru je invaze a úplné osvobození všech planet v regionu Fluvanny."

Nad tím jsem povytáhl obočí, zvláště proto, že se zdálo, že skoro všude jinde v galaxii jsme v těžké defenzivě. Na jazyk se mi dralo milión otázek, ale tou hlavní mezi těmi, které se netýkaly jednotek a materiálu, byla ta, co má osvobození Fluvanny společného se mnou - a s Atalantou. Kdybychom se pokusili shromáždit invazní flotilu v přístavu, bylo by město vybombardováno do základů. Znovu jsem přikývl, ale sjel jsem pohledem k farmářům, kteří se pomalu pracovali směrem k nám.

"Moc toho nenamluvíte," poznamenal Ambrose.

"Ještě toho nevím dost," odvětil jsem a znovu se zahleděl na něj.

"Slyšel jste někdy o Gontoru?" otázal se.

Svraštil jsem čelo. Slyšel... někde. Ano. "Ta stará vesmírná pevnost v sektoru devatenáct?" zeptal jsem se.

"Přesně tak," přikývl. "Co o ní víte?"

"Nic moc," přiznal jsem. "Jenom to, že se tam nachází něco, co musí vypadat jako pevnost."

"Je to pevnost," opravil mě Ambrose jemně. "Ve skutečnosti jde o obrovský asteroid obíhající malou trpasličí hvězdu zvanou hvězda Cyjix-19. Už je asi tisíc let opuštěný. Stovky standardních let předtím tam někdo s ohromným talentem a energií na rozdávání - nikdo si už nepamatuje kdo - vybudoval podmínky k životu a přeměnil to monstrum v takřka nedobytnou pevnost, která je tak ohromná, že se do ní bezpečně vejdou i početné invazní síly."

Teď už jsem začínal chápat. "Kde?" zeptal jsem se. "Vím, že se nenachází na žádné zavedených vesmírných tras."

"Nebylo tomu vždycky tak," řekl Ambrose. "Před patnácti sty, snad i dvěma tisíci lety - plus mínus - ležela Cyjix-19 u hlavního obchodního tahu mezi starou Mornajskou hvězdnou říší a nastupujícím hvězdným uskupením, které si říkalo Skupina Vann."

"O tom jsem nikdy neslyšel."

"Ale vsadím se, že jste slyšel o říši Flu'wicz," řekl Ambrose.

"Myslím, že ano," přikývl jsem. "Ale nedokážu si ji nikam zařadit."

"Porazili Vanniany a vytvořili..."

"Fluvannu?"

"A máte to," řekl Ambrose. "Dává vám to nějakou představu, jak se teď starý Gontor hodí fluvannskému hvězdnému systému? Leží od něj ani ne jeden standardní den letu."

"Svatá matko Vootova!"

"Přesně tak."

"Nemyslíte, že to napadlo i Torond'any?" otázel jsem se.

"Pravděpodobně," řekl Ambrose. "Ale nic s tím nedělají. Vždyť už koneckonců obsadili dobrou polovinu celé země."

Další části skládačky zapadly na své místo - měl jsem takový divný pocit... "A prozatím," řekl jsem opatrně, "nevidí, že bychom podnikali nějaké velké věci, abychom tu situaci změnili."

"Napovídá vám to něco, admirále?"

Trhl jsem sebou. "Matko Vootova," vykřikl jsem. "Tak proto Summersovi a jeho sígrům prošlo, že nechali základnu zehátrat?"

Ambrose přikývl. "A proto také musíte vy a Williams být velmi opatrní s tím, jak rychle stav věci napravíte - nebo přinejmenším s tím, jak moc to dáte znát. Už teď postupujete mnohem rychleji, než jsme doufali. Mnohem rychleji." Chvilí se tiše smál - bylo to poprvé, co jsem u něj viděl úsměv. "Spousta z nás nechtěla, abyste se vy - nebo váš pobočník Barbousse - objevil blíže než pár světelných let odsud. Bez urážky."

V hlavě mi to vířilo. "To je v pořádku," řekl jsem. "Ale proč jste..."

"Těžké dilema, admirále. Na druhou stranu jsme si nemohli dovolit svěřit tak ošemetnou operaci někomu, kdo nemá reputaci jako vy."

"Reputaci?"

"Reputaci člověka, který se dokáže do problému zakousnout a zvládnout jej - i proti těžké přesile," řekl.

"Štěstí," poznamenal jsem. Okamžitě jsem toho zalitoval.

"To taky." Druhý úsměv.

Zkoumavě jsem se na něj zahleděl a posledních pár kousků skládačky zapadlo na své místo... a zamrazilo mě v zádech.

"Tak kde vstupuje do hry Gontor?" otázel jsem se, ale odpověď jsem už znal.

"Jak jste se už domyslel," řekl Ambrose, "váš úkol vyčistit tuhle základnu je jen krytí. Skutečný důvod, proč se už podruhé nacházíte na Atalantě - vlastní projekt Safir - se týká jen Gontoru. Nejprve jej máte obsadit a zajistit, potom zásobit - načež jej využijí imperiální expediční sbory ke shromáždění mužů a materiálu pro operaci Jiskra - osvobození okupované Fluvanny."

"A k tomu všemu," dodal jsem téměř pro sebe, "musím držet změny na atalantské základně pod pokličkou - aby Torond'ané nic netušili - dokud nebude Gontor v našich rukou tak pevně, že bude příliš pozdě na to, aby nás z něj vypudili."

"Je jako ořechová skořápka," řekl s téměř omluvným úsměvem.

Tihle mizerové se nikdy nerozpakují naložit někomu práci, co? Zamračil jsem se. Ke starým farmářům opodál se přidalo šest dalších, o hodně mladších. Veliká, zdatná chlapiska, všiml jsem si letmo. S nimi jim půjde práce od ruky mnohem rychleji. "Jaké zdroje na to dostanu?" otázel jsem se.

"Už tu máte skoro úplně všechno, co můžeme postrádat," řekl Ambrose. Znovu ten lehký úsměv. "Ze všech lidí právě vy víte nejlépe, že musíme všude sahat až na dno," řekl. "A Sodeskayané... no, vždyť jste to byl vy sám, kdo přesvědčil vládu o nutnosti zásobit Sodeskayu všemi svými přebytky."

Nezbylo mi, než smutně přikývnout.

"Je mi líto," řekl.

Pochybuji, že to myslel skutečně vážně. Na chvíli jsem se nad tím zamyslel. Pravděpodobně bych mohl využít část zdejších skvělých jednotek vojenské policie. To byla jedna z věcí, která se Summersovi do rukou nedostala; papaláš jako on považují policii za něco, co je hluboce pod jejich úroveň. Vzpomněl jsem si na pár malých a rychlých transportních lodí v hangáru - nebylo jich dost, ale možná bych si mohl vyžádat několik civilních lodí z přístavu. Ty tři ohýbače, které jsem viděl tu noc, co jsme přistáli, ty se budou hodit - někdy. Nějakých čtyřicet stíhačů Starfury schopných letu - vynikající ochrana pro základnu a město. S náhradními díly na tom nejsme nijak zvlášť dobře, ale poradíme si - vždycky jsme si nějak poradili. Největším problémem bude dostat jednotky a zásoby na Gontor. I bez hvězdné mapy jsem věděl, že to bude transport na dlouhou vzdálenost, mnohem větší, než je dolet našich Starfury -

tedy přinejmenším se všemi disruptory v aktivním stavu. To znamená, že konvoje, pokud je dokážeme dát dohromady, budou muset letět bez eskorty...

"Přece jen existuje ještě další pomoc, kterou vám máme v úmyslu poskytnout," přerušil Ambrose mé úvahy.

"To si hrozně rád poslechnu," odvětil jsem - byl jsem jedno ucho.

Pozorně si mě prohlédl. "No," začal trochu váhavě, "souvisí to s vaší domovskou provincií, s Carescií."

Tím si zcela získal mou pozornost. Povytáhl jsem obočí.

"Určitě musíte vědět, že my, Imperiálové - jmenovitě minulý císař Greyffin IV - jsme v té oblasti otevřeli hned poprvé válce několik nových výrobních komplexů. A Onrad je i nadále podporuje tak, jako by je založil on sám. Carescie se v posledních málo letech stala velmi významnou součástí válečného úsilí."

Přikývl jsem a pocítil jakýsi provinilý pocit hrdosti na obyvatele mé vlastní části Impéria, třebaže jsem v sobě po většinu svého dospělého života sobecky zapíral všechno carescianské. Dokonce i v době ještě před dokončením prvních továren vyrobili Caresciané u nás doma spoustu lodí Starfury navíc, a ty nakonec rozhodly o výsledku bitvy o Avalon. Sám jsem létal na spoustě z nich. Ti lidé si hrbili záda, aby mohli vyrobit lodě, které zachránily naši třídu. Onrad mi jednou řekl: Jsou důležití a my je budeme potřebovat ještě mnohem víc, než se nám podaří s konečnou platností Tyrana i s jeho krvavou Ligou vypráskat.

"Každá z těchto továren teď jede na plný výkon," pokračoval Ambrose, "při vývoji nového projektu, který vypadá velmi slibně."

Povytáhl jsem obočí. "Co to má být?" otázal jsem se.

"Zbrusu nový typ válečné lodi, které říkají Bazilišek, lovec útočných lodí," odvětil - jako by mi četl myšlenky.

"Obrovské, odolné, nadměrně veliké útočné lodě s takovým doletem, jaký Mark Valerian nikdy nepředpokládal, když konstruoval naši chloubu - Starfury. Pak tam také mají rychlou, neohrabanou útočnou loď střední třídy, která se co do palebné síly téměř vyrovná těm novým sodeskayským protitankovým lodím Ro'stovik, ale mohou také nést plné břicho hypertopéd."

To znělo příliš dobře na to, aby to mohla být pravda. Až příliš dobře. "Ale...?" nadhodil jsem.

Ambrose přikývl. "To ale spočívá v tom, že žádná z těch lodí nebyla dosud prověřena ve skutečném boji. Stejně jako carescianské posádky, které je řídí. To proto jsme se obrátili na vás, admirále Brime."

To mi znělo podezřele. Strávil jsem celé roky ve snaze dostávat úkoly navzdory svému carescianskému původu - nelíbilo se mi, že teď mám jeden dostat právě kvůli němu. "A proč jste se obrátili na mě?" otázal jsem se.

"Kvůli té práci, kterou jste právě dokončil se Sodeskayci," odpověděl. "V této chvíli se Caresciané nacházejí tam, kde před rokem byli sodeskayští Medvědi. Jsou připraveni poslat do pole spoustu slibných nových lidí a vybavení - ale zcela bez zkušeností. A vy jste tím vším už prošel - včetně toho velmi obtížného úkolu vést operace lidí, kteří ani nepodléhají vaší organizaci. To je úkol, který v historii jen velmi málo lidí zvládlo dobře, zvláště pak napoprvé."

"Díky," řekl jsem klidněji. Všiml jsem si, že příchod nových farmářů skutečně velmi uspil postup práce. Už se více než o polovinu přiblížili k našemu kluzáku.

"A samozřejmě také proto, že jste Carescian," dodal Ambrose.

Jsou věci, které se nikdy nezmění, že? Prohlédl jsem mu do očí tím nejledovějším způsobem, jaký jsem dokázal. "Tak zaprvé a především," prohlásil jsem důrazně, "já jsem občan Impéria - stejně jako každý, kdo pochází z Carescie." Zčervenál. "Ehm... ano... moc se omlouvám, admirále Brime," řekl. "Byl to jen takový slovní obrat."

Ignoroval jsem jeho omluvu. "Tak kolik jich můžu dostat?" zajímal jsem se.

"Kolik čeho?" zeptal se Ambrose.

"Těch lovců útočných lodí. Středních útočných lodí," řekl jsem. "Kolik mi jich můžete poslat a kdy?"

Ambrosova tvář se projasnila úlevou. "Vy je chcete?" ujistňoval se.

"Samozřejmě," ujistil jsem ho. "Je snad na nich něco v nepořádku?"

"Jestli máte na mysli něco jiného než chybějící bojové zkušenosti, tak nic."

"Žádná nemoc? Šílenství? Nemohoucnost?"

Znovu ten lehký úsměv. "Jsou to normální lidé jako vy nebo já, admirále Brime," řekl.

Zpět k věci. "Tak kolik a kdy?" zopakoval jsem svou otázku.

Ambrose se na chvíli zamyslel. "To kolik je snadné," řekl. "Mohu dostat první pár eskader - šestnáct Bazilišků, mimochodem. Mohou tu být ani ne za dva měsíce. Ztráty se mohou začít nahrazovat dva nebo tři týdny nato."

"To zní dobře," přikývl jsem. "A ty střední útočné lodě?"

"Pošlu vám eskadru o dvanácti lodích zhruba počátkem příštího roku."

"Kéž by to mohlo být dříve, ale... A co servis a náhradní díly?"

"Souhrnná transakce," vysvětlil Ambrose. "Všechno si přivezou s sebou. Vy musíte jen schovat lodě do hangáru a nakrmit posádky."

"A vycvičit je v boji," dodal jsem.

"Víc pro vás udělat nemůžeme," řekl Ambrose. "Lituji."

"Nemyslel jsem to jako kritiku," ujistil jsem ho. "Trocha kuráže dělá s bojovým duchem divy. Zeptejte se Medvědů. Viděl jsem pár z nich, jak zastavili mechanizované útoky jen s pomocí blasterových obušků a min."

"A to jste se mě ptal, proč si myslíme, že právě vy jste ten pravý člověk, který jim v boji pomůže," řekl Ambrose a zasmál se.

Duchem nepřítomně vyhlédl na okamžik z okna na farmáře - teď už byli necelých sto irlů od našeho kluzáku. Ti mladí pracovali, jako by měl zítra nastat konec světa. "Řekl bych, že musíte být tak trochu blázen," poznamenal jsem.

"To je hlavní předpoklad," odtušil Ambrose. "Zvláště až uslyšíte náš konečný termín pro zajištění té staré pevnosti."

Připravil jsem se na nejhorší. Na tuhle ránu jsem čekal celou dobu a divil se, proč ještě nedopadla. "Je to zlé?" zeptal

jsem se.

"Zlé," prohlásil Ambrose.

"Tak jen do mě."

"Dvanáct týdnů - počínaje včerejškem," řekl. "První konvoj startuje za osmnáct dnů, aby prověřil trasu. Kolem sedmáctého oktadu ho můžete čekat na Atalantě."

Zavřel jsem oči. "U Vootovy brady," zabručel jsem. "Vy se moc nerozpakujete naložit lidem práci, co?"

"Já vím," souhlasil. "Ale s tím nikdo nic nenadělá. Díky tomu, že Torondané chystají svou vlastní invazi, je i těch dvanáct týdnů dost těsný termín. Podle našich nejlepších informací začnou přesouvat posily na okupovanou Fluvannu během pár standardních dnů, budete se do toho muset pustit okamžitě - spolu se vším, co máte na starosti teď."

Přikývl jsem. To dávalo smysl - když jde o vedení války, žádné snadné věci neexistují. Pár dalších okamžiků jsem proseděl mlčky. "Ještě něco?" otázal jsem se opatrně.

"To je vše, admirále," řekl.

"Tak dobře," kývl jsem a otočil se na zadní sedadlo, abych se ponořil do vaku označeného Safir. "Pojďme se pár cyklů probírat tím, co jste mi donesl." Západka si samozřejmě musela vybrat přesně tento okamžik k tomu, aby se znovu zasekla.

"Dobrý nápad," souhlasil. "Myslím, že vás to velmi zaujme a také..."

Zatímco já jsem na zadním sedadle zápasil se zámekem, ucítil jsem náhle, jak se mi o zátylek otěl závan horka, a když jsem vzhlédl... skoro jsem zaječel! Ambrosova hlava se jednoduše, no, spekla na uhel - uprostřed řeči - a přerušila jej v půli věty. Oči bez víček na mě hleděly v šokované agonii, ústa stále otevřená pro poslední slovo. Puch jako když se peče vepřové. Bleskově jsem sklonil hlavu - právě v okamžiku, kdy mě druhý šířavý záblesk minul sotva o vlas, odtrhl dveře kluzáku a mrštil jimi až na protější okraj silnice. Na chvíli celý vesmír vybuchl oslepujícím světlem, nárazy a roztrštěným sklem. Instinktivně jsem se vrhl ke dveřím, jen zlomek sekundy před tím, než horní polovina mých dveří explodovala dovnitř a já ucítil, jak kluzák ztěžka dosedl na povrch silnice. Napůl omráčený a poslepu jsem přelezl přes Ambrosovy ochablé nohy a vrhl se ven, šátraje po pouzdru u pasu. Sevřel jsem pažbu svého Wenningu právě v okamžiku, kdy kdosi skočil před náš kluzák a oběma rukama pozvedl blaster. Vypálil jsem ze své 0.985 skoro naslepo - na plný výkon. Zaslechl jsem skřípavé zavytí, jak mu explodoval hrudník. Někdo se blížil i zezadu. Bleskurychle jsem se otočil - příliš pozdě. Jeho blaster už mířil na cíl. Zadržel jsem dech - sbohem, Brime. Očekával jsem typické zasyčení, ale v jeho tváři se místo toho náhle objevil překvapený výraz, pomalu upustil blaster a sesul se čelem k zemi. Ze zátylku mu trčela rukojeť veliké dýky.

Barbousse!

Další výstřely. Výkřiky bolesti. Zvuk běžícího bot. Pouhý iral za mnou zuřivě hořel kluzák a páčil mě do zad. Ale neodvažoval jsem se vylézt z jeho úkrytu.

Pak se ozval Barbousseův hlas: "Admirále! Admirále Brime! Jste v pořádku?"

"Šéfe," zařval jsem v odpověď. "Jsem v pořádku. Kde k sakru jsi?"

"Jdu k vám zezadu, admirále. Situaci máme pod kontrolou. Nezastřelte mě."

Odkutálek jsem se od kluzáku. Kolena se mi třásla tak, že jsem nevěděl, jestli se budu schopen postavit. Viděl jsem, jak ke mně pádí Barbousse - jak se jen někdo tak velíky dokáže pohybovat tak rychle? Zvedl mě na nohy a při tom hulákal na jednotku vesmírné policie rozkazy jako sodeskayský Medvěd.

Skoro jsem ho neslyšel. V poli klečel jeden z mladších 'farmářů', ruce nad hlavou a oči jako veliké talíře, jak hleděl do hlavní pěti silných blasterových obušků. Další muž ležel vedle něj... nehýbal se. O kus dál stáli další policisté párek 'starších farmářů' jako psi honící lišku.

Chlápek, kterého se mi podařilo zasáhnout, ležel roztažený na zádech, odhozený výstřelem mého blasteru dobrých deset iralů. Z jeho hrudi nezbylo vůbec nic - jen černá díra. Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek. Naštěstí spalující účinek zbraně způsobil, že nekrvácel.

Tady za kluzákem očividně úřadoval Barbousse. Nikdo jiný ve známém vesmíru neumí házet nožem jako on.

Pohlédl jsem dovnitř do kabiny hořícího kluzáku... chtělo se mi zvracet. Odvrátil jsem se. Ambrosovi nebylo pomoci.

Ztuhl jsem - ten vak! Rozběhl jsem se ke kluzáku a sebral jej ze zadního sedadla jen okamžik předtím, než jeho čalounění s hrozným zaduněním explodovalo a málem mě znovu srazilo k zemi. Barbousse mě zachytil. "Eh... je mi to líto, admirále," slyšel jsem, jak říká, zatímco mě jemně stavěl na nohy. Potřásl hlavou. Zlobil se na sebe.

"Právě jsi zachránil můj zatracený život, šéfe," namítl jsem, vrávoraje na třesoucích se nohou. "Mně to líto není, to mi věř. Co kdyby k tomu došlo předtím, než jsi dnes ráno přiletěl?"

Barbousse poklekl, aby vytáhl dýku z krku nešťastného zabijáka. "Na to nechci raději ani pomyslet, admirále," řekl a pečlivě otěl čepel své zbraně o rukáv oběti.

Položil jsem mu ruku na rameno. "Pravdou je, že jsi tu byl, šéfe," řekl jsem. "Stejně jako vždycky předtím." Pak jsem se zamračil. "Co tě vlastně přimělo, abys mě sledoval?"

"Ten chlápek Ambrose," odpověděl a vstal, aby zasunul dýku zpět do pochvy přivázané na nohavici svých kalhot.

"Bylo na něm něco, čemu jsem tak docela nerozuměl. A nic jsem se o něm nedozvěděl ani na síti příkazníků. Tak jsem si řekl, že neuškodí, když na vás dám trochu pozor." Tvářil se ustaraně. "Držel jsem se dál, protože jsem si uvědomil, že mi do toho nic není. To proto nám trvalo tak dlouho, než jsme se sem dostali, když začaly potíže."

Pochopil jsem. "V budoucnu budu o hodně opatrnější, šéfe," slíbil jsem. "A není pravda, že ti do toho nic není, to mi věř. Ale jsou to vážně hodně citlivé záležitosti. Tady o nich mluvit nemůžu - budu tě muset zasvětit až se vrátíme na základnu."

Barbousse přikývl a vypadal, že se mu ulevilo. "Díky, admirále," řekl a pak zamířil k vesmírným policistům a ujal se

velení. Během chvíli přivolal kluzák, ve kterém přiletěli, a vyrazili jsme. Cestou jsme minuli pět obrněných transportérů jedoucích opačných směrem. Co se mě týče, vstoupila válka právě do ošklivější - a krvavější - fáze.

*

Cestou zpátky jsem Barbousseho informoval o tom, co potřeboval vědět, pak jsem celou záležitost označil za NEJPŘÍSNĚJI TAJNOU a všechno jsem mu vyklopil. Staří farmáři budou přísahou zavázáni k mlčenlivosti - s nesmírnou radostí by vyměnili svůj roční plat za příležitost chvástat se tím, co všechno o celé události nevědí - a přeživší zajatec půjde k výsledku na vesmírné policii, i když jsem nepředpokládal, že se od něj dozvíme něco příliš důležitého, až se nakonec zlomí. Měl jsem pocit, že skuteční narušitelé si na tu práci najali bandu místních gangsterů - Voot sám ví, že tu o ně nebyla nouze - kteří toho nemohli mnoho prozradit, kdyby se jim nepodařilo uniknout.

Zatímco Barbousse cupoval pár kožichů, já se vrátil do své kanceláře a začal jsem si všechno rovnat v hlavě. Těsně předtím, než Ambrose zemřel, stihl právě dokončit mé zasvěcování do celé záležitosti, takže své rozkazy jsem už měl. Tohle a pár hvězdných map, starou knihu a holodisplej. Prostě úžasné! Ach ano, a také skoro takřka zatraceně nemožný dvanáctitýdenní termín. Ale to všechno jsem měl teď v rukou.

Ty Carescriany oproti tomu nikoliv. Pro úspěch mise byli kriticky důležití a moje spojka na ně byla mrtvá - zavražděná. Co teď? Náhle jsem si vzpomněl na holosnímky Naděje - zvláště na ten, na němž seděla na klíně... "Pane Cottshalle," řekl jsem do interkomu, "dejte mi bezpečný KA'PPA kanál na velitelství Flotily na Avalonu, nejvyšší prioritá. Chci mluvit s generálem Drummondem z Admirality."

*

Trvalo to skoro půl metacyklu, ale nakonec mi Cottshall signalizoval, že se mu podařilo spojení navázat. Kvůli ohromnému přetížení byly KA'PPA komunikace za války nuceny používat zastaralé číselné kódování namísto obvyklého holoobrazu. Trochu neohrabané, ale fungovalo to. Zapnul jsem svůj holofon, na jehož obrazovce se okamžitě objevilo:

ADMIRALITA: PROSÍM OHLAŠTE SE JAKMILE BUDETE PŘIPRAVEN MLUVIT S GENERÁLEM DRUMMONDEM.

"Připraven," řekl jsem. Holofon okamžitě přeložil můj hlas do znaků, zašifroval je a odeslal je ke KA'PPA vysílači základny.

DRUMMOND: AHOJ WILFE. SLYŠEL JSEM O DEIGHTONOVÍ - SKUTEČNĚ ŠPATNÁ ZPRÁVA. ČEKAL JSEM, ŽE ZAVOLÁŠ. CO SE STALO?

Co nejstručnějším a nejšetnějším způsobem jsem mu to řekl. Došlo mi, že se možná znali. Potom: "Jsem připraven pustit se do všeho, co jsme spolu probírali, ale nevím, jak mám kontaktovat ty Carescriany - nebo na koho se obrátit. Můžeš mi s tím pomoci?"

DRUMMOND: PŘÍŠEL JSI ZA TÍM PRAVÝM, BYLO MI JASNÉ, ŽE TO UDĚLÁŠ. PRÁVĚ JSEM TI CHTĚL KA'PPOVAT, ALE PŘEDBĚHL JSI MĚ. VÍC TI ŘÍCT NEMŮŽU, PROMIŇ. MÁM TO CHÁPAT TAK, ŽE SOUHLASÍŠ S TÍM, ŽE TY CARESCRIANY VYUŽÍJEŠ?

"Rozhodně, generále," odpověděl jsem. "Bez nich nemá Safir šanci."

DRUMMOND: TAKY JSEM SI TO UVĚDOMIL. DOBRÁ! KÉŽ BY BYLI TROCHU ZKUŠENĚJŠÍ, ALE NIC NENÍ DOKONALÉ. POUŽIJU TYTÉŽ PŘÍMÉ KONTAKTY, KTERÉ ZAVEDL DEIGHTON. JE TO PLUKOVNÍK JMÉNEM ANDERSON. ZKONTAKTUJE TĚ V PRŮBĚHU PŘÍSTÍCH ŠESTI TÝDNŮ.

Došlo mi, že budu muset počkat. Čas jak ho chápe Flotila a čas skutečný, toho mají jen velmi málo společného. "Jaké prověření bude mít?" zeptal jsem se.

DRUMMOND: TAK VYSOKÉ JAKO TY SÁM, ALE NEMUSÍ OKAMŽITĚ VĚDĚT VŠECHNO. TY ROZHODUJEŠ, KDO SE CO DOZVÍ - A KDY. CELÝ PROJEKT JE JEN TVÉ DÍTĚ. MÁŠ ŠTĚSTÍ, PREVÍTE.

"Moje radost nezná mezí," odepsal jsem.

DRUMMOND: NÁPODOBNĚ, BRIME.

Zasmál jsem se. Tak to bychom tedy měli. A dále: "Skvělý snímek, ty a Naděje," odeslal jsem.

DRUMMOND: TA TVOJE DCERUŠKA ZLOMÍ NEJEDNO SRDCE. MÁ SAKRA ŠTĚSTÍ, ŽE JE PO MATCE.

"Souhlasím. Můžeš mi říct ještě něco?"

DRUMMOND: MÁŠ TAM VŠECHNO, CO VÍM. PŘEJU HODNĚ ŠTĚSTÍ A TAK PODOBNĚ.

"Díky," odeslal jsem. "Končím spojení." Zmáčkł jsem tlačítko ODPOJIT a displej potemněl. Chvilí jsem tak seděl a hleděl do zdi. Točila se mi hlava. Kde mám začít? Potřebuji okamžitě vytvořit oddíl vesmírné policie, aby měli čas na nějaký výcvik, než vyrazí obsadit Gontor. Nejdřív se ale samozřejmě někdo musí o té staré pevnosti dozvědět dost informací na to, aby mohl výcvik připravit. A budou potřebovat výzbroj - nejen obvyklé příruční zbraně a blasterové obušky. Kdyby se Torondané nějakým způsobem dozvěděli, co se chystá, bude se vesmírná policie muset bránit těžkým útokům, přestože bude zakopaná na pěkně neprůstřelném místě. A pak tu byla otázka transportu. Celou tuhle záležitost budu muset koordinovat s civilní správkyní přístavu... která mě pozvala na večeři!

Koukl jsem na cyklovky. Skoro večer plus tři - sakra! Kam se ten den poděl? "Pane Cottshalle! Spojte mě s kanceláří správkyně přístavu. Okamžitě, prosím!"

"Samozřejmě, admirále. S kým si přejete mluvit?"

"Omlouvám se," řekl jsem. "S Claudií Nesteriovou, prosím. Jestli tam ještě je." Čekal jsem a šklebil se. Jednoduše nesnáším, když zapomínám na osobní závazky. Kruci! Díval jsem se, jak se na holofonu formuje zmenšenina její hlavy a ramen... ještě, že se usmívá.

"Slyšela jsem, že jsi měl rušný den," řekla a byla tak krásná, že jsem chtěl natáhnout ruku a dotknout se jí.

"Eh?" zamračil jsem se. "Co jsi slyšela? Myslel jsem, že jsem to označil jako přísně tajné."

"Jenom co se šušká."

"Jako například...?"

"Něco o přestřelce ve vnitrozemí," řekla a tvářila se trochu ustaraně. "Slyšela jsem, že ses jí taky účastnil."

Přikývl jsem. Nemohl jsem celou událost zavřít pod pokličkou přísně tajné dřív, než jsem se dostal na základnu a něco zjevně prosákló ven. "Jo," řekl jsem a zasmál jsem se. "Jediná věc, která se pohybuje rychleji než hyperpohon, je šuška." "

"Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Jo, akorát se stydím."

"Stydíš?" podivila se. "Kvůli přestřelce?"

"Kvůli dnešní večeři. To střelení už nehraje roli."

Převrátila oči. "Wilfe Brime," prohlásila, "na tobě se za ty roky nezměnil ani iont. Jsi pořád úplně a naprosto nemožný."

"Znamená to, že žádnou večeři nedostanu?" otázal jsem se. "Vím, že mám zpoždění."

"Říkala jsem ti, že budeme večeřet pozdě, když budeme muset," řekla. "Stihneš to ještě?"

"Samozřejmě," přikývl jsem. "Jen jsem se bál, že volám už příliš pozdě."

"Dej mi čas," - pohlédla někam stranou - "do soumraku a půl." Pak povytáhla obočí. "Zapomeň na to," řekla. "Vždyť už nevíš, kde bydlím."

"Můžeš mi to vysvětlit," řekl jsem.

"Bude snadnější, když tě prostě vyzvednu cestou domů. Uvidíme se za patnáct cyklů před velitelstvím."

"Jak se dostanu zpátky?"

"Stejným způsobem," prohlásila. "Není to daleko. Dobře?"

"Patnáct cyklů," slíbil jsem. "Hlavní vchod." Seděl jsem jako ztumpachovělý a uvědomoval si, jak moc pro mě znamená, moci se s ní setkat - dokonce i po dni, jaký jsem dneska měl. Tyhle city budu muset trochu ztlumit, připomněl jsem si. Je přece vdaná, a tak vůbec. A i když jsem si s tímhle za celá ta léta u jiných žen nikdy moc starostí nedělal, Claudie Valemontová-Nesteriová byla velmi zvláštní případ.

Potřásl jsem hlavou.

Zpátky do práce. Zítra je taky den. Popadl jsem polní čepici a nechal stůl, jak byl. Zastavil jsem se u Cottshalla. "Jako první věc zítra ráno se budu potřebovat vidět s Williamsem. V malé konferenční místnosti," řekl jsem. Ráno a půl přesně. "Řekněte mu, že se omlouvám za chaos, jaký mu to způsobí v rozvrhu, ale všechno pochopí, až uslyší, o co jde." Na okamžik jsem se zamyslel. "A budu tam potřebovat i šéfa Barbousseho. Jo, a raději si za sebe sežeňte zástup u tohohle stolu, protože chci, abyste o tom věděl taky. Rozuměl jste?"

"Rozuměl, admirále."

Mrkl jsem na cyklovky a vyrazil ke dveřím, když...

"Ehm, admirále?" Zahanbený pohled na Cottshallově velice seriózní tváři.

"O co jde?"

"O tohle," řekl a ukázal na kytici zdejších květů, která vypadala, že byla právě doručena. "Napadlo mě, že byste si to měl vzít s sebou."

Zamračil jsem se. "Nevím, co tím myslíte," řekl jsem. Ale věděl jsem to moc dobře.

"V tom případě, admirále," řekl Cottshall rychle a schoval kytici pod stůl, "prosím zapomeňte, co jsem říkal. Zjevně jsem se zmýlil."

Cítil jsem se popuzeně. Nesnáším, když mi někdo strká nos do osobních záležitostí - Valemontová-Nesteriová pro mě byla tak osobní, jako věci které jsem měl na sobě. Chtěl jsem mu něco odseknout, ale pak jsem svůj kypící temperament ovládl. "Proč jste si myslel, že by mě ty květiny mohly zajímat?" otázal jsem se.

Cottshall se na mě podíval, jako bych se ho právě zeptal, jaké je počasí. "Protože," řekl zcela samozřejmým tónem, "podle denní doby, kdy jsem vám spojoval ten hovor, jsem usoudil, že dnes večer hodláte poprvé od svého příletu povečeřet s madam správkyní přístavu. A jelikož o vás dvou bylo jednu dobu známo, že jste, eh, blízcí přátelé,

předpokládal jsem rovněž, že by tyto květy byly zcela na místě. Je jasné admirále, že jste je neměl čas shánět sám." Stál jsem tam jako vyjevený. Měl samozřejmě naprostou pravdu a jeho jednání bylo zcela v mezích práce osobního sekretáře. Nikdy předtím jsem skutečného sekretáře neměl. Potřásl jsem hlavou, zatímco se můj hněv změnil ve vděčnost. "To od vás bylo velmi uvážlivé, pane Cottshalle," řekl jsem a natáhl ruku. "Opravdu ty květiny oceňuji. Kolik vám dlužím?" Cottshall mi kytici podal a pohlédl na cyklovky. "Už máte nejvyšší čas, admirále," řekl. "Účet vám předložím ráno." Claudie dorazila právě v okamžiku, kdy jeden ze strážných zasalutoval a otevřel mi dveře. Květiny se jí hrozně líbily, čehož jsem bezostyšně využíval po celou cestu k jejímu novému bytu...

*

Gorgas Nesterio, už takřka po dobu deseti let Claudiin manžel, čekal u dveří jejich domu se širokým úsměvem na tváři. "Vítejte v našem skromném příbytku, admirále!" zaburácel tak hlubokým hlasem, až se roztrásl nábytek. Jak tam stál oblečen v zářivém atalantském tradičním úboru, všiml jsem si, že se od doby, co jsem ho před nějakými patnácti lety viděl naposledy, nijak znatelně nezměnil. Obrovitý, snědý a silně zarostlý, na sobě měl vyšívanou červenou tuniku se dvěma řadami lesklých mosazných knoflíků, táhnoucích se od vysokého límce až ke krátké pestré sukni zdobené barevnými vyšívanými vzory. Boky mu obepínal nádhernými drahokamy posázený kožený pás, na němž se mu po pravé straně houpala dlouhá stříbrná dýka - která mě přiváděla na velmi nervózní myšlenky, co by se stalo, kdyby věděl o těch rozverných věcech, které jsme si s jeho paní navzájem dělávali. Jeho úbor doplňovaly dlouhé barvené boty se zakroucenými špičkami a modré kamaše upnuté na mocných, svalnatých nohou. Byl cítit vonnými oleji, kůží a pižmem - vypadal, že by mě dokázal mrštít až zpátky na základnu, kdybych se odvážil příliš zírat na jeho ženu. Nebylo třeba se příliš ptát, co udržovalo Claudiiny hormony po celá ta léta v takové rovnováze. "Eh, děkuji, Gorgasi," řekl jsem a cítil se úplně maličký, sevrklý a impotentní. "Je pro mě ohromná čest, že jsem tady."

"Přípitek, můj příteli?" otázal se Nesterio.

"S radostí," odpověděl jsem. "Meem by byl skvělý."

"Ale samozřejmě," řekl Nesterio, přistoupil k nádhernému vykládanému likérníku a otevřel posuvný panel, skrývajíc dlouhý stojan s meemem. Vytáhl starobyle vyhlížející láhev a majetnický si ji prohlédl. "Myslím, že tohle vám přijde docela zajímavé, admirále - Cantrell, ročník 5205, logishský, samozřejmě. Lehce nasládlý, ovocný. Říká se, že člověk přímo cítí, jak je starý."

Pln očekávání jsem přikývl a díval se, jak zkušeně starou láhev otevírá a nalévá do jediného křišťálového džbánu. Pak vedle něj postavil dvě vysoké, protáhlé sklenice a naplnil je průzračnou tekutinou z nádherně broušené karafy.

"E'lande," vysvětlil, "jako bych na ten silný a ohnivý atalantský likér mohl někdy zapomenout."

Znovu jsem přikývl. Vzpomněl jsem si, že tohle Claudie doma vždycky pila, a divil jsem se, jak jsem na to mohl zapomenout a objednat ji v důstojnickém klubu meem. Právě tehdy se vynořila z kuchyně s květinami nádherně naaranžovanými ve vysoké váze a postavila ji na bar.

"Navrhuji přípitek na uctění hostů a stará přátelství," prohlásil Nesterio a pozvedl sklenici.

Claudie pozvedla svou. "Na ctění hostů a obnovená přátelství."

Rychle jsem zapřemýšlel, postavil se a pozvedl svou sklenici. "Na Nesteriovy," pozdravil jsem. "Staří přátelé: ať se dlouho hřejete v paprscích zářivého štěstí!"

Oba Nesteriovi vyprázdnili své sklenice jediným pohybem, zatímco já jsem z toho skvělého starého logishského meemu stěží usrl.

Zasmál jsem se. "Já v žádném případě nehodlám tenhle poklad jen tak zhltnout," namítl jsem s úšklebkem. "A je mi jedno, co si žádá místní zvyk."

"Pak jsme to my, kdo je dvojnásobně poctěn," odvětil Nesterio, zatímco znovu dolil obě jejich číše. "Navrhuji druhý přípitek - tentokrát na staré přátele, kteří dovedou ocenit logishský meem!"

Claudie na mě na okamžik pohlédla a její oči se zoufale snažily sdělit něco, co ty mé nedokázaly pochopit. "Na stálé přátele, kteří oceňují logishský meem," zopakovala jako ozvěna a vyprázdnila druhou sklenici e'lande.

Opět jsem povstal a pozvedl číši. "Na stálé přátele a výtečný logishský meem!" Vychutnal jsem si další doušek toho báječného meemu a když jsem jej zvedl k nosu, abych nasál jeho svěží vůni, doplnil Nesterio jejich sklenice potřetí.

Všiml jsem si, že Claudie se mi už do očí nedívala.

"Navrhuji přípitek na císaře!" oznámil Nesterio, pozvedl sklenici a netrpělivě se zadíval na Claudiu.

"Na Onrada Pátého," řekla, pozvedajíc číši, ale stále se vyhýbala mému pohledu. "Velkého galaktického císaře, knížete hvězdokupy Regio a zákonného ochránce nebes."

"Na Onrada," řekl jsem jednoduše - zatímco Nesterio vyprázdnil jejich třetí sklenici za méně než patnáct cyklů. Teď už naprosto zmatený jsem opět usrl svého meemu a čekal, co se bude dít dál.

"A teď," řekl náhle Nesterio, "kabaret mě volá." Položil Claudiu ruku kolem ramen a přitáhl ji ke mně, přičemž ji hlučně a vlhce políbil na rty. Pak ji otočil jako nějakou loutku lidské velikosti. Vypadalo to jako... no, jako by mi ji nabízel.

"Poskytněš admirálu Brimovi veškerou pohostinnost, kterou bych ho obdařil já sám, kdyby mě dnes v noci nevolaly neodkladné záležitosti," řekl.

"Eh, a-ano, poskytnu, Gorgasi," řekla a zčervenala ve tvářích.

Zasmál se. "Nenech ho odejít, dokud nedopije ten meem. Jen málo lidí v tomhle městě dokáže skutečně ocenit skvělý ročník." Opět se otočil ke mně a uklonil se. "Snad spolu ještě my tři nějakou noc strávíme, admirále," řekl a podíval se mi do očí přímo a - vědoucne, by bylo to nejlepší slovo. "Pochopil jsem to tak, že vy a má žena jste dlouholetí přátelé a mám tedy za to, že máte na co vzpomínat." Bez dalšího slova popadl tmavě zelený plášť, zamířil ke dveřím, otevřel je a s

hlubokou, uctívou poklonou směrem ke Claudii prostě... odešel.

Oba jsme stáli mlčky po dlouhou dobu - a dívali jsme se kamkoliv jinam, jen ne na sebe navzájem - než se Claudie konečně otočila ke mně se šokovaným výrazem ve tváři. "Tak moc se omlouvám, Wilfe," řekla. "Nemyslela jsem si, že mi dnes večer tohle udělá."

"Nevím, co tím myslíš," řekl jsem, náhle plný obav... ani nevím kvůli čemu.

Začal jí těžknout jazyk. Pomohl jsem jí do křesla a položil jí ruku na rameno. Nedokázal jsem pochopit, jak někdo tak drobný mohl dokázat vypít tolik e'lande tak rychle - a v tak krátkém čase. "Co mi nedošlo?" zeptal jsem se jemně.

Hleděla do země. Dotkla se mé ruky a zavrtěla hlavou. "Nic, Wilfe," řekla. "N-neměla jsem nic říkat. Zapomeň, že jsem vůbec otvírala pusu."

"Samozřejmě, Claudie," přikývl jsem. Na nesouhlas nejspíš nebyla vhodná doba.

Za malou chvíli ke mně vzhledla. Oči měla vlhké, ale alespoň tuhle část těla měla pod kontrolou. "Máš ještě hlad?" zeptala se.

To mě překvapilo. "A ty?"

"J-já se ptala první."

"No, popravdě, mám," přiznal jsem.

Usmála se, trochu nesvá. "Já taky," připustila. "A slíbila jsem ti večeri, jestli si dobře vzpomínám."

"To slíbila, ale..."

"Ale nic, Wilfe Brime," řekla. "Možná jsem opilá - čert aby to vzal - ale myslím, že vaření ještě zvládnou... když mi pomůžeš."

"Jak jen budu moci."

"Pomoz mi do kuchyně," řekla a natáhla ke mně ruku. "Při všem co je mi svaté, nikdo - ani Nesterio se všemi svými kumpány - mi nezabrání s tebou povečeřet, Wilfe Brime. Vždyť jsem na to čekala víc než dvanáct let!"

Přehodil jsem si její ruku přes rameno, do kuchyně jsem jí musel napůl odnést. Bylo zřejmé, že e'lande stále působilo, ale ona se nepoddávala.

"Támhle na židli, Wilfe," ukázala. "Opřu se o stůl. To přejde."

Udělal jsem, co řekla. Oči měla přivřené.

"K čertu s ním," zamumlala. "K čertu s ním a se všemi chlapy z Haelicu!" Náhle se zhroutila tvář na stůl.

Vzal jsem jí jednou rukou kolem ramen, druhou jsem jemně zasunul pod kolena. Opatrně jsem ji zvedl a přenesl ji na pohovku pod nádherným přehozem, který jsem si pamatoval už ze starých časů. Vlasý měla rozprostřené na polštářích jako velikou svatozář. I na tohle jsem si pamatoval.

"Neopouštěj mě, Wilfe," zašeptala tichounce. "To přejde, slibuji."

"Neodejdu," řekl jsem a přitáhl si židli. Jemně jsem jí hladil po ruce.

"Pane bože, moc se omlouvám," zasténala náhle.

"Š-š-š."

"Já taková nejsem," prohlásila vášnivě. "Taková ne."

"To je v pořádku," řekl jsem, abych ji uklidnil.

"Prosím, neopouštěj mě, Wilfe..." V tu chvíli usnula a začala hluboce oddechnout.

Zkontroloval jsem jí puls. Trochu zrychlený, ale nic neobvyklého. Přistoupil jsem k pohovce, přikryl ji přehozem, zul sandály. Měla drobná, nádherná chodidla - vzpomněl jsem si, že bývala lechtivá. Vrátil jsem se na židli a všiml si otevřené láhve meemu. Vstal jsem a zazátkoval ji. Pití mě najednou vůbec nelákalo. V ledničce jsem našel husté máslo a ostrý sýr, na lince křupavý chléb. V životě jsem se takových jídel najedl až až - a byla to dobrá jídla. Naložil jsem to na táč a vzal si to s sebou do přijímacího pokoje, abych na ni mohl dávat pozor. Změnil jsem názor ohledně meemu. Nalil jsem sklenici. V žádném případě to nebyla večere, na jakou jsem se těšil, ale na druhou stranu jsem tady byl s ní a sám - musel jsem přiznat, že kvůli tomu jsem přišel především. A i když si v současné době nebyla mé přítomnosti vědoma, pořád skýtala zatraceně nesrovnatelně lepší pohled, než mi mohla nabídnout moje kancelář. Další sklenice toho nezapomenutelného meemu, pak jsem se znovu usadil v křesle, skopl boty a zaposlouchal se do zvuku, jaký mohly vydávat jen Starfury startující z přístavu. Byl to skutečně dlouhý den. Na okamžik jsem zavřel oči, aby si taky trochu odpočinuly. ...

*

"Wilfe?"

Otevřel jsem oči. Na chvíli jsem se vylekal, ale pak jsem se rozvzpomněl. Klečela vedle mého křesla s ustaraným výrazem ve tváři a s rukou položenou na mé paži. "Jak se cítíš?" zeptal jsem se.

"Ponížená," odpověděla tiše.

"To ne."

Na okamžik zavřela oči. "Kdo by se tak na mém místě necítil?" otázala se.

Na to jsem neměl odpověď. Přikryl jsem jí ruku svou. "Zapomeňme na to," řekl jsem. Mrkl jsem na draze vypadající cyklovky na římse. Soumrak plus dva.

Zachytila můj pohled. "Myslím, že na večeri je už trochu pozdě," řekla.

"Máš pořád hlad?" zeptal jsem se.

Věnovala mi nejistý pohled. "Ano," řekla. "Myslím, že mám."

"A jak ti teda je?"

"No, celkem dobře. Cítím se trochu připitomělá, ale..."

"Ale dej si něco k jídlu a všechno by se mělo spravit."

"Přesně to jsem si říkala."

"Můžu ti dělat společnost?"

"Myslíš to vážně? I po tom, co...?"

"Samozřejmě, že to myslím vážně." Ukázal jsem na drobčky na svém prázdném tácu. "Zatím jsem měl jen předkrm. Sýr byl sice skvělý, ale já jsem přišel na něco trochu sytějšího."

"Co takhle vajíčka se slaninou?"

"Císařská hostina," prohlásil jsem a rozhodil rukama. "Když mi dovolíš vařit."

"W-Wilfe, nemůžu tě nechat..."

"To si povídej Vootovi," řekl jsem s úsměvem. "Pokud ovšem nebude Nesteriovi vadit, že mu udělám binec v kuchyni."

"Tak zaprvé," zavrčela, "tohle je moje kuchyň. A za druhé, on se domů nevrátí dřív, než někdy zítra odpoledne, to mi věř."

"To myslíš vážně?"

V očích se jí mihl jedovatý záblesk. "Vážně," přikývla. "Věř mi."

Vstal jsem a pomohl jí na nohy. Opatrně jsme došli do kuchyně. "Támhle," řekla a ukázala na židli, na které před tím usnula.

Posadila se.

Kuchyně jsem si předtím nevšiml. Jako všechno ostatní, co jsem v jejích domě viděl, byla drahá a velmi strohá. Vůbec ne jako ta hebká, ženská místnostka, kterou jsem si pamatoval z dob, kdy žila jako svobodná dívka. "Budeš mi muset říct, kde tu všechno máte," řekl jsem. "Nejprve vajíčka a slaninu."

"Lednice," ukázala. "Prostřední polička."

Našel jsem to. "Pánev na smažení?"

Ukázala na skříňku. "Támhle," řekla. "Prostřední zásuvka."

Našel jsem pánev. Prohledal jsem několik zásuvek poblíž sporáku a všechno ostatní jsem si našel sám. Přinesl jsem jí chleba, nůž a krájecí prkénko. "Tady," řekl jsem. "Přilož taky ruku k dílu." Trvalo jen chvíli a slanina už prskala a právě jsem rozbíjel vejce, když se ozvala: "Nemůžu uvěřit, že jsi na mě nevyjel."

Odložil jsem vajíčka a otočil smažící se plátek slaniny. "Myslím, že jsem jako ty," řekl jsem. "Já jsem na tohle taky čekal třináct zatracených let."

"Na tohle ne."

"No, na to, až tě uvidím," opravil jsem se.

"Tobě nevadí, že jsem se opila tak, že jsem nemohla...?"

Otočil jsem další plátky. "Samozřejmě, že mi to vadí," řekl jsem. "Ale víš, tak nějak si nemyslím, že to byla normální Claudie, co jsem dnes večer viděl. Nebyla, že ne?"

"Jedna z Claudii," řekla a krájela chleba přehnaně opatrnými pohyby člověka, který je stále pořádně pod parou.

"Aha," kývl jsem zatímco jsem bedlivě sledoval slaninu... za okamžik bude perfektní. "A kolik Claudii vlastně je?"

"Jsou dvě Claudie," odpověděla. "Ty jsi poznal pouze jednu - Claudie profesionálka."

Teď! Sundal jsem pánev z hořáku a začal krájet slaninu na kousky. "Myslím, že do téhle Claudie jsem zamilovaný už po většinu svého dospělého života," řekl jsem. Odlil jsem tuk, ztlumil plamen a podíval se na ni. "Kdo je ta druhá Claudie?" zeptal jsem se. "Ta, kterou jsem nikdy nepotkal."

"Kterou jsi nepotkal až do dnešního večera," opravila mě.

Nechal jsem pánvičku na moment ochladit a zamyslel se nad tím. Nebyla pravda, že by se nikdy se mnou neopila. Za starých časů jsme měli oba často... pěknou špičku, jak jsem si vzpomínal. Ale nikdy jsme se nezpili do bezvědomí, jako ona dnes. Nikdy. Měli jsme pro společné noci mnohem lepší využití, než abychom je prospali. Položil jsem pánev zpátky na oheň a pohlédl na ni. "Chceš mi o tom říct?" zeptal jsem se.

"Jo," přikývla. Bylo hodně zřejmé, že mi o tom říct potřebuje.

"Ty víš, že pocházím odsud z Haelicu, že?" zeptala se. "Že jsem vyrůstala přímo tady v Atalantě."

Nalil jsem vejce na pánvičku a na chvíli se zaposlouchal - přesně, jak to má být. "To jsi mi jednou říkala," přisvědčil jsem.

"No, je veliký rozdíl mezi životním stylem v Atalantě - zvláště pak domorodé Atalantě - a životem za zdmi základny.

Větší, než by sis kdy pomyslel."

Přemýšlel jsem o tom, zatímco se vejce pomalu smažila. Wilfe, Wilfe, Wilfe - ty jsi Atalantu nikdy nepochopil, že ne?

Letmo jsem na ni pohlédl a sraštil jsem čelo, jako bych ji právě viděl poprvé v životě - znovu. "Pověz mi o tom," požádal jsem ji.

"Zvyky," řekla, "- někdy tisíce let staré."

Jen velmi zřídka jsem kromě bojových situací viděl někoho tvářit se tak vážně.

"Žiju ve dvou světech, Wilfe," řekla rychle. "Mezi dvěma systémy zvyků, které jsou si navzájem tak cizí jako olej a voda. A až do dnešního večera jsem se je nikdy nepokoušela smíchat. Myslela jsem, že po těch letech mi to půjde hladce. Ale selhala jsem, jak sis mohl všimnout." Trochu se nadzvedla a koukla mi do pánvičky. "Potřebuješ je otočit," podotkla. "Já počkám."

Měla pravdu. Omeleta byla zralá na otočení. Tak... teď - nebo nikdy! Zadržel jsem dech a jemně zdvihl pánev z hořáku. Pevně jsem se zapřel. Maximálně se soustředil na pánev. Podle tohoto se poznají skuteční omeletoví umělci od rádoby kuchařů. Natáhl jsem paži. Pozor... švihl jsem zápěstím, vesmír se zpomalil a omeleta vyklouzla z pánve... majestátně se vznesla do vzduchu, otočila se kolem své osy a pak... Chytil jsem ji! Ustálil ji! Uhladil ji! Načež jsem postavil pánvičku

zpátky na oheň. Políbil jsem si prsty. Skvělé! Na okamžik jsem se uvolnil. "Řekl bych, že mi nedošlo, v čem jsi dnes večer selhala," pokusil jsem se navázat na předchozí rozhovor, "nebo co ses pokusila smíchat. Možná jsi měla trochu příliš e'lande, ale, no, nedá se říct, že my jsme se spolu nikdy předtím neopili."

"Ach Wilfe," povzddechla si. "Ty ses ještě nikdy nesetkal s domorodou Atalantou, že ne?"

"S čím jsem se nesetkal?" podivil jsem se. "S Atalantou?" Nechápal jsem, kam tím míří.

"Domorodou Atalantou," opravila mě. "Ještě jsem neviděla skutečného Imperiála, který ano."

"Myslel jsem," řekl jsem a zvedl pohled, "že jsem z domorodé Atalanty viděl celkem dost. Vzpomínáš, jak jsme se scházeli u Nesteriů? Jestli tohle není domorodá Atalanta, tak už nevím, co by to mohlo být."

Usmála se. "Naučil ses mluvit atalantsky?"

"Ty víš, že ne."

"Tak potom ti unikla podstata toho, co jsi viděl - a cítil," řekla. "I když jsi tak vnímavý, Wilfe Brime, naše původní kultura je od té Avalonské tak vzdálená, že z ní nikdy nezachytíš víc než jen náznaky." Znovu nakoukla do smažící pánve. "Už jsem dost v pořádku na to, abych mohla přinést talíře," prohlásila, vstala a vrávoravým krokem se odebrala k velké kredenci. "Použij ten podnos, co máš vedle sebe."

Opatrně jsem sešoupl dokončené - dokonalé - omelety na podnos, neuvěřitelný kameninový kus nádobí. Drahý jako všechno ostatní. Naaranžoval jsem na něm plátky slaniny a ozdobil to nakrájenými výhonky místních bylinek rostoucích v truhlíku za oknem. Položil jsem podnos s jídlem mezi dvě místa, která na stole prostřela.

"Je to překrásné!" vykřikla a s užaslým úsměvem spráskla ruce. "Víš, Wilfe Brime," řekla a položila loket na stůl, podepírajíc si hlavu jediným prstem s krásně upraveným nehtem, "ty jsi opravdu neskutečný." Pak zavřela oči. "A úžasný."

"Než se rozhodneš, co z toho platí, raději ochutnej tu omeletu," nadhodil jsem a naložil ji na talíř, načež jsem obsloužil i sebe. Je zvláštní, jak chleba a sýr rychle opustí váš žaludek v okamžiku, kdy se vám nabídne něco dalšího.

Pustila se do jídla jako pravá dáma - ale bylo taky zřejmé, že měla hlad.

Sám toho moc uvařit neumím. Ale vejce? V tom jsem nejlepší v celém zatraceném známém Vesmíru. Pustil jsem se do toho taky. Během chvíle zmizelo všechno, až na tenký krajíček chleba.

Konečně si Claudie očistila ústa ubrouskem a pohodlně se opřela na židli - ztatočně ožila. "Předpokládám, že nemusím mluvit moc dlouho, aby bylo jasné, že jsem si pochutnala," řekla.

"Všechny komplimenty s vděčností přijímám," pobídl jsem ji.

Ušklíbala se. "Bylo to absolutně výtečné."

"Díky," řekl jsem a okázale se zašklebil. "Taky si myslím." Pak jsem ji vzal za ruku. "Jak ti je?"

"Je to pořád lepší a lepší," usmála se.

"Myslel jsem právě teď," řekl jsem a odnesl pár kusů nádobí do dřezu.

Vzala mě za ruku. "Už jsem se vyspala dorůžova," řekla. "A Nesterio se ještě dlóóóóuho nevrátí, takže...."

"Takže?" zopakoval jsem a zaposlouchal se do hřmění několika Starfury přelétajících nad domem.

Postavila se na nohy. "To nádobí nech být," řekla a zavedla mě zpátky do přijímacího pokoje. "První noc, kterou jsme spolu strávili po všech těch dlouhých letech - byla naprosto příšerná - až na tu tvou omeletu. Proto potřebuji chvílku času na vysvětlení. Dobře?"

"No..."

"Poslyš, Wilfe," řekla. "Znám tě natolik dobře, abych věděla, že kdybys ke mně něco necítil, vypadl bys odsud pár sekund poté, co by ses ujistil, že neumírám. Mám pravdu?"

Na okamžik jsem se zarazil - ale to byla stará Claudie. "Jo," přiznal jsem po chvíli. "To bych pravděpodobně udělal."

"Takže se spolu ještě uvidíme, vid'?"

"To doufám," přikývl jsem.

"S tím počítej," ujistila mě. "Ale zatímco jsi ze mě předtím po celé roky viděl jen jednu mojí stránku - relativně normální imperiální Claudii - dnes večer jsi mohl poprvé zahlédnout atalantskou Claudii - která se někdy chová zcela mimo dekorum imperiální etikety." Pozorně si mě změřila pohledem. "Pochop, Wilfe, že před lety, kdy jsme ty a já byli milenci, neexistoval žádný důvod, proč bych měla být ve tvé společnosti něčím jiným než tou imperiální osobností. Všechno tak bylo pro tebe snadnější - normální - i pro mě to bylo jednodušší. Je to osobnost, kterou používám, když pracuji na základně. Ale když jsem mimo ni s Atalant'any, jako je Gorgas, vracím se většinou ke své domorodé stránce, je to pro mě také velmi pohodlná osobnost." Na okamžik se odmlčela a přikryla mi ruku svou dlaní, zatímco nám nad hlavami zaduněla další letka Starfury - zjevně právě odstartovala. "Kdybychom spolu ty a já začali žít... no, na trochu permanentnější bázi, určitě by se tato moje stránka časem projevila. Ale to se z toho či onoho důvodu nestalo - a ty jsi ji neobjevil. Čímž se dostávám ke Gorgasu Nesteriovi, který je stoprocentní Atalant'an - muž, jehož celá existence je směřována k atalantskému životnímu stylu. Když jsem si ho brala, učinila jsem tím jakési podvědomé rozhodnutí respektovat ve svém životě atalantské zvyky a sociální hodnoty. Pro rodilou Halaciánku to není špatné rozhodnutí - je to, jak už jsem řekla, velmi pohodlné. Ale obávám se, že pro Imperiály je tomu zcela naopak. Dnes večer jsi to zakusil sám."

Zavrtěl jsem hlavu. "Už jsem se v tom ztratil," přiznal jsem.

"Už jsem skoro skončila," řekla. "A pokud se mi nepodaří to vysvětlit, k čemu dnes večer došlo - a co se může opakovat kterýkoliv další večer, který spolu strávíme - máme problém."

"Nikdy," řekl jsem.

Usmála se. "Nikdy neříkej nikdy, můj avalonský příteli. To, co jsi viděl dnes večer, jak jsem se opila tak, že každý normální Imperiál by na mě vyjel, to je v normální atalantské společnosti zcela přijatelné."

Chtěl jsem něco namítnout, ale zastavila mě varovným pohybem ruky.

"Pochop, Wilfe," pokračovala. "Dnes večer jsem udělala chybu. Poprvé za celé ty roky jsem riskovala smísení dvou kultur a výsledek byl katastrofální. Z nějakých důvodů jsem předpokládala, že se Gorgas přikloní k imperiálnímu zvyklostem, aby ti vyjádřil úctu jako svému hostu. Bohužel jsem se zmýlila. On vůči tobě chová takový respekt, že mohl jednat pouze jako Atalant'an. A věř mi, Wilfe Brime, že ti prokázal opravdu velkou čest."

"Nerozumím," zopakoval jsem už alespoň po milionté.

"Já vím," řekla. "Z tohoto důvodu bude budoucnost našeho přátelství do značné míry záviset na tom, jak tolerantní dokážeš být, když dojde ke střetu našich dvou kultur - a k tomu docházet nutně bude. Gorgas je dobrý člověk, Wilfe, a také úžasný a starostlivý manžel, který mě hluboce miluje. Není to samozřejmě vzdělaný mezigalaktický cestovatel, ale..." pokrčila rameny. "Mohla jsem dopadnout o hodně hůře."

"To je mi jasné," hlesl jsem bezmocně.

"Pravděpodobně přemýšlíš, co to má společného se třemi - velkými - sklenicemi e'lande vypitými na ex."

Přikývl jsem.

"Wilfe, udělal jsi na Gorgase Nesteria takový dojem - admirál Imperiální flotily - že to neunesl. V poslední chvíli se uchýlil - lepší termín by možná zněl stáhl se ke způsobu jednání atalantských chlapů a já jsem neměla to srdce, abych ho před tebou odkazovala do patřičných mezí. Kdybych to udělala, ztratil by tvář takovým způsobem, že by ho to zničilo."

"Ale o co se to pokoušel?" otázal jsem se.

"Chtěl tě uctít tím nejlepším způsobem, jaký zná," odpověděla.

"Uctít mě?" podivil jsem se. "Tím, že tě opije tak, že nejsi schopná uvařit ani večeři?"

Zašklebila se. "To si piš," vysvětlila. "Chápej, Gorgas mě nabízel - nabízel ti mé tělo. Já představuji jediný poklad, který může nabídnout někomu, jako jsi ty, někomu, kdo v jeho očích musí být přesycen takovými věcmi, které si on nedokáže ani představit. Takže pokud jde o něj, my dva se v tuto chvíli milujeme, a já dělám vše, co je v mé moci, aby to pro tebe byl naprosto výjimečný zážitek." Mírně se pousmála. "Měl by ses cítit mimořádně poctěn, Wilfe. Něco takového udělal před tím jen dvakrát."

Zvrátil jsem oči. "Jen dvakrát?" otázal jsem se, zatímco nad našimi hlavami zahřměly další Starfury - skoro jsem je nevnímal. "Pro lásku samotného Voota, Claudie, jak jsi dokázala..."

"Dokázala jsem to velmi dobře," odpověděla a podívala se mi přímo do očí. "Velmi dobře. Jeden z nich se Gorgasovi o mě poté zmínil velmi pochvalně. Nezapomínej, že to byla ta druhá Claudie, a já jsem skutečně udělala vše, co mě jen napadlo - včetně," dodala a trochu se začervenala, "několika věcí, na které jsme přišli spolu, Wilfe Brime."

"Můj Bože," vydechl jsem, zcela ohromený.

"Chovala jsem se jako dobrá manželka," řekla. "Stejně, jako dnes v noci. Gorgas byl kvůli tomu velmi šťastný a pyšný - a o tom celá ta záležitost vlastně byla, nebo ne?"

Na okamžik jsem pevně semkl víčka. "Mám za to, že jsem tedy měl využít příležitosti," zavrčel jsem.

"Byl bys mě úplně zničil, kdybys to udělal," řekla. Pak se ironicky zasmála. "Ovšem kdyby se Gorgas někdy dozvěděl, že jsme to nedělali, byl by to on, kdo by z toho byl zničený."

"Chceš tím říct," ušklíbl jsem se, "že se mám chvástat, jak..."

"Prosím," řekla. "Vymysli si, co chceš. Vzpomeň si na pár věcí, které jsme dělali před lety, pokud mu nechceš úplně lhát."

Právě jsem se chystal něco říct, když se za oknem objevily oslepující záblesky světla a vylekaly mě k smrti.

"Vesmírné pevnosti!" vykřikla Claudie. "Jsme napadeni!" Okamžik nato se záblesky zdvojnásobily a pak ztrojnásobily, když začaly pálit pozemní destruktory ze základny, jejichž střelba je doprovázela mohutným duněním.

Přes všechn ten rámus jsem zaslechl zvonění holofonu.

Claudie ho popadla a zmáčkla tlačítko AKTIVOVAT... do tmy se rozzářila kulovitá obrazovka - v SOUKROMÉM režimu. Do hluku zazněl Barbousseův hlas: "Admirále Brime, jste tam?"

"Jo, jsem tady."

"Mám tady pro vás dva kluzáky, admirále," zakřičel. "Dole u dveří!"

Pak se náhle okna roztržila a vysypala dovnitř přijímacího pokoje, zatímco svět kolem nás vybuchl v ohromném gejzíru světla a hluku...

Kapitola čtvrtá

Gontor

33. heptadu 52014

Základna Imperiální flotily, Atalanta,

Hador-Haelic

Znovu jsem se rozhlédl kolem konferenčního stolu. "Nějaké otázky?" otázal jsem se. "Není někomu jasné, co se od nás očekává?"

Nikdo ani nehlesl. Pořád se tvářili jako opaření. Má malá ranní porada se postupně protahovala a nabírala na rozměrech, až nakonec o rozbřesku zahrnovala majora Jill Tompkinsovou, nového velitele operačního oddělení, fregatního kapitána Burtona LaSalleho, důstojníka pro vesmírné operace, nadporučíka Terryho Westovera, velitele vesmírné policie a Claudii v roli správkyně přístavu, plus naši původní čtyřku.

Nikdo z nich nevypadal na to, že by se vyspal do sytosti, zvláště Claudie, jež mimo šoku, který sdílela s ostatními nad novou tajnou misí, již byla základna pověřena, navíc zjevně bojovala i s bolestí hlavy.

"Nuže dobrá," řekl jsem na znamení, že porada je u konce. "Tak se do toho dáme. Máme spoustu práce a velmi málo času."

"A musíme ji navíc udělat tajně," dodal Williams. Tajné operace očividně nebyly jeho šálek cvceese', ale postavil se k tomu jako správný hvězdný námořník, jímž konečnou byl.

Když lidi začali opouštět místnost, upřela na mě Claudie své krví podlité oči. Protože naše přátelství bylo po celé základně známá věc, vzal jsem ji stranou. "Jsi už v pořádku?" ujišťoval jsem se.

Kajicně se usmála. "Až na kolosální kocovinu," řekla a potřásla hlavou. "A na to, že do vedlejšího domu narazil Dampier."

"Já měl na mysli spíš to druhé," řekl jsem a dělal jsem, co jsem mohl, abych ignoroval její ruku. Měli jsme na mále, když jsem ji popadl a bez cirátů hodil do kluzáku, ale to už byla daň za život ve válečné zóně. Ona a Nesterio - řekl bych, že ho budu už navždy oslovovat jen příjmením - budou muset ve svém novém domě vyměnit pár okenních tabulek, ale ten alespoň zůstal stát - přičemž oba jeho obyvatelé zůstali mezi živými - což bylo víc, než se dalo říct o domu jejich sousedů hned vedle.

Natáhla ruku, ale zase ji stáhla. Trochu se zarděla studem. "Takže mi odpustíš?" šeptla.

"Nemám, co bych ti odpouštěl," řekl jsem. "Pod podmínkou, že to brzy podnikneme znovu."

"Vootova brado," zašeptala s předstíraným zděšením, "tím chceš říct, že budu muset tím vším projít znovu?"

"No," řekl jsem s lehkým úsměvem. "Možná se tvůj manžel o tebe nebude chtít hned tak podělit."

"To od tebe nebylo hezké," řekla s úsměvem.

"To teda sakra nebylo," přikývl jsem.

"Ale Wilfe," ujišťovala se, "nezapomněl jsi, že jsou dvě Claudie?"

"Tu jednu už znám dost dlouho," odvětil jsem.

"Pokusím se, abys tu druhou vidal tak málo, jak to jen půjde," slíbila. Rozhlédla se kolem sebe - místnost už byla prázdná - a políbila mě na tvář. "Dej na sebe cestou pozor, Wilfe," zašeptala a odešla, než jsem stačil říct jediné slovo. Poté jsme už s Barbousse měli jen necelý metacyklus na to, abychom se sbalili a nalodili na palubu ohýbače, který nás zaveze na první obhlídku Gontoru.

*

Tři dny nepohodlné cesty ve stísněném prostoru zamaskovaného ohýbače a byli jsme tam. Navzdory tomu, co jsem se dozvěděl z Ambrosovy knihy, už jen pouhá velikost toho obrovitého dokonale kulovitého asteroidu visícího nade mnou v hvězdné temnotě vesmíru mě ohromila - a co teprve jeho neskutečně hladký kamenný povrch, matně odrážející pronikavé paprsky Cyjix-19. Starobylá pevnost - na okraji ohromného roje asteroidů - vypadala, jako byla odlita, spíše než vytvořena. Četl jsem, že původně měla ta obrovská skála v průměru více než deset c'lenytů. Stavitelé pevnosti - ať už to byl kdokoliv - poseli povrch asteroidu, zřejmě zcela nahodile, ohromnými lesklými černými konstrukcemi, z nichž většina byla obehnaná vysokými kruhovými stěnami a korunována čímsi, co nepochybně vypadalo jako ohromné palebné stanoviště pro destruktory kanóny. Byly to veliké krystalické koule zploštělé do kupolí, na jejichž vrcholech čnely dva štíhlé žebrované stožáry, které musely na délku dosahovat dobrých dvou set iralů. Všechny tyto povrchové konstrukce očividně spojovaly celé c'lenyty dlouhé kanály čehosi, co vypadalo jako pancéřovaný kabel, tu a tam přerušovaný uskupeními podivně vyhlížejících antén. Síť kanálů se setkávala na obou protilehlých pólech v obrovitých konstrukcích - jedna byla bílá, ta druhá karmínová - sestavených z podivných uskupení krychlí s glazovanými otvory, jejichž horní stěny se leskly členitými rameny různých velikostí. Každá z těch věží byla podle všeho vybudována na velkém černém disku vyzdvíženém nad okolní skalnatý povrch na bílých pilířích, které nevypadaly jako nic jiného, než jako jakési izolátory energie. A oba disky obklopovalo pět soustředných kružnic kulovitých, destruktory palebných postavení. Fascinující místo, jenže naprosto nepochopitelné a zcela bez energie. Kam až oko dohlédlo, nikde se nic nepohnulo, nikde se nesvítilo - vůbec nikde.

Seděl jsem u řízení ohýbače, na pravém sedadle vedle mě trůnil Barbousse. Za námi skrze zástěnu v úžasu nahlíželi čtyři z našich dvaceti vesmírných policistů.

"Teda!"

"Podívejte se na to!"

"U Vootovy brady - viděl někdo něco podobného?"

Usmál jsem se a nechal je žvanit. Konečnou ten výhled byl fakt úžasný, dokonce i Barbousse povytahoval obočí za průzorem helmy svého skafandru. Podle mé staré knihy, tedy vlastně podle jedné z jejích úžasných holografických ilustrací, se jeden ze čtyř hlavních vchodů do citadely nacházel uvnitř té kruhové konstrukce, k níž jsem se právě rychle přibližoval. Vypadala na to. Zblízka se tvářila jako veliká, okrouhlá budova - připomínala pilulku - na jejímž vrcholu se nacházely další soustavy antén. Po její stěně se do výše možná šedesáti iralů tyčila hranatá věž korunovaná velikou, zasklenou místností. Když jsem kroužil kolem ní, začalo být zřejmé, že dobrou čtvrtinu okružní stěny lemují úseky natřené světlejšími barvami, v nichž se nacházelo snad třicet masivních dveří různých velikostí. Celý komplex obklopovala další 'palebná postavení destruktory', jež také bránila oblast natolik zčernalou a rozervanou, jako by se stala jediným cílem nějakého ohromného útoku. Usoudil jsem, že musí jít o přistávací plochu pro starověké tryskové rakety, které se před tím, než renomovaný fyzik Sheldon Travis objevil hyperpohon, používaly takřka všude.

"Co byste říkali tomu, kdybych nás posadil támhle vedle té skupiny menších dveří?" otázal jsem se.

"To zní dobře, admirále," zazněl mi dutě ve sluchátkách Barbousseův hlas. "Z toho, co jsem se dočetl v té knížce,

vyplývá, že by to měl být jakýsi vchod pro lidi nebo přinejmenším lidmi řízené stroje." Zalistovali jsme starobylými plastovými stránkami. "Tady se píše, že některé z nich byly násilím otevřeny."

Zkontroloval jsem na ukazatel gravitace - udával 0,19 standardních imperiálních jednotek gravitace (SIJG) na jeden metr - víc by člověk u objektu této velikosti ani neočekával. Přikývl jsem, přibrzdil rychlost letu a vzal nás téměř kolmo nad asi padesát iralů vzdálené místo poblíž takřka chaotického uskupení kulovitých objektů umístěných na štíhlých stožárech rozmístěných před touto sekcí budovy. Přepojil jsem grava na NÍZKÝ VOLNÝ VÝKON a nastavil uzávěry vstupních poklopů na OTEVŘENO - nevím proč, ale měl jsem pocit, že možná budeme potřebovat pěkně rychle vypadnout. Vysoukal jsem se ven - spíš, vyplul' -jako první, následován Barbousse a příslušníky vesmírné policie, z nichž dva vlekli pětidenňi soupravu pro přežití. Ostatní byli obtíženi novými detektory mikrozření MK-9A MRM, schopnými objevit i tu nejmenší stopu biologického života - či cokoliv jiného s podobnou energetickou signaturou - a to i skrz bariéru pěti set iralů pevné hmoty.

Chvilí jsme počkali, než dostaneme údaje z povrchu, a pak jsme vyrazili vpřed a poskakovali kolem těch koulí na stopkách, jako bychom letěli. Jak bylo předesláno, mnoho dveří za ta léta četné archeologické výpravy vypáchily. Černé a sežehnuté pláty svědčily o četných - a zcela neúspěšných - pokusech propálit se dovnitř.

"Vypadá to, že staří stavitelé toho o pancéřových plátech věděli docela dost," poznamenal jsem. Zamyslel jsem se nad tím, proč se objevitelé nesoustředili raději na problém, jak ty dveře otevřít a místo toho strávili tolik času pokusy propálit do nich díru, ale na druhou stranu, co o tom může prostý navigátor jako já vědět...

"Ty něco vydrží, admirále," souhlasil Barbousse s úsměvem. "Když odcházeli, museli to tady nechat odemčené, protože jak tak koukám, ani s paklíči bychom s těmi jejich zámky moc nepořídili."

Na chvíli jsme se zastavili, aby naši muži mohli zkontrolovat své MRM - takřka nulové hodnoty - pak jsme nastavili světlomety ve svých přilbách na JASNĚ a vkročili dveřmi do sálu, který vypadal jako obrovská hala pro příjem zboží. Ze sítě kabelů a lan nad našimi hlavami, mířících do okolních tunelů visely studené a bez života obrovité vozy, které zjevně nebyly určeny pro přepravu lidí. Barbousse a já jsme nahlédli do knihy.

"Ty další," řekl Barbousse.

Přikývl jsem na souhlas.

Další dveře - ve skutečnosti šlo o celou řadu dveří lidské velikosti ukrytých za dlouhým posuvným panelem z pancéřových plátů, který kdysi někdo násilím otevřel nějakým hydraulickým zařízením - vedly do prostorné místnosti lidských rozměrů. Zde s mechanickou trpělivostí čekala na své pasažéry celá flotila menších vřetenovitých vozíků. Ti však naši galaxii opustili již před mnoha tisíci lety. Ve stropě umístěná síť kabelů, na kterých vozíky visely, také mizela v okolních tunelech. Ty byly pro archeology očividně mnohem zajímavější, protože je alespoň částečně zmapovali. Ambrose mi přenechal skvělou soupravu plánek. Cestou z Atalanty jsem příslušné informace stáhl každému z nás do skafandru, aby je bylo možné promítnout na vnitřní stranu čelních plátů našich přileb.

Chvilí jsme se radili, pak se tři VP s detektory vydali do tunelů, které vypadaly, že probíhají celou oblastí. Zbylí dva VP zůstali hlídat na povrchu, zatímco já a Barbousse jsme vyrazili do tunelu vedoucího do stanice poblíž, komor energetického zdroje'.

Než jsme se tam husím pochodem po neuvěřitelně hladkém povrchu tunelu dostali, uběhly skoro dva metacykly. Vodicí kabely - celá složitá síť, jejíž centrální bod musel připomínat pěticipou hvězdu - visely jen pár iralů nad našimi hlavami, zavěšeny na háčkům podobným nosnících zapuštěných do skály samotné. V bodě, který podle mého odhadu ležel asi v polovině cesty k našemu cíli, jsme prošli zčernalým úsekem tunelu nesoucím hluboké rýhy a pukliny a další známky veliké nehody, možná dokonce čelní srážky. Bylo zřejmé, že ani naši dávní předchůdci nebyli před hloupostí chránění o nic lépe než my dnes. Nějak se mi nedařilo zbavit se směšného pocitu, že v příštím okamžiku zahlédneme rychle se přibližující přední světlomet jednoho z těch vozů, které jsme viděli ve stanici na povrchu a... bác, sbohem, živote. Jak se dalo čekat, pátá stanice, kam jsme přišli, odpovídala hologramu, jenž jsem měl zobrazen na vnitřní straně svého čelního plátu - včetně dveří, které někdo násilím otevřel zřejmě pomocí hydraulického zvedáku. Usoudil jsem, že archeologové - tedy přinejmenším tyto archeologové - jsou mnohem větší experti na to, jak něco zničit, než zachránit pro historii. Jenže na druhou stranu, co může prostý navigátor jako já vědět o archeologii? Ale to zbytečné ničení mě stejně štválo.

Podle série snímků zobrazovaných na našich průzorech jsme překonali složitý labyrint chodeb a ramp a dorazili do tří ohromných klenutých místností, které byly tak vysoké, že silné paprsky našich čelních reflektorů stěží dokázaly osvětlit jejich obrovité klenby. V nejvyšším bodě místností se nacházely otvory ve tvaru pravoúhlého trojúhelníku. Sály byly navzájem propojeny širokými raženými chodbami, dost velikými na to, aby se do nich vešla i velmi rozsáhlá rozvodná síť. Vše bylo naprosto prázdné, všechny generátory, které podle mého soudu napájely celou citadelu, odvezli pryč. Avšak spojovací rozvodné chodby obsahovaly cosi, co jsem považoval za propojovací uzly, které mohly sloužit pro připojení náhradních zdrojů energie. Skoro jako by odjíždějící technici očekávali, že se jednoho dne vrátí s novějším a lepším zařízením.

Mnohem zajímavější, i když ne tak velká, byla celá řada propojených místností, která musela sloužit pro ovládání energie. V jedné z nich stály tři řady dvoustranných konzol, které podle všeho po celá milénia, kdy byly naposledy vypnuty, nezaujaly pozornost žádných vetřelců (z řad archeologů i jiných). Těch několik manuálních ovladačů vypadalo, že byly vytvořeny pro ruce podobné lidským, ale protože povrch většiny konzol byl vyroben z černého, krystalického materiálu, nedokázal jsem najít žádné výstupní zařízení. Výstupy se pravděpodobně generovaly externě spleťtíou sítí logických obvodů, která se, podle toho co jsem četl, v pevnosti nacházela.

Barbousseho jsem našel, jak si prohlíží diagram tak veliký, že jeho čelní plát dokázal zobrazit vždy jen jeho malou část. Vybavil jsem si ho na pozadí holosnímků v knížce, kterou mi Ambrose dal. "Co ti to připomíná?" zeptal jsem a přidal se k němu.

"Není mi to úplně jasné, admirále," řekl šéf. "Vypadá to jako nějaký postupový diagram."

"A co takhle schéma sítě?" navrhl jsem a připojil svou přílbu k jeho.

"Něco takového," přikývl zamyšleně. "Možná rozvod energie." Ukázal na velký centrální uzel - označený třemi kružnicemi spojenými do trojúhelníku - z něhož vycházely všechny hlavní větve, které se pak dělily a vytvářely celou síť. "Vsadil bych se, že tohle znázorňuje ty tři místnosti, kterými jsme sem přišli."

Přikývl jsem.

"Mám tušení," řekl Barbousse zamyšleně, "že tým jen trochu slušných energetických techniků by celkem bez problémů dokázal znovu zavést energii do celé téhle pevnosti. A potom by už nemělo být příliš složité znovu zapojit většinu zdejšího starého zařízení." Založil si ruce v bok a přikývl si pro sebe, jako by dával přednášku. "S výjimkou toho, na co sáhli ti archeologové, se tady od doby, co je místo opuštěné, s ničím nehýbalo. A v tomhle temném prostředí bez atmosféry zjevně k žádnému velkému zvětrávání nedochází."

To mi dávalo smysl, i když jsem se za žádného velkého inženýra nepovažoval. Ach ano, dokázal jsem pochopit všechno, co jsem potřeboval vědět o lodích, se kterými jsem létal - a po všech těch letech na můstku možná i trochu víc, než jsem potřeboval vědět. Ale Barbousse byl úplně jiný případ. Studoval u několika největších současných sodeskayských profesorů a stal se z něj velmi dobrý systémový inženýr. Sledoval jsem, jak si zakládá ruce v bok a prohlíží si ten starý náskres znovu a znovu, přičemž opakovaně zaměřoval reflektor přílby na různá místa povrchu, jako by se snažil proniknout jeho skelnou vrstvou. Nakonec aktivoval nahrávací zařízení ve skafandru. "Myslím, že pošleme pár holosnímků našim vědátorům v Parcových laboratořích pro výzkum pohonu na Asterious-Proteu," řekl. "Jestli mám pravdu, bude tohle místo pulzovat energií mnohem dříve, než by si kdo myslel."

O několik metacyklů později se podle plánu naše sedmička setkala na povrchu a prohlásila celou vesmírnou pevnost za tak čistou, jak jsme si jen podle počátečního skenování pomocí MRM mohli být jisti. Podle hlášení z ohýbače létajícího nad asteroidem se nikde na povrchu nic nezměnilo - ani nepohnulo - po celou dobu, co jsme byli uvnitř. Zatím jde všechno dobře, pomyslel jsem si - přičemž jsem měl stále na paměti jedno pravidlo Vootova zákona, podle kterého pravděpodobnost, že se všechno katastrofálně zvrhne, narůstá přímo úměrně zdánlivé jednoduchosti zadaného úkolu. Okamžitě jsme začali přepravovat z ohýbače na povrch zbylých patnáct vojenských policistů, kteří tu po našem odletu zůstanou jako předvojová skupina. Zatímco byl výsadek v plném proudu, zahájili jsme my ostatní průzkum povrchových zařízení pevnosti, které na nás okamžitě udělaly stejně silný dojem jako ty pohřbené hluboko pod našima nohama. Všude jsme naráželi na rozlehlé hangáry a skladiště, všechny zjevně stavěné tak, aby mohly pojmout rozměrné objekty - a chránit je svým neuvěřitelně silným pancéřováním. Žádné z nich nebyly zamčené zvenčí: na druhou stranu ale všechny vnitřní dveře, které je spojovaly s prostory ležícími pod nimi, byly pevně zajištěné. Neměl jsem ani nejmenší představu, co tyto obrovské sály původně ukrývaly, ale pro přechovávání věcí jako Starfury nebo tanky - abychom jmenovali alespoň některé - se hodily dokonale. Nic z toho by se do podzemních tunelů nikdy nemohlo vejít. Ti z nás, kteří se vraceli ohýbačem na Atalantu, strávili noc na jeho palubě a brzy ráno jsme se znovu vypravili na povrch, abychom se podívali, jak se daří ostatním. Musel jsem se smát: ti drsní chlapíci, kteří se na tuhle misi dobrovolně přihlásili, rozhodně vypadali, že si to pořádně užívají! Už stačili propojit své kupole pro přežití do jakéhosi stanového městečka a když jsme vstoupili dovnitř jednou z přetlakových komor, právě podávali šálky výtečného cvceese'. Zrovna jsem se chystal odběhnout, abych prozkoumal jedno z těch velkých destruktorových palebných postavení, když jsem dostal z COMM centra na palubě ohýbače zprávu na bezpečnostním kanále.

"Vizuální KA'PPA zpráva pro admirála Brima - blesková priorita."

"Díky," odeslal jsem na loď. "Už jsem na cestě zpátky." Obrátil jsem se na Barbousseho. "Jdeš se mnou?" zeptal jsem se.

"Myslím, že se tu ještě trochu porozhlédnu, admirále," odpověděl.

"Takže se uvidíme na palubě," řekl jsem a záměřil k našemu přistávacímu modulu. O dvacet cyklů později jsem už seděl v KA'PPA místnosti na palubě lodi.

2IVEQHG14YUYKLWNJVE32UY8521FC
[PŘÍSNĚ TAJNÉ *SAFÍR*]

OD: KAPITÁN J. WILLIAMS, ATALANTA, ZÁKLADNA FLOTILY

PRO: KONTRADMIRÁL W. A. BRIM, PALUBA OHÝBAČE B-908

1. AVALONSKÁ VÝZVĚDNÁ SLUŽBA ZJIŠTILA, ŽE TORONDSKÝ KONVOJ 8 RYCHLÝCH TRANSPORTNÍCH LODÍ (VOJENSKÉ JEDNOTKY A VÝZBROJ) ODSTARTUJE SMĚREM K OKUPOVANÉ FLUVANNĚ ZA DVANÁCT STANDARDNÍCH DNÍ.
2. ADMIRALITA ,NAVRHUJE' ZÁSAH Z ATALANTY.
3. OČEKÁVÁM INSTRUKCE

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ *SAFÍR*]
2IVEQHG14YUYKLWNJVE32UY8521FC

To byla ta nejdvořilejší zpráva s obsahem ,zvedni ten svůj zadek a mazej zpátky převzít velení' jako jsem v životě dostal. Bylo nad slunce jasnější, že síť příkazníků fungovala dokonale, Williams byl skutečně hotový poklad. KA'PPoval jsem mu, aby svému důstojníkovi pro vesmírné operace pověděl o té nejnovější ,výzvě' od hlavního velení

na Avalonu a pak jsem vydal rozkaz, aby se všichni okamžitě hlásili na palubě ohýbače a připravili se na zpáteční let. Barbousse přiletěl až posledním modulem. Vysvětlil to tím, že se ještě jednou vrátil do těch tajemných energetických komor, aby pořídil další záznamy. Byla radost vidět Barbousseho ponořeného do tohoto druhu práce. Musel hodně dřít, aby získal své vzdělání.

Tatáž nudná cesta zpět na Atalantu - jen s jednou znepokojivou výjimkou. Ve střední části této zdánlivě nepoužívané trasy jsme zaznamenali ne méně než osm torondských hlídkových lodí s dlouhým doletem. Na můj vkus jich bylo až příliš mnoho, aby se nacházely tam kde se nacházely jen pouhou náhodou. Očividně nepátraly po maskovaných ohýbačích. Žádná nevysílala paprsky N, které by, jak jsem dříve vysvětlil jednomu z našich vesmírných policistů - dokázaly narušit schopnost naší lodi detekovat záření dopadající na kterékoliv místo na povrchu trupu, duplikovat jej a zrcadlově převráceně vyslat do stejného směru, z jakého bylo přijato.

Ale samotný fakt, že v části vesmíru, která z normálního pohledu obsahuje tak málo zajímavých věcí, hlídkuje tolik lodí, mi připomněla, jak ošemetnou záležitostí je během války ochrana utajovaných informací. Skoro jsem nepochyboval o tom, že jak Torondané, tak Ligeři mají o našich plánech s Gontorem docela slušnou představu, koneckonců proč by jinak oddělali Deightona? To pro mě představovalo skutečný problém. Jak jsem měl tu starou pevnost zajistit, nebo, když na to přijde, do ní dostat všechny invazní jednotky? Ten druhý úkol se nám určitě nikdy nepodaří splnit tak, že je budeme přepravovat po dvaceti či pětadvaceti mužích na palubách ohýbačů!

Ale pěkně jedno po druhém. Už jsem přinejmenším zahájil proces zajišťování a ten teď poběží vlastní rychlostí, i kdybych tlačil sebevíc. A aby toho nebylo málo, musel jsem si současně dělat starosti s prvním konvojem, který odstartuje z Avalonu za devět standardních dní a poletí nejdříve na Braltar, poté na Atalantu a pak na Gontor. Jako obvykle jsem dostal sekundární úkol, jehož naléhavost podle všeho předčila všechny úkoly primární. Ach, sladký život ve Flotile, jak říkají náboroví důstojníci.

*

"Řekl jsem si, že se tam možná nebudete mít čím zabavit," zahalekal na mě Williams, jakmile jsem sestoupil z můstku ohýbače a nadechl se poprvé za standardní víkend čerstvého vzduchu. "Poslal jsem vám tu zprávu, jen abyste se nenudil, admirále," zasmál se. "Vsadím se, že jste se nemohl dočkat, až budete zase doma."

"Na tohle bych raději moc velkou sumu nesázal," odvětil jsem s křivým úšklebkem a díval se, jak Barbousse pádí na tramvaj do KA'PPA centra, aby mohl odvyšlat ta svá data. "Máme pár vážných problémů." Neměl jsem ani nejmenší představu o tom, jak zajistíme transportní trasu z Atalanty na Gontor. Říkal jsem si, že bych mohl na Gontor umístit své Starfury, tak letku nebo dvě - pokud je tam dokážu dostat. Ale i tak bych musel čelit strašlivé den trvající mezeře, kdy by konvoj musel letět bez eskorty - nebo přinejmenším bez eskorty tvořené útočnými loděmi. A pak jsme tu samozřejmě měli ten torondský zásobovací konvoj, který jsme měli ve zbylém čase zničit. Díky Vootovi za to, že mám po ruce lidi jako LaSalle, kteří se mohou postarat o detaily, jako je tenhle.

Spolu s Williamsem jsme nasedli do kluzáku a zamířili k velitelství.

"Jaké to tam bylo?" zeptal se Williams.

"Docela to na mě zapůsobilo. Je to dokonalé místo na shromáždění invazních sil. A ke spuštění invaze. Ale v tom ten problém není."

"Dostat se tam?" nadhodil Williams.

"Dostat se tam v jednom kuse," opravil jsem ho s úšklebkem. "Náš ohýbač letěl zhruba stejnou rychlostí jako ty konvoje, co sem míří z Avalonu, a trvalo mu tři dny, než se tam dostal. Jestli do té doby neseženeme nějakou eskortu s dlouhým doletem, poletí ke konci trasy plné dva dny bez jakéhokoliv doprovodu - a to nejen cestou na Gontor, ale také z Braltaru sem. Budou úplně na cáry."

Williams přikývl na souhlas. "A co ti Carescriané, které nám slíbili?"

Pokrčil jsem rameny. "I kdyby sem dorazili už dnes, nemají žádné bojové zkušenosti." Nejdřív to hlavní - a to, co jsem musel udělat především, bylo opevnit Gontor. "Měl jste štěstí se sháněním transportu na Gontor?" otázel jsem se.

"Neměl," odpověděl s úšklebkem. "Ale myslím, že ho měla ta vaše přítelkyně správkyně přístavu," pokračoval. "Zdá se, že našla pravý poklad."

"Povídejte."

"Je to chlápek jménem Delacroix - Cameron Delacroix, myslím, že se jmenuje. Pochází z jedné z těch menších 'farních' planetek, které náležely Effer'wycku. Prohlašuje, že má skvělou loď se spoustou skladového prostoru, která se dokáže dostat doslova všude - oběma směry."

Povytlhl jsem obočí. Prohlášení tohoto typu byla docela běžná všude, kde se setkávaly nezávislé posádky. Zvláště ve velkých přístavech jako Atalanta. Jenže Claudii bylo skoro tolik co mně - a měla mnohem větší zkušenosti s civilními vesmírnými lety. V tu chvíli jsme právě měli budovu civilní správy přístavu, takže... "Jíme, proč tady prostě nezastavíme a nezeptáme se, jestli nás může přijmout?"

Znovu se zašklebil. "To jsem tedy načasoval dokonale, to se musí nechat," řekl a zastavil na parkovišti blízko dveřím na místě s nápisem POUZE PRO NÁVŠTĚVY.

Ke Claudii dveřím jsme dorazili právě ve chvíli, kdy tam podle všeho skončila nějaká porada. "Admirále Brime, kapitáne Williamsi," oslovila nás sekretářka, jako by nás znala léta - řekl bych, že stejné kouzlo umí i Cottshall - "co pro vás mohu udělat?"

"Admirále," řekl Williams, "toto je Adéla Houghová, která během úředních hodin řídí život paní

Valemontové-Nesteriové."

Postavila se. "Admirále," řekla, podávajíc mi ruku. "Už celé roky o vás slýchám samé úžasné věci. Je mi velkou ctí."

Byl jsem zaskočen, cítil jsem, jak se červenám. "Eh, děkuji vám," vykoktal jsem. "Claudie byla vždy příliš laskavá." "Z nějakého důvodu o tom mám své pochybnosti, admirále," odvětila a škrobeně se posadila. "Chápu to tak, že byste ji rád viděl."

"Jestli má volnou chvíli."

Přikývla a mrkla na displej. "Z nějakého důvodu si jsem jistá, že má." Dotkla se obrazovky. "Jsou tu dva džentlmeni z Flotily a chtějí se s vámi setkat, paní správkyňe." Zaposlouchala se do skrytého sluchátka a usmála se. "Ano, madam," řekla vesele. "Skutečně se zdá, že jsou to džentlmeni každým coulem."

Za okamžik se Claudie objevila ve dveřích své kanceláře. "No," řekla Adéle a mmla si bradu, jako by přemýšlela, "trefila ses dost blízko. Alespoň za kapitána Williamse se mohu zaručit."

Williams mi položil ruku na rameno. "A já se osobně zaručuji tady za admirála," prohlásil.

"Tak pojďte prosím dál," řekla a pokynula nám, abychom vstoupili. "Žádné návštěvy, prosím," řekla koutkem úst Adéle.

Její kancelář byla zařízena s přísnou účelností - bylo to místo, kde se řeší závažné věci - ale přesto byla rovněž velice ženská. Hodně jako ta Claudie, kterou jsem po celá ta léta znal - nebo spíš jako ta 'imperiální Claudie', kterou mi popsala. "Jim mi řekl, že pro nás máš loď," řekl jsem a přitáhl si židli, zatímco nám Adéla nalávala do šálků kouřící cvceese'.

"Vy jste nikdy na úvodní zdvořilosti moc nebyl, že ne, admirále," pokárala mě.

Cítil jsem, jak mi rudnou tváře. "Promiň, Cla... eh, paní správkyňe," vykoktal jsem.

Rozesmála se. "Claudie je v pořádku, Wilfe," řekla. "A ty se prostě chováš jako Wilf Brim, takže to je taky v pořádku."

Krátce pohlédla na Williamse. "Myslím, že jste si už všiml, kapitáne, že občas bývá velice soustředěný."

"Nikdy jsem si ničeho nevšiml, paní Claudie," prohlásil Williams nanejvýš decentně.

Zavrtěl jsem hlavou. "Myslím, že je mi špatně," zasténal jsem.

"To se spraví, až uvidíš tu loď, kterou jsem našla," řekla Claudie.

"Tu, o které mi říkal Jim?"

Přikývla.

"Znělo to až příliš dobře na to, aby to mohla být pravda," nadhodil jsem.

"Možná," pokrčila rameny. "Ale její reklamní leták vypadá rozhodně velmi slibně. A její kapitán má také rozhodně něco do sebe. Je rozhodně... no, odvážný. Má to v očích, řekla bych." Pokrčila rameny. "Musel bys to vidět sám. Měl bys zájem?"

Nemusel jsem nad tím uvažovat dlouho. "To se vsad', ujistil jsem ji. "Půjdu se podívat na cokoliv, co ty označíš za slibné. Kde to je?"

"Jestli nemáte nic proti méjí společnosti," řekla, "pomůžu vám to najít osobně."

"Kdy?" zeptal jsem se.

"Hned teď," odpověděla. "Právě jsem odložila kontrolu jednoho dlouhodobého projektu."

"Hned?" řekl jsem pochybovačně. "Já nevím. Já jsem svůj stůl skoro týden ani neviděl."

"Mluvil jsem s Cottshallem, když jste přistávali, admirále," vložil se do toho Williams. "Ujistil mě, že se spojil s šéfem Barbousse, který souhlasil s tím, že otázka transportu je mnohem naléhavější než všechno, co čeká na vašem stole."

"Dobrá," přikývl jsem. "Dostali jste mě. Jdete taky?"

"No, jelikož vy a paní Claudie toho o hvězdných lodích - a jejich pilotech - víte mnohem víc, než se já ve svém věku mohu naučit, myslím, že můžu klidně zmizet zpátky na velitelství Flotily, kde můžu být alespoň částečně užitečný."

Obrátil se ke Claudii. "Domnívám se, že přepravu admirálovi můžete zajistit sama, paní správkyňe."

"Nejspíš někde dokážu sehnat jeden volný kluzák," ujistila ho.

"Tak já tedy půjdu," řekl jsem, jako by mi dali na výběr.

"Dobrá," řekl Williams a vstal. "Co se mě týče, už teď mám víc práce, než dokážu zvládnout, takže já vyrazím hned."

Uvidíme se až skončíte."

"Kdybyste mě potřeboval, nechte mi vzkaz na záznamníku," zavolal jsem za rychle odcházejícím kapitánem, a pak jsem se otočil zpátky ke Claudii. "Nezdá se ti, že nás do toho tak nějak vmanévrovali?" zeptal jsem se.

Trochu zrudla a přikývla.

"Proč?" zeptal jsem se. "To je skoro jako..."

"Myslím, jak to říct... že jsme před těmi lety nebyli tak diskrétní, jak jsme mohli být," přerušila mě.

"Tomu nevěřím," prohlásil jsem.

"Bohužel je to tak," odvětila. "Podle toho, co říká Adéla, nás spousta pamětníků stále vnímá jako pár."

Zasmál jsem se a taky jsem trochu zčervenál. "Jo," zašeptal jsem. "Myslím, že by se to stát mohlo." Náhle se mi vybavila vzpomínka, kterou jsem si jednoduše nemohl nechat pro sebe. "Claudie," zašeptal jsem. "Vzpomínáš si na tu noc, kdy nás přistihli na rohoži v tom experimentálním záchranném modulu?"

Zčervenala a uchopila mě za ruku. "Wilfe Brime," řekla s tichým, stydlivým smíchem. "Právě jsem myslela na totéž."

Potřásla hlavou a vykouzila ten nejúžasnější úsměv. "Jak jsem mohla někdy dopustit, abys mě tak ukecal, že jsem se nechala vysvléci úplně ze všech šatů... Můj bože, myslím, že si mě mohla podrobně prohlédnout celá základna - úplně in flagrante delicto - přičemž skoro všechno, co chtěli vidět nejvíc, koukalo z průlezu rovnou ven."

"No, jestli si dobře pamatuješ, tak já jsem byl otočený stejným směrem," zašeptal jsem v předstírané výčitce.

"Ach jistě," opáčila. "Ale ta tvoje část, kterou chtěli vidět nejvíc, byla většinu času docela dobře schovaná. Za to se můžu zaručit." Smála se a obracela oči. "Takže není moc překvapivé, že si lidi o nás pořád myslí, že jsme milenci."

"Vsadím se, že Gorgas je na to hrdý," odušil jsem.

Pokrčila rameny. "Pochybuji, že by nad tím moc uvažoval - nebo tomu nějak věřil, když na to přijde," řekla. "Tahle základna a všechno, co se jí týká, pro něj není, no, moc, reálné. A kromě toho," dodala, "uběhlo už pár let, co se to

stalo."

"Jo," přikývl jsem a umlčel několik protichůdných pocitů, které se snažily v nevhodný čas vystrkovat hlavy. "Stará historie."

"Ano, stará historie..." zopakovala. Náhle energicky potřásla hlavou. "Adélo," zavolala, aniž by použila interkom. "Najdi mi prosím kapitána Delacroixe. Zjisti mi, jestli je na palubě té své Žluvy."

"Ano, madam!" zaznělo zpoza dveří.

Stáli jsme v trapném tichu, dokud Adéla neodpověděla. "Je na palubě. Mám mu říct, že jste na cestě?"

Claudie se na mě otočila a povytáhla svá půvabná obočí.

Přikývl jsem.

"Řekni mu patnáct cyklů," rozkázala. Než jsme vyšli z kanceláře, zastavila mě a vzala za ruku. "Že jsme si spolu ale tenkrát užili, co?" zašeptala, stále se červenajíc.

"Nejlíp," ujistil jsem ji. "Nejlíp - v celém životě." Myslel jsem to vážně.

*

Claudia se vyznala skoro všude po celé Atalantě, ale dvakrát jsme se dostali do rozporu s oficiální mapou, než jsme konečně zastavili u Žluvy. Loď byla ukotvena na konci špinavého a páchnoucího zastrčeného kanálu, prakticky skrytého před pohledem zdálky skupinkami nuzných domků v jedné z nejhudších čtvrtí přístavu.

Ale zblízka se loď mezi polorozpadlými sousedy vyjímal jako bolavý palec. Protáhla a silná a hladká jako dravá ryba, zjevně byla konstruována pro vysoké rychlosti - manévry v atmosféře - na krátkých pašeráckých trasách. Její konstruktér umístil veliké gravitační a pohonné jednotky do útlých, kapkovitých gondol na konci krátkých, ostře zalomených plošin. Poblíž ostrého ocasu se do příkrého, v' vypínaly dvě jako břitva říznuté svislé ocasní plochy. Celkem vzato spíše než transportní loď připomínala jednu ze závodních lodí, na kterých jsem mezi válkami létal o Mitchellův pohár. Ale už jen její velikost - odhadoval jsem ji celkem asi na patnáct set irlů - ji definitivně vyřazovala z této prazvláštní třídy hvězdných lodí. Měla ten nejhladší povrch, jaký jsem za celá léta viděl, dokonce i elegantní trupy narušovaly palebné věže a destruktory. Asi ve třetině lodi směrem k zádi se zvedal zlostně vyhlížející můstek shlížející z úzké přídě a když dosáhl největší šířky, ustupoval dozadu k hladké okrouhlé křížové části trupu. Mě tahle žluva spíše než cokoliv jiného připomínala dravce.

"Co jsme zastavili, neřekl jsi ani slovo," přerušila mé fascinované mlčení Claudie. "Mám to chápat tak, že máš zájem?"

"To se vsad," ujistil jsem ji, aniž bych si přestal prohlížet protáhlé elegantní linie loď. "Nikdy jsem neviděl loď, jako je tahle." Pomohl jsem jí vstát ze sedadla řidiče. Horké odpolední slunce bylo téměř oslepující. "Jaký je její majitel?" otázal jsem se.

Mírně se zasmála. "Nejsem si jista, jak ho popsat," připustila. "Ale docela dobře se ke své lodi hodí."

"Tak to musí být dost dobrý týpek," navrhl jsem.

"Tak tohle, Wilfe Brime," prohlásila, "by mohl být ten nejvíce podceňující výrok, jaký jsi kdy pronesl."

Zatímco jsme mluvili, objevila se ve stínu nástupní rampy vysoká, neskutečně hubená postava, oblečená do bílého plátěného obleku a s ohnutou cigaretou visící z koutku úst. Ruce měla reflexivně složené na prsou a prohlížela si nás způsobem, jako bychom byli párek lokajů a on se rozhodoval, jestli se s námi vůbec bude špinit. Očividně si nás spojil s Adéliným telefonátem, protože nám pokynul, abychom přišli blíž - s veškerou sebedůvěrou vládce, který kyne svým poddaným, aby předstoupili před jeho trůn. Pod vysokým čelem a černými vlasy, které už na spáncích začínaly šedivět, hleděla protáhlá tvář, dlouhý, patricijský nos a tenký černý knírek, který nosil. Měl citlivé rty a ostře vystupující čelist ozdobenou krátce střiženou bradkou. Když jsme přišli blíž, uviděl jsem jeho oči - disproporčně velké ve vztahu k celé tváři - které jiskřily inteligencí a snad i jistým šízravým smyslem pro humor. Usoudil jsem, že před námi stojí džentlmen, který by dobře zapadl do jakékoliv epochy - nebo do vůbec žádné epochy. Byl živoucím zosobněním všech listivých vesmírných hráčů, se kterými jsem se kdy setkal, ať už ve skutečnosti nebo ve světě fantazie.

Vzal jsem Claudii za ruku a přistoupili jsme na několik irlů od konce nástupní rampy. "Kapitán Delacroix?" zeptal jsem se, když ke mně prudší závan větru zanesl voňavé aroma jeho cigarety.

"K vašim službám, admirále Brime," pronesl hlubokým, melodickým hlasem a lehce se uklonil.

Odpověděl jsem pokývnutím hlavy - my z Imperiální flotily máme zakázáno se klanět za jakýchkoliv okolností. "To je správkyně přístavu, paní Valemontová-Nesteriová," řekl jsem. "Žádáme o svolení vstoupit na palubu vaší lodi."

Delacroix přikývl. "Budu to považovat za čest," řekl, nabídl Claudii rámě a odvedl nás do malé lodní haly.

Když jsem je následoval skrz průlez, cítil jsem, jak se usmívám. Dosud nikdy v životě mě nikdo nepřipravil o ruku ženy tak hladce. Lodní nástupní hala byla malá, vlastně velice malá, ale honosně zařízená. Voněla leštidlím na dřevo a hustými koberci, tlumícími naše kroky. Bylo to místo, kde veliké sumy peněz mohou změnit majitele výměnou za riskantní a nebezpečné mise, z nichž většina se jistě nacházela na vzdálenější straně pojmu legální. V pozadí jsem slyšel -lepší slovo by bylo cítil - slabé basové burácení něčeho, co vypadalo na velmi velké komory pohonu. Bylo zřejmé, že kapitán Delacroix má loď neustále připravenou na případ rychlého - a neplánovaného - startu. Po obou stranách dveří vedoucích do nitra lodi obezřetně postávali dva obrovití chlapi s mohutnými bicepsy profesionálních k'ito zápasníků. Byli oblečeni jako stevardi, ale nikdy nespustili oči ze svého kapitána. Delacroix nám nabídl místa na velmi draze vypadající pohovce, ale Claudie zavrtěla hlavou. "Nejdřív skladové prostory, prosím, pane Delacroixi," řekla a vyvlékla se z ohbí jeho paže. "A myslím, že pak bude admirál Brim chtít vidět váš můstek."

"Ale samozřejmě," řekl Delacroix a věnoval mi ten nejletmější souhlasný pohled. "Následujte mě, prosím," řekl a provedl nás vnitřním průlezem na rušnou chodbu.

Po delší pouti do nitra lodi, během níž se v uctivé vzdálenosti za námi držela dvojice mužů, kteří vypadali na lodní

důstojníky, nás Delacroix zavedl k dalšímu průlezu a pak do... "Páni!" zvolal jsem... do velice rozlehlého skladového prostoru - dost velkého na to, aby se do něj vešly tři páry Starfury naložené od přídě po zád, plus nezměrný objem nákladu naskládaného mezi ně. Delacroix hrdě přikývl a jeho kroky rozezněly obrovskou místnost dutou ozvěnou.

"Chápu to tak, že se vám líbí, admirále," řekl tichým hlasem.

"Jestli unese veškerý náklad, který se vejde do tohoto prostoru, je to úžasná loď," řekl jsem a obdivně se rozhlédl kolem."

"Má svá omezení," odvětil Delacroix, "ale věřím tomu, že zjistíte, že dokáže unést takové množství nákladu, jaké potřebujete."

Pohlédl jsem mu do očí - čestně můj pohled opětoval. "Myslím, že vám věřím, pane Delacroixi," řekl jsem.

"Děkuji, admirále," řekl se zvláštním jemným způsobem. "Jedna naše společná přítelkyně mě nedávno ujistila, že schopnosti naší Žluvy dokážete odhadnout bez nesnází. Zmiňovala se o vás jako o..." na okamžik se zamračil, "o rozeném astronautovi, myslím."

"Společná přítelkyně?" řekl jsem a podivil se, kde tento Effer'wyckan mohl narazit na naši společnou přítelkyni. Strávil jsem tolik času ve Flotile, až se mi často zdálo, že mimo její úzký rámec žádné známé ani nemám. V tu chvíli se ve dveřích objevila drobná žena oblečená v leteckém skafandru a mávla na kapitána.

Trhl sebou. "Prosím tisíckrát za prominutí, admirále, paní správkyně přístavu," řekl s lehkou úklonou, "ale musím se bezodkladně věnovat naléhavé situaci." Energicky se obrátil na naši eskortu. "Engelsi, Carthine," rozkázal,

"doprovodíte laskavě admirála a paní správkyni na letový můstek." Pak se bez dalšího slova otočil na patě a zmizel na chodbě.

Zamračeně jsme s Claudii následovali oba muže po schůdcích nahoru. Prostorný letový můstek, kam jsme po hodně chvíli došli, se v ničem nepodobal těsným válečným loďm, na které jsem byl zvyklý. Měl alespoň dvacet irálů na šířku a dvě prostorná a pohodlná navigátorská místa, spolu s kapitánskou stanicí umístěnou hned za předními hyperobrazovkami. Za tím vším se nacházely mohutné systémové stanice opatřené třemi konzolami, které, jak mi vysvětlil Carthin, řídily nákladový systém. Žluva byla očividně vybavena nejmodernější technikou na poli automatického nakládání a vykládání. To dávalo smysl. Pravděpodobně netrávila příliš mnoho času ve velikých městských přístavech, jako byla Atalanta.

Po krátké chvíli se k nám znovu připojil Delacroix u malého, kulatého stolku, který se - zjevně podle nějakého zákona - nachází v zadní části můstku kterékoliv civilní lodě. "Nuže, admirále, paní správkyně," obrátil se na nás s očividnou hrdostí, "co si teď myslíte o mé Žluvě?"

"Udělal na mě ten nejlepší dojem, kapitáne," poznamenal jsem - a myslel jsem to vážně.

"Děkuji, admirále," řekl a kývl na malého, svalnatého stevarda. "Paní správkyně, smím navrhnout malý přípitek?" otázel se.

"Eh, cvceese' děkuji," odpověděla Claudie a zčervenala, což mi lépe než cokoliv jiného prozradilo, co si o kapitánovi myslí.

"Admirále?" zeptal se starostlivě.

"Já si dám totéž, kapitáne," řekl jsem. Ten chlapík se mi z nějakého důvodu líbil dřív, než jsem měl vůbec šanci jej poznat. Něco mi říkalo, že jsme ze stejného těsta. Na okamžik jsem zauvažoval, kdo by mohla být ta naše společná přítelkyně, ale pak jsem tuhle otázku odložil na dobu, kdy mě nebudou tak tlačit věci, které je třeba vyřídit.

Delacroix očividně pochopil, že jsem v časové tísni, protože přešel rovnou k věci. "Admirále," začal a velmi mile se usmál na Claudii, "správkyně přístavu, paní Valemontová-Nesteriová byla tak laskavá a informovala mě, že sháníte nějaký rychlý transport."

"Zdá se, že jsme přišli na to pravé místo, že?" odvětil jsem.

"Takže vám se Žluva rovněž zamlouvá," řekl se zábleskem hrdosti v očích - oprávněné hrdosti, podle mého názoru.

"Samozřejmě," přikývl jsem. "Vypadá skvěle. Jestli tak také létá, tak máte v rukou skutečně mistrovský kousek."

Usmál se a chvíli si Claudii uznale prohlížel. "Létá ještě mnohem lépe," prohlásil.

Nějak mě to nepřekvapilo.

"Předpokládám," dodal, "že byste si to s paní správkyní asi rádi ověřili a chtěli ji trochu proletět."

Zavrtěl jsem hlavou a podíval se na Claudii - která se tvářila, že by se proletěla k smrti ráda. Nebyl jsem si úplně jist, jestli ji tak přitahuje Žluva nebo Delacroix, ale měl jsem silné podezření na to druhé. "Claudie?" otázel jsem se.

Náhle zčervenala. "Ach, ne, pane Delacroixi," vykoktala. "Já jsem tuhle loď pro admirála jen objevila. Nejsem žádný navigátor."

"Možná byste se ráda svezla?" naléhal.

"Děkuji, kapitáne, ale..." na chvíli zaváhala. "Ne, na to jednoduše nemám čas." Ted' už se skutečně červenala.

V duchu jsem se ptal, jak se asi cítí muž, který má takhle veliké charisma. Jako bůh, usoudil jsem a začal trochu žárlit. Claudie byla tak světaznalá žena, že jí nebylo rovno, a přece jí tenhle Delacroix ohromil jako nějakou školačku.

"Škoda," odpověděl a obrátil se na mě.

"A vy, admirále?" otázel se. "Poletíte se mnou?"

"I když bych hrozně rád," povzdechl jsem si, "ani já na to bohužel nemám čas. Kromě toho nemám v plánu se účastnit žádného z letů, které pro nás možná poletíte. A v tomto bodě bych rád zdůraznil slůvko možná."

"Jak nás tedy chcete ohodnotit?" zeptal se s očividným překvapením.

"Jsem ochoten vám zaplatit za jeden či dva krátké místní lety," řekl jsem, "během nichž vy a vaše posádka demonstrujete své schopnosti v podmínkách, které budou simulovat parametry skutečné mise - přinejmenším ty důležité."

"Ale vy na palubě nebudete?"

"To je pravda," přikývl jsem. "Nicméně budu docela adekvátně zastoupen lidmi, kteří dokáží váš celkový výkon ohodnotit stejně dobře jako já - možná dokonce ještě lépe, protože na mě už vaše loď stačila udělat tak velký dojem. Žluva samotná je jen část toho, co potřebujeme. Mě zajímá schopnost provést celou misi, ne jen schopnost pilotovat hezoučku loď."

Delacroix držel cigaretu mezi palcem a třemi prsty a hodnou chvíli si ji zamyšleně prohlížel. Jednou při tom vzhledl ke Claudii a usmál se. Pak se zdálo, že dospěl k závěru a se zvláštním lehkým úsměvem přikývl. "Admirále," řekl, "přiveďte své experty."

*

Jakmile mě Barbousse informoval o aktuální situaci na základně - všechno pouze 'urgentní', nic neobvyklého - poslal jsem ho, aby s kapitánem Delacroixem vypracoval rozvrh předváděcích letů. Pak jsem si začal dělat starosti s údernou silou, kterou bychom mohli vyslat proti torondskému kovoji s posilami, jenž měl podle nejlepších odhadů naší výzvědné služby odstartovat za nějakých jedenáct standardních dní.

Naštěstí Burt LaSalle, Williamsův nový důstojník pro vesmírné operace, neseděl se založenýma rukama od doby před třemi dny, kdy jsem mu KA'PPOval z Gontoru. Poté, co celou situaci důkladně prozkoumal, určil, že torondský konvoj téměř jistě proletí v dosahu našich Starfury z Atalanty. Samozřejmě, že kdyby očekávali nějaké potíže, nebylo by pro ně nic snazšího, než konvoj odklonit mimo náš dolet, ale protože my jsme sotva začali stavět základnu po katastrofální vládě admirála Summerse zpátky na nohy, neměli pocit, že by jim ze strany stále převážně nečinného vojenského zařízení hrozilo nějaké nebezpečí. A nadto avalonská výzvědná služba naznačovala, že s vyložením tohoto velikého kontingentu na Fluvanně velmi pospíchají, aby neztratili iniciativu.

Pročež začal LaSalle okamžitě a s velkou opatrností provádět akci, kterou nazval jednoduše 'obránná cvičení', přímo před nosem každému, komu by se zachtělo jej sledovat - zvláště pak maskovaným průzkumným lodím z Torondy, které se ukazovaly téměř každý den.

Z několika malých transportních lodí přidělených naší základně se mu rychle podařilo dát dohromady improvizovaný 'konvoj', který ještě zvětšil značným počtem nájemních civilních nákladních lodí, jež na základně uvázly hned v samotném počátku válečného konfliktu. Ty posledně zmíněné byly velice rády, že mají alespoň nějaký příjem. Pak přidělil asi dvaceti našim Starfury roli 'útočníků' a dalším pěti roli 'obránců', jejichž řady posílil osmi staršími - nicméně výkonnými - Defianty. Poté tajně prohlásil, že je ve skutečnosti cvičí pro roli eskorty konvoje, spoléhaje na to, že tato informace rychle prosákne prostřednictvím posádek nákladních lodí až na Torond. Ve skutečnosti bylo jeho hlavním cílem poskytnout oněm dvaceti útočícím Starfury výcvik pro napadení torondského konvoje směřujícího na Fluvannu. Uklidnilo mě, že se někdo stará alespoň o jeden z mých současných problémů a vrhl jsem celou svou zbývající energii na vyřešení očividně beznadějného problému, jak zajistit skutečnou eskortu našim vlastním konvojům. Slůvko beznadějný bylo ve skutečnosti s těžší něčím jiným než malým eufemismem pro neřešitelný. Naše Starfury a Defianty jednoduše neměly dostatečný dolet, aby mohly konvoj doprovázet dále než jeden standardní den od základny. Ach ano, mohli bychom jejich dolet zvýšit tím, že bychom odpojili většinu útočných systémů, jako jsme to udělali při přeletu z Braltaru na Atalantu. Ale hned první vzdušný souboj po našem přiletu na Atalantu - který jsem zbrkle vedl v situaci, kdy byly naše lodě stále nastaveny na režim dálkového přeletu - dokázal, že v případě skutečně rozhodného útoku bychom pravděpodobně přišli o lodě z konvoje a navíc i o Starfury z eskorty. Byly by spíš obětovány, než ztraceny v boji. A já jsem nevěřil v oběti žádného druhu, zvláště pokud se týkaly hvězdných námořníků - popřípadě mé vlastní drahocenné kůže.

To mě bohužel nezbavovalo povinnosti udělat pro naše konvoje všechno, co bude v mých silách - udělat alespoň něco. Přistihl jsem se, že přecházím po kanceláři sem a tam. Přemýšlel jsem o útocích na konvoje - takových, jaké LaSalle nacvičoval i ve chvíli, kdy jsem já bezmocně přecházel po kanceláři. Protože dost dobře nemohl střílet na vlastní transportéry z improvizovaného 'konvoje', to, co ve skutečnosti procvičoval, bylo ničení eskortních lodí. Bez nich se transport mohl pohybovat bez omezení. To mi něco připomínalo, ale co? Poškrábal jsem se na hlavě...

Náhle mi to všechno došlo. Samozřejmě! Když jsem nemohl bojovat s torondskými loděmi ve chvíli, kdy šli po mém konvoji, měl bych se možná soustředit na to, abych s nimi udělal něco ještě předtím, než konvoje skutečně vzlétnou. Určité možnosti se nabízely - protože torondská základna, z níž povedou veškeré útoky na konvoje, které dosáhly poloviny cesty, ležela na Otnar'atu, jediné planetě veliké hvězdy ležící v dosahu jak našich Starfury, tak Defiantů. No, dobrá, v maximálním limitu jejich doletu. Ale usoudil jsem, že při dobře připraveném útoku by nad cílem zase tolik času nepotřebovali.

A kromě toho, i když byl tak riskantní, byl to jediný plán, který mě napadl.

Kvůli LaSalleovým 'obránným cvičením' mi pro mou misi zůstávalo šestnáct Starfury ze 614. eskadry a osm starších Defiantů z 510. eskadry. Tyto lodě samozřejmě zahrnovaly i naši BVH, ale to představovalo vše, s čím jsem mohl pracovat. Nebylo to zase tak dávno, co tahle základna nedokázala dát dohromady vůbec žádnou BVH. A poslušní Ambrosovy instrukce, abychom při demonstracích bojové připravenosti základny postupovali co nejpomaleji, jsme na všechny provokace Torondanů odpovídali velmi opatrně. Takže jsem se rozhodl trochu zariskovat.

Před lety, dlouho předtím, než se současná válka ukázala být jen jako záblesk v oku Nergola Triannika, jsem těsně spolupracoval se společností Sherrington Limited a jejím hlavním konstruktérem Markem Valerianem - otcem Starfury. Vlastně jsem nalétal nesčetné hodiny na palubě jejího prototypu, I.F.S Starfury - staré 'K5054', jak ji říkali. Díky této spolupráci jsem získal značný a neobvyčejný přehled o konstrukci těchto elegantních lodí, včetně 'nosných úchyty', jak Valerian označoval zařízení, na něž se upevňovala hypertorpéda. Když se později rozhodlo, že Starfury ponесou hypertorpéda uložená uvnitř - jako tomu bylo u všech prvních 'lehkých křižníků' z téže dílny - zakryly se nosné úchyty

trupovými pláty a zapomnělo se na ně. Jenže podle mých znalostí, všechny potřebné výztuhy a zpevnění, které je posilovaly, podíraly také další důležité struktury na lodi a díky tomu byly zachovány i u každého následujícího modelu až k tomu nejmodernějšímu Mk V Mark, přestože žádná Starfury v přední linii už hypertorpéda alespoň dva roky nikam nenesla.

S trochou štěstí jsem hodlal využít těchto skrytých nosných úchytlů - a zásoby nějakých dvou set hypertorpéd, které se bez užítu válely v muničních skladech základny už dlouho předtím, než tahle válka vůbec začala. "Pane Cottshalle," řekl jsem do interkomu, "podívejte se, jestli byste mi mohl sehnat Jima Williamse."

*

O úsvitu plus jedna třicet příštího rána jsme už oba dva seděli v přeplněné konferenční místnosti s fregatním kapitánem Tomem Carpenterem, hlavním technickým důstojníkem pro vesmírné operace, jedním z mála klíčových důstojníků, který zůstal ve funkci i po skončení Summersovy vlády, a fregatním kapitánem Burtem LaSalle, jež doprovázeli zástupci jeho záložních lodí: major Tip O'Hara, velitel 614. eskadry se šestnácti Starfury a nadporučík Cap Lindamann, velitel letky mající na starosti osm zbývajících Defiantů z 510. eskadry.

Krátce jsem je seznámil s tím co hodlám provést a sledoval, jak jim překvapením klesají čelisti.

"Co že to uděláme?" tázal se LaSalle se širokým úšklebkem.

"Zatímco vy budete tam venku likvidovat torondskou invazní flotilu," odpověděl jsem s pokrčením ramen, "já hodlám použít zbytek našich lodí a napadnout jejich základnu na Otnar'atu - a podívat se, jestli bychom nemohli poslat do šrotu pár jejich útočných lodí dřív, než dostanou šanci poslat je na naše konvoje."

"A taky konečně využijeme naše stará hypertorpéda, admirále," poznamenal s pobaveným výrazem ve tváři Carpenter.

"Nemáte představu, jak dlouho se jich snažím zbavit. Už roky mi zabírají místo v muničáku. Nikdy se mi nepodařilo sehnat povolení, abych je mohl zlikvidovat."

"Teď ho máte," řekl jsem. "My je zlikvidujeme za vás. Jediné, co pro to musíte udělat, je namontovat je na naše Starfury a my si je odvezeme - a to dokonce zdarma. Myslíte, že by to šlo?"

Carpenter se zamračil. "Jestli jsou ty nosné úchyty stále tam, jak říkáte, pak si myslím, že rozhodně."

"Tady," řekl jsem a podal mu KA'PPA adresu města Bromwiche na planetě Rhodor, "spojte se přímo se Sherringtonovými závody. Tam vám řeknou všechno, co byste potřeboval vědět. Chtějte Marka Valeriana, řekněte jim, že voláte na můj rozkaz."

Carpenter náhle vyvalil oči. "Marka Valeriana," zašeptal, jako by právě pronesl jméno nějakého starověkého boha. "U Vootovy brady, admirále, tak to musíte být ten Wilf Brim, který před válkou létal na Sherringtonových závodních lodích."

Cítil jsem, jak se červenám, všichni upírali oči jen na mě. "Jo," přiznal jsem. Zdálo se mi, jako by od té doby uběhlo tisíc let, a přesto závody o Mitchellův pohár spoustu lidí stále fascinovaly. Zarazil jsem ho dřív, než mohl rozhodit celou schůzku. "Zavolejte mu hned teď," řekl jsem pevným hlasem. "Hned teď. Máme velice málo času a bude se nám hodit každý cyklus." Pokračoval jsem měkčím hlasem. "Dejte mi vědět, co na to říkáte," dodal jsem a mrknul okem. Obrátil jsem se na LaSalleho a jeho doprovod. "Tak dobře, pánové," řekl jsem. "Pojďme naplánovat misi na Otnar'at. Až pan Carpenter dokončí úpravy svých lodí, vaše Starfury ponesou každá po osmi hypertorpédech - po páru na obou stranách všech pontonů - a poletí jako přetížené rudné dopravníky, dokud se jich zase nezbavíte. Nad cílem mnoho času mít nebudete, ale každé torpédo vám dodá ničivou sílu plné salvy z bitevní lodi. A, ach ano, mám v úmyslu letět s vedoucí lodí..."

*

Ten den jsem zůstal trčet v kanceláři až do soumraku plus jedna. Právě se setmělo a teplý večer - kupodivu tak nějak klidný navzdory hlučícím kasárnám okolo - voněl blízkým přístavem. V tu chvíli bylo obtížné si představit, že po celé galaxii zuří válka. Unaveně jsem odkryl svůj gravcykl - jako vždy za mé nepřítomnosti čerstvě naleštěný - když kolem mě po ulici prosvítl kluzák, prudce zastavil, začal couvat a pak se zůstal vznášet u obrubníku vedle mě.

"Nešel bys na panáka, hvězdný námořníku?" zeptal se někdo Claudiiným hlasem ze sedadla řidiče.

Zasmál jsem se. "Jasná páka, madam," odpověděl jsem.

"Měl jsi dneska v plánu něco lepšího?" vyzvíдалa.

"Rozhodně ne - nejspíš nikdy v životě," odvětil jsem a vyšplhal do sedadla spolujezdce, kde mě obklopila jemná, svůdná vůně jejího parfému. "Co takhle panáka a večeři?"

Zasmála se. "Chtěla jsem se tě zeptat na totéž, ale bála jsem se, že po zkušenosti z minulé noci..."

"Skvělá omeleta," skočil jsem jí rychle do řeči. "Máš výborného kuchaře. A taky je to fešák."

"To je od tebe ohromně milé, Wilfe," řekla.

"Ohromně milé je, že ses stavila," usmál jsem se. "Ale ještě jsi mi neodpověděla. Co tak něco k jídlu k tomu pití? V důstojnickém klubu vaří celou noc. S nejlepším podnikem na Avalonu se zrovna srovnávat nedá, ale není ani nejhorší."

"To zní skvěle," odpověděla, otočila o sto osmdesát stupňů a zamířila k důstojnickému klubu.

Na chvíli jsem zaváhal, ale zeptat jsem se musel. "Kde tráví dnešní večer Gorgas?"

"V kabaretu, jako obvykle," odpověděla.

Mrkl jsem na cyklovky. "Dnes určitě přijdeš pozdě."

"Já za to nemůžu," řekla a zastavila na parkovišti. "To ten nový velitel základny. Ten dělá pořád takový rozruch, že

poslední dobou musím chodit pozdě skoro pořád. Dneska mi zabral pořádný kus odpoledne - jen aby si mohl prohlédnout jakousi nákladní loď, věřil bys tomu?"

"Hmm," zamručel jsem a neúspěšně se pokusil odvrátit zrak, když se jí při vystupování vyhnula sukně. V duchu jsem se ptal, do jaké míry to bylo úmyslné... a jestli vůbec. "Ty by ses k tomu dnes odpoledne sama nenabídl, že ne? Anebo ses dobře bavila celou dobu, co jsi tam strávila?"

"No, Wilfe Brime," vykřikla. "Jak si vůbec můžeš něco takového myslet?"

"Hmm, ani nevím," řekl jsem s obrovským úšklebkem, "ale rozhodně jsi vypadala, že tě ten kapitán Delacroix pěkně fascinuje." Uvedl jsem ji do vstupní haly klubu - voněla jídlem, lihovinami a cigaretami mu'occo - a kývl jsem na hlavního číšníka, že chceme volný box. Nemohl jsem si nevšimnout, že jako admirála mě obsloužili mnohem rychleji, než když jsem tu před lety seděl v hodnosti nadporučíka.

"U Voota, ten ale má sexappeal, že jo," uculila se nemravně.

"To já nemůžu vědět," odpověděl jsem, "ale tvoje slovo mi stačí."

"Myslela jsem si, že to řekneš," zamumlala.

Objednali jsme si z krátkého večerního menu - tentokrát jsem jí připomenul e'lande, ale ona se místo toho rozhodla, že se podělíme o láhev meemu. Díky pozdní hodině bylo v důstojnickém klubu poloprázdno, stalo se z něj klidné a tiché místo, kde se dalo popovídat. Tlumené světlo, na stolech svíčky. Pěkná, jemná hudba v podání místní kapely. Romantické. Naproti mně u stolu sedí jedna z nejnádhernejších žen, jaké jsem kdy poznal - a je vdaná za někoho jiného. Musel jsem to kouzlo zlomit, jinak bych řekl - nebo navrhl - něco hloupého. "T-takže co si o něm myslíš?" zeptal jsem se zoufale.

"O kom, o kapitánu Delacroixovi?" zeptala se, jako by čekala, že řeknu něco jiného.

"Jo," přikývl jsem. "Jak se s ním podle tebe bude pracovat?"

Na chvíli se zamyslela a uskla meemu. "Řekla bych, že myslíš situace, kdy je oblečený," odpověděla s teatrálním výrazem zklamání.

"Ano, když je oblečený," odvětil jsem a energicky přikývl. "To je důležité."

Postavila sklenici na stůl a podívala se na mě s tím lehkým úsměvem, který měla ve tváři vždycky, když přesně věděla, na co myslím. Pak se zamračila. "Zajímavý muž," přijala moji hru. "Cosi se mi na něm líbilo, ale nedokážu říct, co to přesně bylo. Měla jsem tak trochu dojem, že cítíš něco podobného. Možná to bylo tím, jak se na něj dívala jeho posádka - jako na člověka, kterého si skutečně, no, váží. Skoro jako by byl jejich otec - i když vůbec není tak starý."

"To může být dobré i špatné," odušil jsem a zamával kusem chleba. "Co když je to car všech pirátů a oni ho všichni obdivují, protože zavraždil tolik lidí?"

Zvrátila oči. "Mluv vážně, Wilfe," pokárala mě.

"Já mluvím vážně," protestoval jsem - ale pak jsem povolil. "Nemohl jsem si nevšimnout stejné věci co ty, Claudie," přiznal jsem nakonec. "Potkal jsem zatraceně málo lidí, kteří si dokázali udržet spokojenou posádku a nedalo se jim věřit. Hvězdné lodi jsou bez ohledu na velikost příliš malé na to, aby se na nich dalo udržet tajemství. Takže tohle je pro něj velké plus."

"I mně se líbilo, jak se stará o svou loď," dodala, když nám číšník donesl večeři. "Vím, že je nová, ale při tak velké posádce se sama v čistotě udržovat nebude."

"Dobrý postřeh."

"Ale," řekla Claudie a zagestikulovala pozvednutou sklenicí, "nic z toho mu nebude nic platné, když neudělá stejný dojem i na šéfa Utrilla Barbousseho, že?"

Zašklebil jsem se. "Znáš mě dobře. Nezáleží ani tak na tom, jak moc se mi líbí jako člověk... všechno bude záviset na tom, jak dobře podle mě tu práci dokáže zvládnout."

"Kdy to zjistíš?"

"Už jsem to zjistil," řekl jsem a dolil jsem nám sklenice.

"Díky... myslíš tím dnešní odpoledne?"

"Delacroix měl Žlutou žluvu připravenou k letu už ve chvíli, kdy Barbousse přišel k úvazišti, aby ten ukázkový let domluvil. To překvapilo dokonce i šéfa. Celá ta záležitost skončila už před pár metacykly."

"A?" zeptala se, hledíc na mě zpoza své sklenice.

"Barbousse byl docela ohromený," řekl jsem jí. "Delacroix ho usadil do sklopného sedadla hned za navigátorským křeslem, sám si sedl k řízení a proletěl skrz jedno z těch zrádných asteroidových polí u Nartinu-11, jako by si tu trasu nacvičoval alespoň měsíc. My jsme ji zmapovali až dnes odpoledne."

"Proč mě to vůbec nepřekvapuje?" usmála se Claudie.

"Ze stejného důvodu jako mě," odpověděl jsem. "Tak především dobře vypadal."

"Takže tu práci dostal?" zeptala se.

"Ještě ne," zavrtěl jsem hlavou.

Claudia znovu vzhledla a povytáhla obočí. "Tak co je s ním v nepořádku?" podívala se. "Myslela jsem, že Barbousse řekl, že je dost dobrý."

"To řekl," přikývl jsem. "Ale ani Delacroix není očividně žádný blázen. Vyzná se a má tu nejlepší loď a posádku, která se dá v této části galaxie sehnat. Řekl jsem Barbousseovi, aby se přesvědčil, že chápe rizika, která to obnáší. To jsem mu tajit nemohl. Takže chce za tu práci samozřejmě celé jmění."

"Stojí za to?" zeptala se a dopila svůj meem.

"Jo," přikývl jsem. "Určitě stojí."

"Tak co ti to v tom ještě brání?"

Zasmál jsem se. "Chci ho nechat dnes večer trochu podusit ohledně jeho ceny. Zítra tu práci dostane, ale neměl by

vědět, jak snadno ji získal. Jinak by mohl být v pokušení říct si při příští cestě ještě o víc a není nutné platit víc, než je rozumná cena, nemám pravdu?"

Usmála se. "To máš." Pak se naše konverzace znovu zadrhla. Opět jsme byli spolu sami při tlumeném osvětlení, hudbě a každý s polovinou láhve meemu.

Pokud mám mluvit za sebe, cítil jsem se velmi, no, uvolněně. A dělalo mi velké potíže držet oči od Claudiina poprsí. S pocitem viny jsem uvažoval, jestli se její plná ňadra nějak změnila během těch patnácti let, která uběhla od chvíle, kdy jsem měl to potěšení se na ně dívat bez překážejícího oblečení.

"Už zase zíráš," zašeptala s oním hebkým výrazem v očích, který měla vždy, když byla šťastná. "Přesně jako kdysi..."

"Vinen dle obžaloby," přiznal jsem.

Zapálila si jednu ze svých cigaret mu'occo. "Co sis o nich myslel?" zeptala se s lehkým úsměvem a vyfoukla malý obláček voňavého kouře.

"Vážně to chceš vědět?" zeptal jsem se.

Přikývla a pohlédla na mě skrz přivřená víčka. Znovu potáhla z cigarety.

"Myslel jsem si... no," cítil jsem, jak se červenám, "v duchu jsem se ptal, jestli se nějak změnila od doby, co jsem je viděl naposledy."

"Opravdu?" další obláček kouře.

"Jo, opravdu."

"No," řekla a zkoumavě se prohlédla. "Možná jsou teď trochu pokleslejší. Jsou samozřejmě i trochu větší - stejně jako všechno ostatní, Voot aby to vzal." Pak znovu s úsměvem vzhlédla. "Myslím, že jsou celkem stejná jako v době, kdy... no, kdy jsme si je společně užívali."

Její drobná, dokonale pěstěná ruka ležela blízko mé a já toužil pocítit její teplo a hebkost. Což jsem samozřejmě nemohl. Na okamžik můj vnitřní pohled zabloudil do minulosti a utkvěl na velikých, těžkých ňadrech s tmavými aureolami a vztyčenými bradavkami... "Claudie, Claudie, Claudie," zaklel jsem tiše skrz zaťaté zuby, "byla jsi - a stále jsi - tak božsky nádherná!"

Náhle jsem cítil její ruku na své, byla stejně teplá a hebká, jak jsem si představoval. "Wilfe," zašeptala bez dechu.

"Ztrácím kontrolu. Neměla jsem pít tolik meemu..."

"Je ti špatně?" zeptal jsem se a popadl ubrousek v náhlém záchvatu paniky.

"Není mi špatně, ty blbče," zasyčela zoufalým hlasem, hledíc na mě téměř zavřenými očima. "Jsem chlípná, sexuálně vzrušená, libidózní a smyslná. Nažhavená, Wilfe Brime - tak jako mě nedokázal nažhavit žádný muž před tebou - ano po tobě."

Pohlédl jsem do té krásné - teď celé uzardělé - tváře a ucítil známý a strašně nutkavý pocit ve slabinách. Náhle se celý vesmír okolo nás začal rozpouštět a já zoufale hledal vhodná slova, když...

"Ehm, paní správkyně," oslovil ji tiše váhavý hlas, "máte na telefonu pana Nesteria."

Kapitola pátá

Otnar'at

13. oktadu 52014

Základna Imperiální flotily, Atalanta,

Hador-Haelic

Nemohl jsem spát a tak jsem se brzy ráno vypravil do podzemního hangáru, jehož obrovský prostor naplňovaly přípravy na naši nastávající misi hlukem všeho druhu. LaSalle se svými eskadrami vyrazil vstříc torondské invazi teprve před pár metacykly. Přeprogramovaní lodní technici a mechanici museli na základně pracovat bez přestání, jen aby se do vesmíru dostala tanta mise, a pak se jim nějakým způsobem podařilo připravit i naše Starfury a Defianty - včetně jejich speciálních úchyťů pro hypertorpéda. Dodnes přesně nevím jak - nikdo z opravářských čet se ale určitě během posledních pár nocí před náletem moc nevyspal. Ještě že nás Torondané obtěžovali jen minimálně. Vzhledem k našim opatrně zpomaleným, operačním zlepšením se spokojili s tím, že nám tu a tam doručili malou upomínku své přítomnosti. Jejich útoky jsme vždy odráželi s mnohem menším zápalem, než bylo v našich silách - či jaký jim v blízké budoucnosti ukážeme. Dnes se jim předvedeme velkolepým způsobem - na samé hranici časových možností. První konvoj z Avalonu měl podle plánu dorazit za čtyři dny a nastal čas připravit nepříteli o tolik účinných jednotek, kolik jich jen dokážeme zničit.

V zadním koutě hangáru kotvily naše speciální 'bombardovací' Starfury a Defianty s jasně se lesknoucími hlavicemi hypertorpéd. Bylo to poprvé, co jsem viděl naše útlé stíhací stroje s nákladem osmi zlověstně vypadajících hypertorpéd zavěšených na štíhlých pontonech. Usoudil jsem, že se mi tato fáze práce vůbec líbit nebude -jakkoliv krátce potrvá. Starfury vypadaly beznadějně přetížené a všechna ta oblučná odulá hypertorpéda působila v ostrém kontrastu vůči veškeré vnitřní kráse a symetrii vesmírných lodí samotných. Možná jsem začal být trochu precitlivělý, protože jsem na těchto elegantních lodích létal už tak dlouho. Jedna věc byla útočit na pozemní cíle v těžké lodi, která k tomu byla speciálně zkonstruovaná - jako například ty sodeskayské Ro'stoviky, které dokázaly ze vzduchu rozdrtit těžké bitevní tanky, jako by šlo o pouhý hmyz - ale nutit k tomuž úkolu tyto relativně lehké a citlivé hvězdné lodě bylo něco zcela jiného.

Minulou noc jsem stál na molu s Marshou Kellyovou, jednou z navigátorek naší mise, a společně jsme si prohlíželi

jednu z našich Starfury ověšenou hypertorpédy. "Co si myslíš o misi s takovou výzbrojí, Marsho?" zeptal jsem se. "Nic dobrého, admirále," odpověděla. Byla to rusovláská takřka neuvěřitelně štíhlá postava s hustě pihovatým obličejem, která působila velice vážným dojmem, jenž se však prozářil jako ohňostroj, jakmile se rozesmála. Mimo to měla na kontě devatenáct ligerských a torondských sestřelů a byla veteránem bitvy o Avalon. Už od samého počátku byla z tohoto přezbrojování nešťastná. Ovšem stejně jako většina jejích krajanů se spokojila s tím, že chvilku bručela, aby nám dala na srozuměnou, že s tím tak zcela nesouhlasí. "Kdybychom měli pár slušných přidavných nádrží, které bychom mohli zavěsit na pontony místo téhle hrůzy, mohli bychom odvést trochu slušné eskortní práce a nehrát si tu na nějaké nákladáky naložené kamením..."

Bohužel celý plán byl od počátku můj nápad a já musel dohlédnout na to, aby byl beze zbytku proveden. Dobrovolníci z obou útočných skupin trávili dny a noci na simulátorech, aby se zdokonalili v míření. Podle mého mínění se z nich stávali smrtelně přesní střelci, ale žádný simulátor samozřejmě nedokáže doopravdy simulovat hrůzy - a příležitosti k omylům - které vytvářejí skutečné bojové situace. Dokud někdo nevystaví vlastní kůži svého zadku smrtelnému nebezpečí, všechno ostatní je pro něj více méně jen neškodnou teorií. A většina zdejších posádek stíhačů se nikdy v životě nesetkala s ničím, co by se podobalo blízké palebné podpoře pozemních zbraní. Mrkl jsem na cyklovky - možná trochu nervózně. Poslední porada měla začít za méně než metacyklus. Už jsem v životě viděl tolik boje, že jsem musel vyčerpat přinejmenším osm a půl z oněch příslovečných devíti životů připisovaných černým rothským kočkám - haelickým Felis Rothbartis. Přesto jsem si na to nikdy nezvykl - možná jsem se proti tomu jen obrnil.

Technici pořád seděli za konzolami na můstku mé vlastní Starfury a prováděli poslední kontroly a úpravy. V noci komory pohonu v útrokách hlavního trupu temně burácely, jak je opravářské čtyři seřizovaly - a naplňovaly vlnovody speciálně upravenou energií - aby ještě zvýšily jejich už tak účtyhodný jmenovitý výkon.

Znovu jsem sestoupil na molo. Jeden metacyklus do porady. Zamířil jsem do veliké a hlučné hangárové kavárny, která vždycky trochu páchla mycími prostředky. Vzal jsem si koufíci šálek cvceese', zatímco ospalá, mateřsky vyhlížející žena vykloupila na silný krajíc chleba rosolovitou hmotu z vajíček a pár proslulých atalantských rocotzkých klobás, všechno to položila na ták a přistříkla ke mě. Vzal jsem si to k prázdnému stolu, přičemž jsem si horkým cvceese' poléval třesoucí se prsty a vyhýbal se očnímu kontaktu s každým, kdo se tvářil, že by si možná chtěl povídat. Chtěl jsem si vychutnat poslední okamžiky klidu před tím, než se můj život znovu zblázní - což si podle všeho zvykl dělat každý den od mého příjezdu. Dnešní den však sliboval, že bude o hodně šilenější než většina ostatních.

Letmo jsem pomyslel na kapitána Delacroixe a jeho Žluvu, jak uhání ke Gontoru se šesti částečně rozmontovanými Starfury, zatímco já si tu sedím a popíjím cvceese'. Dnes podnikal druhou cestu. Ještě pár dalších a Torondané začnou přemýšlet, proč tahle loď opakovaně létá do oblasti ležící daleko od obvyklých tras. Potom si bude muset skutečně zasloužit tu obrovskou sumu, kterou si za své služby účtuje. Na chvíli jsem se zarazil a zauvažoval. Na dobrý charakter toho člověka jsem sázel nemalou část klidu své duše. Spousta lidí, které jsem za ta léta potkal, by sbalila prachy a vzala do zaječích, přičemž by můj náklad hodila přes palubu při prvním náznaku potíží. Z tohoto důvodu jsem zaplnil každý krychlový iral Žluvy nákladem. Dokud Camerona Delacroixe nepoznám o hodně lépe, mohu alespoň předpokládat, že prvních pár dodávek se se slušnou pravděpodobností dostane na místo určení bez větších potíží.

Konečně byl skoro úsvit plus jedna. "Pět cyklů do předletové porady - pět cyklů do předletové porady," hlásil někdo místním rozhlaselem. "Pět cyklů do předletové porady - pět cyklů do předletové porady." Dost!

Spousta lidí po celé obrovské místnosti se po tomhle hlášení zvedla k odchodu - většina z nich, stejně jako já, seděla o samotě. Jeden po druhém nebo v malých skupinkách jsme vyšli na chodbu vedoucí ke zpravodajské místnosti.

Navigátoři, zbraňoví důstojníci, piloti, většinou stále uzavřeni ve svých myšlenkách. Za pár cyklů se buď spojíme do sehraného týmu, který jsme v průběhu posledních pár dní vytvářeli při tvrdých cvičeních - anebo selžeme v misi, která se velice dobře může ukázat jako jedna z klíčových operací celé války.

Předsín - malá, útulná čítárna - byla přeplněná holografy, hvězdnými mapami, technickými informacemi a tajnými publikacemi Flotily. Malé dveře v rohu - které dnes po obou stranách hlídali dva ozbrojení strážci stojící v pozoru a s blasterovými obuškami u boku - vedly do samotné poradní místnosti. Na chvíli jsem si pomyslel, že neexistuje důvod, proč by tu měly stát ozbrojené stráže. Ale lidé z oddělení pro vedení psychologické války se neštíteli ani takových teatrálností, jen aby dodali věcem tu 'správnou atmosféru', řečeno slovy jejich velitele nadporučice Brewsterové - baculaté, příliš vážné, přemoudřelé a podle populárních drbů také přeerotizované mladé ženy z jedné z velkých avalonských univerzit. Dokud se nebude příliš plést do normálního průběhu operací, nechá ji Williams v podstatě dělat, co si usmyslí.

Místo abych tam bez okolků vstoupil, připojil jsem se k podobně zamlklému Barbousseovi v malém předpokoji a nalil si šálek cvceese'. Jakožto velícího důstojníka mě Williams ohlásí teprve až se všichni ostatní usadí. Podhlédl jsem do poradní místnosti jednosměrným zrcadlem a zděsil jsem se. Atmosféra byla účelově připravená tak, aby vybudila co největší pozornost - už od prvního okamžiku, kdy člověk vstoupí do dveří. Jestli to někdo nebral dostatečně vážně před tím, než sem vešel, brzy změnil názor. První věcí, kterou každý spatřil, byla holomapa cílového sektoru pokrývající celou jednu stěnu. Otnar'at a jeho malá hvězda Keggi byly umístěny na jedné straně, Hador-Haelic na druhé. Z Hadoru vybíhalo rubínové pulzující vlákno k bodu ve vesmíru ležícímu pár standardních světelných let od Galvonu-19 (kolem něhož obíhalo dlouho opuštěné seřadiště), uhnulo vlevo a ven do prostoru, protnulо contrinské asteroidové pole, ostře se stočilo a shora se vrhlo přímo na cíl, načež se obrátilo zpět k Hadoru skrz vesmírnou díru Velter/Epsilon, jejíž strašlivou gravitaci využijeme ke zvýšení doletu při cestě domů. Byla to ošemetná trasa - a v oblasti Velter/Epsilon doslova nebezpečná. Ale byla koneckonců válka a možné výhody dalece převyšovaly všechna rizika i přesto, že mnoho životů viselo na vlásku.

Posádky se tlačily dveřmi do místnosti s blikajícími záznamníky v podpaží a vratkými šálky cvceese' v rukou a za

tlumeného šoupání bot skafandrů a cvakání zapalovačů si hledaly místo k sezení. Brzy se z cigaret svíraných mezi nervózními prsty začaly odvíjet sladké, aromatické proužky kouře. U stropu visely modely lodí obou válčících stran: Starfury, Defianty, Oiggaipy, Gorn-Hoffy, Dampieri, ZBLA, QF-2, Gantheissery, Zachtwagery - se všemi a mnoha dalšími jsem už měl co do činění. Stěny lemovaly holosnímků Dampierů a Oiggaipů, což byly typy, s nimiž se během naší mise s největší pravděpodobností střetneme. Byly zobrazovány ze všemožných úhlů s doplňujícími diagramy udávajícími příslušné zaměřovací odchylky pro různé typy destruktörů. Někdo také všude rozmístit válečná hesla.

POZOR NA LIGERA, KDYŽ LETÍ
ZE SVĚTLA.

NIKDY NEJDI PO LODI, KTEROU JSI UŽ ZASÁHL. JINÁ TĚ URČITĚ DOSTANE.

JE LEPŠÍ SE VRÁTIT DOMŮ
S PRAVDĚPODOBNÝM SESTŘELEM, NEŽ HO POTVRDIT A BÝT SESTŘELEN SÁM.

BUĎ POZORNÝ! DOSTANE TĚ PŘÁVĚ TEN, KTERÉHO JSI NEVIDĚL.

DODRŽUJ TICHU NA KRÁTKÉM KA'PPA KANÁLE. NEBLOKUJ JEJ.

KDYŽ TĚ SESTŘELÍ NAD NEPŘÁTELSKÝM ÚZEMÍM, UTÍKEJ. KDYŽ TĚ CHYTÍ, MLČ.

Nejméně dva nebo tři opozdilci se spěšně usadili na místa a rozlili při tom více cvcese' než všichni ostatní. Williams kývl ke mně a já vkročil do místnosti. "Velitel!" oznámil do skřipání a bouchám židlí vstávajících lidí.

"Sednout," řekl jsem energicky - aspoň doufám - a vystoupil na pódium. K první části jsem žádné poznámky nepotřeboval, takže jsem bez okolků začal. "Přišel čas, abych vás seznámil s úkolem, na který jste tak dlouho nacvičovali," prohlásil jsem. "A taky s tím, proč jsme na naše krásné Starfury navěsili všechna ta hypertorpéda. Dnes ráno máme spadeno na torondskou základnu na Otnar'aru, přičemž naším hlavním cílem je zničit jim tolik útočných lodí, kolik jen zvládneme, dokud ještě kotví na povrchu. Čím víc jich dostanete teď, když ještě sedí na zemi jako kachny, tím méně jich na vás zbude ve vesmíru, kde na vás budou pálit z destruktörů."

V místnosti to zašumělo. Všiml jsem si docela značného počtu souhlasných přikývnutí. Zajímalo mě, jak by reagovali, kdybych jim mohl říct i všechno ostatní, což bylo samozřejmě nemožné. Kdyby kohokoliv z nich zajali - a on se při mučení, které mohl od nepřátel očekávat, zlomil - mohli by překazit celou operaci Safir, o jejíž existenci na Torondu, podle našich zpráv, zatím nevěděli.

"Nepřátelská bojová sestava ve vztahu k této operaci čítá nějakých 160 Dampierů jen na samotné základně," pokračoval jsem, když se utišilo nevyhnutelné šoupání a odkašlávání. "Několik se jich možná vyhrabe do vesmíru, jakmile dorazíte, ale většina zůstane na povrchu, tedy za předpokladu, že jejich dálkový SPALS není o dost lepší, než si myslíme. Ovšem když se tam chvilku zdržíte, může být ze základny na E'cnerolfu na cestě dalších 60 až 120 Dampierů a Oiggaipů, ale když to vyřídíte rychle a účinně, měli byste být na cestě domů dostatečně včas na to, abyste se s nimi minuli, takže se neplašte. Má k tomu někdo nějaké otázky?" zeptal jsem se.

Nikdo žádné.

"Takže k letovým instrukcím," pokračoval jsem a na chvíli se odmlčel, aby si všichni mohli připravit záznamník. Proč to sakra nemohli udělat předtím, než se posadili, to mi zcela unikalo - ale rozumět lidem jsem koneckonců v popisu práce neměl. A nikdy mít nebudu. "614. eskadru povedu já sám," prohlásil jsem. "Náš volací znak bude znít Kladivo. Cap Lindamann povede svých osm Defiantů z 510. eskadry, volací znak Vrtačka. Můj osobní volací znak bude Tempo. Vzlétneme zformováni do eskader na vektorech devatenáct až dvacet čtyři po směru rotace. Čas k nahození grav je úsvit plus tři pro Kladivo a úsvit plus dva a tři pro Vrtačku. Startujeme o úsvitu plus tři a deset. V deseti tisících iralech začnu kroužit, abyste mohli vytvořit formace a synchronizovat orientaci k zenitu. O úsvitu plus tři a dvacet nastavím kurz. Máte to všechno?"

Měli. Přinejmenším se nikdo nepřihlásil.

"Nuže dobrá," přikývl jsem. "Až do rozbřesku plus jedna poletíme ve stínu Hadoru, pak nastavíme kurz ke Contirnskému poli. Když všechno dobře půjde, měli bychom tam dorazit o rozbřesku plus dva a pět a zahájíme závěrečný třiceticyklový přesun na Otnar'at. Cestou na Galvon poletí Vrtačka jeden c'lenyt po mé pravé straně, načež zaujme pozici jeden c'lenyt nahoře a kousek vzadu. Až mineme asteroidy, zamávám pontony. To bude signál k zaujetí bojové formace a okamžitěmu zpomalení na útočnou rychlost. Všichni rozumí?"

Opět se nikdo nehlásil. Počkal jsem, až dokončí své poznámky. "Vím, že vám to říkám stále znovu a znovu už od prvního dne výcviku," začal jsem znovu, "ale vůbec neuškodí, když znovu zdůrazním, že ticho na KA'PPA kanálech, i těch krátkých z lodě na loď, jakož i ticho rádiové, jsou absolutně povinné ještě dlouho poté, co zpomalíme na rychlost světla, kdy dám povel k útoku. Tím bude, jak znovu opakuji, můj hlas na vašich podsvětelných vysílačkách, jenž krátce pronese jediné neotřelé slovo znějící ÚTOK. V tomto okamžiku provedeme náš úder tak, jak jsme to cvičili."

Na okamžik jsem se odmlčel, abych se ujistil, že mě všichni sledují. Žádné otázky. Takže, "dali jsme si hodně záležet na tom, abychom celé to cvičení maskovali jako součást něčeho jiného," řekl jsem na závěr. "A poletíme v nepohodlně těsné formaci skoro tři strašlivé metacykly, aby nás neobjevil torondský systém SPALS. Tudíž nechceme, aby nám nějaký magor pokazil celé představení tím, že si zbytečně pustí pusu na špacír. Rozumí se samo sebou, že budete mít své KA'PPA systémy neustále v režimu PŘÍJEM, abyste slyšeli v první řadě vy mě."

Jestli budete mít potíže a budete se chtít vrátit na základnu, zamávejte pontony - nebo ocasem, pokud letíte na Defiantu - a pak přepojte na nouzový KA'PPA kanál. Ale ani to nebudete dělat, pokud nebudete mít opravdu vážné problémy. Jinak vás pro Voota prosím, držte klapáčky, nebo nám zajistíte mnohem vřelejší uvítání." Všiml jsem si mezi svými posluchači několika zahanbených tváří, ale nikdo nevypadal, že by ho má příkrá slova nějak příliš zarazila.

"A teď," dodal jsem, "poslední rada. Jakmile budeme na cestě, i kdyby se jen jediné z vašich hypertorpéd hlásilo jako připravené - aniž byste ho předtím aktivovali vy sami - varujte svého velitele a vraťte se domů, aby vám ho odborně odmontovali. Nechceme, aby nám tyhle věcičky jen tak poletovaly vesmírem a čekaly na nějakého náhodného cestovatele, aby do něj mohly omylem vrazit. A nikdy nezapomínejte na to, že kdyby se vám přece jen podařilo vylétnout do vzduchu, KA'PPA energie z vaší explodující pohonné jednotky dorazí k našemu cíli dříve než my - a mohla by varovat přesně ty lidi, které potřebujeme překvapit."

Tu a tam jsem si mezi členy posádek všiml překvapených výrazů. Je zvláštní, jak dnes bereme okamžitou KA'PPA komunikaci za samozřejmost - KA'PPA vlny, jež dorazí do všech míst vesmíru v tomtéž okamžiku, kdy byly vyslány. KA'PPA je tak všední záležitost - a tak nezbytná pro pangalaktickou civilizaci, v níž žijeme - že o ní, ani o nebezpečí, které může v době války představovat, vůbec nepřemýšlíme.

Pokračoval jsem. "Větší část mise strávíme hluboko uvnitř atmosféry, což znamená možnost vzdušných soubojů. Nezapomeňte udávat jasná hlášení o poloze podezřelých lodí ve vztahu ke mně - mluvte pomalu a zřetelně - a identifikujte se svým volacím znakem. Jestli dojde k soubojům, držte se pohromadě, a jestli začne být příliš horko, držte se alespoň ve dvojicích. To je nezbytné. Dvojky nesmí nikdy zapomenout, že nesou odpovědnost za krytí jedniček. Vždy, když se vrhnete za nepřítelem, mějte neustále na mysli účelné hospodaření s energií, jinak brzy zjistíte, že máte za ocasem Dampier, který nedokážete setřást."

To bylo skoro všechno. Zůstaly jen drobnosti. Dal jsem jim přímý kurz domů a nouzové KA'PPA kanály: jeden pro případ, že se budou schopni vrátit domů, druhý pro případ, že to nezvládnou a poběží k záchranným modulům. Synchronizovali jsme si cyklovky podle hlavního časoměru základny. Pak už zbývalo jen: "Mějte oči otevřené a hodně štěstí!" O pár okamžiků později jsme spěchali ke svým skřínkám.

Pečlivě jsem vyprázdnil kapsy a nahradil své osobní věci poklady pro přežití: torrondská měna, falešné doklady, potravinové dávky, miniaturní vysílačka. Nebylo toho moc, dle dost na to, aby to sestřeleným hvězdným námořníkům poskytlo férovou šanci na přežití, kdyby byli nuceni přistát na nepřátelském území. Natáhl jsem si na spodky bojový skafandr, napojil se na něj a celou tu věc uzavřel. Oblékl jsem si silné vlněné punčochy, nazul přísavné boty a neprodyšně je upnul ke skafandru. Do pochvy na levé holeni jsem vsunul lovecký nůž a spustil autotest na mém staříčkém blasteru Wenning. Proběhl úspěšně, nabito na maximum. Vsunul jsem jej do pouzdra na pravém stehně a provlékl bezpečnostní lanko smyčkou na skafandru. Nasadil jsem si helmu a rukavice a spustil celkový test bojového skafandru: utěsnění, spojení, komunikace, vnitřní prostředí. VŠECHNY TESTY PROBĚHLY ÚSPĚŠNĚ, objevilo se na vnitřní straně mého čelního plátu. Dva mechanici mi pomohli do postroje záchranného modulu. Dobře jsem utáhl všechny popruhy a prověřil systémy. Doufal jsem, že ho nebudu potřebovat. Zkontroloval jsem skřínku, jestli jsem na něco nezapomněl - usoudil jsem, že nic - a zamířil do hangáru a Starfury NL 19.

Úsvit plus dva a čtyřicet pět: seděl jsem v navigátorském křesle pevně upoután soustavou zadržovacích paprsků a odděleným systémem mechanických pásů. Spustil jsem vlastní test letových a pohonných systémů a díval se, jak Cindy Robinsonová, systémový důstojník, dělá totéž. Dvojitá kontrola nemůže nikdy škodit, i když to z mé strany nebylo pokaždé přijímáno právě dobře. Smála.

Ohlásil se zbraňový důstojník - všechny bojové systémy v pořádku, včetně mých tří. Ohlásil se pilot - všechno, jak má být. Systémový důstojník totéž. Venku se kolem trupu a pontonů potloukalo posledních pár techniků, kteří kontrolovali panely a průlezy, pátrali po netěsnostech a prováděli poslední vizuální kontrolu hypertorpéd. Dost ohyzdné věcičky, pomyslel jsem si, když jsem prostřednictvím hyperobrazovky vyhlédl ven. Jestli dokázaly způsobit jen polovinu škody, kterou svým zjevem slibovaly, čeká Torond'any pořádný nářez.

Přehlédl jsem řadu Starfury rozdělených u mola za mnou a připravených ke startu. Poslední opozdilci chvátili ke svým lodím, nesouce zapomenuté hvězdné mapy a letové vybavení. Na molech burácely protipožární kluzáky a pohotovostní nákladáky, vznášejíce se u přidělených lodí. Čas se naplňoval.

Úsvit plus dva a čtyřicet devět: téměř veškerý pohyb v hangáru ustal a měl jsem za to, že je tam teď nejspíš i docela ticho.

Úsvit plus tři: Rozhlédl jsem se po těch částech hangáru, které jsem mohl vidět; kotviště bylo liduprázdné. "Připraveno ke startu, Cindy?" otázal jsem se a otočil hlavu doleva. V tom okamžiku se na celém můstku rozhostilo ticho, jako by všichni napjatě čekali na její slova.

"Připraveno, kapitáne," prohlásila stroze Robinsonová a položila prsty na rudé žhnoucí tlačítko HLAVNÍ STARTÉR PRAVOBOKU.

"Zapojit pravobok," rozkázal jsem.

Jakmile se Robinsonová dotkla prsty tlačítka, změnila se jeho barva na okamžik na žlutou a pak přešla na zelenou.

"Pravobok zapojen," potvrdila.

"Pravobok volný?" zeptal jsem se spíše ze zvyku. Věděl jsem, že kanál je volný.

"Pravobok volný," zopakovala.

"Jdeme na to," řekl jsem a pocítil vlnu vzrušení, která mě neopouštěla ani po letech strávených na hvězdných lodích. Odblokoval jsem ovládání gravitačního generátoru číslo jedna v pravobočním pontonu. Jakmile dokončilo miliontou kontrolní proceduru, přesunul jsem ovladač gravitace/energie do polohy VOLNOBĚH ODPOJEN a nastavil směrový ovladač do polohy NEUTRÁL. Potom, jak mě vedla tisíciletá zkušenost, jsem zvolil PRIMÁRNÍ napájení a INTERNÍ

energetický zdroj, nastavil gravitační zvedáky na ZAPNUTO a stiskl tři z pěti tlačítek iniciátorů. Indikátor energie ukázal na stupnici zdravých devadesát jedna quardů - grava byla připravena! Stiskl jsem startér. Napínač venku u pravobočního pontonu zapulzoval... jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát... pak se ten velký stroj probudil, otrásl celou lodí a rozesel po celém molu matně jiskřící spršku gravitonů.

"Žádné plameny nevidím," zavtipkovala Robinsonová a zašklebila se od ucha k uchu. Znovu v dobré náladě.

"To je vždycky dobré znamení," zařval jsem, zatímco gravitační generátory dosáhly plynulého, chlapského burácení. Zavrtěl jsem hlavou. Systémáci - s nimi se žít nedá, ale bez nich také ne. Voot aby to spral.

Dalších pět generátorů se s burácením probralo k životu s téměř stejnou lehkostí a vším zápallem. Musel jsem se smát. Summerse by klepalo, kdyby viděl, co jsme provedli s jeho organizací údržby lodí během pár krátkých týdnů.

Na molo se náhle odevšad znovu vyrojila spousta lodních mechaniků v helmách, stříbrných ochranných oblecích a velikých rukavicích. Pobíhali kolem, zavírali panely, odklízeli z cesty kabely a aktivovali světelné majáčky. "Pozor všem," varoval jsem posádku prostřednictvím lodního rozhlasu. "Přecházíme na místní gravitaci." Zadržel jsem dech, zatímco jsem přepínal příslušné páčky a... neztratil jsem snidani. Hurá! "Parkovací kupole," přikázal jsem. "Odpoutat podvozek, před i zad!"

Ihned, jakmile pohasly i poslední kotvící paprsky, jsem jemně posunul tlumiče tahu vpřed, odstrčil loď od kotvícího mola a navedl ji do hlavního kanálu. Venku za hangárovými vraty bylo nádherné počasí. Už tři dny po sobě zářil Hador na tuto roční dobu nezvykle jasným světlem. Zbývajících patnáct Starfury a Defiantů se za mnou formovalo do řady. Úsvit plus tři a devět: 614. eskadra se seřadila ve dvojicích za mnou podél vektoru devatenáct, gravitační generátory burácely do oparu z vodní tříště. Po naší levé straně se v pozdně ranním slunci vlhce lesklo osm Defiantů. Mrkl jsem na cyklovky, zavrtěl se v sedadle...

Úsvit plus tři a deset: z východu z hangáru se vznesla bílá raketa a v tomtéž okamžiku se můj operační panel rozsvítil zeleným světlem. Posunul jsem tlumiče tahu až dopředu a vyrazil podél vektoru. Letmý pohled k zádi a na stranu mě ujistil, že všech dvacet čtyř lodí - Starfury i Defianty - klouzalo po povrchu jako jediná jednotka.

NK 19 už téměř dosáhla vzletové rychlosti a začala poskakovat na hřebenech vln. Hluboká vodní brázda po obou stranách našich pontonů opadla, zatímco ubíhající válce se slily do jediné světélkující šmouhy - byli jsme ve vzduchu!

Ostrý obrat - našich čtyřadvacet lodí se přehnalo nad základnou jako vichřice. Zahlédl jsem vylekané lidi na zemi, jak si cloní oči, aby se na nás mohli podívat. Někteří nám zamávali. Když jsme se s burácením přehnali nad civilní částí přístavu a jižní částí základny, letmo jsem si pomyslel, jestli se na nás dívá i Claudie. Za ohlušujícího řevu jsme pokračovali stejným směrem ve výšce stromů a střech. Lidé se zastavovali na ulicích a jsem si jistý, že jsme roztřáslí všechny okenní tabulky v dotyčné části Atalanty. Vmžiku jsme přelétli zalesněný kopec a začali pomalu nabírat výšku, pohybující se opět nad vodou, jejíž tmavě modré vlny korunované bílou pěnou lemovala dlouhá křivka písečných pláží. Dále od břehu se na vodě kolébala jakási malá loď, pravděpodobně záchranný člun, obklopená hejnem racků.

Vzdálený obzor se jevil jen jako mlhavá modrá čára. Chvilí na to jsem dostal povolení k odletu a takřka vertikálně jsem vystoupal do výšky deseti tisíc iralů, kde jsem kroužil, dokud se jednotlivé formace nerozdělily a nesynchronizovaly orientaci k obzoru podle mé lodi - to zaručovalo, že si zachováme stejnou vzájemnou vertikální polohu, nezávislou na tom, kam poletíme. Potom, o úsvitu plus tři a dvacet - přesně - jsem zahájil další vertikální vzestup a škrábal se vzhůru do hvězdné černi hlubokého vesmíru.

Jen o pár cyklů později jsme překročili rychlost světla a mířili vstříc nejistotě. Byl to skvělý pocit, ocitnout se znovu v sedle... víceméně.

*

Každý, kdo kdy psal o válce - nebo se pokoušel psát o válce - se nakonec zmínil o krátkých okamžicích absolutní hrůzy prokládaných dlouhými úseky nudy. Ani let na Otnar'at nebyl, co se nudy týče, žádnou výjimkou. Zatímco jsem napjatě sledoval okolní prostor - jak prostřednictvím panelu, tak hyperobrazovek - neblíží-li se nepřátelské lodě, seděl jsem většinu času na zadku a snažil se zaměstnat mozek něčím jiným, než myšlenkami na smrt.

"Ehm, madam správkyně," přerušil nás tenkrát číšník, "máte na telefonu pana Nesteria." Ještě o několik dní později mi v mysli stále zněl číšníkův váhavý a tlumený hlas, jako by na mě právě promluvil zpoza opěradla mého sedadla. I kdyby už nic jiného, rozhodně se mu podařilo rozbít kouzlo okamžiku. Nachový ruměnc na Claudiině tváři rychle vybledl, její oči se otevřely a zbystrily a opět z ní byla chladná profesionálka. Sklepla z cigarety popel a spršku jiskřiček vonících po koření, věnovala mi omluvný pohled a pak klidně přikývla. "Děkuji vám, číšníku," řekla hlasem stěží silnějším než šepot. "Vezmu si to tady u stolu."

Vstal jsem, aby mohla mluvit v soukromí, ale naznačila mi, že mám zůstat. Jakmile číšník donesl přístroj ke stolu, ožil, ale jeho kulovitá obrazovka zůstala tmavá. Nesterio - skutečný gentleman nad gentlemany - přepojil svůj telefon do diskrétního režimu. Očividně to předpokládala. Vyměnili si jen pár krátkých slov v místním jazyce, pak přerušila spojení a smutně se na mě usmála.

"Chtěl vědět, jestli bych se k němu mohla připojit na jedné místní halaciánské slavnosti, která právě koná v jeho kabaretu," řekla a odsunula telefon stranou s podivně prázdným výrazem v očích. "Řekla jsem, že přijdu."

"Chápu," špitl jsem z nedostatku vhodnějších slov. "Věděl, že jsi se mnou?"

Pokrčila rameny. "Nevím," odpověděla a poněkud pohrdavě si odfrkla. "To by ho nejspíš ani ve snu nenapadlo." Na okamžik zavřela oči a položila svou ruku na mou. "Možná je to tak nejlepší," prohlásila lehce rozechvělým hlasem. "Ale zrovna v této chvíli by mě o tom asi nikdo nepřesvědčil..."

Během pár cyklů jsem se ocitl zpátky na velitelství a hleděl na zadní světla jejího kluzáku vzdalujícího se ulicí. A teď, ani o tolik dní později, jsem se nedokázal rozhodnout, jestli jsem cítil zklamání či úlevu. Pravděpodobně obojí.

Během všech těch let jsem se určitě nikdy nepokoušel skrývat, co ke Claudii cítím. Na určité úrovni jsem si uchoval veškeré city - absolutně nedotčené - které jsem k ní choval v době, kdy jsme byli milenci v pravém smyslu toho slova. Lhal bych, kdybych se pokoušel přesvědčit sám sebe, že ten muž ve mně by se s ní zoufale nechtěl milovat znovu. Byla to koneckonců jedna ze dvou, možná ze tří nejkrásnějších žen, které jsem v životě potkal - a možná ta vůbec nejmilejší. A nejen to, ale bylo vcelku jasné, že i ona stále chovala tytéž city vůči mě, což činilo směr, kterým se tehdy naše konverzace ubírala, tisíckrát lákavějším. Že bych byl zklamaný? To je eufemismus století!

Přejel jsem pohledem přístroje a krátce zkontroloval polohu ostatních lodí prostřednictvím hyperobrazovek. Výtečný let ve formaci, když už nic jiného. Brzy zjistíme, jestli to jsou také dobří bojovníci...

Musel jsem se umívat, když jsem si znovu promítal pocit úlevy, který jsem během Nesteriova telefonátu zažil, přestože jsem pravý chlap. Ať se nám to líbilo nebo ne, existoval mezi mnou a Claudii i pracovní vztah - a to takového druhu, že byl kriticky důležitý pro významnou část válečného úsilí, nic menšího. A pracovní vztahy zřídka kdy přežijí mohutné vměšování lásky či sexu, nezávisle na tom, jak kultivovaní oba milenci jsou - nebo za jak kultivované se považují...

*

Asi dvacet cyklů za naším prvním kontrolním bodem - Galvon-19 už před námi mezi ostatními hvězdami zářil jasným světlem - náš zbraňový důstojník Nortonová přinesla šálek kouřícího cvceese'.

Do tlumeného hučení gravitačních generátorů jsem lehce přikývl na znamení díků. "Víte," oslovil jsem ji s tím nejprofesionálnějším výrazem ve tváři, "že jste tímto šálkem cvceese' právě velice pravděpodobně zachránila celou naši loď?"

V očích se jí mihl teatrální výraz zděšení. "Jéminánku, admirále!" vykřikla. "Ale já do toho vážně nedala lautr nic jiného, než jenom to cvceese'. Na mou duši!"

"Houby," zavrčel jsem.

Převrátila oči v sloup. "Ani nic takového, vážně," prohlásila a zamířila zpátky na své místo, zatímco já se vrátil k myšlenkám na Claudii.

Její zneklidňující dlouhodobé postavení 'vdané ženy' - manželky muže, jehož jsem v zásadě respektoval - mělo na mě city také svůj dopad. Ne že bych se za celá ta léta sice provinile, ale přesto vcelku ochotně s aktivními i ne tak aktivními vdanými ženami nikdy nezapletl. Jenže Claudie byla tak nějak jiná - zcela povznesená nad obyčejnou, všední nevěru. Její status vdané ženy mě trápil už doby, kdy jsem se vrátil na základnu. A nepřestal ani teď, i když zdaleka nedokázal narušit mé city, ani mou touhu po ní. Promiň, Nesterio!

Nakonec jsem dospěl k závěru, že mě duch toho předchozího - téměř dokonalého - vztahu straší víc, než se mi chtělo přiznat. Může se dnešní Wilf Brim měřit s jejími vzpomínkami na svou jedenatřicetiletou verzi? Pak jsem si vybavil, že mě vůbec nenapadlo, že by snad ona mohla mít obavy naprosto stejného druhu.

Změnili jsme kurz - opouštěli jsme ochranný plášť Hadorova jasu - přibližně půl standardního světelného roku od Galvonu-19, přesně podle časového plánu o rozbřesku plus jedna a dvacet. Naše přibližovací systémy nehlásily žádné hlídky, ať aktivní či pasivní. Další bezděčný dar zrádného admirála Summerse a jeho poskoků, kteří dokázali naši základnu zbavit vši hrozivosti tak dokonale, že jí Torondané při přípravě své vlastní invaze ještě stále věnovali jen naprosto minimální pozornost. Ještě dvacet cyklů do průletu contirnským asteroidovým polem a zahájení poslední fáze operace.

Abych byl upřímný - nesnáším protáhlé útoky jako tenhle. Příliš dlouho jsem sloužil jako stíhací pilot na to, abych se cítil pohodlně v roli velitele útoku proti pozemním cílům. Dokonce i během mého pobytu na Sodeskayi jsem se soustředil převážně na zalétávání jejich nejnovějších útočných lodí - a úkol létat s protipozemními Ro'stoviky jsem více než ochotně přenechal těm navýsost zvláštním Medvěďům, známým jako 'divoci'.

To mi něco připomnělo. Nedávno jsem dostal zvláštní hologram od svého starého přítele Nika Ursise, vrchního maršála SSSR. Zobrazoval heroickou sochu odhalenou k uctění památky divokých z kmenů K'cassoc, kteří padli při obraně své Matky Vlasti. Tesaný z černě žilkované, alabastrové žuly a vztyčený poblíž centra Gromkova, hlavního města Sodeskaye, tento zvláštní nový památník zobrazoval velkého medvěda s ústy otevřenými ke zpěvu a hrajícího na jednu z těch příšerně znějících malých harmonik, které jsou v K'cassocském hvězdném sektoru tak oblíbené. Příznačný atribut, pomyslel jsem si. K jednomu z nejstatečnějších tvorů v galaxii se velmi hodí.

Pohlédl jsem skrz hyperobrazovky na lodi, které jsem vedl do bitvy. Jejich posádky tvořili lidé, ale bojovali v podstatě proti těmž nepříteli, jako sodeskayští Medvědi. Torondané nebyli koneckonců nic jiného než druhořadí Ligeri. Se staženým hrdlem jsem si pomyslel, že jednoho dne se my všichni, lidé, Medvědi i okřídlení A'zurniané střetneme s Ligeri a jejich poskoky v konečné bitvě. A budeme slavit triumf! Na okamžik jsem zvážil své šance, že se této bitvy dočkám, pak jsem potáhl hlavou a znovu se soustředil na řízení své Starfury. Na určité věci je lépe nemyslet.

*

Rozbřesk dva plus dva: contirnské asteroidové pole zářilo mdlým světlem jako ranní oblaka těsně před tím, než se obzor začne vyjasňovat. Rychle nabylo na velikosti a brzy dominovalo celému výhledu vpřed a na pravobok. Při rychlosti, jakou jsme se pohybovali, měřila vzdálenost, již jsme překonali při obratu kolem tohoto ohromného seskupení skal - z nichž mnohé dosahovaly velikosti planety - téměř čtvrtinu standardního světelného roku. V půli cesty jsem zamával pontony a lodě za mnou se hladce roztáhly do bitevní formace: plochého uskupení šesti čtverců - čtyři tvořily Starfury a dva Defianty.

Třicet cyklů od cíle! Hvězda Keggi se již stávala malým, žhnoucím diskem zářícím na hvězdném pozadí.

Svolal jsem posádku na bojová stanoviště a pak rozvážně aktivoval gravitační brzdy jako přípravné opatření před vstupem do atmosféry Otnar'atu. Kdybych měl při ovládání gravitačních brzd při této rychlosti těžkou ruku, přetížil bych naše systémy vnitřní gravitace a proměnil naši Starfury v klubko zhroucené hmoty o velikosti šálku cvceese'. Něco takového by se nestalo poprvé. Naštěstí ne mě, díky Vootovi. Mrkl jsem dopředu, Keggi už získala velikost fotbalového míče a já začínal rozeznávat několik podrobností, které jsem si našel na holomapách. Brzy nás zachytí početné stanice SPALS otnar'atské základny, ale než se jim podaří určit, co to vlastně sledují, a dostat do vzduchu další stíhače, pustíme se do nich. Ne že by to naši práci nějak zvlášť usnadňovalo. Útoky proti pozemním cílům jsou vždy strašně nebezpečné, zvláště pak v lodích, které nejsou pro takové mise konstruovány. Ale každá drobná výhoda byla více než vítána, zvláště když to, co bylo v sázce, byly naše ctěnézadky. Náš přilet jsme načasovali tak, abychom se přiblížili z temné strany planety ve směru od Otnar'atu, a to právě ve chvíli, kdy její rotace natáčela základnu do denního světla. Na této polokouli bylo také méně stanic SPALS. Dobrá strategie, protože když se na pasivní straně našich přibližovacích displejů zobrazily paprsky torondských SPALS, pronikli jsme už hluboko do atmosféry. Dokonce ani neskenovali prostor! Skoro jsem se musel smát pod nosem při představě, že i LaKam možná má nějakého svého admirála Summerse, se kterým musí zápolit!

Z místního vysílání jsme věděli, že počasí nad cílem ovládá rozsáhlá oblast nízkého tlaku vzduchu s bouřemi a obecně mizernými atmosférickými podmínkami. Ztíží nám to létání, ale také to poněkud zvýší náš práh bezpečnosti, jenž by se i tak dal velmi shovívavě označit za velice nízký. Okamžitě jsme se spustili do výškové hladiny pěti set iralů a rychlostí tři tisíce pět set c'lenytů za metacyklus zamířili k základně. Nízká výška představovala v zásadě naši nejlepší ochranu proti pozemní palbě a té si skutečně užijeme víc než dost, jakmile se ocitneme nad cílem. Torondané možná byli spolek gangsterů a rabiátů, ale to neznamenal, že by se neuměli bránit. K jezeru Garza, bodu, nad nímž dám povel k útoku, zbývalo pouhých pár vteřin. Uklidnil jsem se. Bez jakékoliv podpory seshora nás čekaly pěkně horké chvílky a já to věděl - ačkoliv jsem se o tom během porady nijak zvlášť nešířil. Ostatně na to přijdou velice rychle sami. Před námi se objevilo rozlehlé jezero s malebnou vesničkou po naší levé straně. Když jsme se přehnali kolem, letmo jsem zahlédl starobylé věže a hladké střešní tašky domů. Ve chvíli, kdy jsme prolétali kolem, se určitě všichni vesničané hnali k telefonům, ale než se jim podaří s někým spojit, bude už příliš pozdě.

Ve stále jasnějším se světle se pod námi na okamžik zaleskla jezerní hladina. Nastal čas dát se do toho. Zpomalili jsme na 550 cpm - útočnou rychlost - a zároveň klesli co nejnižší, klíčující kolem kopců a zvláště vysokých stromů. Cindy Robinsonová, naše systémová důstojnice, spustila poslední kontrolní test hypertorped - všechna byla v naprostém pořádku. Aktivoval jsem vysílačku, přepojil na příslušný kanál, stiskl tlačítko MLUVTE a počkal, dokud odpočet na mém osobní displeji neukázal nulu. "Útok!" zakřičel jsem do mikrofonu s hlasitostí nastavenou na maximum. "Cíl přímo před námi, vzdálenost padesát kliků. Všechny lodě do útoku!"

Všech našich šest čtverců se okamžitě roztáhlo do těsné linie, které pak utvořily dvě formace: osm Defiantů skupiny Vrtačka letělo asi c'lenyt před šestnácti Starfury skupiny Kladivo, přičemž můj vlastní stroj se nacházel ve středu druhého uskupení. Počítal jsem s tím, že Defianty by díky momentu překvapení měly mít k dobru přinejmenším jeden volný nálet. Oproti tomu naše Starfury to mohly schytat poněkud víc, když na to přijde, a nakonec jsem to byl já, kdo nesl odpovědnost za bezpečnost všech, pokud se o nějaké vůbec dalo mluvit...

Přehnali jsme se nad krajinou, přičemž jsme takřka sráželi vrcholky stromů, a povolili řízení natolik, až se naše burácení rozléhalo po celém údolí. Stoupali jsme rovnoběžně s úrovní svahů torondských kopců a vyhýbali se všudypřítomným spirálovým věžím a vysokým komínům. Tu a tam jsme se ponořili do chomáčů husté mlhy, které nás nutily do poněkud riskantní akrobacie pár iralů nad povrchem - který jsme samozřejmě neviděli. Občas jsme přelétli nad maskovanými kolonami vojenských vozidel plazícími se po silnicích, ale nevěnovali jsme jim pozornost. Dnes jsme měli spadeno na mnohem větší kořist - a jestli všechno dobře půjde, i na ně v této válce ještě dojde.

Pod temnými mraky jsme se blížili k hustě osídlené oblasti - v mlze po naší levé straně leželo staré univerzitní město Otnar'at plné věží a sokolských minaretů. A přímo před námi - základna. Naše nejčerstvější průzkumné holomapy - téměř týden staré, na nové jsme si počkat nemohli - naznačovaly, že přístavní část základny brání pět mobilních protivzdušných plošin (každá z nich nesla čtyři čtyřhlavňová palebná postavení automatickým 20mmi destruktorem kanónů), šest těžce ozbrojených pevnůstek obklopujících základnu a vybavených buď 90mmi nebo 37mmi destruktory se systémem automatického zaměřování a skoro dvě stě zesílených lehkých protivzdušných destruktůrů rozestých po celé ploše. Mlha zhoustla a spustil se silný déšť.

"Vrtačko druhý oddíl, pozor," zařval někdo do vysílačky. "Destruktorová plošina na jedné hodině!"

Okamžitě před námi zahřměly strašlivé exploze, které vyvrhly k obloze oblaka černého dýmu a pokroucených trosek - včetně pomalu rotujícího zbytku 20mmi čtyřhlavňového destruktůru. Defianty zaznamenaly první zásah.

Další výbuchy prokládané výkřiky: "Dostal jsem je! Schytali to naplno!" a "sejmul jsem párek Dampierů!" Pak se před námi náhle objevil přístav - byli jsme na řadě. Vpravo jsem zahlédl zuřivě hořící pokroucené trosky převrácené protivzdušné plošiny. Od ohnivého pekla prchali v hrůze lidé, mnoho z nich bylo také v jednom plameni. Padali na tvář, když jsme se jim přehnali sotva pár stop nad hlavami. A z levé strany to do nás napálila další mobilní plošina. Viděl jsem, jak se jedna Starfury převrátila v kroužícím oblaku plamenů a černého kouře - posádka ani nepípala, díky Vootovi. Pak jsme i my minuli první kruh pevnůstek a ocitli jsme se v samém středu čehosi, co vypadalo jako obrovská pavučina - spletená z destrutorových paprsků! Neuvěřitelná palebná přehrada protivzdušných zbraní! Celé centrum přístavu jako by se rozsvítilo záblesky z 20mmi a 37mmi destruktůrů. Přinejmenším čtyřicet jich muselo pálit jen na mě samotného! Byl jsem vyděšený! Navzdory péči svého skafandru jsem byl zpocený jako myš.

Vybuchující destrutorové paprsky nalevo i napravo, křížily se nad námi i pod námi. Hromové exploze - slyšel jsem je naprosto zřetelně i přes bitevní skafandr. Oslepující záblesky. Před námi se prostírala široká vodní plocha protkaná dlouhými liniemi naváděcích bójí. Dělalí jsme dobrých 450 cpm. Nejdřív plovoucí servisní hangár... dlouhá lávka plná

zběsile uhánějících lidí, skákajících do vody. Pak Dampieri nemotorně se kolébající na povrchu svých úzkých plováků. Bylo jich asi třicet, lidé kolem nich se vyděšeně schovávali ve všemožných úkrytech, které si dokázali najít, nebo se o překot vrhali do vln. Pro moje destruktory to bylo příliš daleko nalevo, ale Nortonová je pokropila ze všech otočných věží. Mezi ukotvenými loděmi vzplály provázané stužky explozí - a vše, čeho se dotkly, zmizelo. Za námi vzplálo obrovské světlo a hned za ním se přehnala mohutná tlaková vlna. Mrkl jsem dozadu a viděl, jak se hangár, který jsme právě přeletěli, doslova nadzvedl po přímém zásahu hypertorpéda.

V mém vlastním zaměřovači se vynořila skupina Oiggaipů. Vypálil jsem, prsty křečovitě zaťaté do tlačítek. Další stužky výbuchů šplhající po trupech a gravitačních gondolách. Kouř... plameny... jedna z nich explodovala právě ve chvíli, kdy jsem přelétal nad ní. Moje Starfury se zaznívaly jako listek v bouři. Viděl jsem, jak se Defiant dotkl vodní hladiny. Jeho trup nadskočil ve spršce úlomků trupu a antén a pak explodoval.

Před námi další hangáry. Zpod našeho trupu líně vylétla dvě hypertorpéda a zamířila směrem k nim, čekající až přeletíme, než proměnila celý plovoucí komplex za našimi zády ve žhnoucí trosky.

Ohromný výbuch blízko levého boku lodi skoro převrátil naši Starfury na bok. Zápasil jsem s řízením, abych ji znovu vyrovnal. Připravoval jsem se ke střelbě, když... "Tempo, pozor!" zařval někdo do vysílačky. Nadskočil jsem a rozhlédl se kolem. Svátá matko Vootova! Moje dvojka Starfury se strašlivou rychlostí řítily přímo na mě, zcela neovladatelná, protože z jejího můstku zbyly jen pokroucené kusy trupových plátů. Její navigátor, Maxmillian, byl samozřejmě mrtev. Hbitě jsem uhnul a ona se zřítily přímo na jednu z těch mobilních protivzdušných plošin, načež následovaly dvě ohromné rostoucí koule plamenů, dýmu a vířících trosek. Sama pancéřovaná plošina vylétla do vzduchu a její posádka se držela destruktůrů dokonce i v okamžiku, kdy Nortonová zničila další řadu Oiggaipů palbou z našich vlastních otočných věží.

Maxmilliana jsem skoro ani nestačil poznat...

První nálet byl skoro u konce. Destruktorové paprsky nás pronásledovaly ze všech směrů. Instinktivně jsem se přikrčil a stáhl hlavu mezi ramena - jakkoliv směšné to bylo. Salva z 37mm destruktůrů zaburácela tak blízko, že nás málem smetla z oblohy - když se mi znovu podařilo dostat loď pod kontrolu, byl jsem naprosto ohlušen.

Před námi další z těch vnějších pevnůstek - zavalitá, tmavá a odpudlivá, usazená jako ohromná odulá ropucha - napůl v plamenech, ale dva z jejích obrovských 90mm destruktůrů po nás přesto pálily tak rychle, jak jen mohly. Zpod nás se vyloupla další dvě hypertorpéda - a tentokrát se neloudala. Jejich cíl pro nás představoval vážnější nebezpečí než exploze, které způsobí. Okamžik před tím, než střely zasáhly cíl, jsem vymáčkł z gravitačních generátůrů maximum a povolil řízení. Kostra trupu zasténala pod tou náhlou zátěží - stejně jako všichni členové posádky - ale naše Starfury se jako plnokrevník, jímž byla, vertikálně vyhoupla k mrakům a jen tak tak unikla ohromné dvojité explozi našich hypertorpéd, které ze zbytku pevnůstky vyrvaly srdce.

Ohlédl jsem se na základnu, stěží viditelnou pod závojem mlhy. O tisíc iralů níže stoupal po klikaté dráze vzhůru jeden z Defiantů, tvrdohlavě pronásledován destruktory paprsky. Ale alespoň jich bylo o poznání méně, než kolika musel čelit předtím. Většina základny už ležela v troskách, všude stoupaly sloupy mastného kouře a opožděné exploze rozsávaly kolem veliké gejzíry plamenů a trosek. Ale NL 19 stále měla polovinu svých hypertorpéd a v přístavu pod námi pořád ještě zbývala spousta nepoškozených útočných lodí - a některé z nich se dokonce začaly posunovat směrem ke startovacím vektorům!

Žádnou zvláštní strategii pro druhý nálet jsme nepřipravovali. Jen se tam co nejrychleji vrátit a v nejkratším možném čase napáchat co největší škody. Moje dvojka byla pryč, takže jsem jednoduše svůj stroj vyrovnal pod oblačným příkrovem a připravil se na druhý útok sám. Zhlédl jsem, jak tři přeživší Defianty provádějí pode mnou svůj druhý nálet, pak jsem obrátil Starfury k zemi, otočil ji a zamířil znovu k základně tou nejvyšší rychlostí, jakou naše systémy pro zaměřování pozemní palby umožňovaly. Tentokrát jsem to musel provést rychle, posádky protivzdušných destruktůrů už budou plně vzhůru a maximálně výkonné.

Prosířel jsem kolem zničené pevnůstky - práce někoho přede mnou - a všiml si Dampieru, uhánějícího podél vzletového vektoru. Lehce jsem zatočil vlevo, abych mu zkřížil dráhu. Po straně jsem uviděl asi dvacet nových Oiggaipů devětsetdváctek - natěsnaných jeden na druhém na přípravné ploše - jak nahazují motory. Když jsme se k nim blížili, vrhaly se jejich posádky z trupů přímo do vody... příliš pozdě. Nortonová pokryla celou oblast těžkou palbou z destruktůrů a změnila přípravnou plochu v cosi, co se dalo nejlépe nazvat jako obrovská ohnivá jáma, protože planoucí lodě zapálily své sousedy v ohromné řetězové reakci, zanechávající po sobě jen smrt a zkázu. Dále přede mnou kotvila u bóji řada Dampierů. Než jsme se přehnali kolem, stačila Nortonová zničit jen jeden nebo dva z nich. Teď přišla moje šance postarat se o unikající Dampier - jestli to bude možné, chtěl jsem mu zabránit, aby se dostal do vzduchu. Výcvik Flotily nemá rád soutěžení během útoku. Už jsem se blížil, ale on už se dostal z vody a zatočil doleva. Zatočil jsem také a vyšplhal do 150 iralů - čímž jsem na sebe přilákal pozornost snad všech destruktůrů na téhle ztracené planetě! Náhle jsem zjistil, že nalétám na další Dampier, který jsem předtím neviděl a který se také pokoušel vzlétnout. Na palbu bylo příliš pozdě, žádný z našich destruktůrů ve věžích by ho nezaměřil. Jeho trup byl šedozelený a po obou stranách měl veliké černé trojúhelníky. Proletěl jsem sotva pár iralů nad ním. Právě se vznesl a dosáhl rychlosti nějakých 160 cpm - moje se blížila skoro šesti stům. Jeho navigátor z toho musel dostat mrtvici, protože prudce strhl stroj stranou, ztratil kontrolu nad řízením a ve spirále se řítily do vody. Neviděl jsem ho dopadnout. Řítily jsem se úžasnou rychlostí proti tomu druhému. Posádky protivzdušných destruktůrů - touhle dobou už musely být určité pološilené - začaly pálit ze všeho, co měly, na nás oba. Torondan se musel divit, co se to děje, ale nedíval se kolem sebe dost pozorně. Zaměřil jsem ho právě ve chvíli, kdy se pokusil o úhybný manévř, ale byl příliš pomalý. V patnácti stech iralech jsem zaměřil své tři destruktory a stiskl spoušť. Dvanáct set iralů - pokračoval jsem v palbě. Sedmdesát pět iralů. Než jsem se odpoutal, stačil jsem zaznamenat tři zásahy: jeden přímo do můstku, další blízko ocasní části, těsně před výpustí pohonu, a třetí do té malé vybouleniny, kterou Dampieri mají poblíž směrového motoru. Ten poslední ho

dorazil! Zasažené lodi se mi podařilo vyhnout jen na poslední chvíli - sotva jsem přeletěl, spatřil jsem, jak se obrací na záda a jde do vývrtky. V této výšce se mu ji nikdy nemohlo podařit vybrat - ani kdyby po mém prvním zásahu zůstal na můstku ještě někdo živý.

Ale zpátky do práce, pozemní cíle čekají!

Provedl jsem ostrý výkřut a znovu se střemhlav vrhl k zemi - jak proto, abych se dostal z protivzdušné palby, tak proto, abych našel nové cíle pro naše čtyři zbývající hypertorpéda. Přehlédl jsem okolní oblast - nic než kouř a všeobecná zkáza. V dále jsem viděl, jak do vesmíru stoupá několik Starfury a Defiant, ti se svých hypertorpédů už očividně zbavili. Jediná stavba, která zůstávala i nadále relativně nedotčená, byla velická věž, kterou jsem podle holomap poznával jako torondské středisko letové kontroly. Nacházela se v kruhu tvořeném mobilními plošinami, které byly stále relativně nepoškozené z toho prostého důvodu, že věž nebyla na našem seznamu určených cílů... tedy až do této chvíle.

Pravděpodobně to byl široko daleko poslední cíl, který stál za pár hypertorpéd.

Přilepil jsem se tak nízko k povrchu, až mořská voda v naší stopě stříkala několik set iralů vysoko. Věž se tyčila přímo před námi, ale nejdříve jsme se museli dostat kolem jedné z těch plošin. Šedivá, valící se hmota na hladině, ježící se anténami senzorů pro řízení protivzdušné palby jako nějaký tlustý a chlupatý pavouk. Náhle se po celém povrchu rozzářila rychlým staccatem záblesků. Stáhl jsem hlavu mezi ramena a letěl dál; buď nás zasáhnou, nebo ne. Svazky červených a zelených destruktorových paprsků se míhaly ze všech stran, jeden z nich nás minul jen o vlas a pokropil naše hyperobrazovky vroucí vodou. Zamířil jsem na řídicí budovu mezi poškozený čtyřhlavňový kanón a vysoký zaměřovací stožár a vypálil dlouhou nepřerušovanou dávku ze všech svých tří destruktorů - nikdo jiný ji zaměřit nemohl. Minul jsem! Zvedl jsem příď a sledoval, jak silné paprsky mých destruktorů vybuchují napříč černě pruhovanou mobilní plošinou, pak šplhají vzhůru po zábradlí a pancéřových plátech, které tály jako karamel. Věž řízení palby se zřítíla, odněkud vytryskla sprška zářících gravitonů - nejspíš z nějakého zdroje energie. Na jedné straně se pět postav v bitevních skafandrech vrhlo tváří k zemi. Stále blíž. Čtyřhlavňový 20mm destruktor mi mířil přímo mezi oči. Mé vlastní rychlopalné destruktory roztavily plošinu všude kolem něj, přičemž přepálily jednoho ze zaměřovačů vedví a mrštily jeho nohy do vody. Všechny čtyři hlavně ještě jednou vypálily, minuly o necelý iral a já se přehnal nad celou hroučící se konstrukcí. Jedním pontonem jsem letmo zavadil o zaměřovací stožár, který se vzápětí převrátil jako veliký strom s příliš těžkou korunou.

Náhle se před námi objevila ohromná věž střediska letové kontroly... řítíla se přímo na nás. Museli jsme vystřelit velice rychle, jinak bychom způsobili více škody nárazem vlastního trupu, než hypertorpédy...

Pohlédl jsem vpravo a zahlédl čtveřici Starfury, které se přehnalý kolem budovy jako hejno rybek a snesly se na bezmocné osazenstvo napůl zhroutěného hangáru usazeného na veliké betonové rampě plné hořících trosek - řekl bych, že Dampierů. Ale kdy jsme měli odpálit ta svá torpéda? Za okamžik už bude příliš pozdě.

Vtom se všechna čtyři zbývající hypertorpéda vyřítíla zpod našeho trupu a já prudce strhl řízení, dokud naše pontony nesměřovaly takřka kolmo vzhůru, a zuby nehty se drápal k nebi, pryč od gigantické exploze, o níž jsem věděl, že bude následovat. Před lety jsem absolvoval doplňovací navigátorský kurz, kde nás učili, že nejlepší způsob, jak uniknout po blízkém odpálení hypertorpéd, je letět od detonační oblasti pod úhlem sedmdesáti stupňů - a ždímat z lodě nejvyšší rychlost, jaké je schopna. Zatímco kostra lodi protestovala jako stařec na lyžařském svahu a gravitační generátory vyly při NOUZOVÉM TAHU, já ždímal, co to dalo. Čtyři oslňující záblesky rychle za sebou překonaly automatické stínění hyperobrazovek a já skoro vteřinu letěl poslepu, než se mi znovu vrátil zrak. Pak jsem se ohlédl a spatřil, jak se mohutná věž pomalu mění v převalující se a rostoucí ohnivou kouli, která se prudce rozpínala našim směrem jako všepohlcující vize soudného dne. Marně jsem nutil gravitační generátory k vyššímu výkonu - výbuch nás pomalu a nezadržitelně doháněl. Ohnivá bublina zkázy se stále více a více přibližovala naší ocasní sekci. V té opravdu naprosto poslední možné chvíli - už jsem cítil, jak odražený žár proniká skrze obličejový plát mého bitevního skafandru - se její nástup zpomalil a pak rychle odpadl. V následujícím okamžiku nás s razancí kladiva zasáhly čtyři oddělené šokové vlny, které námi zmítaly, jako by Starfury nevážíla víc než párátka. Nakonec se mi přece jen podařilo znovu získat kontrolu nad řízením.

Obrátili jsme znovu zpět k přístavu. Celá ta obrovitá konstrukce se začala naklánět a pak se pomalu zřítíla do ohnivé jámy, která kdysi tvořila její základy, přičemž pod sebou rozdrtila velitelský komplex, v jehož středu stávala. Na obě strany se do vzdálenosti skoro půl c'lenytu rozběhly jasně viditelné tlakové vlny. U Vootovy mastné brady, není divu, že se zásadně nedoporučuje odpalovat víc než dvě hypertorpéda proti jednomu cíli současně. Nejspíš bych si měl důrazně promluvit s obsluhou odpalovacího zařízení v dolní části trupu, až - a jestli - se vrátíme domů. Ale co, koneckonců jsme to přežili, nebo ne? A zároveň jsme zmasakrovali přinejmenším polovinu torondského velitelského sboru v tomto galaktickém sektoru. To nepochybně alespoň na chvíli způsobí jisté potíže při vedení válečných operací...

Střemhlav jsem zamířil k zemi, abych naposledy přelétl nad základnou; ocitl jsem se nad přístavem, z něhož se teď stalo vrakoviště zničených, napůl potopených lodí - mnoho z nich dosud hořelo - které v žalostných skupinkách vyčnívaly z vody kolem doutnajících trosek svých zhroutěných hangárů. Zdálo se, že se počasí trochu vyjasnilo. Zůstával jsem ve střehu kvůli nepřátelským lodím. Některým se mohlo podařit dostat se do vzduchu i z rozbombardovaných vzletových vektorů. Nebudou daleko, jak už jsem zjistil. Vzduchem se stále míhaly paprsky křížové protiletécké palby. Nikde žádné cíle, po kterých by se vyplatilo jít.

Skoro nastal čas jít. Posily už budou určitě na cestě - a kdo ví, v jakém počtu - a já neměl nejmenší ponětí, kolik lodí mohlo uniknout našemu holocaustu. Za našimi zády dominovala pozemnímu horizontu zhroutěná kontrolní věž, obklopená výbuchy, plameny a mračny černého kouře, které neustále houstly, jak je vítr unášel dál. Když jsem přelétal kolem, právě se k zemi zhroutil jeden z obrovských přístavních jeřábů. Vypadal jako nějaké veliké zvíře, které někdo zastřelil...

"Pozor, Tempo," zařval někdo do vysílačky, "- pozemní palba!"

Svatá matko Vootova! Motal jsem se nad něčím, o čem jsem si myslel, že je to zničená mobilní plošina - a ono to najednou ožilo! Nemohli mě minout. Zvedl jsem příď vzhůru, zamířil vertikálně k obloze a kličkoval o sto šest. Minula vteřina či dvě, kolem mě Starfury se mihly destruktivně paprsky - blíže, než jsem kdy zažil. Ale nezasáhly! Možná budu mít opět štěstí, už po milionté. Stále jsem stoupal - kličkoval.

Náhle dvě hromové rány. Prásk! Prásk! Ta první, vzdálená, nás odmrštila do strany. Provázely ji zděšené výkřiky v palubním rozhlase. Museli nás zasáhnout někde do hlavního trupu. Druhá vybuchla hned vedle mě. Surová energie se prodrala skrze trappní pláty, na letovém můstku se náhle objevil řídký kouř, který okamžitě zmizel, protože jsme přišli o atmosféru. Podtlak! Mé věrné přístroje byly... pryč. Roztříštěné krystaly a potměšilé obrazovky se na mě posměšně šklebily ze zničeného ovládacího panelu. Ale mou pozornost přitahovala především moje noha. Než se mi skafandr uzavřel těsně nad kolenem jako turniket, cítil jsem, jak mi v levé noze pulzuje krev. Bylo to vážné - a bolelo to jako čert! Ječení v palubním rozhlase neustávalo; dělal jsem, co bylo v mých silách, abych se k němu nepřidal.

"Hlášení o škodách!" křikl jsem skrz stisknuté zuby. "Podejte hlášení o škodách!"

"Nedokážu je určit, admirále," řekl někdo sevřeným hlasem. "Silný požár ve střední části lodi. Je celkem jisté, že je to blízko sekce pohonu, ale nic bližšího se nedozvíme, dokud se tam nedostaneme."

"Velmi dobře," řekl jsem tak vyrovnaně, jak to jen šlo. "Informujte mě."

"Rozkaz, admirále."

To bylo zlé. Čtyři pohonné jednotky Krasni-Pejč Čaroděj-45 a jejich nanejvýš důležité hyperrychlostní krystaly se nacházely zatraceně blízko toho požáru - možná byly dokonce jeho součástí. Ale my se nacházeli celé světelné roky od domova, takže buď pohon bude fungovat - nebo tu zůstaneme třet. Hezký výraz pro situaci, kdy čekáte, až se vyčerpají zdroje vašeho záchranného modulu nebo vás zajmou.

"Cindy!" zavolal jsem. "Jaký je váš odhad?"

"Těžko říct, admirále," odpověděla Robinsonová stíněným hlasem. "Všechny čtyři jednotky pohonu se hlásí jako v pořádku, ale to dělají vždycky předtím, než se zapojí."

"Jo," přikývl jsem. "Já vím. Díky." Zpocený strachem jsem se soustředil na řízení lodi a pokračoval v letu do vesmírného prostoru. Další kontrolní bod vesmírná díra Velter/Epsilon. Tak Starfury NL19 to koupila taky a byl čas letět domů. Pokud to ovšem zvládne. Rozhlédl jsme se kolem můstku. Zdálo se, že všichni ostatní jsou v pořádku. Jak jsme se blížili rychlosti světla, zaposlouchal jsem se do zvuku gravitačních generátorů. Zněly rozhodně přerývaně, ale stále plnily svou funkci - přinejmenším většina z nich.

"Nula celá osm rychlosti světla," oznámila Cindy Robinsonová. "Přepínám na hlavní pohon."

"Energie do hlavního pohonu při nula celá osm," potvrdil jsem. Abychom se vyvarovali nebezpečí, pustím energii do všech čtyř jednotek pohonu současně, jakmile dosáhneme rychlosti nula celá devadesát pět světelné - a pak... no, a pak to budeme mít jistotu. Zapojil jsem lodí rozhlas. "Všichni se připraví k přechodu na hyperrychlost. Všichni se připraví k přechodu na hyperrychlost." Loď byla ztichlá jako prázdný vrak. Všichni se rozběhli na svá místa hned poté, co jsme byli zasaženi. Cítil jsem velkou únavu...

"Nula celá osmdesát pět rychlosti světla."

"Nula celá osmdesát pět."

"Nula celá devět rychlosti světla."

"Nula celá devět."

"Nula celá devadesát čtyři rychlosti světla."

"Nula celá devadesát čtyři; připravte se k zážehu."

"Nula celá devadesát pět rychlosti světla..."

Stiskl jsem zuby. Zaposlouchal jsem do zvuku gravitačních generátorů - jely na plný výkon. Při téhle rychlosti by už bylo po nich. "Nula celá devadesát pět," potvrdil jsem. Zapojil jsem lodní rozhlas. Teď nebo nikdy. "Pozor všem. Právě přecházíme na hyperrychlost. Zapojuji pohonnou jednotku číslo jedna," oznámil jsem a připojil krystaly k hlavnímu pohonu...

Oslepující záblesk... chudák stará NL19.

Navzdory svým třiceti čtyřem tisícům milstonů byla naše Starfury jako ořech drcený gigantickým kladivem. Nejprve příšerný otřes - za naprostého ticha; podlaha poskočila vzhůru a vrhla mě ke straně mého křesla, přičemž mě bezpečnostní pásy řezaly vedví jako veliké, tupé nože. Hyperobrazovky se roztříštily na třípytivé střepy - tak blízko světelné rychlosti se celý venkovní prostor proměnil ve zmatený, vířící chaos náhodných červených bodů. Zahlédl jsem cosi, co vypadalo jako utržený ponton; vystřelilo to před nás a explodovalo v bouři radiačního ohně. Vířící kusy trupových plátů, zavírací poklopy a rotující gravitační generátory vyrvané ze svých ložisek. Marně jsem zkržil ruce před obličejem, zatímco všechno, co zbylo z můstku, bylo vrženo stranou s tak děsivou prudkostí, že se mě bezpečnostní popruhy přetrhly - měl jsem pocit, že mi musely rozlámat snad všechny kosti v těle - a pak jsem byl vržen z křesla. Smýklo to se mnou dopředu - cokoliv ono dopředu v této situaci znamenalo. Čelní plát mé helmy narazil do čehosi, co jsem neměl čas zhlédnout, a pak jsem bezmocně sledoval, jak se jako kulečnicková koule odrážím vzhůru a zachytávám se jednou nohou za rám hyperobrazovky. Ucítil jsem, jak materiál skafandru povoluje a trhá se. POKLES TLAKU, oznámil mi rudý nápis na vnitřní straně mého popraskaného čelního plátu, zatímco jsem se vymanol a vylétl z trosek trupu ven - svatá matko Vootova, ta exploze přetrhla naši Starfury napůl! Bitevní skafandr se neúspěšně pokoušel uzavřít, ale nápis 'pokles tlaku' začal blikat. Nepůjde to - pokouším se nadechnout! S posledním zábleskem vědomí jsem aktivoval záchranný modul a sledoval, jak se kolem mě rozprostírá průsvitná koule... moje poslední naděje. Praskají mi plíce! Pak vše zahalila milosrdná temnota...

Kapitola šestá

První konvoj

16.-17. oktadu 52014

Meziplanetární prostor, cestou na Atlantu

Letový můstek Žluvy byl menší, než jaký jsem si ho po první návštěvě pamatoval. Nejspíš proto, že nyní měl plnou letovou posádku; to byl jeden faktor, a svou roli také hrálo to, že jsem měl jedno oko stále tak oteklé, že jsem na něj téměř neviděl. Seděl jsem na sklopném sedadle, které přimontovali mezi dvě navigátorská křesla, za mnou stál Barbousse a nutil mi další sklenici ovocného džusu, i když jsem měl žaludek už úplně plný - a nedal se odbýt. Čas od času takový být musel, když stál před úkolem, jak mě udržet naživu i navzdory mému přehloupnému odporu. Mrkl jsem na znamení díky a našel v sobě místo pro další dávku té posilující tekutiny. Nebylo to zase tak dávno, co jsem šlel touhou napít se čehokoliv.

Delacroix si hověl v levém křesle a nečinně si prohlížel letové přístroje; pravé sedadlo zabírala drobná žena tmavé pleti, která právě celou tu obrovskou loď pilotovala s lehkostí zkušeného veterána - a to navzdory gravitační bouři, která znepříjemňovala cestování všem lodím v této části galaxie. Prostřednictvím hyperobrazovek jsem sledoval naši eskortu tvořenou čtyřmi Starfury. Podle zdánlivého pohybu kosmického tunelu jsem usuzoval, že má v té bouři sama co dělat, aby nám stačila. Žluva byla skutečně mimořádně rychlá nákladní loď!

A tichá! Většinu života jsem strávil na válečných lodích nebo, v nejranějším mládí, na starých rudných dopravnících. Žádná z nich nebyla projektovaná na tichý vnitřní provoz. Přinejmenším ne natolik tichý. Hukot osmi silných jednotek hyperpohonu, které se v hlubinách úzkého trupu této loď ukrývaly, nebylo skoro vůbec slyšet.

"Jste si jistý, že opravdu nechcete, aby vám loďní zdravotník přinesl něco na ty modřiny, admirále?" obrátil se na mě Delacroix, přičemž na mě hleděl, jako kdybych byl tak trochu cvok.

Zavrtěl jsem hlavou - zabořelo to. Ale na druhou stranu jsem na svém těle nenacházel jediné místo, které by nebolelo.

"Díky, kapitáne," odpověděl jsem s vděčností. "Ale kvůli tomu obrovskému nadšení, jaké vyvolal LaSalleho nálet na torondskou zásobovací flotilu, budu potřebovat zbytek svého údajného mozku v použitelném stavu hned, jakmile přistaneme. Nemohu si dovolit být ospalý." První zprávy hovořily o tom, že LaSalle dosáhl ohromného úspěchu, více než polovinu nepřátelského konvoje zničil na místě a jeho zbytek prchal domů, co mu síly stačily.

Delacroix přikývl. "Chápu, admirále," řekl tichým hlasem. Zamyšleně si mě prohlížel, zatímco jsem upíjel džus.

"Předpokládám, že máte velikou zodpovědnost."

"Velikou," ujistil jsem ho a bolestivě jsem se na svém sklopném sedadle přesunul do nové polohy. Barbousse stál okamžitě po mém boku a upravoval mi polštáře. "A také mě čeká strašně moc práce."

"Předpokládám správně, že jste část svých povinností rozdělil?"

"Tolik, kolik jen šlo," odpověděl jsem. "Ale stejně jako je to s vámi a Žludou, jestli se na základně stane cokoli špatného, nesu za to plnou odpovědnost já."

"Za životy a všechno ostatní?"

Zavřel jsem oči. "Jo," přikývl jsem a pomyslel na to, kolik imperiálních životů stál jen můj malý nálet sám o sobě. Podle Barbousseho čítaly naše ztráty osm z původních dvaceti čtyř lodí, přičemž bylo vyzvednuto pouze jedenatřicet z pohřešovaných tří set dvaceti členů posádek - včetně mě a dvou námořníků z NL 19. Nikdo z nás tří by z toho nevyvážel živý nebýt kapitána Delacroixe a jeho posádky - a jejich schopnosti pohybovat se v tajnosti v prostoru kolem planety. Téměř deset celých hlídek kvůli nám prohledávali prostor do vzdálenosti přinejmenším tří standardních světelných dnů od Otnar'atu. Pravděpodobně jediná věc, která zachránila naše zadky, byl neuvěřitelný zmatek, jenž po celém Torondu vyvolal LaSalle - a velice pravděpodobně také tiché, nicméně nesmírně přesvědčivé úsilí vrchního nadporučíka Barbousseho a čtyři osmnácti po zuby ozbrojených vojenských policistů, kteří s ním brzy ráno dorazili na palubu Žluvy, aby pátrali po trosečnících.

"Těžké břemeno," odušil Delacroix a vytrhl mě ze zamyšlení. "To jsem si neuvědomil."

"Já ano," řekl jsem a potřásl hlavou, abych si ji projasnil - nevěděl jsem, co mě bolelo víc, jestli krk nebo hlava. "Kolik cest jste už podnikl?" zeptal jsem se, když jsem si uvědomil, že jsem byl mimo základnu jen o něco méně než čtyři standardní dny.

"Teď už osm," odpověděl Delacroix. "Právě jsem se vrátil a chystal se nakládat další zásilku, když tenhle váš obr zrekvíroval mou loď." Na okamžik se na Barbousseho zamračil. "Tenhle výlet byste mi měl draze zaplatit, admirále," podotkl.

Mohl jsem jen pokrčit rameny - když jsem přijímal odpovědnost za základnu, přijímal jsem automaticky i vinu za to, co by se mohlo stát, kdyby někdo jako Barbousse vzal situaci do svých rukou. Ó ano, o tom si ještě vyslechnu svoje od Avalonu! O tom jsem vůbec nepochyboval, zvláště když výsledkem této snahy byla záchrana právě mého vlastního bezcenného krku. Odhadoval jsem, že než se mnou nelitostní účetní z FINANČNÍHO ODDĚLENÍ FLOTILY skončí, budu si se vši pravděpodobností přát, aby mě Delacroix nikdy nenašel. My, trosečníci z NL 19, jsme byli poslední tři zachránění a pátrání po nás zabralo skoro celý standardní den navíc. Zhluboka jsem se nadechl. "Kolik?" otázal jsem se a pohlédl jsem mu přímo do očí.

Delacroix se pousmál. Byl to zvláštní úsměv, z větší části se na něm podílely pouze jeho tmavé oči. "Nic, admirále," řekl a zavrtěl hlavou, jako by sám nemohl uvěřit tomu, co to říká. "Ani kredit."

"Kolik kreditů?" zeptal jsem se. "Myslím, že jsem vás špatně slyšel."

Zopakoval svůj zvláštní úsměv. "Žádný, admirále," řekl. "Nula kreditů."

"Vy mi to nenaúčtujete?" vydechl jsem. "Tomu nerozumím."

Pokrčil rameny. "Tento záchranný let nemá s obchodem nic společného," vysvětlil mi a ukázal na Barbousseho, který zaujal místo po mé pravé straně. "Spíše než s obchodem," pokračoval, "to souvisí s věrností - a lidmi jako je váš příkazník Barbousse, kteří byli ochotni obětovat mě, sebe samé a mou loď, za šanci na vaši záchranu, admirále." Tiše se zasmál. "Doufám, že právě tak by se v takovém případě zachovali členové mé posádky."

"Ale..."

"Zamyslete se nad tím na chvíli, admirále," řekl. "Muži a ženy s tímto druhem věrnosti jsou tak strašně vzácní, že vlastně ani neexistují. Proto je tímto za tuto vzácnou věrnost odměňuji, stejně jako vás, admirále, za to, že ji vytváříte." Vzhlédl jsem k Barbousseovi - který si náhle nesmírně zaujatě prohlížel přístroje na konzole za sebou - a pak se znovu otočil ke kapitánu Delacroixovi. "Nevím, co na to říct," zamumlal jsem. City mě přemohly natolik, že jsem téměř oněměl. "Neříkejte nic," odpověděl Delacroix a jeho úsměv přešel do obvyklého cynismu. "To, že jsem jednal ve vašem zájmu, je jen čirá náhoda."

Přikývl jsem. "Dobře," řekl jsem skrz vlastní úsměv. "Tak přijměte mé stejně náhodné díky, kapitáne. Vaši milou laskavost vůči šéfovi Barbousseovi si budu pamatovat, co budu žít...."

*

Jim Williams čekal na molu, když Žluva se hřměním přistála na ohromném atlantském civilním terminálu. Byl jsem rád, že v davu lidí vidím i Claudii. Z nějakého důvodu jsem doufal, že tam bude. Do smrti se budu stydět, ale když jsem se belhal po molu, musel mě Barbousse podepírat. Došlo mi, že jsem v tom záchranném modulu opravdu málem skapal. Než jsme došli na konec mola, byl jsem zbrocený studeným potem.

"Jsou všechny vaše mise tak náročné, admirále?" otázal se Williams a s úšklebkem zasalutoval, sotva jsem vystoupil na pevnou zem. "Řekl bych, že jsem ještě neviděl, že byste se z některé vrátil vcelku."

Opětoval jsem jeho pozdrav. "No," připustil jsem, "myslím, že bych možná měl být trochu opatrnější."

"Svatá matko Vootova," zaklel a převrátil oči. "Vypadáte jako... já ani nevím jako co. Mimochodem, skvělý monokl."

"Díky."

"Předpokládám, že jste slyšel zprávy o té misi."

"O které?" zeptal jsem se s úšklebkem. "Podle všech hlášení, která jsem přečetl, zastavil LaSalle se svými lidmi torondskou invazi naprosto dokonale."

"Jako by se rozbili o zeď," upřesnil Williams. "Ani jediná loď se na okupovanou Fluvannu nedostala a podle všeho to vypadá, že více než polovina jejich flotily je zničena nadobro. I teď, zatímco spolu mluvíme, se naši lidé pokoušejí udělat pořádek v hlášených počtech sestřelů a pravděpodobných sestřelů."

"A co s těmi, kterým se podařilo uniknout?"

"Spousta z nich je těžce poškozená," řekl. "LaSalle má stále plné ruce práce se stíháním uprchlíků, ale i kdyby se některým z nich podařilo dostat až do přístavu, nedostane se náklad, který převázejí, ve správnou dobu na správné místo - a to v tomhle druhu války znamená hodně."

"To máte pravdu," přikývl jsem. "Takže to vypadá, že jsme dosáhli triumfu."

"Dvou triumfů," opravil mě Williams. "Vy jste také nenechal základnu Otnar'at zrovna zbrusu novou a nepoškozenou."

Zašklebil jsem se. "Jo," řekl jsem. "Vypadá to, že se tam teď pár dní nebudeme muset vracet."

Williams se ušklíbl. "To nejspíš ne. Naše nejnovější odhady škod jsou neuvěřitelné - lze předpokládat, že z Otnar'atu nebudou moci vést účinný nálet přinejmenším šest standardních týdnů. Zavřel jste jim krám, admirále."

"Díky, Jime," řekl jsem se skutečným dojetím. "Bude dobře, když zůstane chvíli zavřený, při té ceně, kterou jsme museli zaplatit na životech i na lodích."

"Tihle lidé nejsou první, o které jsme v téhle válce přišli," prohlásil Williams pochmurně. "A nejsou ani poslední. A když už se trápíte kvůli obětem, Wilfe Brime, mějte na paměti, že jste se jednou z nich málem stal sám." Pak, než mohl říct ještě něco dalšího, jsem ucítil závan parfému a náhle vedle mě stála Claudie a potřásala hlavou v nepředstíraném úžasu.

"Při Vootově vousu, vy jste opravdu na hadry, admirále Brime," prohlásila a podala mi dokonale profesionálním způsobem ruku.

"Já vám také přeji hezký den, madam správkyně přístavu," odvětil jsem se skutečně krivým úšklebkem. Teprve když jsem se dotkl její ruky, uvědomil jsem si realitu celé situace: Byl jsem naživu. Nezemřel jsem v tom osamělém záchranném modulu. "R-rád tě vidím, Claudie," vykoktal jsem a veškeré city se naprosto vymkly mé kontrole.

"Třešeš se," řekla, vzala mě za ruku a ve tváři se jí rozhostil velmi skutečný ustaraný výraz.

Potlačil jsem záplavu iracionálních slz a stiskl zuby, dokud jsem se opět nezačal ovládat. "To je v pořádku," zašeptal jsem. "Jen taková slabá chvíle."

"Můžu tě svést zpátky...?" zeptal se a ohlédl se na Barbousseho, který stál pár iralů opodál a zcela zjevně byl připravený mě chytit, kdybych se skácel.

"Jede do nemocnice na základně," prohlásil pevně Williams.

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, Jime, jsem v pořádku," řekl jsem. "Opravdu. Jen se potřebuji na chvíli posadit. Velitelství bude stačit."

"No, můj kluzák je hned tady," prohlásila Claudie neblomně a ukázala na civilní kluzák stojící opodál uprostřed červeně vyznačené zóny zákazu parkování. "Pojďte, šéfe, pomozte mi ho dostat do sedadla, pak se může rozhodnout, kam chce vlastně jet."

Když mě Barbousse uchopil za ruku, zahlédl jsem jeho široký úšklebek a než jsem se vzpamatoval, seděl jsem na sedadle spolujezdce v Claudiině kluzáku. "Díky, šéfe," řekl jsem.

"Admirále," zašeptal mi do ucha, "jak se cítíte?"

"Jako hovno rozmlácené kladivem, příteli," zamumlal jsem zpět. "Ale madam správkyně přistavu vypadá o dost lépe než ty nebo Williams. V pořádku?"

Barbousse se znovu zašklebil. "A co takhle marodka?" zeptal se.

"Později budu potřebovat, abys mě tam zavezl," řekl jsem. "Ale právě teď se musím vrátit a ukázat se na velitelství. Vím, že první konvoj z Avalonu má dorazit zítra, i když se o tom žádný z vás nezminil."

Barbousse na mě mrkl a zasalutoval. "Admirál promine, ale i tak nejspíš nebude na škodu, když s vámi madam správkyně pojedje pomalu... a bude vybírat jen ty nejlepší cesty."

Podíval jsem se na Claudii. "Spěcháš?"

"Mám v úmyslu být na tebe strašně opatrná," řekla.

Williams se zašklebil. "Šéfe," oslovil jej, "mohu vám nabídnout svezení na velitelství?"

"Snad nechcete zavřít na marodku taky mě, kapitáne?" otázal se Barbousse s opravdu věrohodným výrazem zděšení.

"Vidíte, co jsem vám říkal, admirále?" prohlásil Williams a převrátil oči. "Zatímco jste byl pryč, šla veškerá disciplína k čertu."

"Až budu mít čas, tak na tom zapracuji," přislíbil jsem.

"To doufám," kývl Williams. "Pojďte, šéfe, podíváme se, jestli nezvládneme dodělat nějakou skutečnou práci, než se tady ten vrátí na velitelství."

*

"Kolovaly řeči, že jsi mrtvý," řekl Claudie, zatímco se její sukně vyhrnovala až do půli stehna, přesně tak, jak jsem to prostě zbožňoval. Letmo mě napadlo, jestli to náhodou neudělala schválně. "Posádky dvou Starfury, které letěly hned za vámi, to celé viděly," pokračovala. "Prohlašovaly, že se tvoje loď rozpadla na kusy."

"Pitomci zatracení. A našich záchranných modulů si nevšimli," zavrčel jsem. "Přitom lidi cvičíme, aby se po takových věcech dívali. Ušetřilo by spoustu problémů, kdyby..." došla mi slova.

"Jediné na čem záleží, je to, že jsi zpátky," řekla a stiskla mi ruku. Podívala se na mě - přistihla mě, jak na ni civím - a zašklebila se. "Kdyby se ti něco stalo, Wilfe Brime, kdo by potom okukoval moje nohy?"

"Pravděpodobně každý chlap v téhle galaxii," nadhodil jsem.

Zavrtěla hlavou. "Nechávám tu sukni vyhrnout jen tehdy, když jsem s tebou," přiznala a mrkla na mě koutkem oka.

"To se vsadím," řekl jsem.

"Ne, vážně," trvala na svém. "Dělám to už od toho dne, kdy jsem tě poprvé potkala. Vzpomínáš si na tu projížďku, na kterou jsem tě vzala po prohlídce toho skladiště? Já tedy ano."

"Jak bych na to mohl zapomenout?"

"Doufala jsem, že jsi nezapomněl."

"A pořád ti to moje zírání nevadí?" zeptal jsem se, ale měl jsem pocit, že odpověď předem znám.

"Hrozně by se mě dotklo, kdybys to přestal dělat," řekla.

Znovu jsem jí vzal za ruku - byla teplá, drobná a hebká. "A mě by se hrozně dotklo, kdybys nechtěla, abych se díval," přiznal jsem. Pak jsem zavrtěl hlavou, na okamžik se zadíval do země a sváděl vnitřní zápas.

"Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Jo," odpověděl jsem. "Já jsem v pořádku. To o nás si dělám starosti. Myslím, že se to nevyvíjí způsobem, který by kdokoliv z nás očekával, že?" zamumlal jsem.

Pohlédla na mě a na okamžik sklopila zrak. Pak si znovu urovnala sukni přes kolena, protože jsme mířili k hlavní bráně základny. "Nejsem si jistá, co jsem vlastně očekávala," připustila. "Možná jsem se měla lépe vyznat sama v sobě."

Našpulila rty. "Pokud jde o tebe, jsem pořád tam, kde jsem byla celé ty dlouhé roky..."

"To se dobře poslouchá, Claudie," přiznal jsem. "Ani já jsem se s city k tobě nikdy nevyrovnal."

"Tak to jsme my," řekla a potřásla hlavou. "Párek rádooby milenců středního věku, kteří chodí kolem celé záležitosti po špičkách jako dva pubertáči, co chtějí jeden druhému ukrást polibek za zády svých rodičů."

"Přinejmenším tentokrát chodíme po špičkách," řekl jsem a ukázal svou propustku, když jsme zpomalili u kontrolní čtečky u strážnice. "Když jsem se dostal na Atalantu podruhé, jako černý pasažér - chtěl jsem si tě odvést s sebou, než jsem se zapletl do závodů o Mitchellův pohár. Ale ty ses v těch dnech právě vdávala za Nesteria a neměli jsme vůbec příležitost, abychom si promluvili... o nás."

"Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby tě Medvědi nenaiverbovali, abys létal na těch nových Sherringtonových závodních strojích," řekla a znovu se rozjela, jakmile se před námi rozsvítilo zelené světlo.

"Často mě napadala tatáž otázka," řekl jsem a opětoval zasalutování strážnému. "Další z těch milionů co kdyby, které nás v životě potkají - takže na tom nejspíš moc nesejde."

"Na čem naopak záleží," řekla a zabočila k budově velitelství Flotily, "je, že jak ty tak i já před sebou máme velké úkoly, které musíme profesionálně zvládnout a musíme je zvládnout společně. Takže... nemám v plánu nic jiného, než jednoduše žít ze dne na den, tak klidně jak to jen bude možné a ať se mezi námi stane, co se má stát. Už jednoduše odmítám znovu utíkat."

"Děkuji," podařilo se mi ze sebe dostat. "Mě už utíkání taky docela unavuje." Mohl jsem ji obejmout, ale neodvážil jsem se - bylo kolem příliš mnoho lidí.

Několik okamžiků jsme jen tak seděli a mlčeli. Potom Claudie porušila to ticho mezi námi s tváří tak klidnou, jako

bychom právě probírali operační plány. "Jestli okamžitě nevystoupíš z tohoto kluzáku, Wilfe Brime," prohlásila, "tak to, co bude bezprostředně následovat, bude zahanbující pro nás oba - a velmi pravděpodobně to jen dále posílí ty řeči, které se o nás šíří už od té doby, co nás spolu přistihli v tom experimentálním záchranném modulu."

"Právě jsem myslel přesně na to samé," připustil jsem.

"V tom případě, nashledanou, admirále," řekla pevným hlasem. "Prozatím."

Jasně. Otevřel jsem dveře a - ach, ta bolest! - vysoukal se na chodník, kde se mi roztrásla kolena takovým způsobem, že jsem se musel chytit dveří kluzáku. Musel jsem asi taky trochu zasténat, protože se natáhla a uchopila mě za paži.

"Zvládneš to?" zeptala se. "Neměli bychom přece jen raději zajet do nemocnice?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Zvládnou to," řekl jsem. "Jenom se potřebuju trochu rozhýbat."

"Vypadáš, jako bys potřeboval mnohem víc než jen to, Wilfe Brime," podotkla tiše.

"Já vím," souhlasil jsem. "Ale přece víš, co se dělo po tom záchranném modulu."

"Wilfe Brime, ty jsi nemožný!"

"To už jsem taky slyšel," mrkl jsem na ni a sebral všechny síly, které mi ještě zbývaly, a odbelhal jsem se do své kanceláře. Mariňáci se skoro o celou vteřinu opozdili ve svém načasování, ale skutečnost, že jsem po cestě ke dveřím dvakrát klopýtl, je nejspíš dost rozhodila...

*

Pro zbytek dne mi Williams zařídil schůzky s tolika lidmi, že jsem o nich naprosto ztratil přehled. Zmrtvýchvstání základny bylo v plném proudu, naše rychle se uskutečňující programy zlepšení teď probíhaly přímo před očima Torondanů - pokud jim to nedošlo doteď, tak už jim to nedojde nikdy. Na pořadu dne byla rychlá a zcela zásadní rozhodnutí; Williams se za mě probral všemi nesmysly, takže když jsem musel o něčem rozhodnout, všechna související fakta - a osoby - jsem měl okamžitě po ruce.

Večer byl můj jednací pořádek prázdný - včetně nanejvýš závažných problémů ohledně přiletu prvního gontorského konvoje z Avalonu. Během posledního standardního dne letu byl bezpečně pod ochranou našich hlídkujících Starfury. Na základně se zastaví jen pro kvůli doplnění zásob a nezbytné údržbě a dva dny po přiletu bude opět na cestě. Už jen samotná práce s údržbou tolika lodí se dala označit za ohromnou, ale díky Jimovi a Claudii, kteří na to mysleli v předstihu, byla příslušná kotviště náležitě připravena. Všechny dostupné zdroje - vojenské i civilní - byly v pohotovosti.

Poslední možná nepříjemnost, kterou jsem zaznamenal, přišla od velitele konvoje, admirála Zacharoffa, tedy vlastně hraběte (Ctihodného) Basala Zacharoffa, viceadmirála Imperiální flotily. Umyslel si, že tu noc, kdy budeme všichni v přístavu, uspořádá společenský ples - a to přímo uprostřed zatracené války, kterou jsme navíc zatím tak docela nevyhrávali! Ale když někdo tak vlivný jako Zacharoff něco chtěl, dostal to, i kdyby to bylo sebešilenější. Ten ples nás přistíží noc nemine. Díky Vootovi a všem jeho miláčkům za Cottshalla! Hodil jsem mu celou tu zatracenou věc na krk a on celé odpoledne nevěděl kam dřív skočit; k jeho stolu chodilo více lidí než k tomu mému. Ten chlapík byl svým úkolem podle všeho absolutně nadšený...

Byl jsem už rozhodně připraven využít Jimovy nabídky, že mě odveze do mého pokoje - na svůj gravcykl se podle našeho leteckého chirurga, doktora Lazara, neposadím přinejmenším dva standardní týdny. Jenže než jsem se stačil zvednout od stolu, ozil holofon v mé kanceláři a na jeho displeji svítilo KA'PPA VYSÍLÁNÍ a POUZE OBRAZ - OKAMŽITĚ. "Můžete mi dát ještě chvilku, než se na to podívám?" křikl jsem ke dveřím.

"Budu zatím tady v předpokojí zívat spolu s Cottshallem, dokud si to nevyřídíte," odvětil Williams. "Nenechte se tlačit."

Kývl jsem, že děkuji, potom jsem se ,zapsal' pro přijetí vysílání a aktivoval holofon, který okamžitě zobrazil:

ADMIRALITA: PROSÍM DEJTE SIGNÁL, AŽ BUDETE PŘIPRAVEN HOVOŘIT S GENERÁLEM DRUMMONDEM.

Úžasné, pomyslel jsem si. Prostě naprosto úžasné. Co teď? "Připraven," řekl jsem.

DRUMMOND: AHOJ, WILFE. DNES RÁNO JSEM SLYŠEL, ŽE TĚ NAŠLI! SPOUSTA LIDÍ TADY NA AVALONU SE KVŮLI TOMU RADOSTÍ OPILA - ONRAD DOKONCE USPOŘÁDAL VEČÍREK. ŘÍKÁ, JAKÁ JE ŠKODA, ŽE TU NEJSI, ABY SIS TO TAKY UŽIL, ALE ON SE NAPIJE MEEMU I ZA TEBE. ŘEKL BYCH, ŽE JE TO OHROMNĚ LASKAVÉ, NA TO ŽE JE TO CÍSAŘ. JAK SE CÍTÍŠ?

"Ohledně Onradova večírku nebo fyzicky?"

DRUMMOND: HA, CHYTRÁK. JSI V POŘÁDKU?

"Trochu mě bolí tady a píchá onde, ale jsem docela naživu, díky."

DRUMMOND: CO ŘÍKÁ DOKTOR LAZAR?

"Říká, že se zabím."

DRUMMOND: TO SI LAZAR MYSLÍ O KAŽDÉM. JSI SCHOPNÝ ŘÍDIT LOŽ?

"Podle Lazara?"

DRUMMOND: SAMOZŘEJMĚ ŽE NE - JE MI JASNÉ, CO SI MYSLÍ. PODLE T-E-B-E.

Na okamžik jsem se nad tím zamyslel. "Ano," odpověděl jsem. "Když budu muset, tak určitě jsem."

DRUMMOND: ZNAMENÁ TO, ŽE BUDEŠ TAK V POŘÁDKU, JAKO JSI BYL, NEŽ SIS NECHAL NAPŮL USTŘELIT ZADEK?

Nad tím jsem se taky zamyslel - něco mi říkalo, že bych raději měl sám věřit tomu, co mu řeknu. Drummond by se na to neptal, kdyby neměl v úmyslu podrobit mě zkoušce. Usoudil jsem, že budu.
"Ještě víc," řekl jsem.

DRUMMOND: NĚJAK TI TO TRVALO.

"Myslel jsem to vážně."

DRUMMOND: DÁM TI JEŠTĚ JEDNU PŘÍLEŽITOST VZÍT TO ZPÁTKY.

"Odmítám."

DRUMMOND: PODEPSAL SIS ORTEL, BRIME.

"Co chceš, abych udělal?"

DRUMMOND: TO TI BUDU MUSET ŘÍCT NA AVALONU.

"To je divné," řekl jsem. "Tehle krám mi právě napsal něco ve smyslu, že mi to řekneš na Avalonu."

DRUMMOND: TAKŽE TEN KRÁM FUNGUJE DOBRĚ.

"Chceš říct, že chceš, abych přiletěl na Avalon?" Tomu jsem zatraceně nemohl jen tak uvěřit!

DRUMMOND: PŘESNĚ TAK.

U Vootova mastného, zblešeného, plesnivějícího a prašivého vousu. "Kdy?"

DRUMMOND: TAK BRZY, JAK RYCHLE TĚ SEM DOKÁŽEME DOSTAT.

"Generále," vydechl jsem užasle, "možná vás to poněkud překvapí, ale já tu teď mám celkem dost práce. Vzpomínáte si na tu záležitost s Gontorem, jak jste chtěli, abych se o ni postaral?"

DRUMMOND: SAMOZŘEJMĚ, ŽE SI NA TO VZPOMÍNÁM. ODVEDL JSI SKVĚLOU PRÁCI, PODAŘILO SE TI TO ROZJET. A TEN NÁLET, KTERÝ JSI PODNIKL PROTI OTNAR'ATU, TO BYL MISTROVSKÝ ÚDER. PRAVDĚPODOBNĚ SE ZAPÍŠE DO HISTORIE JAKO TA ZDALEKA NEJDŮLEŽITĚJŠÍ OPERACE PŘI ZAJIŠŤOVÁNÍ GONTORU. VLASTNĚ SE, BRIME, MŮŽE DOCELA DOBRĚ UKÁZAT, ŽE OBA TVÉ NÁLETY BYLY SNAD AŽ PŘÍLIŠ ÚSPĚŠNÉ, ALE O TOM SI PROMLUVÍME POZDĚJI.

Příliš úspěšné? Zavrtěl jsem hlavou. Kde sakra nechal Drummond rozum? "Jsem rád, že jste s mou prací spokojeni," namítl jsem, "ale, u Voota, jak se mám jen tak sebrat a vyrazit na Avalon? Mám tu teď spoustu nedokončených záležitostí."

DRUMMOND: NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE, ABYS SVOU NEDOKONČENOU PRÁCI SVĚŘIL DO RUKOU SKVĚLÝM LIDEM, KTERÍ JI KRÁSNE ZVLÁDNOU I BEZ TEBE, DOKUD PROJEKT SAFÍR NEVSTOUPÍ DO DALŠÍ FÁZE. A SLIBUJI TI, ŽE NEŽ SE TAK STANE, BUDEŠ DÁVNĚ ZASE ZPÁTKY.

Zhoupl jsem se na židli. Měl samozřejmě pravdu. Jen jsem nad tím tímto způsobem zatím neuvažoval. Nikdy bych nemohl osobně vést tu otnar'atskou misi, kdyby se týmy lidí, kterým jsem to tady s Williamsovou pomocí svěřil, nebyly schopny řídit chvíli samy. A pak tu je samozřejmě ještě Williams osobně. Celý jsem se zachvěl při pomýšlení, kde bych dnes bez něho byl.

DRUMMOND: JSI TAM JEŠTĚ?

"Jo. Přemýšlím."

DRUMMOND: NEBEZPEČNÁ VĚC, TOHLE MYŠLENÍ. BUĎ OPATRNÝ.

"Nápodobně, Drummonde." Ještě chvíli jsem uvažoval nad tím, že bych odjel a nechal základnu pod Williamsovým velením. S Williamsem bez problémů - jen to nebyl žádný navigátor. Na tuhle práci tu samozřejmě měl Burtona LaSalleho. A pořád tu ještě bude Barbousse, který se za mé nepřítomnosti postará o mé záležitosti...

DRUMMOND: TAKŽE? BUĎ JSI ODVEDL DOBROU PRÁCI A MŮŽEŠ NA CHVÍLI ODJET, NEBO NEODVEDL.

A nejspíš taky neuškodí, když si Claudie a já dáme chvíli pohov. Oba jsme věděli, kam naše současné počínání směřuje. To dávalo smysl...

DRUMMOND: HEJ, BRIME.

"Tak dobře. Jedu. Jak brzy?"

DRUMMOND: DO DVOU STANDARDNÍCH DNŮ TAM MŮŽU MÍT TYP 327. TAKŽE VZHLEDEM TOMU, KDE JSI, TO MÁME POZÍTRÍ - RÁNO. STIHNEŠ SE PŘIPRAVIT?

Tohle prostě nemohla být pravda - až na to, že byla. "Jasně," vyhrkl jsem. "Budu sbalený a počkám v doku."

DRUMMOND: TAKŽE SE UVIDÍME ASI ZA ČTYŘI DNY, BRIME. ŠŤASTNOU CESTU.

"Dobrá," odpověděl jsem a uvažoval, do čeho jsem se to sakra zase namočil a už teď jsem cítil znechucení nad sebou samým, že jsem to opravdu udělal. Ale na takové myšlenky už bylo trochu příliš pozdě.

ADMIRALITA: KONEC

Stiskl jsem tlačítko PŘERUŠIT SPOJENÍ a obrazovka potemněla. Chvíli jsem tam jen tak tiše seděl a uvažoval, co jsem to vlastně slíbil - a jak málo informací jsem o tom měl. Pak jsem pokrčil rameny. Jednoho dne, slíbil jsem si, se už konečně naučím říkat „ne“. A do té doby... "Ach... Jíme," zavolal jsem a kulhal od svého přeplněného stolu, "z ničeho nic si musíme cestou domů promluvit o celé spoustě věcí!"

*

Druhý den ráno nepotřeboval přilétající gontorský konvoj žádné oznámení v místních médiích, aby o sobě dal vědět, a to dokonce i ve městě, které bylo na hřmění startujících a přistávajících lodí dávno zvyklé. Toto přistání roztřásl samotnou půdu pod našima nohama a bez pardonu vniklo do našich nejsoukromějších míst. Lodě se jednoduše začaly vynořovat z mraků - a pak už jen přilétaly... a přilétaly... a přilétaly. Znovu a znovu během celého rána jsem si je prohlížel ze střechy velitelství, zatímco mi se hřměním přelétaly nad hlavou. Očím navigátora útočné lodě se zdálo, že jsou neohrabané, když manévrovaly v úzkých mezích velmi přeplněného vzdušného prostoru. Byly to lodě všech tvarů a velikostí. Transportní lodě, obří linkové lodě, hrbaté lodě pro přepravu živých zvířat, zásobovací lodě všech tříd, množství malých lodí - většinou starých nákladních kocábek - kterým by více svědčila přeprava zboží v rámci planetárních soustav než pokoušení štěstí při riskantních mezihvězdných přeletech. Každá loď byla plně naložena a pohybovala se s povážlivou nejistotou.

Musím přiznat, že na mě tato velická flotila hluboce zapůsobila. Navzdory své různorodosti a občasnému zmatku z ní po riskantním přeletu z Avalonu a kolem Braltaru vyzářovalo vědomí jejího poslání. Právě toto vědomí bude konvoj naléhavě potřebovat ve druhé části své cesty, kdy poletí ještě mnohem zrádnějším prostorem. To bylo pravdou především z hlediska jeho eskorty s dlouhým doletem, která zdaleka nepůsobila tak úchvatným dojmem, jako konvoj sám - a dokonale odrážela skromný stav naší povážlivě rozptýlené Imperiální flotily v této fázi války. K ochraně těchto šestadevadesáti lodí při průletu potenciálně nejnebezpečnější části galaxie se naší admiraltě podařilo sehnat staříčké bitevní křižník Celeron (snad jen Voot sám věděl, z kterého zapadlého doku tuhle starou loď, chloubu naprosto jiné epochy, vyhrabali), čtyři destruktory čluny, jeden z nich zastaralého, ještě předválečného typu, a párek vyprošťovacích vlečných lodí. Sedm vojenských lodí - spíš šest a půl - mělo hlídat devadesát šest plně naložených a v podstatě nenahraditelných lodí obchodních. Nijak uklidňující demonstrace síly, ale aspoň to. V dlouhém prázdně mezi ochranným deštníkem stíhacích lodí Starfury, které odstartují z této základny, a mnohem tenčím deštníkem Starfury, které se kapitánovi Delacroixovi podařilo vyložit na Gontoru, to bylo to nejlepší, co se dalo udělat. Vzniklou mezeru bude muset vyplnit zručnost a štěstí. Vše, co jsem mohl udělat já, bylo děkovat Vootovi a jeho mastnému vousu za úspěch naší mise na Otnar'atu. Pokud se vůbec někdy dalo říct, že se oběti na lidských životech vyplatily, tak to bylo právě nyní...

Když se k přístavu se hřměním spouštěly poslední lodě, poslal jsem Jimovi na účet nejnovější data, vypnul svou pracovní stanici a chystal se na oficiální uvítání hraběte (Ctihodného) viceadmirála Basala Zacharoffa v přístavu. Slavnostní uniformu mi Barbousse dopravil už dávno předtím. Poslední dny jsem trávil nejčastěji v modré letecké

kombiněze a navigátorské bundě. Když jsem se oblékl, cítil jsem se v naškrobených šatech, které jsem předtím považoval za normální oděv pro nebojové situace, nezvykle upjatě. Jak málo času mi stačí k tomu, abych si osvojil špatné návyky! Násilím jsem nacpal ruce do bílých rukaviček - proč musí být bílé rukavičky vždycky příliš malé? Že by je tak sakra už přímo vyráběli? Nějakým způsobem jsem zapnul všechny ty zatracené knoflíky a přemítal o tom, že lidé, kteří pravidelně létají po celé zatracené galaxii, vůbec nepotřebují nějaké proklaté bílé rukavičky, na které se lepí každé zatracené smítko špíny v okruhu pěti světelných let, ať už se ten, kdo je nosí, něčeho dotýká nebo ne! Nenávídím tyhle zatracené ptákoviny! Cottshall mě podrobil celkové a velice pečlivé prohlídce - jediné, co potřebovalo trochu upravit, byl můj límeček. Druhá prohlídka, tentokrát mnohem přísnější, byť ji nezkušené oko vůbec nezaznamenalo, mi vysloužila uznané mrknutí od Barbousseho.

"Vypadáte nanejvýš vojensky, admirále," uznal. Od Barbousseho to byla pochvala, pro kterou by polovina Flotily s radostí položila život, zvláště proto, že mě stále zdobil černý monokl, při pohledu na nějž by i šampion v zápase Kanzu zezelenal závistí. Když jsem se prokulhával halou budovy velitelství, měl jsem ze sebe výjimečně dobrý pocit. Jen jsem doufal že nezakopnu a nenatáhnu se jak široký tak dlouhý.

Venku na mě u otevřených dveří veliké, elegantní limuzíny čekal praporečnický první třídy Joe Russo. Byl to tentýž kluzák, který čistil toho dne, kdy jsme se poprvé setkali. Tentokrát mu nechyběla moje dvouhvězdičková vlaječka na vysunovací žerdi na kapotě. Už jen samotný odlesk záře Hadoru od blyštícího se laku stačil k tomu, aby z něj jeden oslepl. "Pane Russo," oslovil jsem jej, "myslel jsem, že jste ji poslal do šrotu."

Russo zasalutoval a pyšně se zašklebil. "Málem jsem to udělal, admirále," odpověděl. "Ale když se toho tady ujal vrchní nadpraporečnický Barbousse, řekl mi, abych s tím počkal, protože se nám ještě může hodit. Nádherná limuzína, že?" Ohlédl jsem se na Barbousseho, který se tvářil, že si zrovna prohlíží něco na střeše sousední budovy. Zasmál jsem se. "Je to ta nejnádhernější limuzína, jakou po dlouhé době vidím, pane Russo," řekl jsem. S pravdou člověk nic nenadělá...

*

Když jsme dorazili do doků, zjistili jsme, že se atalantský přístav proměnil v hlučný, kypící chaos, kde se to všude hemžilo zásobovacími čluny a přeplněnými servisními loděmi - uhánějícími všemi myslitelnými směry, a to současně. Zacharoffova hrozivá šedivá vlajková loď kotvila u největšího mola ve městě a zdálo se, že ční vysoko nad všemi ostatními loděmi v přístavu. Celeron byl zamračený, hrbatý kolos z dávno minulé éry, jehož mohutný, asymetrický trup měl původně sloužit jako plošina pro obrovské protilodní destruktory, jež bývaly přinejmenším po tisíc let rozhodujícím faktorem ve vesmírných bitvách. Tyto gigantické zbraně dokázaly ničit jiné bitevní křižníky, veliké asteroidy - dokonce i města. Ale nedokázaly ani rychle pálit, ani se hbitě přesouvat a proti novým útočným lodím, vyvinutým během posledních několika let, byly v podstatě k ničemu. K vyrovnání této slabiny - kterou jejich původní konstruktéři neviděli - sloužilo přinejmenším sedmdesát nových, rychlopalných destruktorových baterií zabudovaných do mohutného trupu lodi, která nyní připomínala přerostlého ježka.

Russo zvolil trasu skrz to bludiště povrchové dopravy a dovezl nás k úpatí lodního můstku, kde stáli čtyři mariňáci vystrojení jako na přehlídce a s Masterovými obuškami u boku. Sotva náš kluzák zastavil, vypjali se do přísného pozoru a jeden z nich zvolal: "Vlevo hled!"

Vylekal mě. Uběhla už hodně dlouhá doba, co jsem měl co do činění s těmito kolosálními loděmi; při pobíhání kolem našich Starfury si na žádné velké ceremonie nepotrpíme. Pohlédl jsem na druhou stranu mola, kde na malé výsuvné plošině, která podle mě sloužila pouze a jediné pro účely přehlídek a ceremoniálů, stál důstojník, první lodník a deset námořníků. Všichni se okamžitě postavili do pozoru a důstojník jako ozvěna zopakoval. "Vlevo hled!"

Russo mi elegantně otevřel dveře. "Potřebujete pomoci, admirále?" zašeptal, aniž by pohnul rty nebo změnil výraz obličeje.

Mrkl jsem na něj, že ne, vyškřábal se z vozu na chodník a trochu roztřeseně kulhal k molu. Dovolil jsem Barboussemu, aby mi pomohl do schůdků, které nás bez jakéhokoliv dalšího úsilí z mé strany vynesly na plošinu.

Přesně v okamžiku, kdy jsem dorazil na tuto čestnou tribunu, onen důstojník - nikdo menší než fregatní kapitán - zvolal: "Přímě hled!" První lodník neprodleně dvakrát udeřil do tradičního zvonu a my zasalutovali.

"Žádám o povolení ke vstupu na palubu L.I.F. Celeron," řekl jsem.

"Povolení uděleno, admirále," odpověděl fregatní kapitán s ocelovým pohledem v očích. "Admirál Zacharoff vás zdraví a požaduje vaši přítomnost v důstojnické jídelně - první průlez po vaší levé straně za vstupní halou."

"Děkuji, kapitáne," odpověděl jsem a vstoupil do elegantní, dřevem vykládané vstupní haly staré válečné lodi, kde se Barboussem prošli. Napadlo mě, čím se asi zabývají, když zrovna nemají žádnou přehlídku. Nevšiml jsem si, že bychom poslední dobou zajali příliš mnoho nepřátelských lodí tím, že bychom je zahákovali. Uvnitř jsme mlčky prošli dlouhou chodbou, čímž jsme překonali tu část lodi, která podle mě byla její hlavní palubou. U prvního průlezu napravo stáli po obou stranách v pozoru další dva mariňáci. Průlez zdobila obrovská pozlacená Imperiální kometa. Podle zvuků přicházejících zevnitř - a také podle silné vůně likérů - jsem poznal, že jsme našli místní důstojnickou jídelnu.

Barbousse se zastavil kousek před dveřmi. "To je území důstojníků, admirále," řekl. "Mám u sebe přivolávací - kdybyste mě potřeboval, pošlete signál."

Pohlédl jsem mu do očí a zamyšleně přikývl. Předě mnou stál muž, který byl stokrát nadanější než většina vlajkových důstojníků v celé Flotile. A přece nesměl vstoupit do důstojnické jídelny na palubě imperiální válečné lodi, i kdyby byla sebemenší a bezvýznamná. Tohle jsme spolu probrali během všech těch let snad tisíckrát. Zůstat poddůstojníkem bylo vždy jeho pevné a nezvratné přání. "Pošlu signál," ujistil jsem ho. Pak jsem vešel do důstojnické jídelny. Byla

obložená tmavým dřevem, vystlaná hustými koberci, plná zeleň rostlin v květináčích a ozářená měkkým světlem - dokonalé dvojče všech luxusních pánských klubů, které jsem kdy navštívil na Avalonu - ale do nichž jsem jakožto Carescrian nikdy nemohl být přijat.

"Kontradmirál Imperiální flotily Wilf Anzor Brim, vojenský velitel základny Atalanta!" ohlásil bíle uniformovaný stevard, zatímco jsem si svlékl pravou rukavičku a založil ji za popruh pod levým ramenem. Snad dvacet důstojníků v plné uniformě, z nichž dva byli kontradmirálové stejně jako já, postávalo u vzdálenější stěny před mohutným barovým pultem, za nímž stáli v pozoru další čtyři stevardi. V místnosti se náhle rozhostilo ticho a vysoký muž nazelenalého vzhledu - s jednou frčkou na rukávě oproti mně navíc - se otočil čelem ke mně. Musel jsem potlačit úsměv, když mě napadlo, co si asi myslí o mém černém monoklu.

"Můj drahý Brime," zaburácel hlubokým, zvukným basem a podal mi ruku. "Jsme tak rádi, že jste nás poctil svou návštěvou. Pojdte a občerstvěte se v naší skromné důstojnické jídelně." Byl to vysoký a rozložitý muž s uniformou, která musela stát přinejmenším polovinu toho, co Impérium původně zaplatilo za celý Celeron. Tvář měl vrásčitou a poznamenanou celoživotním odříkáním. Na kruzích pod nemocně vyhlížejícíma očima by se dala zaparkovat celá Starfury. Ale kromě očividné zchátralosti bylo na tom tlustém, starém ničemovi ještě něco velmi podstatného. Snad to byla aura moci, kterou šlechta podle všeho stále vyzařuje. Snad to byla dokonce vize zkaženosti - jeho knírek v kombinaci s malou brádkou a povadlými, žilkami protkanými tvářemi, co mu propůjčovalo vzhled, který jsem si vždy spojoval s 'Děblem', jak jej zobrazuje církev Gradgroat-Norchelitů. Ať už byl kýmkoliv, představoval Zacharoff impozantní a působivou osobnost. Rozhodl jsem se, že se zdržím soudu o něm, dokud nebudu mít čas přesněji určit, co je ten člověk vlastně zač. "Basale Zacharoffe," řekl jsem, když jsem mu potřásl rukou - měl překvapivě pevný a mužný stisk. Nevím, proč mě to překvapilo.

"To já jsem poctěn," kontroval jsem a pohlédl mu přímo do očí. "Vítejte v Atalantě."

Zacharoff vojácky úsečně kývl hlavou. "Pánové," prohlásil a ukázal na mě letmým gestem ruky, "smím vám představit našeho hostitele, admirála Brima?" Položil ruku doprostřed mých zad a pobídl mě k baru. "Mám za to, že jste milovníkem logishského meemu, mám pravdu, Brime?" otázal se. "Tak vás alespoň vidí Onrad."

Přikývl jsem - slavná jména na mě žádný velký dojem nedělají. "Je o mně známo, že tu a tam ochutnám nějakou tu láhev," připustil jsem.

"Millere," řekl a mávl na stevarda za pultem, "admirál Brim si dá číši našeho Tamrthonu nula pět."

Stevard na mě upřel pohled, pak přikývl a Zacharoff mě začal představovat ostatním důstojníkům. Ve dvou z nich - oba byli kontradmirálové a služebně starší než já - jsem poznal své spolužáky z Akademie navigátorů; projevíli letmý zájem o to, jak došlo k tomu, že se ze mě stal také admirál. "Měl jsi obrovské štěstí, Brime," prohlásil jeden z nich, David Lynch, povýšeným hlasem. "Zvláště pak uvážíme-li, jakého jsi původu."

Cítil jsem, jak se mi ježí chlupy na těle. Nezměnil se. Pamatoval jsem si jej jako natolik mizerného navigátora, že odpromoval bez té malické okřídlené komety, kterou by si mohl připnout na levou stranu hrudi. V nedávném vydání absolventské ročenky Akademie jsem se dočetl, že to dotáhl na vedoucího kanceláře navigačních pomůcek na Avalonu. Zajímalo mě, čeho se tam asi musel dopustit, že skončil tady, v téhle sebevražedné eskadře. "Díky," řekl jsem a natáhl se pro svou číši meemu. "Někdy se paní Štěstěna usměje z těch nejzvláštnějších důvodů."

"To bych řekl, je to děvka zatracená," zařval smíchy Lynch a povedl číši v posměšném připitku směrem k druhému kontradmirálovi, nějakému Billovi Liddlemu - kterému se také nepodařilo dokončit leteckou školu, pokud jsem si dobře vzpomínal.

Zamumlal jsem cosi nejapného a raději jsem se dal do ochutnávání toho meemu. Nebyl vůbec špatný. Jaká škoda, že se jím musí plýtvat na tyhle sprosté idioty! Pokračoval jsem se Zacharoffem podél baru a potkával ten druh lidí, se kterými jsem se střetával, když jsem vstoupil do Flotily za války, jejíž popel vychladl už před deseti lety. Rychle jsem zjistil, že si s nimi stále nemám co říct. Můj svět je plný zbraní a hvězdných lodí a ne nejčerstvějších společenských intrik u dvora. Kromě mého černého monoklu bylo jediné téma, které je zaujalo, ony carescrianské posily, které se co nevidět připojí k našim imperiálním silám. O tomhle slyšeli. Samozřejmě jsem o této záležitosti nevěděl o moc víc než oni. Ale jelikož jsem byl Carescrian, očekávali, že jsem hotově zřídlo informací a obávám se, že jsem z toho vyšel jako úplný blbec, přinejmenším v jejich očích. Trochu mě udivilo, kde by důstojník, co má plné ruce práce, našel čas, aby se zabýval tak podružnými záležitostmi, ale nezbylo mi než v duchu sprásknout ruce. Tito lidé měli s dnešní rychle se vyvíjející Imperiální flotilou už jen málo společného. Ještě stále žili v době, která skončila už před deseti lety. Stejně jako ta obrovská loď, ve které letěli, byli odsouzeni k záhubě. Buď v novém boji na život a na smrt, který k nim rychle blížil - nebo ve stejně smrtícím míru, který by následoval.

Po necelém metacyklu takových jalových řečí jsem se přistihl, jak se rozhlížím kolem a přemýšlím, jak bych mohl předčasně zmizet, aniž bych vzbudil Zacharoffův hněv. Ať už to byl naškrobený snob nebo ne, představoval sílu, se kterou bylo radno počítat. Ať se to jednomu líbí nebo ne, nemůže naštvat lampasáky, kdykoliv se mu zamane. To ovšem nic neměnilo na tom, že jsem zoufale potřeboval něco - cokoliv - co by mě vrátilo zpět do reality - ať už atalantská realita za posledních pár metacyklu zešílela sebevíc.

Právě ve chvíli, kdy jsem se chystal vyhrknout nějakou průhlednou výmluvu a vyrazit ke dveřím navzdory všem možným následkům, objevil se námořník z lodního komunikačního centra nesoucí červenou obálku výrazně označenou nápisem PŘÍSNĚ TAJNĚ - OKAMŽITÉ/BLESKOVÁ PRIORITA. Promluvil s jedním ze stevardů, který rychle zazvonil na malý zvonek a oznámil: "Zpráva pro admirála Brima!"

V pokoji se rozhostilo hrobové ticho a já se belhal napříč místností, abych si ji vyzvedl. Všechny oči v sále se upíraly jen na mě, zatímco jsem odkulhal do soukromého koutku důstojnické jídelny, usadil se do úžasně pohodlného křesla a pak přitlačil palec na pečeť, kterou byla obálka uzavřena. Když proběhla otevírací sekvence, nahlédl jsem dovnitř a převzal tuto KA'PPA zprávu:

DFLKJHBQWIOT3456JLKV SOIEYWRTLKU

[PŘÍSNĚ TAJNĚ]

OD:

U. BARBOUSSE, VNP, L.I.F. CELERON, ATALANTA, HADOR-HAELIC

PRO:

WILF A. BRIM, KA, L.I.F. CELERON, ATALANTA, HADOR-HAELIC

POKUD MOHU DŮVĚŘOVAT MILLEROVI, STEVARDOVI U BARU, VYPADÁTE ZOUFFALE ZNUDĚNĚ. BUDETE-LI SI PŘÁT UNIKNOUT, POUŽIJTE TUTO ZPRÁVU JAKO SVŮJ LÍSTEK KE SVOBODĚ. VÁŠ PŘIVOLÁVAČ MĚ PŘIVEDE KE DVEŘÍM DŮSTOJNICKÉ JÍDELNY ANI NE ZA CYKLUS. RUSSO ČEKÁ S LIMUZÍNOU U LODNÍHO MŮSTKU A MOTOR BĚŽÍ.

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNĚ]

DFLKJHBQWIOT3456JLKV SOIEYWRTLKU

Podařilo se mi potlačit úšklebek c'lenytové šíře, který se už už chystal rozhostit na mé tváři. Když jsem cpal vzkaz zpátky do obálky, několikrát jsem si povzdechl. Sotva jsem spatřil, že Zacharoff zamířil k mému křeslu, postavil jsem se. "Citlivá záležitost, můj drahý Brime?" otázal se.

"Vskutku velice citlivá, admirále," prohlásil jsem tím nejvážnějším hlasem, na jaký jsem se vzhledem k okolnostem zmohl. "Zdá se, že se musím bezodkladně vrátit na velitelství." Sotva jsem aktivoval přivolávač, všiml jsem si, že na mě s naprostým úžasem hledí celý sál. Určitě zatím nepotkali mnoho Carescrianů, kteří by dostávali zprávy označené jako PŘÍSNĚ TAJNĚ - OKAMŽITÉ/ BLESKOVÁ PRIORITA.

"Chovám jistě naději, že situace není natolik vážná, aby zamezila vaší přítomnosti na dnešním plese," namítl Zacharoff. "Nezbývá, než doufat, admirále," prohlásil jsem pochmurně, sotva se u dveří objevil Barbousse. "Nezbývá, než doufat." Obrátil jsem se k překvapeným důstojníkům a věnoval jim malou, účelnou úklonu á la Zacharoff. "Přeji hezký den, pánové," řekl jsem a srazil podpatky. "Admirále Zacharoffe."

"Admirále Brime," řekl, pohlédl na mě shora přes svůj dlouhý, baňatý nos a propustil mě.

Otočil jsem se na podpatku a přidal se k Barboussemu čekajícímu v chodbě. Russo nás dovezl na velitelství dřív, než stačila uplynout další polovina metacyklu.

*

Když jsem téhož večera odcházel na Cottshallovo soaré, nedočkal jsem se od Barbousseho lepšího hodnocení svého zevnějšku, než 'vojenský'. Můj černý monokl a oteklý ret mi propůjčoval vzhled pouličního kocoura, který ztratil kontrolu nad svou uličkou. V podstatě si myslím, že jsem ve slavnostní uniformě vypadal hůř, než bych byl vypadal v pracovní kombinéze a letecké bundě. Je to něco podobného jako s novým bílým kobercem, na kterém je také každý kousek špíny hned vidět. Ať tak či tak, seděl jsem v limuzině oblečen ve všech těch serepetičkách - slavnostním plášti, krátkém kabátci s nárameníky a nabírané košili - a mířil přímo k důstojnickému klubu, který bude asi během metacyklu nacpaný na samotnou hranici svých možností. Zahájení se mělo podle plánu konat ani ne za půl metacyklu. "Jak to zvládáte v transportním oddělení?" zeptal jsem se Russoa.

"Celkem dobře, admirále," odpověděl Russo. "Jen jsem v životě neviděl tolik VIP najednou."

"Zítra budou pryč," slíbil jsem.

"To by bylo nejlepší," zasmál se Russo. "Pár mých řidičů mi vyhrožuje, že přeběhne k Lize, jestli ty nabubřelé panáky budou muset vozit ještě o chvíli déle."

"Řekněte jim, aby mě vzali s sebou, jestli budou odjíždět dřív, než tenhle malý flám skončí," zasmál jsem se. "Myslím, že chci taky pryč." Před námi se na kruhovém objezdu před důstojnickým klubem odehrávala miniaturní dopravní noční můra. Vojenští policisté divoce gestikulovali a pískali v marné snaze udržet časné hosty a pozdní komerční dopravu v pohybu. Jen Voot sám ví, co se bude dít, až lidé doopravdy začnou přijíždět.

"Admirál mi promine," oslovil mě Russo, "ale vždycky jsem se divil, jak se dokážete vyrovnat s tím, co děláte." Sáhł za přední sklo a stiskl tlačítko, které začalo blikat. "Celá základna si povídá o tom, jak s vámi včera na palubě Celeronu jednali, a nic z toho nepochází od šéfa Barbousseho."

Chvilí jsem jen tak seděl, neschopen slova. Bylo zřejmé, že prostí námořníci mají stejně rozvětvenou informační síť jako příkazníci. "Necitujte mě, Russo," varoval jsem ho, "ale po všech těch letech mě hnus jako tenhle už nemůže rozházet. Je to trochu jako zatažená jizva. Moc nervů v ní není."

"A kromě toho jste jim to pěkně nandal, vidíte, admirále."

"Díky," řekl jsem. "Udělal jsem, co jsem udělat potřeboval." Jak jsme jeli dál a dál, dopravní zácpa před námi se jednoduše rozpouštěla. "Russo, jak to děláte?" zajímal jsem se.

"Nechal jsem kluky, aby mi tu nainstalovali malý VIP majáček," vysvětlil a ukázal za přední sklo. "Díky němu vojenští policisté poznají, že se blížíte. Pak jednoduše všude zastaví veškerý provoz, dokud jim nedám znamení."

"Vážený pane," zabručel jsem, když jsme bez překážek dorazili až před hlavní vchod důstojnického klubu, "vy mě úplně rozmazlíte. Uděláte ze mě druhého Summerse."

"Neslyším vás, admirále," řekl Russo, vyskočil z vozu a otevřel mi dveře "Kdykoliv budete potřebovat limuzínu, stačí dát vědět Cottshallovi. Budu u vás dřív, než byste myslel."

Sotva jsem vystoupil, chytil jsem jej za paži, abych získal rovnováhu. V noze jsem stále cítil tupou bolest, zvláště když jsem předtím musel chvíli sedět. "Díky, Russo," řekl jsem s úsměvem. "Budu s tím počítat." Cottshall postavil ke každé straně dveří čtyři z našich policistů v jejich nejlepších uniformách. Jeden z nich - na rukávě měl snad milión frček - ke mě tiše přistoupil.

"Ehm, smím vám nabídnout nějakou pomoc, admirále?" zeptal se.

"Díky, šéfe," řekl jsem. "Mám před sebou metacyklus uvítacího ceremoniálu. Už bych si na něj měl začít zvykat."

"Kdybyste během celého večera cokoliv potřeboval..."

"Začnu ječet," řekl jsem přes rameno. "Mějte uši nastražené."

"To se vsaďte, admirále," zašklebil se zešíroka.

Další dva policisté trhnutím otevřeli dveře a já se začal prodírat oblaky dýmu z cigaret mu'occo, parfémů a pachem lihovin do již zaplněné haly, kde jsem předal plášť stevardovi a snažil se opětovat pozdravy lidí, jejichž jména jsem si asi měl pamatovat, ale nepamatoval. Cottshall sám si zvolil za stanoviště jednu stranu tanečního parketu poblíž malého pultíku a dirigoval veškeré dění s absolutní precizností tanečního mistra řídícího složitý balet. Sotva jsem vstoupil do místnosti, přešel mě pohledem od hlavy k patě a zašklebil se. "Á, vítejte, admirále," řekl se zjevnou pýchou nad dobře vykonaným dílem a kývl směrem k přečpané hale. "Už je tu docela rušno."

"Vskutku docela rušno, pane Cottshalle," řekl jsem, opětuje jeho úšklebek. "Gratuluji."

"Ještě to ani nezačalo," poznamenal. "Zítřka vám řeknu, jestli je k čemu gratulovat."

Stiskl jsem mu ruku. "Odvažuji se v tomto směru tak trochu předvídat budoucnost."

"Děkuji, admirále," řekl. "Mimochodem, Paní Valemontová-Nesteriová se již nachází uvnitř tanečního sálu a chystá se k uvítací ceremonii. Možná byste se k ní rád připojil."

"Dobrý nápad," přikývl jsem a doufal, že jsem se netvářil až příliš dychtivě. Proklouzl jsem dveřmi do... místnosti, která bývala tanečním sálem důstojnického klubu. Cottshall ji zcela proměnil. Ve středu místnosti sténal obrovský stůl pod vahou královské hostiny předkrmů naaranžovaných kolem dvou velikánských ledových sošek vzletajících Starfury. Ve vzdálenějším rohu si komorní orchestr chystal svůj pavilon, který byl zkonstruován do podoby obrovské otevřené mušle. Co nevidět se mělo otevřít pět dočasných barů, u každé stěny místnosti po jednom, plus jeden bar hned v rohu u dveří, který měl za úkol pomáhat kontrolovat pohyb lidí v sále. Kromě toho všeho ještě malá armáda bíle uniformovaných stevardů - copak Cottshall zaměstnal všechny námořníky na základně? - prostírala předkrm i na další stolky. Od hlavních dveří vedly do místnosti malé sloupky spojené silným zlatým provazem a označovaly místo, kde se bude odehrávat uvítací ceremonie. Všechno bylo na svém místě, kromě... Claudie. Kde je? Cottshall přece říkal, že už dorazila.

Náhle jsem zachytil závan smyslného parfému a ucítil na rameni ruku. "Dobrý večer, admirále," řekla a zdvořile mi jednou rukou nabízela číši meemu, zatímco v druhé držela sklenici e'lande - již téměř dopitou. Takřka jsem zalapal po dechu - dnes večer nebyla jen nádherná, byla božská! Pro dnešní příležitost zvolila bílou barvu, která nejlépe ladila s její osmahlou pletí. Na sobě měla šaty ve velice moderním historickém stylu, který šokoval - a stejně tak absolutně uchvacoval - avalonskou společnost během posledních pár měsíců. Její róba měla extrémně hluboký výstřih a odhalovala podstatnou část jejich plných a zjevně nestažených ňader, která jsem tak zbožňoval. Protože měla vysoko posazený pas a velmi úzkou sukni upnutou přes stehna, která se táhla až ke střežičkům na vysokých podpatcích, bylo mi jasné, že dnes večer bude mezi mužskou částí našich hostů velice oblíbená. Já jsem mohl jen zírat - kdykoliv jsem se odvážil.

"Máš skvělý monokl," řekla s úšklebkem a veskrze pobaveným výrazem ve tváři.

"Opravdu?" řekl jsem a snažil se udržet pohled tam, kde měl být - byla božská.

"Dává ti to takový sexy vzhled pouličního rváče," odvětila se zdánlivě vážným výrazem.

"Když už tu mluvíme o tom, co je sexy," opáčil jsem, "ta tvá róba je nesporně erotická - a krásná."

"Líbí se ti?" zeptala se a otočila se kolem dokola, abych si ji mohl lépe prohlédnout.

"Svatá matko Vootova," zaklel jsem pod vousy. "Tu sis musela nechat ušít speciálně kvůli mně."

Vrhla na mě postranní pohled. "Vždyť víš, že ano."

"Jasně," řekl jsem. "A Nergol Triannic se právě chystá žebrat o mír."

"Wilfě Brime," řekla a převrátila oči v sloup, "občas mám chuť nacpat ti tu tvou ztracenou skromnost někam, a tím nemyslím do ucha."

"Promiň," omluvil jsem se.

"Máš za co," odsekla. "A už zase zíráš."

"To si sakra piš, že zíráš," řekl jsem, "Jestli sis tuhle róbu oblékla kvůli mně, tak mám v úmyslu nevynechat ani jediný čtvereční miliar tvé pleti."

Zašklebila se a ukázala ke dveřím. "Podívej se, ty jeden," řekla a vzala mě za ruku. "Támhle je kapitán Williams a podívejme se, kdo je tam s ním. Adéla! No není to liška podšitá? Podívej, jaké má rozkošné šaty!"

Do té chvíle - a tím skutečně myslím až do této chvíle - jsem si neuvědomil, že jsem vůbec nepomyslel na to, že bych si měl také přivést doprovod. A Claudie zcela zjevně také ne...

O soumraku plus dvacet začal být hluk linoucí se z haly už ohlušující a naše uvítací ceremonie byla připravena na jatka. Nejblíže u dveří stála Jill Tompkinsová, velitelka operačního oddělení, v doprovodu dvou navigátorů, kteří se mnou přežili nálet na Otnar'at. Slavnostní uniforma, kterou si oblékla Jill, více než kompenzovala tu nevzhlednost, jíž jsem si na dnešní večírek vzal já. Další byl Burt LaSalle, hlavní důstojník pro vesmírné operace s okouzující blondýnkou, se kterou se seznámil ve městě (Claudii nesahala ani po kotníky, i když její róba odhalovala celé akry pleti.) Dále Jim Williams s Adélou Houghovou, Claudiinou sekretářkou, která ve svých překrásných šatech vypadala jako královská princezna. Potom Claudie a nakonec já. Cítil jsem se, jako bychom čekali na špatném konci popravčí čtyry.

Přesně o soumraku a půl strčil hlavu do dveří šklebící se Cottshall. "Všichni připraveni?" otázel se vzrušeným hlasem. Otočil jsem se ke Claudii a převrátil oči, zatímco ze semknutých úst ostatních obětí bohům vyšší společnosti zaznělo váhavé: "Jasně," a "Myslím, že jo."

"Tak se připravte," varoval nás Cottshall a obě křídla dveří se rozletěla.

Vlastně to bylo ještě mnohem horší, než jsem čekal, ale to by se dalo vyprávět jako zcela samostatný příběh...

*

V tanečním sále v prvním patře se už skoro půl metacyklu tančilo, ale já jsem s vděčností zmizel v jednom ze spoře osvětlených sklepních barů důstojnického klubu, masíroval si bolavé nohy a navýsost utýranou pravou ruku. Posledně jmenovaná se stala obětí více než dvou set drtivých stisků. Z nějakého šíleného důvodu měl každý muž čekající v dlouhé řadě neodbytný dojem, že musí prokázat svou osobní víru v konečné vítězství Impéria tím, že mi bude horlivě - a bolestivě - mačkat ruku takovým způsobem, jako by to bylo něco, co je třeba usmrtit uskrčením. Určitě to má co dělat s testosteronem, brblal jsem - Voot ví, že i já sám jsem se nejspíš občas choval podobně idiotským způsobem. Ale teď, když už se v horních patrech celý ples úspěšně rozběhl, jsem byl ohromně rád, že mohu na chvíli někam zalézt a lízat si rány, abych tak řekl. Ach ano, dříve či později se budu muset vrátit do tanečního sálu a vmísit se do společnosti. Ať se mi to líbí nebo ne, funkce velitele základny se bohužel pojí s jistými politickými závazky; a Voot dobře ví, že většinu z nich jsem už dávno přehrál na Cottshalla s Williamsem.

A koneckonců neuplynuly ještě ani dva celé dny od doby, kdy mě vytáhli polomrtvého ze záchranného modulu...

"Hej, hvězdný námořníku," zašeptal mi Claudii hebký hlas smyslně do ucha. "Mám pocit, že asi nemáš chuť si zatančit, že ne?"

"Co takhle jednu skleničku teď a příslib na později?" navrhl jsem, postavil se na trochu méně bolavé nohy a nabídl jí svou barovou stoličku.

Zašklebila se. "Já už jsem dnes večer nějakou tu skleničku měla. Mohl bys mě namazat - a dobře víš, co to znamená."

"Usneš," zasmál jsem se. "Pravda?"

"No, ano," připustila a trochu se začervenala. "To taky."

"Promiň," řekl jsem. "Ovšem na druhou stranu," dodal jsem, "tentokrát bych toho nejspíš využil."

"To má být slib?"

"Rozhodně."

"V takovém případě," řekla a elegantně se usadila na mé barové stoličce - přičemž zcela ignorovala skutečnost, že se jí v téměř naprosté temnotě pod barovým pultem vyhrnula sukně skoro až nad stehno - "bych si dala další skleničku e'lande, jestli můžu prosit."

Zašklebil jsem se a vklínil se mezi ní a velickou prsatou zrzku na vedlejší stoličce, která klábosila s jedním kapitánem z konvoje. Zdálo se, že si mě vůbec nevšimla - skvělé polstrování. "Jedno e'lande tady pro dámu, prosím," zavolal jsem na stevarda a pak se znovu zahleděl na Claudii. "Můžu teď trochu zírat?" otázel jsem se.

"Ó ano, rozhodně," zašeptala. "...to by se mi líbilo."

"A na co se můžu kouknout?"

"Na co jen budeš chtít," řekla a zašklebila se. "V rozumných mezích, samozřejmě."

"To zahrnuje i ty nohy, které poněkud utekly ze tvé sukně?"

"No," zamačala se, když jí stevard donesl pití, "řekla bych, že ano."

Počkal jsem, až bude stevard zaneprázdněný další objednávkou a pochvalně jsem mrkl pod stůl. "Skvělé nohy," řekl jsem znale.

"Myslíš?" zeptala se, trochu je natáhla a věnovala jim kritický pohled.

"Samozřejmě," odpověděl jsem a ovinul jí ruku kolem pasu, abych ji tajně objal. "Vždycky jsem si to myslel a vždycky budu."

"Ano," zašeptala a přimhouřila oči. "Ani nevíš, s jakou láskou jsem na tohle během všech těch let vzpomínala, Wilfe Brime."

"Nedělám nic zvláštního," řekl jsem, usrkl meem a znovu se významně zahleděl na její nohy. "Dělám jen, jak mi má přirozenost velí."

Hravě do mě šťouchla a stáhla nohy zpátky pod stůl. "Takže to je všechno, na co hodláš zírat?"

"Takže okukovat tvoje kozy je taky v pořádku?" zašeptal jsem se smíchem. "To by se mi vážně líbilo."

Dlouze se zamyslela a usrškávala ze své sklenice e'lande. Nakonec přikývla. "Moje kozy," pronesla s jistou vážností, Jsou obecně vzato... tabu. Ale ve tvém případě udělám výjimku." Pomalu vytočila ramena dopředu a podezíravě se zahleděla do nyní značně pokleslého výstřihu své róby. "Je to tak lepší?" zeptala se a naklonila hlavu na stranu.

Nevěděl jsem, co by viděl člověk stojící za mnou - a nijak zvlášť mě to nezajímalo - ale mě se pojednou naskytl takový výhled, že se mi srdce náhle rozbušilo jako pneumatické kladivo. "U Vootovy brady," zašeptal jsem obdivně. "Jsou - ty jsi božská, Claudie."

"Popravdě," řekla a věnovala mi kradmý pohled, "jsem taky docela spokojená s tím, jak vypadají."

V tom okamžiku jsem odhodil poslední chatrné zbytky zdrženlivosti. "Claudie," zasténal jsem a znovu položil ruku kolem jejího pasu, "myslíš, že bychom se potom mohli, no, někam vytratit a pak...?"

"A co pak?" chtěla vědět.

"No," řekl jsem a celý vesmír se nekontrolovatelně roztočil. "No... Voot aby to vzal, Claudie - prosím - vyspiš se dnes se mnou?"

Zavřela oči a lehce si povzddechla. "Ach Wilfe - ano, vyspím se s tebou," odpověděla a vzala mě za ruku. "Viš, chvíli

jsem se už bála, že se nezeptáš." Rozhlédla se kolem a zahihňala se. "Konečně! Žádné další telefonáty. Už žádné uloupené polibky jako párek pubertáků. Gorgas nečeká, že se ještě dnes vrátím domů, takže to chci všechno, než mi zase utečeš na Avalon. Co na to říkáš?"

Cítil jsem, jak se mi třesou kolena. "Díky bohům," zašeptal jsem spíš sám pro sebe než k někomu jinému. Skoro jsem nevěřil tomu, jaké mám štěstí. "Musíš vědět, že jsem tě chtěl po celé ty dlouhé roky," vykřikl jsem, "a..." Náhle mi došla slova - což bylo pravděpodobně to nejlepší, co se mi v ten okamžik mohlo stát.

"Ale jdi, Wilfe," zašeptala a položila mi navoněný prst na rty. "Musíme ještě nahoře potrást několika rukama, než se budeme moci začít věnovat vlastnímu potěšení. Pojdme, ať to máme za sebou, než to moje nohy zabálí a umřou."

Tohle mě velice rychle přivedlo zpátky na pevnou zem. Samozřejmě jsme dnes večer ještě museli - oba dva - potrást mnoha rukama. "Jasně," zabručel jsem. "Doufám, že to moje ruce ještě zvládnou."

Zrovna se začala spouštět z barové stoličky na zem, když tu - náhle - se zarazila a luskla prsty s ustaraným pohledem v očích. "Tohle bude znít nejspíš trochu divně," řekla a opět se usadila na měkkém polstrování, "ale já jsem si tu jen tak pobíhala tím svým typicky sebejistým způsobem a tak nějak automaticky předpokládala, že ty tu máš nějaké úžasné soukromé místo, kam si můžeme zalézt a společně se svléknout. Byl tento... ehm... předpoklad oprávněný?"

"N-o-o-o," připustil jsem s grimasou - tento problém mě samotného náhle velmi zaujal - "teď, když ses o tom zmínila... no... vlastně ne. Myslíš, že není možné, že bys ehm...?"

"U mě to nejde. Jsem vdaná, vzpomínáš si?"

"Jo, všiml jsem si," zabručel jsem. "Jinak bychom v tom už dávno jeli jako staří mazáci."

Chvilí se smála a pak potřásla hlavou. "No, rozhodně to není jako za starých časů, kdy jsme měli k dispozici můj byt pokaždé, když jsme si chtěli zadovážet."

Taky jsem se musel smát. "To máš pravdu, Claudie," souhlasil jsem. "Ale, u Vootovy brady, přece si to nenecháme překazit něčím takovým, ne?"

"Je to už dávno, co jsem si naposledy vyhrnula sukni a zašoustala si na seně, Wilfe Brime," řekla a znovu se zahihňala.

"Vlastně si myslím, že když jsem naposledy prováděla něco tak dětinského, bylo to nejspíš s tebou, nebo ne?"

"Nemám ponětí," namítl jsem. "Ale v té době jsi určitě měla spoustu kluků. Vsadím se, že každý z nich by byl víc než rád, kdyby mohl..."

"No, dnes večer," přerušila mě rychle, "jsi ty ten poslední, který mi ze všech mých kluků ještě zůstal. A jelikož jsem dnes důstojná dáma ve středních letech a nadto zastávám funkci správkyně přístavu, když se chci milovat, vyžaduji pořádnou postel, ve které bych se mohla válet." Zašklebila se a znovu mě vzala za ruku. "Zvláště, když při tom na mně leží stejně důstojný velitel základny."

"To mi zní jako rozumná úvaha," souhlasil jsem. "Ale kde? Vážně. I když mám jako velitel poměrně hezký pokoj, má dost tenké stěny. A pokud si dobře vzpomínám, míváš tendence být... no, poněkud hlučnější, jakmile dosáhneš vzletové rychlosti."

"Svatá matko Vootova," zašeptala a bodla mě prstem do hrudní kosti. "Že tě huba nebolí! Měl by ses slyšet sám, když začneš zrychlovat. Ty mi povídej něco o hluku. Vzbudil bys i mrtvého."

"Nebo celé ubikace svobodných důstojníků," připustil jsem. "Dobře... přemýšlej, Brime. Kde?" Pak jsem si ji změřil koutkem oka. "No, koneckonců, vždyť je to tvoje město. To nevíš o žádném vhodném místě?"

"Možná bychom se mohli zapsat v hotelu," řekla a zapálila si mu'occo. "Než jsem se provdala, dařilo se mi poměrně úspěšně předstírat, že jsem spořádaná žena v domácnosti."

"A nikdo ve městě by v nás samozřejmě nepoznal správkyni přístavu a velitele základny," ucedil jsem kousavě.

"Zvláště, když jsme v těchto společenských úborech tak nenápadní."

"Jo. Myslím, že bychom s prostředím moc dobře nesplynuli, co?" řekla a pak se rozesmála. "Mimochodem, už zase zíráš na moje kozy."

Zašklebil jsem se. "Jestli mě brzy nenapadne nějaké místo, kam bych tě mohl vzít, bude to taky to jediné, k čemu se dneska večer dostanu."

"To by bylo skutečně frustrující," prohlásila a dopila svoje e'lande. "Protože já mám právě dneska náladu pochlubit se s nimi ještě o trochu víc, než jsem zatím udělala."

Chvilí jsem nad tím přemýšlel a pak jsem roztřeseně dopil svůj meem. Co jsem se o jejích nadrech za ta léta nasnil.

Přemýšlej, Brime, sakra. Přemýšlej! A pak mi to došlo jako blesk z čistého nebe. "Svatá matko Vootova," vykřikl jsem a převrátil oči ke stropu. "Kde jsi řekla Gorgasovi, že strávíš dnešní noc?"

Pokřčila rameny. "V tom malém pokojíku vedle mé kanceláře," řekla. "Od doby, co jsi postavil tuhle základnu zpátky na nohy, jsem tam musela přespat častokrát. Vést přístav, jako je tenhle, je práce skoro na šest hlídek denně - to musíš nejlíp vědět sám. A já si nemůžu jen tak skočit na gravcykl a zajet do ubikací pro svobodné důstojníky, když to chci zalomit."

"Jasně," řekl jsem a rychle jsem se stáhl. "To chápu."

"Tak proč ses ptal na...?" začala, ale pak se jí v obličeji rozhostil veselý drobný úšklebek. "O můj Bože, Brime, no ovšem! Proč mě to nenapadlo?"

"Šlo by to?"

"Sakra - to víš, že by to šlo. Všichni budou dnes v noci tady."

Rozesmála se. "Wilfe," řekla, "na celé téhle planetě nejspíš neexistuje místo, kam bychom spolu mohli jít, aby alespoň někomu nedošlo, co máme za lubem."

"Jo," přikývl jsem a pomyslel na dnešní odpoledne strávené na palubě Celeronu.

"Když se zamkneme v mé kanceláři, budeme mít alespoň trochu soukromí. A kromě toho tam mám skvělou postel - na to, že je skládací."

"Je to skvělá postel i pro ten druh činnosti, který máme v plánu?" zeptal jsem se.

"Rozhodně by měla být," přisvědčila a opět sklouzla ze své stoličky, tentokrát se spokojeným výrazem ve tváři. "Ale to bude od nás obou vyžadovat, abychom učinili skutečně platné rozhodnutí, nemyslíš?"

"Rozhodně," souhlasil jsem, zatímco jsme se prodírali hlučícím davem. "Hned jakmile přidáme pár posledních detailů k našemu politickému dílu tam nahoře."

Kapitola sedmá

Operace Epeid

19. - 21. oktađu 52014

Kdesi v effer'wyckém mezihvězdném prostoru, cestou na Avalon

S Typem 327 jsem zatím letěl pouze jednou - během mé předchozí mise na sodeskayské frontě. Ale tento druhý let na mě udělal dokonce ještě větší dojem než ten první. U řízení seděl zdvořilý major Jim Payne a jeho pihovatá spolunavigátorka nadporučík Nedda Greenová. Uháněli jsme směrem ke středu galaxie sotva den a půl, ale vzdálená záře třípytlivé trojhvězdy, kterou jsme nazývali triáda Asterious, se už linula z našich předních hyperobrazovek. Ovšem mnohem působivějším aspektem naší cesty byl fakt, že jsme se už po pár metacyklech poté, co jsme opustili Hador-Haelic, řítili napříč mezihvězdným prostorem pod kontrolou nepřítele. Dokud jsme prolétali hvězdnou soustavou Torondu, žádné zvláštní starosti mi to nedělalo - způsobili jsme jim tolik problémů, že by je to mělo na chvíli zaměstnat. Ale předpokládal jsem, že právě peklo nastane, až vstoupíme do prostoru starobylých civilizací nyní Ligou okupovaného Effer'wycku.

Z nějakého důvodu se tak nestalo, třebaže naše pasivní senzory na vnější straně trupu indikovaly, že nás krátce sledovala každá stanice SPALS podél trasy. Tehdy se to zdálo divné - vždy jsme na okamžik zaznamenali energii systému SPALS, ale jen na tak krátkou dobu, aby stačili zjistit naši polohu. Pak se stanice opět odmlčela. Protože válka probíhala téměř dokonale podle jejich scénáře, skoro se zdálo, že se kvůli jednomu narušiteli nehodlají obtěžovat - zvláště když šlo o tak malou loď. Takže jsme se srdcem v krku pokračovali v našem kurzu, aniž se nám kdo postavil do cesty.

Tedy přinejmenším do chvíle, kdy jsme prolétali kolem Yanrepé, kde nás náhle zaplavila citelně silnější vlna energie SPALS takové intenzity, že naše senzory začaly ječet přetížením. S ničím takovým jsem se dosud nesetkal. Nikde. A podle všeho byla vyzařována z velmi velké vzdálenosti - až odněkud z velké hvězdné soustavy Bax na opačném konci Effer'wycku. Někdo s parádním zbrusu novým systémem SPALS se náhle začal o naši malou lodičku ohromně zajímat. Zajímalo mě proč - co tento nový systém svým operátorům odhalil navíc oproti všem ostatním?

Žádná odpověď - ale naši bezstarostné cestě byl v každém případě konec. Chvíli na to Candlewax, podsaditý růžolící nižší důstojník obsluhující přibližovací senzory, ohlásil, že se na nás nejvyšší rychlostí žene párek útočných lodí - očividně šlo o Gorn-Hoffy 262. Nejpravděpodobněji odstartovaly z Ni'rappu, opevněného přístavu na planetě Yanrepé, který Ligeři obsadili na svém divokém pochodu effer'wyckou hvězdnou soustavou - leč za daných okolností to byla jen nepodstatná zajímavost.

Sledoval jsem, jak si Payne hryže dolní ret, zatímco spolu s Greenovou pouští víc a víc energie do osmi pohonných jednotek Čaroděj-Pejč umístěných v aerodynamických gondolách po obou stranách trupu. Po čase jsme překročili možnosti přístrojů měřících rychlost lodí a mohli jsme jen odhadovat, jak rychle se pohybuje. Ale stačilo to tak akorát, abychom se udrželi z dosahu Ligerů za našimi zády - alespoň prozatím.

Bohužel právě kvůli naší rychlosti, která nás chránila, jsme se stali na černém pozadí hvězdného nebe poměrně dobře viditelní. Při maximálním výkonu mají pohonné jednotky Čaroděj vyzařovat žlutozelený ohon, který často dosahuje délky až dvě stě c'lenytů. Většina lodí poháněných tímto systémem je vybavena rozptylovači, aby vzniku tohoto jevu předešla. Typ 327 není. Avšak díky tomu jsme mohli dosáhnout o sedm procent vyššího rychlostního gradientu. Kdybychom tuto hubenou výhodu neměli, udělaly by z nás ty Gorn-Hoffy už dávno obláček rychle se rozptylujících subatomárních částic. Ale takto se jim dařilo pouze držet se o krok pozadu, zatímco my jsme na obloze předváděli světlenou show jako malá kometa, takže nás mohla zaznamenat každá loď v okruhu standardního světelného dne.

"Odpoutali se, majore!" ohlásil Candlewax staženým hlasem.

"Skutečně?" ujistňoval se Payne, aniž zvedl oči od přístrojů. "No, tak myslím, že můžeme zase začít volně dýchat, admirále."

"To můžete klidně říct ještě jednou," zašeptal jsem vřele.

"Ne, tak jsem to nemyslel," řekl Payne a ukázal skrz přední hyperobrazovku.

"Podívejte." V polosedu jsem nakoukl přes ochranný kryt hyperobrazovky a ucítil skutečnou vlnu úlevy. "Ať mi někdo povídá něco o průměrně krásném panoramatu," zašeptal jsem nábožně. Před námi hvězdy jednoduše končily podél nepravidelného okraje, který se, kam až oko dohlédlo, táhl po obou stranách naší dráhy letu - Effer'wycká prázdnota. Světelné roky daleko se před námi opět prostíralo hvězdné pobřeží a relativní bezpečí domova. Během metacyklu jsme opět zpomalili na normální cestovní rychlost a přidala se k nám eskorta dvanácti nově vyhlízejících Starfury. Bylo to skoro, jako by se nic nestalo, což z jistého úhlu pohledu skutečně vyjadřovalo stav věcí, jak se vyvinul. Alespoň to tak vypadalo...

*

Triáda Asterious: tři velké hvězdy sloužící jako orbitální kotviště pro pět planet, které bývají považovány za nejvlivnější v celém známém vesmíru. Asterious-Proteus, zasvěcený základnímu výzkumu a po více než tisíc let základna imperiálního obchodu s technologiemi. Asterious-Melia, centrála obchodního sdružení operujícího po celé galaxii - i mimo ni. Asterious-Ariel, komunikační centrum pro síť klientů a serverů, která je tak rozsáhlá, že přesná čísla už dávno přesáhla hranice představivosti. Asterious-Helios, pangalaktické centrum přepravy a transportu. A nakonec Asterious-Avalon, historické a starobylé hlavní město velkého galaktického impéria císaře Onrada IV. Žádná z těchto pět planet nebyla mým domovem, jednoduše jsem je v jistém bodě své cesty životem adoptoval, často i navzdory zarytému odporu. Ale pokaždé, když jsem se sem po čase své nepřítomnosti vrátil, draly se mi do očí slzy dojetí. Právě jsme přelétali nad širokými prospekty a postranními uličkami samotného města Avalonu. Cestou k přidělenému přistávacímu vektoru na jezeře Mersin jsme sestoupili z tenké vrstvy mraků nad dlouhým, parky lemovaným kosmickým bulvárem, který byl charakteristický barevnými, věžovitými paláci, jež protínal v intervalech čtyř c'lenytů, než se nakonec ponořil do samotného srdce centra města.

Pod námi, blízko jeho křižovatky s třídou Emrysova památníku, jsem zahlédl obrovskou Lordglenovu usedlost, kde jsem bydlel - přesněji řečeno, kde jsem měl bydlet - během své první oficiální návštěvy hlavního města, kterou jsem podnikl jako důstojník Flotily. Právě v tomto domě začal můj zvláštní a naprosto neskutečný vztah s Margot z Effer'wycku, milostný román, který mě stále sledoval celým životem - a který měl pravděpodobně částečně na svědomí skutečnost, že se Claudie provdala za Nesteria.

Na okamžik jsem nechal svou mysl zalétnout zpátky skoro o dvacet let do minulosti až do onoho večera, kdy jsem se s její Výsostí Margot z Effer'wycku, princeznou Effer'wyckého dominia a první sestřenicí Onrada, současného vládce Impéria, poprvé setkal. Bylo to na pravidelném večírku v důstojnické jídelně na palubě L.I.F. Truculent, mé první lodi. Margot tam tehdy byla jako obyčejný praporečkář - a nadto velice pracovitý, jak jsem brzy zjistil. A pokud ta vysoká dáma s nádhernými tvary nebyla přímo tou úplně nejkrásnější ženou, jakou jsem kdy potkal, přece mě přitahovala nanejvýš osudovým způsobem. I po všech těch dlouhých letech si ji dokážu vybavit, jak vypadala toho večera: umělecky načechnuté zlaté kadeře a hebké, výrazné modré oči, v nichž se zračila pronikavá inteligence. Plet' skoro až neskutečně hebká s lehce naružovělými tvářemi. A když se usmála, vytvořilo její obočí ty nejpůsobivější vrásky, jaké jsem kdy viděl. Vlhké rty, dlouhé, krásně tvarované nohy, malá ňadra a... kousl jsem se do rtu.

Nedlouho poté, co jsme se setkali, se z nás stali milenci. Ona, princezna z Effer'wycku, nejvlivnějšího dominia v celém Impériu - a já, obyčejný člověk z nejchudšího sektoru, jaký si umíte představit. Na nějakou dobu tento strašlivý rozdíl v našem postavení překlenula zoufalá absurdita galaktické války. Ale realita se o slovo přihlásila hodně rychle a došlo k vynucenému sňatku mezi Margot a Roganem LaKarnem, baronem z Torondu - spojení, jež mělo utvrdit pouto, které tehdy existovalo mezi jeho rozlehlými državami a Impériem pod vládou nyní odstoupivšího císaře Greyffina IV. Potom jsme Margot a já pokračovali jak nejlépe jsme dokázali a dál protahovali nesmyslný román naplněný nekonečnými obdobími touhy, jen tu a tam prosvětlenými zářivými záblesky vášně - není vůbec náhodou, že mě to zaslepilo natolik, že jsem nebyl schopen spatřit budoucnost, kterou jsem snad mohl mít po boku úžasné ženy z Atalanty jménem Claudie Valemontová.

Určitou dobu náš vztah fungoval - dokonce i po té náhražce za mír, která si vynutila náš návrat k 'normálnímu' kánonu tříd a společenského postavení. Ale nakonec přece jen vzdálenost, dítě, které měla s LaKarnem, a její tehdejší závislost na ligerské zničující droze zvané časové koření přetrhala naše pouta do té míry, že zůstala jen touha, pohřbená hluboko v nitru mé duše, kde měla zakrývat bolest, kterou způsobovala. Nakonec LaKarnova přehnaná horlivost udělat dojem na své ligerské pány obrátila vše, co zbývalo z Margotina smyslu pro povinnost proti němu. Utekla od něj i se svým malým synem do Ligou okupované hvězdné soustavy Effer'wycku, aby tam pomohla silicím odbojovému hnutí. Ale teď, více než rok poté, co se LaKarnovi úspěšně podařilo unést svého syna, jsem si nemohl být jistý ani tím, jestli ještě žije. Nebo tím, že z našeho vztahu zbylo víc než pouhé vzpomínky...

Přinutil jsem se vrátit do přítomnosti. Právě jsme s hřměním přelétali nad Estorialskou knihovnou, nízkou budovou se skleněnými stěnami, kde Hobina Kopp před více než dvěma sty standardními roky poprvé představila svůj šokující Korstenský manifest práv a povinností. O méně než c'lenyt dále jsem zahlédl Courtlandské náměstí a velkou Huntingdonskou bránu. Odtud jsem pohledem krátce sledoval Coregijský bulvár vedoucí k imperiálnímu paláci, jehož jedno křídlo bylo stále obestavěno lešením už od té doby, co v průběhu bitvy o Avalon ligerský zásah zabil matku mé dcery Naděje. Ještě, že to Naděje přežila a mohla předat matčiny krásné mandlové oči budoucím generacím - i navzdory dosti prostému dědictví po svém carescrianském otci.

Spočívalo zde mnoho vzpomínek - snad až příliš mnoho. Znovu jsem se přinutil odpoutat od minulosti. Před námi se už objevilo jezero Mersin a Payne chystal naši tři sta dvacet sedmičku na přistání. Vpředu vpravo jsem zahlédl hrad Kimber, kde Cargo JaHall složil svůj Vážný vesmír a další klasická díla stejného přívlastku. A táhle: Věž Marvy se zlatem a stříbrem zářící kupolí, vroubkovanými stěnami a zvláštní točitou promenádou. Brzy zmizel za našimi zády i Velký achátový kanál a my jsme dále klesali níž a níž ke komplexu Desterrova monumentu. Zde byly vidět další připomínky války - mnoho velikých kráterů, odkrytých základů domů a hromad trosek, které označovaly opakovanou snahu Ligerů ztrestat město, kterému se tak dlouho dařilo odolávat jejich největšímu běsnění. Z ničeho nic se na nás dobře pětasedmdesátic'lenytovou rychlostí vyřítily Verekerův bulvár spolu s jezerem. Po levé straně dominoval všemu ostatnímu velký imperiální terminál na konci Palidanovy ulice. Uběhla jen chvíle a byli jsme dole. Bylo to jedno z těch sametově hladkých přistání, kterých, jak jsem rychle pochopil, je v této rychlé a citlivé lodi tak těžké dosáhnout.

"Náhdera!" vykřikl jsem na Payna.

Toto byl můj domov, v dobrém i zlém.

*

Drummond poslal kluzák, aby na mě počkal u základny Flotily. To od něj bylo velmi hezké, uvážíme-li, jak obtížně se dnes přepravuje kamkoliv. Svezl jsem Payna a Greenovou k důstojnické ubytovně, a pak už můj řidič - pihovatý námořník jménem Cowper - zamířil k Admiraltě. Řekl jsem mu, aby to vzal oklikou, abych měl čas urovnat si myšlenky po tom bláznivém letu napříč polovinou galaxie.

Cestou jsem se jednoduše vzdal snahy vypudit z hlavy myšlenky na Claudii a nechal jsem svou mysl bloudit tam, kde se dalo čekat. Ta úžasná noc, kterou jsem strávil v její kanceláři, pronikala do všech mých myšlenek - stejně jako po celou cestu z Atalanty. Na okamžik jsem zavřel oči, abych jim popřál oddech, a zjistil jsem, že se znovu řítím zpět časem, dokud jsem se znovu neocítl duchem v důstojnickém klubu toho večera...

Po naší šílené dohodě u baru jsme se s Claudii vrátili nahoru, abychom dokončili své politikaření - odděleně i oba dva společně - a to tím nejrychlejším možným způsobem. Ale nebylo to snadné. Všichni dychtivě toužili po tom, aby o sobě dali při této skutečně historické události vědět - zvláště Zacharoff, který rovněž pošilhal po Claudii (jako ostatně většina vyšších důstojníků na základně).

Svědomitě jsem strávil drahocenné okamžiky - jak frustrující - dlouhým a převážně jednostranným tlacháním s kapitány konvoje a poslouchal jejich chlubení, jejich stěžování a, bohužel až příliš často, také jejich vtipy. Téměř za všech jiných okolností bych byl považoval rozhovory s nimi za fascinující - a také zábavné. Navigátoři si přirozeně rádi popovídají s jinými navigátory a já obvykle nejsem žádná výjimka. Ale, u Vootova mastného vousu, ne ve chvíli, kdy ta nejpřitažlivější žena v celé galaxii čeká, až ji vysvléknu a pomiluju! Myslel jsem, že se z toho zblázním. Když nic jiného, ještě že má frustrace posloužila jako účinné anestetikum pro bolavou ruku, která právě podstupovala druhé kolo těžkého mučení.

Jako první se měla uvolnit Claudie a zamířit ke dveřím, přičemž mi měla dát nenápadné znamení očima. Bohužel pokaždé, když se jí to podařilo, jsem se já nacházel v situaci, kdy jsem se nemohl za žádnou cenu zbavit toho, kdo mě právě věznil. A samozřejmě jakmile se mi podařilo se vyprostit a spěchat za ní, byla zase znovu obklíčena ona - občas dvěma až třemi osobami, které se všemožně snažily udělat si očko u mocné správkyně přístavu - nebo se skrytě pokoušely dosáhnout stejného příslibu, jaký jsem už obdržel já!

Znovu a znovu a znovu jsme se nacházeli ve frustrujících situacích, dokud jsme ze zoufalství neuprchli do šatny, kde mi navrhla, že by měla jednoduše zamířit do své kanceláře sama při první šanci, která se jí naskytne. Já bych pak měl podniknout svůj vlastní útěk v okamžiku, kdy si budu jistý, že se ten její zdařil.

Dejte na Claudii! Byl to jednoduchý plán - ale, u Voota, zabralo to.

Okamžitě jsem zavolał do transportního, abych dal překvapenému Russovi na zbytek večera volno. Z klubu jsem mohl dojít do Claudiiny kanceláře během několika cyklů, čímž bych nemusel obtěžovat nikoho dalšího a pro nás získal malé množství soukromí navíc. V tu chvíli jsem byl znovu uloven v hale - tentokrát dvěma obtloustlými papaláši z atalantského magistrátu - podařilo se mi ze sebe vyloudit ještě jedno zasmání nad hodně unaveným vtipem, zatímco jsem sledoval, jak hubený řidič pomáhá Claudii do kluzáku a ujíždí s ní do temnot brzkého rána. Poté mi trvalo už jen pár okamžiků, než jsem se vyprostil a dal znamení, že chci svůj plášť.

Ještě jednou jsem pogrataloval Cottshallovi - to jsem nemohl opomenout, on si to poklepání po rameni bohatě zasloužil - a vyšel jsem dveřmi do chladné, jiskřivé noci a svobody. Kývl jsem na rozloučenou několika hostům, kteří právě také odcházeli, odmítl několik nabídek na svezení, pak jsem se nadechl čerstvého vzduchu a hleděl na hvězdy, jasně a čistě poblikávající na noční obloze. Sledoval jsem letku čtyř Starfury, jak stoupá od přístavu a hřmí mi v dokonalé formaci přímo nad hlavou jako rychle se pohybující zelené a červené tečky. Ruka mě bolela a nohy zrovna tak, byl jsem víc než jen trochu přio opilý a už nikdy jsem nechtěl zažít nějakou další recepci. Ale když jsem rázoval čtvrt c'lenytu k budovám civilní části přístavu, málem jsem se vznášel. Nestává se každou noc, aby na muže čekala nejkrásnější žena jeho života tak, jako ona právě čekala na mě!

Srdce mi bušilo jako nervóznímu školákovi, když jsem letmo ukázal svou identifikační kartu civilnímu vrátnému, zapsal se do knihy návštěv a - konečně - kráčel ke Claudiině kanceláři zšeřelými chodbami, v jejichž tichu se klapání mých podpatků dutě rozléhalo.

Když jsem zahrnul za poslední roh - kancelář se nacházela na konci temné chodby - její dveře se otevřely a já ji spatřil, jak na mě čeká. Její bílá róba na pozadí tlumeného světla přicházejícího z kanceláře téměř zářila. V tom okamžiku jsem měl pocit, že se vznáším nad zemí a jsem k smrti vydešený, že se probudím a zjistím, že to byl jenom sen. Ale pak ke mně vztáhla ruce a při prvním doteku jsem poznal, že je naprosto skutečná.

Stáli jsme tam v objetí celou věčnost, obklopeni provoněným tichem, zatímco já jsem si vychutnával tlak jejích prsou o mou hrud'. Potom za námi bez dalších círátů zavřela dveře a zamkla je zevnitř...

*

"Admirále Brime?" zavolał Cowper, až jsem nadskočil.

"Eh... ano?" strhl jsem se do odporně nevášnivého ted'. Podíval jsem se z okna a... stáli jsme na náměstí Locorno a hleděli na velkou sochu Gondora Bemuse stojící na vysokém a neuvěřitelně tenkém podstavci. Mladému Cowperovi se nějakým zázrakem podařilo přežít místní dopravní blázninec - dokonce aniž by mě přitom vyrušil - a zastavil u obrubníku před velkým masivem rokokové budovy Admirality. Udělalo to na mě dojem. Jak umění mladého Cowpera, tak dotyčná stavba.

V obrovské metropoli Avalonu se zdá, jako by samy zákony změny byly často tajemně zrušeny. Pevné, šedivé budovy a památníky, jejichž kameny měly být vyměněny už před staletími, stále nadále hrdě slouží městu, třebaže jejich

původní účel se již dávno ztratil v mlhách minulosti. Veliké kupolovité chrámy postavené pro polozapomenutá božstva se stále vznešeně tyčí nad svými současnějšími a praktičtějšími podřízenými - a často jsou přeplněny hlučícími turisty. Skvostné a fantasticky zdobené paláce a rezidence s fasádami s množstvím oken se stále vypínají až k nebesům. Ale i mezi těmito zastaralými a zbytečnými monstry trčí naše usedlá - ale připouštím, že milovaná - Admiralita jako bolavý palec.

Když jsem vystupoval ze služebního kluzáku, podstrčil jsem Cowperovi hrst kreditů, i když se to nesmí - no, i řidiči by měli mít možnost dopřát si tu a tam dobrou večeři - a zamířil přelidněným chodníkem k nechvalně proslulému admiraltinému schodišti. Podle toho, co se říká, tak před dlouhými roky, možná i staletími, se jedno malé hejno hnědých stěhovavých holubců - tlustých a neohrabaných ptáků velikosti menšího psa - usídlilo v prastarých stromech lemujících schodiště z obou stran. Tito nenasytní mrchožrouti, kteří konzumují v podstatě všechno, co jen trochu připomíná odpadky - a s odpovídající chutí se též zbavují následných vedlejších produktů svého metabolismu - si toto místo okamžitě naprosto zamilovali. Navzdory hrdinnému odporu ze strany správců admiraltiních pozemků se zde usadili natrvalo. A čile se množili. Pokaždé, když správcové vynalezli nějaký nový repelent proti holubcům, vyrojila se z dřevěného ostění jedna či více skupin ochránců životního prostředí a ve jménu matky přírody zakázala jeho používání. V průběhu let se rychle množící ptáci a jejich ještě rychleji se množící vedlejší produkty staly nedílnou součástí koloritu Admirality samotné.

Spěchal jsem po mramorových schodech a opatrně - avšak neúspěšně - se pokoušel vyhýbat trusu. Pak jsem si oklepal boty a vkročil na širokou vstupní plošinu, opětoval zasalutování čestné stráže ve slavnostních uniformách a, aniž bych přitom porušil krok, jsem prošel dveřmi, které se v souladu s tradicí vždy otevíraly přichozímu necelý iral před nosem. Jenom staří a zkušení mazáci to dokázali bez zastavení - ale já jsem to zvládl už na samotném počátku své kariéry. Uvnitř majestátně klenuté haly - plné pachu plísňe, dědictví tisíce let úmorné dřiny vládních úředníků - jsem se skrze hemžící se davy modropláštníků prodral k orientační tabuli, abych si našel Drummondovu kancelář - říkalo se, že v dnešní době zvýšeného válečného úsilí mají stěhováci kanceláří mimořádně napilno. Právě jsem přejížděl prstem po sloupci 'D', když jsem ucítil na rameni čísi ruku. "Zase ty?"

Otočil jsem se a neubráníl se úsměvu. "Bosporous Gallsworthy!" vykřikl jsem a stiskl nabízenou ruku. Muž stojící přede mnou byl malý a štíhlý postavy, měl podřobanou tvář a husté obočí, kterému se však přesto nikdy nepodařilo skrýt chladnou inteligenci zračící se v jeho očích. Na mimořádně drsného vrchního navigátora na mé první lodi L.I.F. Truculent jsem v žádném případě zapomenout nemohl. Jednu dobu jsem ho pokládal za nejlepšího pilota hvězdných lodí, který ve Flotile slouží, a i dnes, ať letím kamkoliv, si pokaždé vzpomenu na cenné rady, které mi jako zelenáči vštěpoval do hlavy během úplně prvních měsíců mé kariéry. Před lety, když jsem byl úplně na dně, riskoval tento muž své postavení komisaře pro civilní vesmírnou dopravu na Atalantě, jen aby mi sehnal práci. Dnes, už jako viceadmirál, to dotáhl na post velitele obranného štábu, jeden z nejvyšších úřadů ve Flotile vůbec a s trvalým členstvím v Onradově válečné radě. A pořád si na mě pamatoval. "Rád vás vidím, admirále!" řekl jsem.

Zasmál se a plácl mě po zádech. "Brime," řekl. "Vždycky je pro mě skutečným potěšením, když si s tebou můžu promluvit poté, co jsi byl nahlášen jako pohřešovaný a pravděpodobně mrtvý. Máš skvělý monokl."

"Měl byste vidět, jak vypadají ti druzí," utrousil jsem na svou obranu.

"Slyšel jsem," řekl Gallsworthy. "Pochopil jsem to tak, že jsi za sebou na Otnar'atu zanechal skutečnou spoušť."

"Trochu jsme si tam zastříleli," připustil jsem skromně.

"Oni si zase trochu zastříleli na vás."

"Ano," zachvěl jsem se. "Přišel jsem tam o pár dobrých lidí."

Zamyšleně přikývl. "Ty ztrácíme pořád, že?" Pak potřásl hlavou. "No, a protože ses nenechal zabít při tom náletu, máme pro tebe novou - a ještě lepší - příležitost."

"Myslel jsem si, že to bude něco takového," přikývl jsem. "Má to na starosti Drummond?"

"Jo," řekl Gallsworthy. "Čeká na tebe. Čtvrté patro, dveře číslo 432."

"Díky," řekl jsem. "Takže už to tu nemusím hledat."

"Takže nebudeš muset nejdřív do dvanáctého," podotkl a ukázal na orientační tabuli. "Do své nové kanceláře ve čtvrtém patře se přestěhoval teprve včera."

"Budete tam taky?" zeptal jsem se.

"Pravděpodobně ne," řekl Gallsworthy a převrátil oči. "Mám teď schůzku s Ligou domobrany - je to spolek bohatých vlastenců, kteří jsou připraveni odrazit jakoukoliv invazi hvězdnými jachtami a sportovními blastery - ale přijdu, jestli se jich dokážu dost rychle zbavit."

Zasmál jsem se, zatímco si razil cestu davem, a pak jsem zamířil k výtahům a sliboval si, že si vyškemrám tak dlouhý seznam polních úkolů, jaký jen budu schopen splnit...

*

Drummondova pohodlně usazená sekretářka byla o mém příchodu informována. "Dobrý den, admirále Brime," zapředla, jako bychom se znali celá léta - a to intimně. "Generál Drummond vás očekává."

"Díky," řekl jsem a posadil se na židli. Drummond obvykle mívá ve vnější kanceláři nejnovější vydání holozpráv.

"Ach ne, admirále," řekla. "Můžete jít hned dál."

"Promiňte," řekl jsem, přešel místnost a diskrétně zaklepal na dveře jeho vnitřní kanceláře.

"Je odemčeno," ozvalo se zpoza silného polstrování.

Otevřel jsem dveře a usmál se. Drummond, uvolněně sedící za masivním starožitným stolem, který musel stát víc než eskadra Starfury, rozhodně vypadal jako člověk, který se dostal nahoru. Chytré oči a předčasně šedivějící vlasy mu

propůjčovaly vzhled připomínající náboženského fanatika, ale já z dlouhé zkušenosti věděl, že jeho jedinou a pravou vírou je Impérium. Byl to muž malé postavy s dlouhou, úzkou tváří a výrazným nosem, který si vědomě zvolil skromný život - něco, co jsem obdivoval od prvního dne, kdy jsme se poprvé setkali. Bylo to mezi válkami v hlavním městě Ligy, Tarrotu. Jako vždy měl na sobě pohodlnou uniformu důstojníka expedičních sborů bez jakýchkoliv ozdob: hnědé boty, tmavé olivové kalhoty a odpovídající olivový kabátec s Imperiální kometou na levé straně hrudi a dvěma řadami pěti mosazných knoflíků. Na každém rameni se mu skvěla trojice hvězdiček brigádního generála. Jeho novou rozlehlou kancelář zdobily holoportréty idylického předválečného Effer'wycku. Kolem masivního vykládaného stolu na cvceese stálo dvanáct vkusných a pohodlných židlí. Podlahu pokýval hustý, šedý koberec.

S úsměvem složil poslední vydání Avalonských Timesů, které právě četl, a položil je mezi puntičkářsky srovnané hromádky dokumentů, obklopující velkou knihu hlášení. Pak přistoupil k jedné ze židlí a naznačil mi, abych se posadil hned vedle něj. "Rád tě vidím, Brime," řekl a zamračil se. "V jednu chvíli jsme si o tebe dělali skutečně starosti."

"Já taky, generále," odpověděl jsem.

"Ano," zasmál se tiše. "To bych řekl." Na chvíli vyhlédl z okna a pak si mě znovu zamyšleně změřil pohledem.

"Vypadáš jako člověk, který unikl smrti jen v poslední okamžik," řekl po chvíli. "A ještě stále dost kulháš, jak mi hlásil tvůj podřízený na Atalantě. Skoro bych pochyboval, jestli bylo tvé hlášení o připravenosti pro další bojovou misi tak úplně přesné."

Nevím, čím to je, ale před Drummondem jsem se vždycky cítil jako nezbedný školák, i když hodností mě převyšoval pouze o jedinou hvězdičku. Přesto jsem jako obvykle jen pokrčil rameny. "Nehlásil jsem se na žádné pochodování, generále," namítl jsem tak klidně, jak jsem jen dokázal. "Já létám s vesmírnými loděmi."

"Já vím," opřel lokty o stůl, udělal z prstů stříšku a rezignovaně se zašklebil. "Ale skutečně slyším na vlastní uši, že mě můžeš ujistit, že jsi v současné době fyzicky schopen navigovat loď?"

"Jakoukoliv loď, kterou znám, kdykoliv a kamkoliv," odvětil jsem pevně.

Přikývl. "Dobře," řekl. "Protože tu mám přepadovou akci, která se má uskutečnit v průběhu příštího týdne. Potřebuji velitele eskorty - Starfury, samozřejmě. Mark devítky."

"Příští týden?"

"Příští týden."

"Vy lidem nedáváte vědět moc dopředu, co?"

"No víš," odkašlal si, "vlastně dáváme... tedy, dávali jsme. Původní velitel eskorty se zabil během cvičných letů."

Kapitán David Norwyck; předpokládám, že si na něj pamatuješ ještě z Akademie."

Přikývl jsem. Vysoký, pohledný, měl mnoho přátel. Nebyl to špatný kluk - na někoho, kdo je takový fešák. Můj carescrianský původ toleroval do té míry, že mě naprosto ignoroval.

"Takže tu práci bereš?"

"Proč já?"

"Je to životně důležitý nálet, který musí proběhnout absolutně podle plánu. Tvé jméno přišlo na přetřes proto, že máš pár velice zvláštních schopností."

"Ale já povedu jen eskortu, nebo ne?"

"Více méně," řekl. "Proto taky poletíš s jednou z těch nových Mark devítek. Tentokrát půjdeš proti silné obraně. Máme spadeno na nový systém SPALS, který právě uvádějí do provozu. Chceme si dovést domů první výrobní model, abychom si ho mohli pořádně prohlédnout."

Teď mi to došlo. "Není to náhodou na jedné z planet kolem Baxu, že ne?" otázal jsem se. "Cestou z Atalanty nás zachytil silný signál, který podle všeho přicházel z okraje Effer'wycké prázdnoty."

Přikývl. "Bax-Lavenurb, přesně řečeno. Mysleli jsme si, že by vás mohl zachytit. Je výkonný."

"Skutečně pořádně výkonný," souhlasil jsem. "Museli ho právě testovat. Zachytila nás každá stanice SPALS po cestě z Atalanty, ale žádná nás neudržela zaměřené tak dlouho, aby svedla ještě něco víc."

"Poslali pár Gorn-Hoffu, aby vás popohnali domů, že?"

Přikývl jsem.

"To je dnes jejich běžný postup," vysvětlil. "Naši zpravodajci tam venku říkají, že v budoucnu to bude ještě mnohem horší." Potřásl hlavou. "To je zlá zpráva pro spoustu operací, které chceme v brzké době zahájit. Především pro Safir." Povytlhl jsem obočí.

Drummond se sardonicky pousmál. "Jestli na Otnar'atu instalují SPALS jako je tenhle, budou schopni zaměřit naše konvoje na Gontor na obrovskou vzdálenost. A rozcupují je na cáry - přesně jako to ten tvůj LaSalle udělal nedávno jim."

"Myslel jsem, že jsme Otnar'at na nějakou dobu vyřadili," namítl jsem.

"To nepochybně," přikývl Drummond a zamračil se. "Bohužel se zdá, že jste přitom odvedli až příliš dobrou práci."

"Tomu nerozumím."

"Tou akcí proti Otnar'atu jste vyřadili Torond'any z činnosti tak dokonale, že to podle všeho vyděsilo i samotné Liger. A oni teď dávají dohromady něco, čemu říkají pomocné oddíly, aby posílily zbytky základny eskadrami z první linie sodeskayské fronty. Je jich tolik, že se to prakticky rovná invazi na nezávislé torondské území, ale to Triannikovi nikdy v minulosti žádné vrásky nedělalo. A podle mého odhadu je LaKarn tak velký patolízal, že si ani nebude moc stěžovat."

Zavřel jsem oči. Ligeři. Ztracení Ligeři! "NÁD-he-ra," zaklel jsem tlumeně. "Prostě NÁD-he-ra. To znamená, že máme ještě horší problémy s eskortováním, než kdybychom je vůbec nenapadli."

Drummond přikývl. "To jsi nemohl předvídat," řekl.

Zavrtěl jsem hlavou, byl jsem příliš rozladěný, než abych se vzmožil na vhodný komentář. Tak co jsem sakra měl dělat?

Než některý z našich výrobců přijde s eskortní lodí s dlouhým doletem... "Hej," vykřikl jsem. "A co ty carescrianské eskadry, které jste mi slíbili? Ty přece mají mít eskortu s dlouhým doletem."

"Teď uvažuješ správným směrem," řekl Drummond a upřel na mě významný pohled. "Jenže ten nový systém SPALS, který Ligeři začínají montovat všude po celé galaxii, jim usnadní vypořádat se i s eskortami s dlouhým doletem." Chvilí jsem tam jen tak seděl a čekal, až se mi to srovná v hlavě. "Tak jaký mám vlastně úkol při tom vašem přepadovém náletu?"

Drummond se na okamžik zatvářil zamyšleně. "Vlastně to vůbec není můj nálet," řekl. "Naše akce SPALS je jen malou součástí jiné operace - útoku imperiálních expedičních sborů proti velikému komplexu na opravy hvězdných lodí, umístěnému na sousední planetě. Jen pár lidí - a mezi těmi, kdo bude doopravdy bojovat, jen ty sám - má určitou představu, že ta větší operace je jen klamný manévr, i když velice důležitý."

"To stále ještě nevysvětluje, jakou úlohu v té misi budu hrát."

"Ach, oficiálně budeš velet eskortě," prohlásil Drummond žoviálně.

Přikývl jsem. To zatím znělo celkem normálně. "Ale když to není tvoje operace, tak pro koho budu vlastně pracovat?"

"Dobrá otázka," kývl Drummond. "Většinu času budeš přijímat rozkazy od velitelky celé operace, brigádního generála Megan Traffordové z imperiálních expedičních sborů," vysvětloval Drummond. "Je dobrá," řekl. "Bude se ti líbit. Ale tajně budeš pod mým přímým velením - z rozkazu velkoadmirála Calhouna." Poškrábal se na bradě. "Pokud dojde k nějakému konfliktu - ať už před či během vlastní operace, očekávám, že zajistíš, aby taktické cíle operace Safír dostaly přednost. Je to z mnoha důvodů nepříjemná mise - ale to je také hlavním důvodem toho, proč potřebujeme někoho, kdo mi důvěřuje."

Na chvíli jsem zavřel oči. Nejen nepříjemná, ale přímo odporná. O generálovi Traffordové jsem nevěděl zhola nic, ale pokud budu nucen jednat v rozporu s jejími přímými rozkazy, může mě nechat zastřelit nebo přinejmenším dostat na zbytek života do vězení. Jen někomu, kdo má absolutní důvěru v Drummonda - a potažmo v Calhouna a prince Onrada - mohl být vůbec svěřen takový tajný úkol. "Dobrá," řekl jsem po dlouhé odmlce. "Jdu do toho."

"Věděl jsem to," usmál se Drummond.

"Díky, generále," přikývl jsem. "A teď o té eskortě, kterou mám vést."

"Je to správná parta hvězdných námořníků," ujistil mě Drummond. "Cvičili s výsadečnými oddíly celý měsíc. Všechno je poměrně pod kontrolou, ale jestli bude třeba se rozhodovat na poslední chvíli, pravděpodobně se obrátí na tebe."

"Skvělé," zamumlal jsem. "No, podle toho, co o celé operaci vím, jsou informace, které jim mohu poskytnout já, stejně špatné, jako od kohokoliv jiného."

"Máš pár dnů na to, aby ses s nimi seznámil."

"Myslel jsem, že jsi říkal týden."

"Ty jsi myslel, že jsem říkal týden. Já jsem říkal příští týden."

Prostě úžasné. "Dobrá, generále," řekl jsem a doufal, že to neznělo tak zoufale, jak jsem se cítil. "Jak mám začít?"

"To je jednoduché," řekl - což bylo zcela nepřehlédnutelné varovné znamení. "Zítra, ráno plus jedna a půl, poletíš raketoplánem na jeden z orbitálních přístavů Flotily." Mrkl do pracovní stanice zabudované do svého stolu. "Ano, satelitní přístav 19. Tam si prohlédneš novou Starfury Mark devatenáct a její posádku. Pak se mi znovu ohlásíš. Tou dobou už budu mít všechny lidi pohromadě a do všeho tě zasvětim. Dobře?"

"Dobře," řekl jsem a vstal. "A co se zbýtkem dnešního dne?"

"Je jen tvůj," odpověděl. "Umím si představit, že se asi budeš chtít zastavit v paláci, aby ses podíval na Naději. Onrad se dnes večer nemůže uvolnit, má státní večeři - myslím, že jde o výroční ples velvyslanců - ale zdraví tě a má za to, že se s tebou někdy uvidí, dokud tu jsi."

"Co doprava?"

"Tvůj řidič čeká v podzemní garáži. Je docela v pohodě, co říkáš?"

"Cowper? Je fajn," přisvědčil jsem. "A kde se mám ubytovat?"

"Máš pokoj na základně Flotily VOQ."

"Svatá matko Vootova!" vykřikl jsem a chytil se za srdce. "Nejsem si jistý, že takový luxus dokážu vůbec přežít."

"Snaž se," řekl Drummond a postavil se, aby mě propustil. "Budu tě čekat zítra pozdě odpoledne."

"Jasně," zabručel jsem cestou ke dveřím. "Zítra pozdě odpoledne." Podíval jsem se na cyklovky - už byla večerní hlídka. Nevěděl jsem, co si počít se vším tím časem, který mi náhle spadl do klína...

*

Nejdřív to nejdůležitější. Rychle se blížil čas, kdy už bude muset jít Naděje spát a já jsem neměl nejmenší tušení, jestli se mi ještě podaří najít čas, abych ji mohl vidět, než poletím zpátky na Atalantu - případně po tom náletu. "Imperiální palác," řekl jsem Cowperovi. "Jedte k Huntingdonské bráně."

Na chvíli zaváhal, a pak se nejistě zasmál, jako kdybych si z něho tropil žerty. "Ó jistě, admirále," řekl. "A nemám vás taky ohlásit u císaře?"

"To nebude nutné," odpověděl jsem. "Až přijedete k Huntingdonské bráně, jednoduše zastavte u strážnice. Tam nám řeknou, co bude dál."

"Vy to myslíte vážně, že, admirále?"

"Velice vážně, Cowpere."

"Rozkaz pane. Už jedeme, pane...!"

Provoz byl příšerný. Zdálo se mi, že si snad všechny kluzáky v galaxii daly sraz na tomhle konci Coregijského bulváru a Huntingdonská brána ležela na tom protějším. Nedalo se nic dělat, jen sedět na sedadle a uvolnit se. Tohle byl

Cowperův problém. Oko mé mysli mělo znovu čas na to, aby se vrátilo na Atalantu - a ke Claudii...

V její kanceláři jsem se té noci rozhlédl jen velmi zběžně. V tlumeném světle vypadala hebká, ale jinak se skoro nezměnila a stále zůstávala tou účelnou a pracovní místností, jakou jsem si pamatoval. Nijak zvlášť vhodné místo na milování.

Žádnou postel, o které mluvila, jsem tam neviděl - dokonce ani pohovku. V protější stěně ovšem byly dveře, které jsem dříve považoval za šatník, a škvírou v nich pronikalo do kanceláře růžové, ženské světlo. "Co je tam?" zeptal jsem se.

Vzala mě za ruce a přikývla. "Pojď se podívat," zašeptala.

Svého druhu obývací pokoj - pohodlný - s bílými členěnými okny a sametovými, zlatožlutými závěsy. Parkety byly ze zlatého dubu a částečně je zakrýval růžovošafránový koberec. Postel s nebesy, komoda s velikým, zdobeným zrcadlem a čtyři židle potažené bledě azurovými a matně růžovými potahy tvořily jediný nábytek v místnosti, až na umělecky vyřezávaný stůl umístěný mezi židlemi. Na stěnách visely dva nádherné obrazy - byl bych přísahal, že je to pravý Tanurés - a dokonale ladily s barevným uspořádáním pokoje. Tiše za námi zavřela dveře a zamkla. "Jediný klíč od nich mám já," řekla s drobným úsměvem. "Je zvláštní, jak často jsem tu ležela sama a snila o tobě."

Na to jsem nedokázal nic říct; chyběla mi slova. Jednoduše jsem ji tedy přivinul k sobě a přitiskl své rty na její. Parfém, který měla na sobě, byl silný a erotický. Nejdřív jsme se líbali jemně, ale navzdory všemu, co jsem dělal, abych udržel svou narůstající touhu na uzdě, se začal můj dech zrychlovat. Její - díky Vootovi - rovněž. Pomalu otevřela ústa a mé rty se přisály k jejích vnitřní, vlhké straně. "Ach, Claudie," vykoktal jsem dřív, než jsem se mohl zarazit. "Tolik jsem po tobě celé ty roky toužil."

"Ano," zapředla naléhavým a podivně dýchavičným hlasem. "Bůh ví, že i já jsem tě chtěla. Jak se nám mohlo podařit se tak dokonale minout?"

"Moje chyba," zašeptal jsem. "Dlouhé roky jsem nedokázal myslet na žádnou jinou kromě..." Odmlčel jsem se.

"Margot?"

"Jo... Margot."

"Myslím, že na tom už moc nezáleží, že?" řekla.

"Už ne," přikývl jsem. "Stejně jako na naší budoucnosti, ve které jsme se oba navzájem před sebou zavřeli. S tím už se nedá nic dělat."

Lehce si povzddechla. "Podařilo se nám ztratit svou minulost stejně jako budoucnost, tobě a mně. Takže bych řekla, že jediné, na čem teď záleží, je přítomnost," dodala trochu roztouženě.

"Záleží jen na současnosti a ještě jedné věci," řekl jsem a znovu ji k sobě pevně přitiskl. "Je to něco, co jsem nikdy nenašel odvahu vyslovit - dokonce ani dnes večer."

Trochu se ode mne odtáhla, aby se mi mohla odívat do očí. "Co je to, Wilfe?" zeptala se a trochu se zamračila.

"Skutečnost, že tě miluji, Claudie," řekl jsem vášnivě. "Miloval jsem tě už tehdy před léty - a nikdy jsem nepřestal."

Potřásl jsem smutně hlavou. "Je zjevně příliš pozdě na to, aby to ještě něco změnilo, ale alespoň jsem to přece jen nakonec vyslovil - pokud na tom ještě záleží."

Jemně si mě přitáhla k ústům a zasypala mě polibky. "Záleží na tom, Wilfe," zamumlala. "Jen Bůh ví, jak moc na tom záleží."

Pak se celá moje bytost roztočila a já se zcela ztratil v jejích rtech a pažích a prsou a dechu a... "Claudie," zašeptal jsem téměř smyslů zbavený. "Já tě potřebuji. Teď."

Přikývla. "Teď," zopakovala s přivřenými očima a přikročila k posteli.

Ale já jsem ji místo toho vzal za ruku a jemně ji odvedl k zrcadlu.

"Co to děláš?" divila se a pochybovačně hleděla na svůj odraz v zrcadle.

"Napadalo mě, že bych se s tebou o tohle měl podělit," vysvětlil jsem, odhrnul její dlouhé vlasy stranou a políbil ji na ucho a šíji.

"P-podělit o co?" zeptala se trochu roztřeseně.

"O to, jak jsi krásná," odpověděl jsem a jemně jí rozepnul šaty. "Dovol, ať ti to ukážu..." S těmito slovy jsem ji rozhalil živůtek a nechal ho poklesnout. "To bych si rozhodně nemohl nechat jen pro sebe," řekl jsem. "Je úžasné, jak tvoje prsa za ta léta ještě víc zkrásněla."

Postupně spouštěla šaty až k zemi a prohlížela se z různých úhlů. Parfém zavoněl ještě silněji - a byl teď ještě mnohem víc vzrušující. "Takže si nemyslíš, že trochu klesly?"

"Jsou úžasné," zašeptal jsem, uchopil jejich plnou tíhu do rukou a cítil, jak její velké, tmavé bradavky tuhnou pod něžnými oteky mých prstů.

Líbal jsem ji na šíji a ona vydechla. "T-takže přece jenom jsem krásná?" zašeptala s potěšeným drobným úsměvem.

"Tolik jsem se bála, že si to už nebudeš myslet."

"Tomu nerozumím," řekl jsem.

"Ani nikdy nebudeš, ty úžasný chlapácký blbečku," odvětila a položila mi se šťastným úsměvem hlavu na rameno. "A já za to děkuji nebesům."

Poté jsem se zcela ztratil v laskání těch nádherných řader, zatímco ona mi předla do ucha a s rozkoší si prohlížela své krásné tělo. Nakonec s dlouhým vzdechem spustila na podlahu svoje kalhotky - někdy předtím se musela zbavit punčocháčů, které, jak jsem si pamatoval, měla na sobě u baru. "A teď," řekla, "se můžeme těšit pohledem na všechno."

Teď už naprosto nabuzený jsem se začal probírat porostem tuhých chloupků, které začínaly řídce rašit už pod křivkou jejího břicha a končily v bohatém, hebkém chumáči, kde se mé třesoucí se prsty nořily hlouběji a hlouběji mezi její nohy. Po chvíli ze sebe vydala ostrý a tichý povzddech.

"Bolí?" zeptal jsem se roztřeseným hlasem.

"Š-š-š," zašeptala, rytmicky pohybuje boky, zatímco s přivřenými očima sledovala v zrcadle mé ruce. Pak náhle zvrátila

hlavu a začala mě kousat do ucha. "Je to, co mě tlačí do zadku, to, co si myslím, že to je?" zeptala se. Už jsem se neodvažoval mluvit, proto jsem jen přitlačil a přikývl do zrcadla. Srdce mi bušilo, jako by se chtělo rozskočit.

"Takže jsi připravený, že?" ujistila se a sama zněla trochu zadýchaně.

"A-ano," zašeptal jsem.

Vyklouzla mi z náručí a otočila se tváří ke mně. "Já taky," vydechla, obratně mi rozeplula kalhoty a nechala je sklouznout na podlahu. Teplýma, hebkýma rukama zajela do mých spodků a sjížděla stále níž, dokud, "Och, Wilfe!" vykřikla zatímco mými slabinami projela prudká vlna rozkoše. "Můj bože, to bych řekla, že jsi připravený."

Skopl jsem boty i kalhoty, vzal ji jednou rukou kolem ramen, druhou pod koleno a jemně ji odnesl do postele. Zdálo se, že vůbec nic nevází.

Malátně sledovala, jak si svlékám zbytky ošacení a ještě chvíli otálím, zatímco se očima vpíjím do zářející krásy této ženy, která byla předmětem mých snů tolik dlouhých let.

Nakonec už jsem nemohl déle snést narůstající napětí ve slabinách, poklekl jsem na hedvábné prostěradlo mezi její roztažená kolena a hladově jsme se políbili, načež jsem se vnořil do veliké louže teplé, lepkavé tekutiny, která mě přenesla do jiného vesmíru - a pak daleko, daleko za něj...

*

Když jsme dorazili k Huntingdonské bráně, panoval před ní hotový bláznec luxusních kluzáků. Hosté na Onradův ples přijížděli všichni současně. Palácové strážní se nějak dařilo udržovat plynulý provoz, ale podle mého chápání jen za použití nadpřirozených schopností. V průběhu let jsem zjistil - většinou přímým pozorováním - že nikdo nedokáže dělat problémy tak dobře jako velvyslanci. "Co mám dělat teď, admirále?" zeptal se Cowper, když zastavil náš omšelý, zanedbaný a maličký služební vůz u okraje široké příjezdové silnice. Hlas měl stažený hrůzou, nejspíš to bylo poprvé v životě, co se dostal tak blízko paláci.

"Jen zahněte ostře doprava, jak jsem vám říkal," vysvětlil jsem mu. "Potom projedete pod tím obloukem nejvíce vpravo - ano, pod tím, který je vyhrazený pro nouzový provoz."

"Ale, u Vootova vousu, admirále, to mě bude stát hlavu."

"Ne, když mám v ruce tuhle červenou kartičku," ujistil jsem ho už pomilontě. "Opravdu. Oba dva to přežijeme - a já se postarám o to, aby vám dali něco k jídlu."

"Z královské kuchyně?" zašeptal s nábožnou úctou.

"Pravděpodobně z královských výdejních automatů," opravil jsem ho. "Ale uvidíme. Nejdřív se musíme dostat skrz tu bránu."

"Rozkaz, admirále."

U závory se obrovitý desátník od královských mariňáků musel ohnout takřka do pravého úhlu, aby se mohl na mě podívat do zadního okénka. "Admirále?" otázel se povýšeně.

Podal jsem mu svůj identifikační průkaz a speciální červenou kartu.

Protáhl můj průkaz čtečkou a pak otočil červenou kartu ze strany na stranu. "Co to má být?" otázel se, jako bych mu podal něco špinavého.

"Co to má být, admirále," opravil jsem ho.

"Ehm, ano... admirále," dodal neochotně.

"Tohle, desátníku," vysvětlil jsem mu, "patří do vaší čtečky spolu s mým průkazem. Tak to tam dejte."

"Ale to není identifikační průkaz," odfrkl si a Cowper se začal krčit a pomalu sunout pod přední sedadlo.

"Admirále," pobídl jsem ho.

"Admirále," zamračil se.

"Desátníku, vypadá to snad, že by to mohlo vaši čtečku poškodit?" otázel jsem se.

Znovu si kartu prohlédl z obou stran. "Eh, to ne... admirále."

"Tak to do ní sakra strčte."

Něco zabručel, ale vsunul ji do štěrbin. Nad přístrojem se okamžitě objevila kulovitá obrazovka. A v ní hlava a ramena Tazmira Adama, šéfa imperiální tajné služby. Chvíli na mě hleděl skrz zadní okénko a pak se zašklebil. "Admirál Brim!" vykřikl. "Přišel jste se podívat na Naději?"

"To se vsadíte. Tedy pokud ještě nespí."

"Můžete se zaručit za svého řidiče?"

"Ručím za něho osobně," řekl jsem. Jakákoliv jiná kombinace slov by spustila všechna bezpečnostní zařízení areálu.

"Tak pojdte dál," řekl Adam. "Desátníku, pusťte ty lidi dovnitř."

"Díky, Tazi," řekl jsem a pohlédl na desátníka, který měl ve tváři výraz ryzího ohromení. "O-omlouvám se, admirále," řekl a podal mi zpátky dokumenty.

Probodl jsem ho pohledem ze zadního sedadla. "Nemusel byste se omlouvat, kdybyste nebyl takový bručoun, vážený pane," řekl jsem.

"To máte sakra pravdu, admirále," připustil s úšklebkem.

"Tak s tím něco dělejte," poradil jsem mu. "Buďte si jist, že se jednou vrátím a zkontroluju si to."

"Budu čekat, admirále," řekl, zatímco nás zjevně naprosto šokovaný Cowper provezl skrz bránu a okamžik nato nás předjela obrovská limuzína se sodeskayskou vlajkou. "U V-vootova v-vousu," vykřikl, zatímco jel kolem promenády k velkému palácovému nádvoří, kde se přinejmenším stovka panošů v šarlatových slavnostních uniformách a bílých parukách motala kolem nervózních řidičů v překotné snaze odvést význačné hosty dovnitř a uklidit jejich obrovité

kluzáky na parkoviště. "Kam mám jet teď, admirále?" otázal se. "Po těchhle ulicích nejezdím zrovna každý den." Zašklebil jsem se. "Zahněte první ulicí doleva," přikázal jsem. "Tak se dostaneme ke vchodu do kuchyně, kde vám určitě dají něco k jídlu - a já půjdu navštívit jednu obzvlášť půvabnou mladou ženu."

"Ehm, zůstanete tady přes noc, admirále?" zajímal se Cowper.

"Ne," odpověděl jsem s uchechtnutím. "Je to má... eh... přítelkyně - a na takové věci je stejně ještě příliš mladá."

"Chápu, admirále," řekl Cowper. Pochyboval jsem o tom.

"Zaparkujte to prosím tady," nasměroval jsem ho k volnému místu mezi dalšími dvěma služebními kluzáky.

Chvilí na to jsme vkročili do královské kuchyně, kde v té chvíli právě Onrad IV, Velký galaktický císař, kníže hvězdokupy Regio a zákonný ochránce nebes, postával u vozíku naloženého jídlem a velikou naběračkou ochutnával nádherně vonící omáčku - z nějakého důvodu mě to vůbec nepřekvapilo. Byl to statný muž, jehož držení těla nicméně prozrazovalo značnou dávku přirozené důstojnosti, na sobě měl slavnostní uniformu admirála Imperiální flotily se šarlatovou šerpou přes prsa. Jeden z kuchtíků mu ochránářsky přidržoval zástěru, aby si Jeho Výsost nepošpinila nabíranou košili. "Výtečné!" prohlásil císař a otřel si elegantně rty dolním cípem zástěry. "Jaká škoda, že se o to musím dělit s tou zatracenou bandou naškrobených panáků tam nahoře." Sotva odstoupil od vozíku, pohlédl naším směrem. "Tady jsi, Brime!" vykřikl a přikročil, aby mi podal ruku. "Taz říkal, že jsi právě dorazil. Řekl jsem si, že tě tady zkusím zastihnout."

"Jsem poctěn, Vaše Veličenstvo," odpověděl jsem a potřásl mu rukou, zatímco se Cowper choulil v koutě.

"Eh, kecy," vykřikl Onrad a poplácával mě po rameni. "Chtěl jsem ti říct, jak skvělou práci jsi odvedl na Otnar'atu. Řekl bych, že to ty parchanty na chvíli zaměstná."

"No, víte," začal jsem...

"Jo, jo," povzdech si Onrad. "O těch zatracených Ligerech už jsem taky slyšel. Vůbec se tím netrap. Stejně to jednou přijít muselo."

"Děkuji, Vaše Výsosti," řekl jsem.

"Žádné díky nejsou zapotřebí, Brime," zavrtil hlavou. "Myslel jsem to vážně." Pak si položil prst na rty. "Drummond říká, že jsi ochotný převzít ten nálet."

"Ano, pane," odpověděl jsem.

"I navzdory té druhé záležitosti? Mohlo by to být ošemetné."

Podíval jsem se mu přímo do očí. "Přiznávám, že se mi to taky vůbec nelíbí, Vaše Výsosti," připustil jsem. "Ale v této záležitosti musím důvěřovat třem lidem - generálu Drummondovi, admirálu Calhounovi a vám. Nevím, jak bych se mohl zklamat."

"Nenecháme tě v tom, Brime," slíbil.

Někde v odlehklém koutě mé mysli mi zazněl varovný hlas. "...nevkládej své naděje do princů," nebo něco v tom smyslu. Umlčel jsem ho. "Děkuji, Vaše Výsosti," řekl jsem, i když jsem až příliš dobře chápal, že jestli si bude muset vybrat mezi Impériem a mnou, tak potom, no, sbohem, Brime... Pokrčil jsem rameny. Lepší záruku mi nikdo dát nemohl.

"Podle tvého černého monoklu soudím, že jsi v tom záchranném modulu dostal co proto," řekl Onrad ustaraným hlasem. "Budeš v pořádku?"

Přikývl jsem a podařilo se mi vyloudit úsměv. "Vaše Výsosti, já jsem Drummondovi neřekl, že vezmu dvě mise. Hodlám si totiž ještě předtím v té nové Mark devítce trochu zalétat," odpověděl jsem.

Onrad se bouřlivě rozesmál. "Slibuji, že mu to nikdy neprozradím," řekl a znovu mi poklepal na rameno.

V tom okamžiku se přihnal podrážděně se tvářící panoš a neomaleně si razil cestu mezi hemžícími se kuchtíky. "Vaše Výsosti!" vykřikl důležitě. "Už před pěti cykly jste měl být v sále!"

"Řekni jim, že hned přijdu," zvrátil oči Onrad. Pak na mě upřel nanejvýš imperiální pohled. "Na tuto misi nemůžeme vyslat nikoho jiného, Brime," řekl. "A musí proběhnout podle plánu. Jinak se naše naděje rozplynou jako dým."

"To mi říkal i Drummond, Vaše Výsosti," odpověděl jsem.

"Co ti neřekl, je to, že podle mého názoru jsi příliš cenný, než abychom vyslali tebe. Skoro ses nechal zabít ani ne před týdnem a my tě teď posíláme na misi, která je ještě nebezpečnější." Zamračil se. "Skutečností zůstává, že nikdo by nedokázal odvést tu práci, kterou jsi zatím na Atalantě vykonal - a bude tě tam zapotřebí ještě mnohem naléhavěji, až dorazí ti Carescriané. Tak se, pro lásku Vootovu, nenech sakra zabít. Dobře?"

"Udělám všechno, co bude v mých silách, abych tomu zabránil, Vaše Výsosti," ujistil jsem ho s úšklebkem.

"Buď tak laskav, Brime," řekl. "A tentokrát, můj příliš cenný carescrianský poddaný, myslím vážně každé slovo."

"Děkuji, Vaše Výsosti," řekl jsem a cítil, jak mi rudnou tváře.

Onrad mě ještě jednou poklepal po zádech. "Neděkuj mi. Bude mi stačit, když se vrátíš vcelku. Rozumíš?"

"Rozumím, Vaše Výsosti," přisvědčil jsem.

Usmál se. "To už je lepší," řekl a obešel mě, aby položil Cowperovi ruku na rameno. "Cowpere," oslovil jej, jako by ho znal jménem odjakživa, "chtěl bych, aby ses tady o admirála dobře staral, zatímco bude tady. Dobře?"

Z Cowperovy tváře se vytratila veškerá krev a na okamžik jsem měl pocit, že omdlí. Nakonec se mu nějak podařilo vzbudit.

"M-můžete s tím počítat, V-vaše Výsosti," vykoktal.

Onrad se zašklebil a obrátil se k velice důležitě vyhlížejícímu kuchaři. "LeGrande," řekl, "postarejte se, aby tito lidé jedli přinejmenším tak dobře, jako ti snobové, které hostíte tam nahoře." Pak mrkl svým směrem, proklestil si cestu kuchyní a byl pryč.

Naděje jsem si moc neužil. Když jsem se konečně dostal do dětského pokoje, povolila mi komorná Tutti na návštěvu sotva metacyklus. Řekl mi, že děvčátko má vždycky návštěvy takhle pozdě - a ano, uvědomuje si, že já jsem její otec. Ale protože to Naděje neví, nepředstavuje to v první řadě zas takový rozdíl, že? Musel jsem souhlasit, Voot aby to spral. Tutti se jen zřídka kdy mylí, to je možná jeden z důvodů, proč ji Barbousse tolik miluje. Předal jsem jí hromádku ručně psaných dopisů a malou šperkovnici z Atalanty, dostal poslední políbení od Naděje (trochu lepkavě od bonbónů, které jsem jí přinesl) a převzal hromádku ručně psaných dopisů od Tutti, putujících opačným směrem. Když jsem se vrátil do kuchyně, zdálo se, že se mému kmení věnuje celý personál kuchyně, zatímco Cowper seděl naproti mně a pomalu dojídal třetí dezert. Stále měl v očích poněkud omámený výraz, ale později se dal natolik dohromady, že mě mohl zavést do VOQ - kde jsem usnul dřív, než se moje hlava stačila dotknout polštáře.

Příští den ráno, dříve než se triáda vyhoupla nad avalonský horizont, začaly z Atalanty přicházet zprávy o hrozných náletech. Drummond mě probudil špatnými zprávami a já jsem s ním okamžitě zašel do komunikačního centra. Trvalo skoro metacyklus, než se věci vyjasnily natolik, že jsme mohli útočníky identifikovat jako Ligery. Ti zmetci létali v obrovských formacích tvořených Ganthessery GA Zachtwager, stejně jako Ganthessery GA 88, Gorn-Hoffy 111 a Trodlery 17 - což byly jejich nejnebezpečnější útočné lodě. Skřípal jsem zuby čím dál víc, jak se KA'PPA kanály plnily novými a novými zprávami o strašlivé destrukci. Věděl jsem, kdo je příčinou těchto náletů - já. Summers měl pravdu! Ale na druhou stranu, copak jsem měl na výběr? Už jsem si všiml, že jakmile jde o vedení války, moc alternativ se nenabízí. Nemohl jsem si dovolit nechat se tím ovlivnit, i když se Claudie nacházela v tom nejhorším pekle a mně se strachem o ni dělalo špatně. Než se budu moci vrátit a něco pro ně udělat - pro ni osobně - čeká mě moje mise. Takže jsem s těžkým srdcem odpochoval. Rozhodně jsem ušel velký kus cesty k tomu, abych dokázal platnost starého rčení, že láska a válka se nikdy nemají míchat.

Později dopoledne mě Cowper odvezl na vojenské letiště raketoplánů a brzy jsem byl na cestě k satelitnímu přístavu 19. Tato ohromná obranná základna měla tvar zploštělé koule o průměru skoro tři čtvrtin c'lenytu a nacházela se na stacionární orbitě asi 150 c'lenytů nad Avalonem. Uprostřed ji kolem dokola obepínala průhledná kotevní trubice, natlakovaná na standardní atmosférické podmínky dole na povrchu. Složitá pole antén na obou 'pólech' celé konstrukce zajišťovala čisté spojení s celou galaxií; kotvicí trubice skýtala čtyřicet pět spojovacích portálů rozmístěných v pravidelných rozestupech po celém jejím obvodu, přičemž každý byl vybaven vlastním systémem optických kotvicích zařízení a vysunovací rampou. Jak vnitřní prostory celého komplexu, tak v něm ukotvené lodě využívaly místní umělé gravitace, jež byla rovnoměrně rozptýlena na všech podlažích tak, aby působila směrem 'dolů' ke středu planety samotné. Když se můj raketoplán přiblížil, viděl jsem, že spousta portálů je stále obsazena nově vyhlížejícími Starfury, zatímco ostatní povrchové raketoplány a prolétající lodě jsou rozděleny mezi ostatní.

Většinu dne jsem strávil zalétáváním TG 39, nové Starfury MK 9, se kterou poletím při naší misi - pomáhalo mi to zahánět starosti. Její posádka, většinou námořníci přeživší Norwyckovu osudnou nehodu, se ke mně chovali docela slušně, uvážíme-li, že jsem převzal velení po jejich zesnulém a zjevně velice uznávaném kapitánovi. Když jsem si sbalil bitevní skafandr a chytil příští raketoplán dolů na Avalon, měl jsem poměrně dobrý pocit z toho, jak to v letovém oddělení šlape.

Vrátil jsem se zpátky na základnu v dostatečném předstihu, abych si mohl dát ještě rychlou večeři v důstojnickém klubu a pak mě Cowper provezl hustou dopravní zácpou odpolední špičky na Admirality, kde jsem - po dalších špatných zprávách z Atlanty - obdržel první podrobnější informace o chystané misi. Kdosi ji nazval Operace Eppeid. Na poradě byla přítomna sama generál Traffordová a mezi shromážděné povolala také značné množství dost vysoce postavených lidí jak z Flotily, tak z expedičních sborů. Z toho jsem rychle usoudil, že dnešní prezentace bude něco zásadně odlišného od povšechného a pouze hlavními body se zabývajících úvodu k celé operaci.

Traffordová byla statná, nicméně - pro mě - velice atraktivní blondýnka s vystupováním skutečného člena generálního štábu. Byla oblečena v pohodlné uniformě důstojníka expedičních sborů: těsné, tmavě olivové minisukni, která odhalovala silné, pěkně tvarované nohy, hnědých botkách s vyššími podpatky; a - stejně jako Drummond - barevně ladící olivovém kabátci s Imperiální kometou na levé straně hrudi, dvěma řadami pěti mosazných knoflíků a trojicí hvězdiček brigádního generála na každém rameni. Narodil od Drummonda ovšem také nosila čtyři řady vyznamenání a stužek za polní akce. Měla rovné, černé vlasy střižené těsně nad ramena; oválnou tvář s nízkou posazenými lícními kostmi, staromódní brýle; úzký nos s výraznými nosními dírkami; a ústa s našpulenými, silnými rty. Jak jsem očekával, zahájila schůzi přesně v ohlášený čas, mohutně si odkašlala a ztlumila osvětlení v sále, dokud jej neosvětloval pouze ostrý bodový reflektor namířený přesně na její pultík. Když už nic jiného, demonstrovala tato žena skvělý smysl pro dramatickosti.

"Dobrý večer," začala svou řeč, zcela zjevně dávno zvyklá přednášet prezentace na vysoké úrovni. "Jsem brigádní generál Megan Traffordová a jak víte, čeká vás detailní seznámení s misí, již jsme označili kódovým jménem Operace Eppeid." Odmlčela se a přejela publikum pohledem. "Všichni jste byli upozorněni na to, že součástí této prezentace budou operační informace úrovně 'přísně tajné' jak je to definováno v oddílu devatenáct Bezpečnostního manuálu taktických sil. Pokud někdo z vás není na tento stupeň prověřen, nechť prosím nyní odejde."

Další krátká pauza, během níž nikdo neodešel. Pak přikývla, sáhla za sebe a aktivovala velký holodisplej, zobrazující obecný pohled na galaxii. "Značný počet imperiálních jednotek dokončilo v současné době speciální výcvik ve vojenských táborech zaměřených na vesmírné výsadekové operace proti pozemním cílům - takzvané VVO," začala svůj proslav. "V průběhu uplynulého roku se malý počet těchto zvlášť vycvičených vojáků s použitím našeho nejmodernějšího návratového výsadekového člunu tajně vylodil na vzdálenější straně Effer'wycké prázdnoty. Celá akce dosáhla mimořádného úspěchu." Nechala svá slova zapůsobit a mezitím si upravila brýle. "Drželi jsme rozsah těchto útočných akcí v pečlivě malém měřítku, abychom se vyhnuli zbytečnému dráždění ligerských okupantů - a nezajímali jsme se o nijak prominentní cíle. Ale," zdůraznila se zřetelnou pýchou ve hlase, "při každé z těchto klamných akcí jsme

se hodně naučili o tom, jak tyto speciální operace podnikat a přitom udržet naše ztráty na minimální úrovni - ačkoliv," spěšně dodala, "žádné ztráty ve skutečnosti za minimální označit nelze."

V tomto bodě se zastavila a rozhlédla se po tiché místnosti, jako by se nám chystala odhalit nějakou velkou, dávno ztracenou pravdu. "Nyní nastal čas," prohlásila dramaticky, "vystavit naše nově nabyté zkušenosti zkoušce!" Zív! Jsem. Tahle Traffordová byla bezesporu velice zkušený politik a řečník. Dosavadní průběh prezentace nasvědčoval tomu, že to bude ještě hodně dlouhý večer...

Když odhalila celý svůj plán, musel jsem se smát. Když už nic jiného, zdálo se mi nyní Gallswothyho poznámka o tom, že tato mise představuje ještě lepší příležitost, jak se nechat zabít, ještě jako velice umírněná, abych tak řekl.

Velitelství Flotily dalo pro generála Traffordovou dohromady malé útočné loďstvo sestávající z osmi lehkých křižníků, šesti obrněných destruktoremových člunů Svobodného Effer'wycku, šestnáct povrchových bombardovacích lodí, dvě uskupení maličkých radioelektronických člunů, několik nejmodernějších obrněných výsadkových člunů a L.I.F. Montroyal, zbrusu novou transportní loď střední třídy. Traffordová to všechno tajně shromáždila - spolu s téměř třemi sty k boji připravenými výsadkáři - v blízkosti dvou neobydlených planet nacházejících se ani ne jeden světelný rok od naší strany Effer'wycké prázdnoty.

Velitelství Flotily mě stejně tak vybavilo šesti eskadrami po šestnácti Starfury MK 9, s úkolem odrážet lodě obránců, a nadto čtyřmi eskadrami útočných lodí typu 327, jejichž úkolem bude minimalizovat obrannou palbu povrchových zbraní. Vzhledem k tomu, že velké procento těchto Starfury bylo téměř zbrusu nových a mohlo tedy odstartovat skoro kdykoliv podle naší potřeby, zdálo se, že tyto počty jsou pro provedení celé akce dostatečné - přinejmenším v úvodní fázi útoku, kdy budeme čelit pouze místní obraně. Ale po několika metacyklech trvajících bojích můžeme dostat celou spoustu nezvaných hostů a to ve velice rychlém sledu. Podle mých znalostí velel ten tlustý ligerský maršál Hoth Orgoth na Effer'wycku skoro patnácti stům bojových a útočných lodí. A nevzpomínal jsem si, že by se někdy ostýchal je použít!

Podle Traffordové se hlavní nápor jejího útoku soustředí na zničení gravitačních doků Bax-Emithrnéy, mohutného komplexu na opravu hvězdných lodí - dost rozlehlého na to, aby se do něj vešly i ty největší lodě v celém známém vesmíru, a dostatečně opevněného, aby odolal ostřelování z našich nejsilnějších destruktoremů. Effer'wycká vláda jej s ohromnými náklady nechala postavit ještě před invazí a nyní sloužil jako další podpora snahy Nergola Triannika o ovládnutí celé domovské galaxie. Skutečně dostatečně cenný cíl, podle mínění generála Traffordové.

Nicméně dalším, podružnějším, úkolem tohoto velkého náletu bylo ukořistit novou aparaturu SPALS, kterou ligerští inženýři právě nainstalovali na Bax-Lavenurbu, sousední planetě Bax-Emithrnéy. Z tohoto důvodu se Admirálie rozhodla riskovat svůj nový Montroyal. Prostým zničením nového ligerského zařízení bychom si moc nepomohli; naši vědci z výzkumných zařízení na Proteu potřebovali zjistit, jak funguje. A aby to mohli udělat, museli jsme jim ho přivést.

Bylo jasné, že k tomu, aby se všechny tyhle lodě dostali k Bax-Emithrnéy na pozici určené bitevním plánem přesně v čase nula nula, nebudeme potřebovat nic menšího, než skutečný zázrak. Traffordová všechno načasovala tak, aby všechno začalo těsně předtím, než rotace Emithrnéy umožní prvním paprskům hvězdy Bax ozářit obzor poblíž gravitačních doků. První skupiny výsadkářů z VVO, které přistanou, umlčí obrovské baterie destruktoremů obklopující komplex, potom dorazí hlavní síly se speciálními demoličními náložemi určenými k vyřazení celého zařízení z provozu až do konce války - aniž by bylo zcela neopravitelné v poválečných letech. Měl jsem pocit, že v tomto ohledu, vzhledem ke značně znepokojivé válečné situaci, poněkud chválí dne před večerem - ale vzato kolem a kolem je skutečně nezbytné, aby se počítalo s nejlepším možným výsledkem války - jinak se porážka stane prakticky nevyhnutelnou. Zatímco bude na Bax-Emithrnéy probíhat celé to ničení a bourání, pokračovala Traffordová, značně menší oddíl výsadkářů spolu s královskými ženisty přistane na Bax-Lavenurbu poblíž stanice SPALS. Z velké sbírky holosnímků, které nám Traffordová ukázala, jsem seznal, že se tato stanice nachází na vrcholku vysoké a strmé skalní stěny, pod jejímž srázem se prostíralo malé jezero. Terén to byl holý a skalnatý, tu a tam rozervaný velikými průrvami v kůře planety, z nichž mnohé byly více než c'lenyt vysoké. Bude to chtít hodně jistou ruku, aby se v takových podmínkách dalo s něčím velikostí Montroyal vůbec operovat. Není divu, že se Effer'wyckané nikdy neobtěžovali Lavenurb kolonizovat.

Jakmile útočné jednotky generála Traffordové ovládnou stanici SPALS, začnou technici celé zařízení demontovat (včetně všech speciálních antén, které byly zachyceny na špionážních holosnímcích), naloží je na palubu Montroyal a tak rychle, jak to jen bude možné, se stáhnou na naši stranu Effer'wycké prázdnoty, bez ohledu na průběh většího zbytku operace.

Traffordová se snažila, aby celá akce vypadala hladce a dobře naplánovaná - operace jako vystřižená z učebnic strategie vesmírného válečnictví, která se do nich také sama zapíše - s velkým potenciálem těžkých ztrát pro nepřítele a ohromné prospěšnosti pro Impérium. Ale mě bylo jasné, že díky doslova nesčetnému množství věcí, které se během operace takového rozsahu mohou zvrtnout, nese v sobě Epeid také velice životaschopná semínka katastrofy. A bylo zřejmé, že pro tuto eventualitu nemá Traffordová absolutně žádný nouzový plán...

Kapitola osmá

Nálet

22. - 25. oktađu 52014

Město Avalon, Asterious-Avalon

Ráno přišly další špatné zprávy z Atalanty. Williamsovo hlášení popisovalo strašlivé vesmírné bitvy okolo Hadoru a další ligerské nálety jak proti základně Flotily, tak proti vlastnímu městu Atalanta. Mnoho obětí, velké škody. Drby o mně a Claudii se musely rozšířit hodně rychle - zvláště pak o našem dostaveníčku v její kanceláři. Ve Williamsově hlášení se samozřejmě nic takového doslova neobjevilo, ale jedna pečlivě formulovaná část zprávy se výslovně zmiňovala o tom, že madam správkyně přistavu je v bezpečí.

Musel jsem se zastavit a chvíli se nad tou úžasnou ženou - a také přítelkyní - zamyslet. Déle, než jsem si mohl v dané chvíli dovolit. Co s námi bude, teď když jsme konečně přiznali, jak moc pro sebe znamenáme? Bylo zřejmé, že si o nás zase bude povídat celá základna, ale odvážíme se ještě někdy odhalit své dlouho potlačované city, tak jako jsme to udělali oné noci? A co je ještě důležitější, naučíme se žít v současném okamžiku - v tolika „okamžících“ které nám život ještě možná věnuje - nebo to bylo poprvé a naposledy, co jsme našli odvahu popadnout přítomnost za pačesy a užít si ji? V těch dlouhých okamžících jsem ji chtěl - a potřeboval - víc, než jsem chtěl dýchat. Ale teď nás co do vzdálenosti dělila půlka galaxie a - našim osudům stál v cestě sám vesmír...

Další metacykly jsem strávil v satelitním přístavu 19 a radil se s deseti veliteli eskader, kteří během náletu odvedou většinu mé práce. Vůbec mě nepřekvapilo, když jsem zjistil, že vše, co se týká této mise, mají dokonale zvládnuto. Získal jsem matný dojem, že všechny eskadry jen uvítají návrat ke svým normálním povinnostem; operace jako tahle bývají ve své přípravné fázi neskutečně nudné - třebaže při jejich faktickém provádění bývá naopak velmi živo!

Během pozdního odpoledne - tedy odpoledne podle Avalonu - nás Traffordová vyslala v letové formaci k přísně utajené hvězdné soustavě na ostré cvičení u dvou simulovaných cílů, kde mohla být naše „úspěšnost“ posouzena řadou přístrojů měřících zásahy, které obsluhovali její lidé.

S Drummondovou podporou jsem už dříve zrekvíroval dobrovolnickou Starfury ze satelitního přístavu 30, orbitální základny, které jsem velel před dvěma lety během bitvy o Avalon. Kdybych nenašel někoho, kdo by letěl jako moje dvojka, byl bych nucen vyhybat se boji - a to bylo naprosto nepřijatelné. Stalo se však, že současný velitel tohoto přístavu Flotily byl můj starý přítel, na kterého jsem se obracel o podporu a přátelství už od dob, kdy jsem létal v závodech o Mitchellův pohár - Toby Moulding, který roku 52009 vlastně dosáhl absolutního rychlostního rekordu. To věci v mnohém usnadnilo, když jsem ho žádal o dobrou loď s posádkou, která by letěla jako moje číslo dvě během nadcházející mise - nikdo nevystavuje rád své vlastní lidi nebezpečí, pokud to není nevyhnutelně nutné. Ale on to strávil, dokonce s úsměvem. A já mohl odletět v doprovodu jedné z jeho nejlepších lodí, jejíž posádce velela major Hazel Wattersová, další přeživší ostřílený veterán bitvy o Avalon.

Bylo to obdivuhodné, ale všem jednotkám malého loďstva generála Traffordové se nějakým způsobem podařilo doletět k místu zahájení cvičení, nějakých milion c'lenytů od primární planety, přesně na čas, jen pár vteřin před tím, než první paprsky úsvitu ozářily náš cvičný cíl. Radioelektronické čluny okamžitě umlčely veškerou KA'PPA komunikaci a detekci SPALS jak kolem primární, tak kolem sekundární planety, přičemž pro vlastní komunikaci ponechaly jen několik tajně zvolných kanálů. A ve stejnou chvíli se lehké křižníky a obrněné destruktory čluny přesunuly k povrchu, kde obklíčily makety gravitačních doků - aniž by si zásahové simulátory vynutily vypálení byť jen jediného výstřelu. Současně se čtveřice mých eskader útočných lodí vrhla k povrchu, zatímco se Starfury rozprostřely po okolí a ustavily pravidelné hlídky po celé hvězdné soustavě. Přesně dvanáct cyklů od zahájení operace - stále nebylo nutné vypálit ani z jediného destruktory - dopravily dva obrněné výsadkové čluny na povrch sto šedesát výsadkářů z VVO, kteří by měli za úkol, v případě že by šlo o skutečný útok, umlčet obrovské pozemní baterie bránící gravitační doky. Sedmáct cyklů na to - když zásahové simulátory ukázaly, že všechny povrchové baterie byly opravdu umlčeny - se z orbity spustila hlavní část výsadkových jednotek a začala nacvičovat samotnou destrukci.

Zatím to byl dokonalý nácvik útoku. Samozřejmě, že prostě musel být dokonalý, když po nás nikdo nestřílel!

V tomto okamžiku jsme s Wattersovou zamířili k sekundární planetě, kde zatím maketu stanice SPALS zajistila smíšená jednotka výsadkářů VVO. Náš vysokorychlostní transport čekal na dohodnutém místě a královští ženisté už měli rozebranou a k naložení připravenou větší část makety antény. Traffordová zjevně nepočítala s nějakým odporem ani zde! Už dříve jsem s jistým znepokojením zaznamenal, že opomněla přidělit nějakou vzdušnou podporu také této části operace. Nechtěl jsem vznášet nějaké stížnosti v této fázi příprav - to by byl velmi špatný tah a já jsem to věděl - ale rozhodl jsem se, že na situaci zde dohlédnu, jakmile budu během skutečného náletu moci. Wattersová a já jsme se zde chvíli zdrželi, zatímco já se postaral o problémy, které se měly podle plánu vyskytnout, a pak jsem se vrátil na primární planetu přesně včas na to, abychom celé cvičení završili. Ze svého velícího štábu na palubě L.I.F. Glorious, vlajkové lodi celé operace, odvětila generál Traffordová svou usměvavou blondatou tvář na všechny naše kulovité obrazovky a pronesla: "Dobrá práce, lidi! Dobrá práce!" Načež jsme se vrátili každý na své přidělené seřadiště, kde jsme si měli odpočinout a počkat na zahájení skutečné operace - podle plánu za dvanáct metacyklů. Věděl jsem, že to uteče jako voda.

Díval jsem se, jak spousta lidí na satelitním přístavu 19 oslavuje. Také jsem si připil s Wattersovou a posádkou, abych mezi ně trochu zapadl, a pak jsem si chytil raketoplán dolů na Avalon. Nějak jsem se nedokázal dostat do nálady, abych mohl oslavovat tento konkrétní úspěch. Na můj vkus proběhlo dnes všechno až příliš hladce. Poté, co jsem strávil celý svůj život jako bojový hvězdný námořník, jsem až příliš dobře věděl, že válka nikdy není snadná...

*

Někdy k ránu jsem se probudil do osamělého ticha a s křišťálově jasnou myslí plnou myšlenek na Claudii - skoro jako by stačilo natáhnout ruku a mohli jsme se dotknout. Viděl jsem ji tak, jak vypadala onoho rána před mým odletem na Avalon. Několikrát jsme se během té kouzelné noci vášnivě milovali a mně se v útrobách rozhostilo ono hluboké

fyzické uspokojení, které přichází pouze po výjimečně vydařeném milování, kdy v těle stále ještě silně proudí hormony. Nevzpomínal jsem si, že bych za poslední roky cítil něco podobného - naposledy to bylo nejspíš v době, kdy jsme oba dva byli o patnáct let mladší a teprve nedávno jsme zjistili, jak výtečně se k sobě v posteli hodíme.

Dlouho jsem na ni hleděl, jak spala, ležící na zádech s hlavou otočenou ke mně a ozářenou hebkými paprsky jednoho z měsíců Haelicu, pronikajícími oknem do místnosti. Dlouhé vlasy, které jsem tak zbožňoval, měla zcela rozpuštěné a rozprostřené po celém polštáři. Zpod saténové příkrývky, kterou jsme přes sebe přehodili poté, co jsme uspokojili poslední vlnu touhy po sobě navzájem, jí vyčnívala jen jedna paže a veliké, nádherné ňadro.

Díval jsem se, jak spí a vážně se zamýšlel nad tou zázračnou součástí života, které říkáme láska - a nad všemi chvílemi, muselo jich být alespoň milion, kdy jsem si myslel, že jsem ji našel. Snad jediný případ, kdy jsem si nemyslel, že jsem se zamiloval, nastal tehdy, když jsme s touto nádhernou ženou tvořili milenecký pár.

V té době to byla jednoduše má blízká, velmi blízká přítelkyně a spolupracovnice - stejně jako ta nejvíce vzrušující a vynalézavá sexuální partnerka, jakou jsem do té doby poznal. A Voot sám ví, že v té době měla více citelů, než většina romských koček blech! Večery měla vždy tak nabitě, že se zdálo, že za ní běhají snad všichni chlapi na Haelicu. Myslel jsem, že mnoho z nich - nejspíš většina - s ní příležitostně sdílela lože a cítil jsem se do značné míry poctěn, že jsem jedním z nich. Teď, když jsem začínal Claudii poznávat jako člověka, mi občas na mysli vytanula otázka, kolik z nich s ní ve skutečnosti doopravdy spalo. Možná jsem pro ni znamenal víc, než jsem si v té době myslel. Ale - copak jsem po všech těch letech byl vůbec schopen rozpoznat lásku - v kterémkoliv z nás?

Onoho rána jsem k žádnému závěru nedospěl, tedy s výjimkou toho, že jsem si střízlivě uvědomil, že tato žena spící vedle mě způsobila - o mnoho let později - velmi závažné změny v nitru muže, který se stal dnešním Wilfem Brimem. Byl to vliv mnohem hlubší a odlišnější od čehokoliv, s čím jsem se až doposud setkal.

Pak nastal čas jít - Typ 327, který pro mě poslali z Avalonu, měl dorazit během tří metacyklů a já jsem se ještě ani nezačal balit! Vzpomněl jsem si, že Claudie měla k ránu vždy velmi lehké spání, opatrně jsem se vykradl z postele a začal sbírat kusy oděvu, které ležely poházené po celé místnosti. Žalostně pomačkanou večerní róbu jsem přehodil přes opěradlo jedné ze židlí a její spodní prádlo pečlivě složil na pohovku. Pak jsem začal dávat do pořádku vlastní zaneřádanou uniformu - vypadala, jako bych celou noc zápasil se sodeskayskými Medvědy. Nebylo příliš těžké uhodnout, co jsme my dva po plese vlastně dělali! Nejspíš jsme na to měli myslet včera v noci, ale byli jsme příliš zaujati jeden druhým a mnohem naléhavějšími záležitostmi.

Kdybych řekl, že pro mě bylo loučení pouze bolestné, byl by to zlehčující výrok roku. Velice dlouho jsem stál vedle její postele a jen se jí díval do tváře, naprosto ochromen přívalem citů, jaké jsem do té doby nepoznal. Byly silnější, mnohem silnější, než obyčejná touha - i když i ona tvořila nesporně jejich součást. Potom, když jsem poklekl, abych ji políbil na rozloučenou, probudila se, párkrát zamrkala a vztáhla ke mě ruce. "Myslím, že je čas, že, Wilfe?" zamumlala ospale.

Vzal jsem ji do náruče a když se naše rty setkaly, měl jsem pocit, jako bychom začínali nanovo. Její dech, parfém, ostrá a erotická vůně, která utkvěla na mé tváři. Nějakým způsobem se mi nad sebou podařilo získat špetku kontroly a zůstali jsme propleteni v objetí, dokud se mé prudce tlukoucí srdce a dech znovu neuklidnily. Nakonec, když jsem se znovu odvážil promluvit, jsem jí zašeptal do ucha: "Claudie, miluji tě."

"Já tě taky miluji, Wilfe," odpověděla zasněně. "Je hezké to slyšet, po tolika letech."

"Co budeme dělat?" ptal jsem se jako posedlý šilenstvím. Na takové věci jsem nebyl zvyklý - zpravidla se cítím klidnější i při leteckém souboji, když se mě lidé snaží zabít!

"Dělat s čím, Wilfe?" zeptala se.

"S námi," řekl jsem, uvolnil jsem se a posadil se na postel vedle ní. "Co budeme dělat dál?"

"Otázky jako je tahle, předpokládají budoucnost, má láska," řekla. "A tu my nemáme. Dokonce i ten kousek přítomnosti, který se nám tak hrdinně podařilo urvat včera v noci, se už změnil v minulost."

"Ale vždyť se milujeme," namítl jsem.

Usmála se a přikývla. "Ano, řekla bych, že ano, nebo snad ne?" pronesla s přivřenýma očima. "Jak hezké. A možná tím hezčí, čím déle jsme na to museli čekat."

"Přece na to nemůžeme... jen tak zapomenout a dělat, jako by se nic nestalo," vykoktal jsem.

"Bez budoucnosti," prohlásila, je tohle to jediné, co můžeme dělat." Slabě se pousmála. "Já nevím, o čem vlastně mluvím, Wilfe," řekla, odkopla příkrývku stranou a pohlédla mi do očí. "Možná ještě máme nějakou šanci - já teď jednoduše nevím. Celé mé tělo je ještě pořád tak plné hormonů, že se vůbec nedokážu rozumně rozhodovat - zvláště ohledně tebe." Kousla se do rtu a pak si položila mou ruku na ňadro. "Kdybys už nemusel odejít, tak..."

Stálo mě to veškerou sílu mé vůle, abych ji políbil a postavil se na nohy. Spustila nohy na podlahu a kráčela tiše vedle mě, když jsem přistoupil ke dveřím a lehce je pootevřel, abych se mohl opatrně rozhlédnout po její kanceláři.

"Na stole svítí lampačka!" vykřikla vyplašeným hlasem a odskočila od dveří. "Když jsme sem přišli, tak nesvítila."

Nervózně jsem vešel do kanceláře a rychle zjistil, že dveře do Adélina předpokojí jsou stále bezpečně zamknuté. Byl jsem sám - celý pokoj byl prázdný. Ale Claudiin telefon na stole byl přepojen z POHOTOVOSTNÍHO REŽIMU na ODPOJENO. "Možná automatické vypínání?" zeptal jsem se a kývl ke stolu.

"Rozhodně ne," zavrtěla hlavou, přiběhla za mnou a rozhlédla se po zatemněné místnosti. Tentokrát byl pohled na její nahé tělo víc, než jsem dokázal snést - svatá matko Vootova, úplná bohyně! K čertu s Typem 327 - právě jsem se ji chystal popadnout do náručí, když překvapeně vydechla a ukázala na věšák.

S bušícím srdcem jsem se otočil a cítil, jak mi poklesla čelist. Z hlavní tyče tam visel čistý dámský pracovní kostýmek v plastovém obalu, bílá blůzka a hebká spodnička. Vedle kostýmku se houpala letecká kombinéza a moje odřená navigátorská bunda - z jejíž kapsy vyčnívala složená polní čepice se zřetelně viditelnými dvěma hvězdičkami. Na polici pod věšákem stála malá dámská kabelka a Claudiiny malé vycházkové botky. Vedle nich na sbalené cestovní

tašce ležely mé letecké boty, břitva a čisté spodní prádlo, dokonce i čerstvý pár ponožek. Ke druhé a očividně prázdné tašce byl připíchnutý lístek. "Zde uložte použitou slavnostní uniformu." Nedokázal jsem se rozhodnout, kde hledat viníka: Barbousse, Russo nebo Williams? Nejspíš za tím stálo spojené úsilí všech tří a navíc i aktivní spoluúčast Adély. Tentokrát mi na tom příliš nezáleželo - snad jen tolik, že já a Claudie jsme byli povinováni skutečnou vděčností několika čínorodým, čmuchalům! Potom, v průběhu mého holení a převlékání, jsme oba pocítili nové nutkání odebrat se do postele, kde jsme se něžně milovali skoro půl metacyklu, než jsme si konečně řekli - trochu rozpačité - sbohem... Jako všechno ostatní toho rána a mě nijak zvlášť nepřekvapilo, že Russo jen tak náhodou projížděl kolem civilní správy přístavu ve služebním kluzáku a s jedním šálkem kouřícího cvceese' navíc - a to všechno právě v okamžiku, kdy jsem vyšel na chodník. Takže i když jsem zpočátku měl obavy, že jsem vyšel už trochu pozdě, dorazil jsem do doků v dostatečném časovém předstihu, takže Drummondův Typ 327 mohl odletět k Avalonu přesně podle letového plánu...

*

Na počátku ranní hlídky se rozezvučel textový panel na vnitřní straně mých dveří a probudil mě - nevzpomínám si, že bych pak ještě usnul. Začátek mise generála Traffordové byl na spadnutí a mé eskadry měly podle plánu odstartovat ze svých příslušných přístavů Flotily za dvanáct metacyklů. Stiskl jsem tlačítka PŘÍJEM a POTVRZENÍ, pak jsem se oblékl do čisté kombinézy a spěchal do haly, kde Cowper právě lokal poslední cvceese' z plastového kelímku.

"Raketoplánové letiště, admirále?" otázal se.

"Přesně tak," přikývl jsem a cestou jsem si nalil kelímek horkého cvceese'. "Mimochodem, kdo vám to řekl?"

"Nikdo, admirále," odpověděl a otevřel mi dveře, "ale právě kolem ranní hlídky jako by se v transportním oddělení všichni zbláznili. Nemusel jsem nad tím moc uvažovat, aby mi bylo jasné, že do toho nejspíš jdete, tak jsem vám přivezl váš kluzák."

Zašklebil jsem se. Cowper se usadil na předním sedadle a vyrazil do ranního provozu. "Něco mi říká, že vás ve Flotile čeká velká budoucnost, vážený pane," řekl jsem a usrkl ze svého šálku.

"Ano, pane admirále," odpověděl a mrkl na mě přes rameno. "Jednoho dne ze mě bude navigátor. Už jsem dokončil první tři přípravné kurzy na Akademii."

Vzpomněl jsem si na sebe před pěti sty tisíci lety, jak jsem si probíjel cestu přes mentální výzvy té doby, až jsem měl pocit, že se mi rozskočí hlava - ke konci jsem dokonce začal pochybovat, že to dokážu. Nějakým způsobem jsem to vydržel... takže dneska můžu směle odstartovat a nechat se někde zabít, usoudil jsem cynicky. "Víte, na tyhle přípravné kurzy existuje taková finta," řekl jsem po chvíli.

"Skutečně?" zeptal udiveným hlasem. Líbilo se mi, že je příliš hrdý, než aby se zeptal jaká.

"Řeknu vám, v čem vězí," nabídl jsem se.

"M-měl bych si to někam zapsat?" zeptal se vzrušeně.

"Ne," zavrtěl jsem hlavou. "Je to prostě... ale ne jednoduché."

"To nejsou ani ty přípravy, admirále."

"Chápu," řekl jsem. "Ale existuje jedno základní pravidlo, které si stačí pamatovat, abyste se probojoval až na Akademii. A to jednoduše zní: nikdy se nevzdávej - nezáleží na tom, jak tumpachový a zmatený se po těch kurzech budete cítit. Držte se jej; a nakonec zvítězíte. Poté," dodal jsem s úsměvem, "začne jít tak do tuhého, že na ně budete vzpomínat takřka s láskou. Ale tou dobou už budete vědět, že neexistuje nic, co byste nedokázal. Nic..."

Cowper mě vysadil u terminálu. Chytil jsem příští spoj nahoru na satelitní přístav 19. Dostal jsem se tam o metacyklus dřív, takže jsem si vypůjčil kancelář a vyzvedl si poštu. Ani Williamsova oficiální shrnutí událostí minulého dne, ani Barbousseho osobní příloha nevyzněla nijak zvlášť optimisticky. Ligerské útoky bez ustání pokračovaly a způsobovaly hrozné škody (a utrpení) po celém městě. Také rychlým tempem oslabovaly naši obranu už jen pouhým vyčerpáním a opotřebováním. Zatím jsme ztratili sedm Starfury (dvě z nich byly vytaženy a možná budou znovu létat) a tři Defianty - plus většinu jejich posádek. Skřípal jsem zuby, že musím jen bezmocně sedět v přístavu Flotily. Nemohl jsem s tím sakra udělat vůbec nic, dokud nedokončím tuhle mizernou misi!

Ještě že Claudie je v pořádku - nebo alespoň byla v době, kdy Williams ty zprávy posílal. Jediná další dobrá zpráva zněla, že se kapitánu Delacroixovi a jeho posádce podařilo na poslední chvíli zmizet, než se Ligeři dali do díla. Zdálo se, že nikdo neví, kam se poděli, ale já si byl jist, že jej - a jeho Žluvu - ještě budeme potřebovat, než tahle zpropadená válka skončí. Když jsem dočetl poštu, kousl jsem se do rtu - obsahovala vesměs samé nesmysly, až na pár zajímavých depeší ze Sodeskaye. Navzdory logice stojící za těmito zběsilými útoky - LaSalleho zničení torondského invazního konvoje, případně mého náletu na Otnar'at - Ligeři nyní obrátili všechn svůj hněv proti Atalantě. A já jsem musel zůstat tady a nemohl jsem s tím vůbec nic udělat!

Poslední zpráva představovala oznámení jedné vyhlášené avalonské galanterie, že dává zvláštní slevu na uniformy Flotily. Zajímalo by mě, který hvězdný námořník měl uprostřed zoufalé války pomyšlení na to, že by si nechal ušít uniformu na míru, ale mohl jsem jen rezignovaně pokrčit rameny. Aby vyhrálo válku, potřebovalo naše staré Impérium, aby se do válečného úsilí zapojili skutečně všichni - včetně politiků!

*

Už podruhé za méně než tři dny zpomalily diverzní lodě naší maličké útočné flotily z hyperrychlosti, aby dorazily k výchozímu bodu, tentokrát skutečnému, u Bax-Emithnéy, jen několik okamžiků před časem nula nula a dosáhly tak v každém ohledu dalšího triumfu umění navigace.

Moje eskadry letěly skvěle; zesnulý kapitán Norwyck by na ně byl pyšný - Voot ví, že já na ně pyšný byl. Po mé levé

straně v bezchybných rozestupech čtyřicet osm Starfury z červené skupiny, tvořené 81., 93., a 74. eskadrou; po mé pravé straně dalších čtyřicet osm Starfury ze zelené skupiny, tvořené eskadrami 83, 87 a 91. O půl c'lenytu vzadu na levoboku - a o čtvrt c'lenytu níže - přelétalo v dokonalých formacích čtyřiašedesát rychlých útočných lodí Typ 327 z eskader číslo 35, 19, 38 a 24, tvořících skupinu s volacím znakem modrá. Byli připraveni zaútočit proti pozemním cílům. Tak blízko Baxu - ležícího jen pár světelných metacyklů za mým levým ramenem - získala vysoká klenba vesmíru zvláštní mlhavý nádech, jaký lze spatřit pouze v těsné blízkosti silného světelného zdroje. Moje lodě vypadaly, jako by se vznášely za obrovským průsvitným závojem. Kousek opodál se pod námi v ostrém úhlu mihla skupinka asteroidů - nebezpečné mršky! Na okamžik jsem měl zvláštní dojem, že se nehybně vznáším mezi nekonečnou plochou slabě dírkované látky a nezřetelným plochým diskem z pomačkaného sametu. Surrealistické! Ale velmi poklidné - alespoň prozatím. Čím déle tento klid a mír potrvá, tím více se mi bude tahle operace líbit.

Zkontroloval jsem přibližovací senzory - nic - pak jsem klidně a metodicky prozkoumal veliký kulový výsek vesmíru kolem sebe a lehkými pohyby hlavy nahoru a dolů jsem rozčlenil vymezený prostor na tenké proužky. Pořád nic. Ani na povrchu Emithnéy se nic nedělo - rozhodně nebyly vidět žádné záblesky destruktůrů. Tu a tam na obrovském, temném pozadí disku probleskovala světélka malých roztroušených osad. A skoro na jeho vrcholku zářilo jako klenot přístavní město Eppeid se svými slavnými gravitačními doky. Pomyslel jsem na lidi tam dole - na okupované Effer'wyčany, stejně jako ligerské tyrany, kteří je zotročili. Brzy se vzbudí jedni i ti druhí - Effer'wyčané s pocitem nenávisti ke své porobě, Ligeři s lhostejností - a nelitostí - v roli přemožitelů.

V mojí KA'PPA vysílače to na chvíli zapraskalo a pak na jejím displeji zablikal rudý nápis RUŠENÍ. Okamžik se na to se stejným způsobem ohlásily i aktivní přibližovací senzory. Naše radioelektronické čluny se pustily do práce a pouze dva - přísně utajené - nouzové KA'PPA kanály zůstaly neblokované pro nouzové použití. Starfury z červené skupiny se rychle rozprostřely a obklíčily cílové planety. Modrá skupina spolu se čtyřmi eskadrami útočných lodí zamířila dolů, aby zahájila hlídkování na orbitě. Oko mé mysli spatřilo lehké křížníky a destruktůrové čluny, jak pomalu sestupují atmosférou, aby zajistily perimetr kolem gravitačních doků - pro případ, že by toho bylo zapotřebí. Zatím se zdálo, že všechno jde přinejmenším stejně dobře, jako při cvičení.

Mrkl jsem na cyklovky: pět cyklů od začátku operace: první dvojice našich obrněných výsadkových člunů už touhle dobou míří k povrchu s úkolem umlčet mohutné baterie destruktůrů bránící tovární komplex. Jestli všechno půjde dobře, měly by přistát přesně za sedm cyklů...

Náhle se v dálce před námi objevilo nepravidelné jiskření - jen kousek od Eppeidu. Destruktůrová palba! Nadskočil jsem překvapením, když se jiskření prudce zintenzivnilo. Ve vysílače se ozvaly hlasité výkřiky a nadávky, a pak náhle také volání o pomoc - ne všechny v Avalonštině.

Snažil jsem se zjistit, co se děje. První dvě výsadkové lodě ještě na povrchu být nemohly. Prostřednictvím vysílačky jsem rozkázal útočným lodím, aby se co nejrychleji přesunuly do dané oblasti a požádal drobného Kemptonu Wintera, plešatícího velitele 38. eskadry, aby podal hlášení o situaci. Pak jsme spolu s Wattersovou čekali na špatné zprávy - teď nastanou potíže, ať už tenhle předčasný ohňostroj způsobilo cokoli. Přišlo to jen o pár cyklů později - palbu zahájil ohromný destruktůr. Bylo zjevné, že se právě probírala jedna z pozemních baterií; během několika okamžiků se k ní přidala druhá, pak třetí i čtvrtá. Každou z nich měla umlčet první vlna výsadkářů z VVO. Kousl jsem se do rtu. Byl jsem v pokušení vynutit si hlášení, ale dříve či později si někdo vzpomene, že mě měl pravidelně informovat o průběhu operace. Okamžik nato jsem obdržel první souvislé hlášení od Burta Wintera.

"Haló, Tempo," použil zadýchaně můj osobní volací znak. "Tady Šek - vypadá to, že jeden z prvních výsadkových člunů při sestupu z oběžné dráhy náhodou narazil na obchodní loď s eskortou letící opačným směrem! Šílená přestřelka - a teď každý páli po všem, co se jen hne."

Právě v tu chvíli jsem zahlédl dva z těch obrovských destruktůrů vypálit současně a okamžitě následovala ohromná exploze, která na chvíli působila zatemnění našich hyperobrazovek.

"Svatá matko Vootova!" zaklel Winter. "Právě smetli Furious z oblohy! Na palubě muselo být víc než osm set lidí..."

"Jak to vypadá s tím druhým výsadkovým člunem, Šeku?" přerušil jsem jej a zaskřípal zuby.

"Ten se dostal v pořádku dolů... aspoň myslím," odpověděl. Jeho slova přerušila příšerná modrozelená exploze - mnohem silnější než ta poslední. Hyperobrazovky zůstaly tmavé skoro vteřinu.

"Co to bylo?" chtěl jsem vědět.

"Jedno z těch zatracených ligerských destruktůrových palebných postavení!" vykřikl Winter vzrušeně. "U Voota, někteří výsadkáři to přece jen museli zvládnout."

"Co naše hlavní výsadkové síly?"

"Okamžik, Tempo," řekl. V reproduktorech ve své helmě jsem zaslechl salvu z rychlopalných destruktůrů. Pak palba na chvíli ustala a pak následovala další, tentokrát delší salva. Pak: "Tohle by mělo ty opičáky odradit!" křikl Winters.

"Takže, Tempo, co jste chtěl vědět?"

"Co to bylo?" otázal jsem se.

"Kolona bitevních tanků - vypadaly na Mark devatenáctky. Mířily k hlavním výsadkovým silám."

"Takže už jsou na povrchu?" ujišťoval jsem se.

"Tak tak, Tempo," odpověděl. "Právě se vylodí - přímo do spousty problémů."

"Jak můžu pomoci?" zeptal jsem se.

"Hned teď nijak," řekl Winters. "Hlavně se dívejte po Gorn-Hoffech, abychom se mohli soustředit na pozemní cíle. My -" Jeho hlas přerušilo dlouhé praskání statické elektřiny.

"Šeku!" zařval jsem. "Šeku!"

"Je mi líto, Tempo," odpověděl jiný hlas. "Šek to právě koupil. Tady je Šek dva. Jak vám můžu pomoci?"

"Díky, Šeku dva," řekl jsem. "Mějte oči otevřené. Potřebuji vědět, co se děje. A dejte mi vědět, kdybyste potřebovali,

aby vám někteří z nás šli dolů na pomoc."

"Rozumím, Tempo."

Ani jsem si nevzpomínal, jak se Šek doopravdy jmenuje. Její hlas zněl otřeseně. To bych byl já taky! "Tempo volá Tempo dva," řekl jsem. "Pojďme se podívat k sousedům na Lavenurb."

"Veďte, Temp..." začala Wattersová, ale vtom ji náhle přerušil jiný hlas, který vykřikl: "Pozor, Tempo! Gorn-Hoffy - žlutý apex!"

Ohlédl jsem se přes rameno - byly tam. Ligeři! Vedl je štíhlý, nebezpečně vyhlížející Gorn-Hoff 262 šarlatově se lesknoucí v prudké záři Baxu. Šest útočných lodí od nás bylo ani ne půl c'lenytu daleko. Znovu jsem zapojil vysílačku.

"Tempo všem červeným, modrým a zeleným!" křičel jsem do mikrofonu v helmě. "Gorn-Hoffy v oblasti. Opakuji, Gorn-Hoffy v oblasti. Dávejte pozor!"

První z nich nás už minuly po pravé straně a obracely se proti nám.

Ani jsem neměl čas dostat strach. Strhl jsem Starfury do prudkého výkřutu a stoupal jim vstříc, přičemž jsem páčil ze všech tří destruktory, které jsem ovládal, i když Ligeři byli stále ještě mimo dostřel. Minul jsem - samozřejmě, ale donutil jsem je přerušit předčasně otočku. Převrátil jsem Starfury na záda, udělal půlobrat a než se vzpamatovali, měli jsme je - já s Wattersovou - hezky na dostřel. Zamířil jsem na prvního v řadě, na toho rudě se lesknoucího. Lehce jsem přitlačil na směrové motory a měl jsem ho v zaměřovači! Dal jsem se do něj všemi svými destruktory, stejně jako můj střelecký důstojník Crenshaw. Oba jsme ho dostali hned napoprvé - zásahy po celé délce pláště.

Z trupu zasaženého Gorn-Hoffu okamžitě vyšlehly plameny radiačního ohně, jak se jeho kolapsium začalo pod proudem energie z našich destruktory odbourávat. Ligerský navigátor strhl svou loď do zoufalého obratu - zahlédl jsem, jak z jeho směrového motoru vytryskl tenký proužek gravitonů. Potom jednoduše... vybuchl jako bomba a zmizel ve velkém jasném záblesku, po němž se vyvalila rychle se rozpínající a převalující koule plamenům podobné energie a mračno trosek. Těžší komory pohonu a gravitační generátory pokračovaly v pohybu, přičemž za sebou táhly husté šmouhy radiačního ohně. Části trupu rozervaného explozí je následovaly pomaleji a třepotaly se jako suché listí, přičemž se neustále rudě leskly v prudké záři paprsků hvězdy Bax. Skoro jako vržená konfeta... Žádné záchranné moduly.

Ted' už byla obloha Gorn-Hoffů plná. Ti parchanti dorazili o hodně dříve, než nám bylo slibováno. Někdo z výzvědné služby za tenhle malér zaplatí! Destruktorové paprsky mě minuly jen o vlásek, provedl jsem prudký výkřut a Crenshaw dostal příležitost k několika široce rozptýleným výstřelům. Minul jen tak tak.

Bránil jsem nás, jak jsem nejlépe uměl. Crenshaw vypálil na další Gorn-Hoff. Byl už z dostřelu. Náhle nás další poloviční přemet vynesl těsně nad dalšího Gorn-Hoffa, jehož silueta se ostře rýsovala na pozadí planety. Převrátil jsem se a šel vertikálně po něm. Letmo jsem zahlédl Ligerův zužující se trup - krátké, křídlovité ocasní plochy, které mu zajišťovaly stabilitu při prudkém manévrování v atmosféře, žluté palebné věže... natáčející se směrem ke mě. Viděl jsem, jak posádka můstku zaklání hlavy, aby na nás lépe viděla.

Chudáci Ligeři se ke střelbě už nedostali. Zasáhli jsme je ze všech dvanácti destruktory. Celý můstek se jednoduše rozpadl v zářících střepech hyperobrazovek a unikající atmosféře. Slyšel jsem, jak lidé za mými zády křičí. Neměl jsem jim to za zlé! Vypadalo to, že se s tím vrakem srazíme. Vootova B-R-A-D-O! Strhl jsem řízení a jen tak tak se mi podařilo proletět nad ním. Ohlédl jsem se a viděl, jak Gorn-Hoff vzhůru nohama padá směrem k planetě, přičemž se z jeho komor pohonu line tenký a jasný proužek radiačního ohně. Za ním se vyrojila spousta záchranných modulů, které pomalu zpomalovaly, až se zdálo, že visí bez hnutí v prostoru, zatímco Gorn-Hoff dál pokračoval ve svém posledním sestupu. Pak všechny Gorn-Hoffy náhle zmizely! Že by už měly dost? O tom jsem pochyboval. Další už budou na cestě. Kde byla Wattersová? Během leteckého souboje jsme se oddělili. Zaregistroval jsem nad hlavou rychlý pohyb a zaklonil hlavu: Starfury - pravděpodobně Wattersová - a Gorn-Hoff. Nemohl jsem se k nim dostat včas a tak jsem jen přihlížel, s hrůzou a zároveň fascinovaně. Obě lodě předváděly pravé divy vesmírné akrobacie: bleskurychlé obraty, rychlé výkřuty, překlápění. Zdálo se, že žádná nedokáže získat nad svým protivníkem sebemenší výhodu. Náhle, jako by se na tom dohodli, provedli oba současně obrat a zamířili proti sobě. Šílenství! Starfury i Gorn-Hoff po sobě páčili ze všech destruktory a přitom se řtili jeden proti druhému. První z nich, který uhne, bude ztracen, protože vystaví palbě svého protivníka nekrytý trup.

V interkomu panovalo ticho rušené jen těžkým oddechováním - každý se bál dýchat. V poslední chvíli, kdy se už zdálo, že srážka je nevyhnutelná - se Gorn-Hoff viditelně zachvěl a roztrásl zásahy destruktory a pak se dezintegroval. Zadržel jsem dech, když Starfury pokračovala ve své dráze a - zázračně - prolétla sprškou radiačního ohně a trosek pomalu padajících k povrchu.

O chvíli později zaplula Wattersová zpět na své místo po mém boku. "To bylo něco!" odvyšlál jsem.

"Díky, Tempo," řekla, jako by se nestalo nic zvláštního a společně jsme plnou rychlostí uháněli k Lavenurbu, zatímco se všechny rádiové kanály zvolna plnily zvuky leteckých soubojů.

Ligerské útočné lodě přilétaly v plné síle. Požádal jsem Šek dva o hlášení z povrchu. Nic - nejspíš to koupila stejně jako její číslo jedna. "Tempo volá kterékoli z modrých," křičel jsem do mikrofonu. "Potřebuji hlášení o situaci tam dole!"

"Tympán jedna volá Tempo," zapraskal ve sluchátkách mé helmy napjatý hlas. "Je to teď tady docela o hubu. Snažíme se pomoci chudákům výsadkářům na povrchu. Práce v malé výšce. Ztratili jsme pár třistadvacetsedmiček - nevím přesně kolik, ale Ligeři tu mají velkou palebnou sílu."

"Řekněte mi o situaci na povrchu. Co ti chudáci výsadkáři?"

"Promiňte, Tempo. Dole je to ještě horší. Žádný moment překvapení je neuchránit. Jsou dost fest přibíti k zemi. Nezdá se, že by se mohli probíjet kamkoliv do blízkosti doků. Pro tuhle práci by myslím potřebovali bitevní tanky!"

"Stahuje je někdo zpátky, Tympáne?"

"Od generála Traffordové jsem neslyšel ani slovo, Tempo."

"Díky, Tympáne. Udržujte mě v obraze."

Krátké pobídnutí pohonu a byli jsme nad Lavenburnem a nořili se do jeho atmosféry. Náš cíl, objekt stanice SPALS, ležel pod hustými mraky, ale naše vysílačky zaznamenávaly spoustu zvuků boje. Podle všeho výsadkáři narazili na nečekaný odpor i zde. Naše dvě Starfury se ponořily do temných, vířících mračen jen pár tisíc iralů nad povrchem a vynořily se do hustého deště nějakých třicet c'lenytů po směru otáčení od místa bojů. Po celou cestu k povrchu se viditelnost ještě zhoršovala. Holý a skalnatý terén s obrovskými, sloupům podobnými skalisky. Jednoduše NÁD-her-né podmínky pro let při zemi a ve vysoké rychlosti. V dále bylo vidět několik matných záblesků destruktorem palby. Přehnal jsem se nad kolonou bitevních tanků. To jsme nečekali! Potom skupina prudce hořících budov a náhle se přímo před námi objevila velká stavba stanice SPALS, napůl rozmontovaná. Viděl jsem skupinky výsadkářů pálit protitankovými střelami, ale ruční zbraně neudrží veliké ligerské stroje v šachu dlouho! Za anténou byla vidět Montroyal, naše rychlá transportní loď, stojící pod skalnatým srázem s otevřenými nákladovými dveřmi. Chvilí jsem kroužil kolem a posuzoval situaci. Sotva královští ženisté odmontovali nějakou součást stanice SPALS, přepravily ji nákladové čtyři za pomoci terénních vozidel ke srázu a pak ji spustily k čekající transportní lodi. Zdálo se, že už značně pokročili a kdyby je přítom neohrožovaly ty tanky, měli by to už dávno hotové. Ale naše výzvědná služba nás znovu zklamala. Nemusel jsem kroužit v nijak velkých kruzích, aby mi bylo jasné, že je celá oblast obklíčena Ligery a že výsadkáři budou s jistotou vyhlazeni během příštího metacyklu. Viděl jsem, jak za námi vzlétla k obloze modrá signální raketa a po ní následovala erupce pozemní palby, která otřásla naší lodí a zatemnila hyperobrazovky. Znovu jsme zamířili k zemi. Bylo nezbytné přivolat sem rychle nějakou pomoc, jinak i tahle část mise skončí absolutním krachem. Přepojil jsem na jeden z tajných nerušených KA'PPA kanálů. "Tempo volá všechny modré z třicáté páté a zelené z osmdesáté sedmé," řekl jsem. "Tempo volá všechny modré z třicáté páté a zelené z osmdesáté sedmé. Hlaste se okamžitě nad sekundárním cílem. Nejvyšší priorita."

"Machr jedna a Machr dva, jsme na cestě, Tempo."

"Šátek jedna a dva, jsme na cestě, Tempo."

"Šroub dva na cestě, Tempo. Šroub jedna už to má za sebou."

"Frc a Vačka, všichni čtyři na cestě, Tempo, vydržte..."

No sláva, kavalérie už jede - přesně jako ve starých knížkách! Poslouchal jsem s rostoucím pocitem, že nám tahle loupež stanice SPALS může nakonec přece jenom vyjít. Nemohl jsem čekat, až všichni dorazí. "Pojďte, Wattersová," křikl jsem, "Jdeme dolů, ať zachráníme, co se ještě zachránit dá!"

Kolem stanice se začal tvořit oblak hustého dýmu - nejspíš chemická mlha - zatímco zařízení neustále kus po kuse mizelo v útrobách Montroyal, stálým, i když ne zcela optimistickým tempem. Žádné Gorn-Hoffy se zatím v okolí neobjevily; nejspíš je pořád zaměstnávaly Starfury nad primárním cílem. Ale jejich pozornosti nakonec asi neunikneme. S tím nepočítejte!

Oba dva jsme se snesli do výšky střech domů a začali ze svých dvaceti čtyři destruktůrů kropit všechno, co se jen hnulo. Ligeři v šedých uniformách a jejich lehké zbraně létali na všechny strany. Sežehl jsem dva nákladáky plné vojáků - chudáci ani nevěděli, odkud to přišlo. Vypálil jsem pár ran do bitevního tanku - sice jsem ho nezastavil, ale věděl jsem, že jsem ho uvnitř pěkně rozpálil. Nedaleko od nás explodovaly dva vojenské kluzáky právě ve chvíli, kdy na nás někdo vypálil salvu raket. Většinu z nich jsem smetl z oblohy - jedna vybuchla opodál, bác! Utrhla nám kotvici zařízení na pravém pontonu! Zakroužil jsem nad skupinou Ligerů sestavujících dohromady destruktorem kanón. Slyšeli, jak se blížím, a rozprchlí se. Vymrštil jsem ten jejich destruktorem přinejmenším třicet iralů do výšky.

Pak náhle: "Loutkovod všem modrým z třicáté páté," přehlušil hlas Traffordové veškerou bitevní KA'PPA komunikaci - to ona byla Loutkovod - "ruším Tempův rozkaz. Opakuji, ruším Tempův rozkaz. Všechny lodě skupiny modrá se vrátí nad primární cíl, dokud nebudou uvolněny."

Hlášení od modré-35 náhle ustala, zatímco jsme spolu s Wattersovou rozstříleli celý oddíl raketami vybavených Ligerů, který se rychle blížil ke stanici SPALS: Napáchali jsme spoustu škod, ale přesto jsme byli jen kapkou v moři a nemohli jsme nijak zasáhnout proti tankům, které se pomalu ale jistě prodíraly ke královským ženistům - a současně se dostávaly do pozice, z níž mohly střílet rovnou dolů na transportní loď samu (pokud je ovšem nepředběhnou Gorn-Hoffy).

Nějak jsem doufal, že k tomuhle nedojde, ale stalo se. Nic už neběželo podle plánu a ona nepotřebovala zase tolik lodí, aby jí kryly ústup, jako by mohla potřebovat v případě úspěšného útoku, kdy by její síly musely být rozptýleny po větší oblasti.

Přehnal jsem se nad dalším zničeným destruktorem kanónem - o tenhle se musela postarat Wattersová. Ve světle jejich pálících destruktůrů jsem viděl šedě oděné postavičky běžící po dvou či po třech a pětici dokonale příšerných bitevních tanků pohybující se směrem ke stanici SPALS. U Vootova vousu. Všechny je v žádném případě nezastavíme. Musel jsem něco udělat - a to rychle - jinak naši misi potká dvojitý neúspěch.

Mysli, Brime! Mysli! S Traffordovou jsem se o jejích rozkazech mohl hádat třeba celý den, ale protože jsme oba měli dvě hvězdičky, byli jsme v patové situaci. Ovšem protože já jsem měl rozkazy od samotného císaře Onrada, bylo mou povinností je splnit, ať se děje cokoli. A pokud se náhodou neshodovaly s rozkazy generála Traffordové, no... to budeme muset vyřešit později. Jak jen porušit rovnováhu sil...?

Náhle mi to došlo! Samozřejmě! Oba jsme klidně mohli mít dvouhvězdičkovou hodnost, ale já jsem měl v ruce zvláštní kartu, kterou jsem mohl hodit na stůl. Hrozně nerad jsem to dělal, ale... "Tempo všem modrým-35 a zeleným-87," vysílal jsem znovu. "Tempo všem modrým-35 a zeleným-87. Tento rozkaz je nadřazen Loutkovodovi kvůli přednosti na základě příslušnosti ke stejnému druhu vojsk. Jednoty Flotily 35. a 87. eskadry se budou okamžitě hlásit - opakuji okamžitě hlásit - nad sekundárním cílem, kde ve dvojicích provedou nezávislou akci. Nejvyšší priorita. Všechny ostatní jednotky Flotily budou pokračovat podle původních rozkazů."

Okamžik nato začala znovu přicházet hlášení.

"Letíme tak rychle, jak to jen jde, Tempo."

"Už jsme zase na cestě, Tempo."

"Pět třistadvacetsedmiček směřuje na vaše souřadnice, Tempo."

"Deset Starfury k vašim službám, Tempo!"

Neubráníl jsem se temnému úsměvu (zatímco jsem ničil další destruktory kanón). Bylo jasné, že nikdo nechce, aby jeho jméno bylo spojováno s rozmiškou mezi dvěma vlajkovými důstojníky. Ale ze stejného důvodu se nikdo neodvažoval ignorovat přímý rozkaz podepřený právem přednosti velení z důvodu příslušnosti ke stejnému druhu vojsk. Byl jsem znovu ve válce! Náhle se mi nad hlavou objevil první z Typů 327 se svou těžkou výzbrojí a situace se začala radikálně měnit. Netrvalo dlouho a celá krajina byla poseta hořícími vraky bitevních tanků a z každého z nich stoupal k nízkým mrakům sloup hustého dýmu.

Přišly posily včas? Když jsem zakroužil nad stanicí, čekalo na ošemetný proces spouštění ze srázu a nakládání do transportu posledních několik součástí zařízení SPALS. Už to nemůže dlouho trvat a budu moci odvolat třistadvacetsedmičky zpět nad... Prásk!

Svatá matko Vootova. Tak tady máme ty ztracené Gorn-Hoffy!

Naštěstí pro nás už měly mnohé z nich plné ruce práce s prvními přilétajícími letkami Starfury, ale každým cyklem se objevovaly další. Viditelnost se nyní ještě zhoršila - což nezabránilo dvěma Ligerům v tom, aby na mě nepodnikli přímý útok - z takové blízkosti, že jsem takřka nadskočil na sedadle. V téhle chvíli se mým hlavním zájmem stalo zabránit tomu, abych se v tomhle šeru srazil s Wattersovou.

Náhle se z mé vysílačky ozvalo: "Pozor, Tempo! Vlevo!" Reflexivně - neměl jsem čas si uvědomit, že ten výkřik byl určen mě - jsem strhl Starfury do kolmého stoupání. Wattersové se nějak podařilo mě následovat - úžasný navigátor, tahle ženská! Skoro jsme to nestihli. Střela, která mě minula jen o vlásek, explodovala těsně pod mnou s takovou silou, že mi nohy odskočily z pedálů kormidla. Sotva pár iralů od nás se rychlostí blesku mihlo čtvercové pseudokřídlo s ligerskými ebenovými krokvemi: proud vzduchu po průletu Gorn-Hoffu atmosférou byl tak prudký, že mi tentokrát doslova vyrval řízení z rukou. Instinktivně jsem dokončil obrátku a vyrovnal těsně nad korunami stromů, byl jsem tak vyděšený, že jsem stěží dýchal. Bác! Bác! Další dvě rány mě minuly jen tak tak a smýkly mou Starfury do strany. Letmo jsem zahlédl, jak Wattersová po mé levé straně zápasí s řízením a vrhl jsem se do prudkého smyku, který skoro přetížil náš gravitační systém - červené kontrolky zablikaly po celém G panelu! Lidi za mnou na můstku vykřikl. V téže chvíli se zajikly některé z našich gravitačních generátorů - další červené kontrolky. Stáhl jsem tlumiče tahu, abych všechno uklidnil, a pak je jemně znovu povolil. Červené kontrolky pohasly a zdálo se, že loď reaguje normálně. Počkal jsem, až se Wattersová objeví znovu vedle mě a pak jsem začal stoupat k hranici mraků. Všude, kam jsem pohlédl, byly samé Gorn-Hoffy - a díky Vootovi - také několik Starfury, které pálily tak rychle, jak to jen šlo.

V silném dešti se proti mě obrátil další Gorn-Hoff, prudce zamával svými pseudokřídly a zaútočil. Sotva jsem ostře změnil směr, abych se s ním střetl, pustili jsme se do něj s Crenshawem současně. Zaměřilo jej dokonce hned osm z našich destruktůrů, ale oba jsme minuli a jako tornádo se přehnali sotva pár iralů nad ním. Strhl jsem Starfury do těsného přemetu a prudce nasměroval kormidlo doleva. Na okamžik jsme zápasili s nedostatkem energie, ale pak se nám podařilo neskutečně těsný přemet dokončit s tenkým proužkem gravitonů linoucích se z pravého pontonu - překvapená Wattersová vystřelila doprava. Navigátor Gorn-Hoffu vypadal ještě překvapeněji a začal se otáčet na pravobok, přibrzdil, pak se natočil na levobok - a vletěl mi přímo do rány na krátkou vzdálenost! Dříve, než mohl svůj manévr dokončit - ať už měl v úmyslu cokoli - rychle jsem vyrovnal, abych umožnil Crenshawovi lépe zamířit, a pak jsme oba znovu vypálili dlouhou dávku z osmi destruktůrů. Po celé délce trupu a pseudokřidel se objevily záblesky. Hyperobrazovky na můstku se roztříštily ve spršce třípyticích se krystalových stěpů a došlo k prudkému úniku atmosféry. Za lodí se objevilo několik záchranných modulů, pak se Gorn-Hoff ve výšce 150 iralů naklonil na bok, znovu na okamžik vyrovnal, ve spršce jisker a plamenů urazil jeden z těch zvláštních kamenných sloupů a nakonec se zřítil do hluboké průrvy ve skalnatém povrchu. Následoval ohromný výbuch, který na okamžik ozařil celou oblast zlověstným světlem.

V tu chvíli se zdálo, že se počasí začíná trochu vyjasňovat. Ve stěně deště a mlhy se objevily trhliny a... u Vootova mastného, odporného vousu! Po mé levé straně poblíž úpatí srázu zuřil divoký požár - v nebezpečné blízkosti Montroyal, která byla podle všeho již téměř naložena. Byla snad zasažena? Na vrcholu útesu pokládá úžící se půlkruh královských ženistů obranné minové pole, zatímco ostatní se po lanech spouštěli dolů do asi tuctu obrněných výsadekových člunů přistávajících hlava nehlava na úzkém břehu pod mnou. Pár ženistů vzhledlo od své nebezpečné práce a statečně zamávalo. Rozhodně jsem jich jejich práci nezáviděl.

"Haló, Tempo," odvyšlal někdo, "slyšíte mě?"

Zkontroloval jsem prostor za sebou - byl pro změnu poměrně prázdný - a pak jsem obrátil Starfury k dalšímu úzkému obletu Montroyal. "Tady Tempo. Kroužím nad vámi," řekl jsem.

"Konečně," prohlásil kdosi vyčítavým tónem. "Máme tady vážný problém, Tempo - oba navigátoři Montroyal byli právě zabiti ostřelovači a já jsem vydal rozkaz, aby se celá posádka evakuovala ve výsadekových člunech!"

"Prostě NÁD-he-ra," zašeptal jsem si pro sebe. Co teď? Ale odpověď jsem už znal. "S kým mluvím?" otázal jsem se.

"Plukovník Ryan Cromer od královských mariňáků," zaznělo zpátky hlubokým hlasem.

"V jakém stavu je loď, plukovníku?"

"Žádné viditelné poškození, Tempo," odpověděl Cromer. "Mluvil jsem s posádkou. Jenže protože tu není nikdo, kdo by s ní uměl letět, nařídil jsem všem, aby přesunuli do obrněných výsadekových člunů. Nesmíme ztratit ani chvíli."

"Je posádka lodi už ve výsadekových člunech?"

"Samozřejmě. A já už jsem celou Montroyal důkladně zaminoval. Nehrozí nebezpečí, že by padla do špatných rukou."

"Chci mluvit s posádkou Montroyal," řekl jsem. "S nějakým vyšším důstojníkem nebo důstojnicí."

"Právě probíhá proces evakuace stanice, Tempo," zavrčel Cromer stísněným hlasem. "Jestli to někdo kvůli vám nestihne, budu možná nucen dát svému výsadkovému člunu rozkaz, ať odletí bez nich."

"Chci nějakého vyššího důstojníka Montroyal teď hned, plukovníku," zavrčel jsem. "Vaši muži se ještě nestáhli ani z vrcholku útesu."

"Podívám se, jestli někoho nenajdu," odfrkl Cromer a vysílačka utichla, až na zvuky leteckých soubojů, které stále probíhaly všude kolem, zatímco já dál létal v nekonečných kruzích. Teď se už i poslední mariňáci hnali k lanům. V poslední chvíli před tím, než jsem se začal domáhat pozornosti salvou z destruktörů, se ozvalo: "Tady major Alan Jennings, Tempo," prohlásil nevzrušený hlas. "Jsem systémový důstojník na lodi Montroyal. Jak vám mohu pomoci?"

"Je letuschopná?" tázal jsem se.

"Věřím, že je, Tempo," odvětil Jennings, jako bychom stáli na rohu ulice v Avalonu. "Všechny systémy běžely dobře, když mi ten divný týpek Cramer vydal rozkaz, abych nastoupil do člunu."

"Všechny systémy stále běží?" zeptal jsem se. "Nic není vypnuté?"

"Podle mých informací nikoliv, Tempo. Pochybuji, že lidi od výsadkářů vědí o téhle lodi dost na to, aby tu něco dokázali vypnout. Ale slyšel jsem, že ji zaminovali, aby nepadla do zajetí."

Za silného deště se kolem mě s rachotem přehnal Gorn-Hoff, od příde po zád v jednom plameni. S ohromným výbuchem se zřítíl do rozbouřeného jezera asi půl c'lenytu odsud. "Můžete dostat posádku zpátky na palubu?" otázel jsem se.

"To zajisté mohu, Tempo," řekl Jennings, jako by na celé věci nebylo vůbec nic divného. "Jsme všichni v jednom člunu, ale myslím, že mezi námi nezbyl nikdo, kdo by s ní uměl létat."

"Co víte o jejích leteckých systémech vy?" otázel jsem se a sledoval, jak posledních pár výsadkářů sjíždí po lanech dolů. "Poznáte ovládací prvky na můstku?"

"Poznám, Tempo," přisvědčil Jennings a konečně zněl aspoň trochu vzrušeně. "Vždyť jsem je testoval celý minulý měsíc."

Mnoho času už nezbyvalo. Ligeři nyní na vrcholku útesu osaměli a začali postupovat minovým polem - miny si vybírali strašlivou daň, ale Ligeři pronikali stále dál. "Takže mi můžete ukázat, které řídicí prvky budu potřebovat, abych s ní odletěl?" zeptal jsem se.

Skoro jsem slyšel, jak se Jennings usmívá. "To se vsaďte, že můžu, admirále... ehm, tedy Tempo!"

Znovu jsem pohlédl na Ligery. Už jen pár cyklů a budou z minového pole venku. Bude to těsné! "Povolejte posádku Montroyal zpátky na místa, Jenningsi a počkejte na mě na můstku! Jdu dolů." Přepojil jsem na palubní rozhlas.

"Všichni se připraví na okamžité přistání," křikl jsem. "Všichni se připraví na okamžité přistání. Demoliční čety připravit únikové nálože!" A pokračoval jsem. "Tempo volá Tempo dva. Jdeme na přistání. Nenásledujte nás. Tímto jste zproštěni povinností čísla dvě této lodi. Potvrďte."

"Tempo dva volá Tempo. Potvrzuji. Potřebujete pomoc odvést tuhle káru domů?"

"Negativní, Tempo dva," řekl jsem a rychle se blížil k jezeru, "- pokud se nechcete zdržet a dělat mi eskortu."

"To zní jako dobrý plán, Tempo," souhlasila. "Zdržím se."

"Díky, Tempo dva," řekl jsem. Lehce jsem nás natočil po větru. Vypnul jsem pohon a stácel loď střídavě po a proti větru v těsném, plynulém obratu, který mi umožňoval sledovat oblohu za sebou - při přistání je každý jako sedící kachna. Přitáhl jsem řízení... posilovače zdvihu zabraly. Teď přímo do větru. Výška dostatečná... možná až moc. Obrat napravo k protilehlé levé směrovce na řídicím motoru... začali jsme kolmo klesat... tak! Neutralizovat. Škrťací klapky utaženy - lehce přitlačit na směrový motor, aby se nesplašila. Pomalu jsme se propadali. Směrový motor přímý tah vzad a... byli jsme dole a za mocného vlnobití jsme se rychle řítili ke břehu. Příliš rychle! Gravitační brzdy - honem! Z našich pontonů se hřměním vystřelily vpřed dva proudy gravitonů. I navzdory lodní umělé gravitaci jsem cítil, jak zpomalujeme. Stále víc...

Tam! Zastavili jsme právě v okamžiku, kdy naše pontony se strašlivým skřípěním trupových plátů najely na kamenitý břeh, byli jsme nějakých dvě stě iralů od transportu. Vypnul jsem umělou gravitaci - blééé! Nemám čas zvracet.

"Demoliční četo, aktivujte únikové nálože a hlaste se mi na palbě Montroyal s dálkovými roznětkami!" křikl jsem do lodního rozhlasu. "Všichni ostatní se neodkladně přesunou na palubu Montroyal - okamžitě! Teď!"

Odepnul jsem si pásy a následoval posádku můstku po schůdcích dolů, pak na kluzký, vlhký ponton a nakonec na skalnaté pobřeží. Obrněné výsadkové čluny startovaly a vzletaly ve zjevném spěchu k obloze i ve chvíli, kdy se nás patnáct hnalo směrem k Montroyal.

Když jsme se přiblížili k lodi, někdo - samozřejmě Jennings! - nahodil její veliké gravitační generátory. Dobrý chlap. Na těch několika okamžicích, které nám tím ušetřil, budou možná záviset naše životy. Musel jsem běžet po těch mizerných kamenech na pobřeží. Zvrtil jsem si kotník a celá zraněná noha mě rozbolela jako čert. Krucinál!

Náhle ze skalnaté pláže vytryskly hořící úlomky kamenů. Ohlédl jsem se přes rameno na vrcholek útesu, odkud na nás několik šedě uniformovaných Ligerů páloilo z blasterových obušků. Brzy se k nim přidají další. "Utíkejte, sakra!" zařval jsem na hvězdné námořníky. "Tamti nahoře po nás stílejší ostrými." Viděl jsem, jak jedna technička pohonu šla s bolestným výkřikem k zemi, držíc se za bok. Kulhal jsem, co mi síly stačily, ale zraněná noha mi jen překážela. Nehlásil jsem se na žádné pochodování, generále, chvástal jsem se Drummondovi. Kecy! Další výstřely! Další výkřiky bolesti. Pláž ožila ohnivými gejzíry kamínků - brzy mě předběhli úplně všichni! Utíkej, sakra!

Bez varování mě náhle téměř oslepila oslnivá záře vzplanuvší nad jezerem a pak celý vrcholek útesu jednoduše explodoval ve vysokých, hromových explozích. Nad jezerem se přehnala trojice obrovských stínů - rozmazaných vysokou rychlostí - přeletěla těsně nad okrajem útesu a zmizela na nebi, doprovázena řevem gravitačních generátorů jedoucích na plný výkon. Dva Typy 327 doprovázející osamělou Starfury. Zašklebil jsem se a belhal se do pochybného

bezpečí přidě transportní lodi Montroyal, kde jsem urychleně vyšplhal k průlezu. Wattersová na nás nezapomněla! Otočil jsem se, abych se poohlédl po opozdících. Na pláži ležela tři zkroutená, nehybná těla. Zaskřípal jsem zuby - další tři úmrtí, která můžu dávat za vinu výlučně sobě! Ten zatracený SPALS v nákladovém prostoru by raději měl mít sakra vysokou cenu. Zaposlouchal jsem se do předení komor pohonu. "Kudy se dostanu na můstek?" zeptal jsem se jedné z důstojnic, které za námi uzavíraly průlez. Ukázala ke schůdkům. "O dvě paluby výš, admirále," řekla. "Zavedu vás tam."

Vlekl jsem za sebou svou zraněnou nohu po příkrých schůdkách, kudy mě vedla, a nakonec jsem se tam dostal. Dunění přicházející zvenčí mi bylo velkou motivací. Někdo teď sváděl na vrcholku útesu skutečnou bitvu - nemůže dlouho trvat, než se na vrcholek dostane někdo s dostatečnou palebnou silou, aby nás zastavil.

Vkřesle letového technika na pravé straně jediného můstku na celé velké lodi - mnoho nových transportních lodí mělo podobně řešený interiér - seděl muž s mrozím knírem. Za ním se nacházela dvě křesla navigátorů a u stěny stanice pro řízení nakládky. Viditelnost za hyperobrazovkami byla vcelku dobrá. "Rád vás vidím, admirále," prohlásil ten muž asi se stejným vzrušením, jako bychom právě kotvili na základně Flotily na Avalonu. "Já jsem Jennings." Byl štíhlý, středně vysoký, s krátkými hnědými vlasy sčesanými do čela. Nosil brýle, což mu pravděpodobně zabránilo v tom, aby se stal navigátorem. Ve tváři měl poněkud křivý úsměv a v očích mu jiskřila pronikavá inteligence.

"Já jsem Brim," řekl jsem, vrhl se do navigátorského křesla a připojil k němu svůj bitevní skafandr - díky Vootovi za standardizované vybavení! "Jsem vám hrozně vděčný, že jste zatím nahodil gravitační generátory."

"Bez problému, admirále," řekl Jennings. "Použil jsem autostart."

"Ať už je to cokoliv," poznamenal jsem s úšklebkem a věnoval se prohlížení ovládacích prvků. Čtyři řady ukazatelů údajů o pohonu, osm řad pro grava - podle všeho, co jsem viděl, ukazovaly normální hodnoty. Rozhodl jsem se, že starost o ně přenechám Jenningsovi. Čtyři stupnice pro tlumiče tahu, každá pro dvě grava... celkem přesně to, co jsem čekal. Gravitační brzdy poblíž nožních pedálů. Pohlédl jsem na Jenningse. "Něco neobvyklého, o čem bych měl vědět?"

"Dost standardní nákladák, tahle Montroyal," odpověděl. "Alespoň to o ní Morrison s Petersem říkali."

"Navigátoři?"

"Jo."

Přikývl jsem. Na to se toho moc říct nedalo. "Víte, jaká je vzletová rychlost?" zeptal jsem se a nevzdával se bláhové naděje, že to možná někde zaslechl. Jinak bych se musel v jistých kritických záležitostech řídit ryzím odhadem.

"Vě jedna je asi 125 cpm, vé-eRje 129 a při 137 se odlepí," odpověděl Jennings bez zaváhání. "Ale ona vám sama řekne, až bude připravená."

Dobře. Většina velkých transportních lodí se svými navigátory skutečně mluvila. "Pro zpětný tah se používají gravitační brzdy?" ujišťoval jsem se a díval se z okna, jak šest Typů 327 znovu páli do vrcholku útesu. Muselo tam být pěkně horko.

"Potvrzuji," přikývl Jennings. "Prosté přitlačení pedálu funguje jako škrticí klapka."

Zkontroloval jsem svůj panel - nebylo na něm nic, co by se týkalo lodních poklopů. "Je všechno zavřené?" zeptal jsem se.

"Poklopy jsou to zelené světýlko, admirále."

"Kde je lodní rozhlas?"

"Ten vypínač na opěrce křesla."

Jasně. Měl jsem si toho všimnout. Zvolil jsem VŠECHNY STANICE a potom MLUVIT. "Všichni na svá místa, připravit ke startu," zavolal jsem. "Všichni na svá místa, připravit ke startu; přecházíme na vnitřní gravitaci." Přepojil jsem spínač označený jako G a spolkl zpátky obsah žaludku, pak jsem zkontroloval zadní obrazovky. Všechno v pořádku. Nakonec - nic dalšího už mě nenapadlo - jsem pokrčil rameny, položil nohy na pedály a lehce přitlačil. Z hloubi lodi se ozvalo temné zavrčení a začali jsme se pohybovat po břehu směrem vzad. Na téhle lodi se žádný skřipavý zvuk nezval, na startování ze země byla stavěná. "Jdeme na to," zamumlal jsem.

To už stále většímu a většímu počtu Ligerů v šedých uniformách docházelo, že Montroyal jejich palbu neopětuje a začali se spouštět z útesu po lanech, která zůstala po královských ženistech. Přinejmenším padesát se jich tlačilo kolem mé TG 39 a někteří z nich sebrali dokonce tolik odvahy, že vlezli do otevřených poklopů. Viděl jsem pohyb na můstku. Byl to smutný pohled na tu elegantní útočnou loď, jak tam bezbranně sedí na pobřeží s otevřenými poklopy. Až na zničené pontony byla v bezvadném stavu, ale nyní byly její dny sečteny. Nikdo nemá radost z toho, když musí zničit loď, která je v dokonalém stavu - zvláště pak její navigátor. Bohužel jsem neměl na vybranou. Zdálo se mi, že dnes přináším všem jen smrt, lidem i lodím. Pochmurně jsem znovu zmáčkl tlačítko MLUVIT. "Pozor všem demoličním technikům ze Starfury," řekl jsem. "Pozor všem demoličním technikům ze Starfury. Okamžitě aktivujte dálkové roznětky. Opakují, okamžitě aktivujte dálkové roznětky." Okamžik nato se zbrusu nová Starfury změnila ve vrak v šesti oslepujících explozích, které během chvíle proměnily její útlý trup a pontony v kulovitá mračna trosek pláště a úlomků krystalů pohonu. Vyvalily se divoké plameny a uvolněná surová energie. Pokrčil jsem rameny. Tak tragická ztráta - ale jaký div, tragické ztráty přece jsou samotnou podstatou každé války, nebo ne? Když už nic jiného, vzala si s sebou naše malá útočná loď do hrobu i pár desítek Ligerů, a to byl přece pravý smysl její existence....

Zpět do práce. Každým okamžikem se po lanech spouštěli další Ligeři, a ti, kteří nezahynuli při výbuchu, se nyní shlukovali na pobřeží a střelili po nás vším, co měli. Tahle banda měla jen blasterové obušky - slyšel jsem, jak se jejich výstřely odráží od silného vnějšího pláště. Ale nebude dlouho trvat a ukáže se mezi nimi někdo s mnohem větší palebnou silou.

Jemně jsem uvolnil škrticí klapky a ke své radosti jsem zjistil, že Montroyal nepotřebuje příliš pobízet, aby se odpoutala a začala popojíždět vpřed. Když jsme se dali do pohybu, přesunul jsem klapky dokonce zpět do polohy VOLNOBĚH a přece jsme měli stále dost energie na to, aby nás to otočilo o 180 stupňů. "Hezké," poznamenal jsem, i když přední bod

otáčení se nacházel alespoň třicet iralů za mým sedadlem.

"Tak to říkali všichni," zašklebil se Jennings. Nebylo těžké si všimnout, že jsem dostal do rukou perfektně vyladěný stroj. Rozhodně to nebyla žádná Starfury, ale navzdory váze svého nákladu se pohybovala velmi dobře.

Pokračoval jsem dál k hlubší vodě, zatímco nad námi zuřila prudká letecká bitva. Starfury a Gorn-Hoffy všude, kam se člověk podíval - a mnoho z nich za sebou cestou dolů nechávalo dlouhý pruh kouře. Tam nahoře šlo do tuhého. Ti ligerští převítí se sem hrnuli jeden za druhým, aby nás buď dostali, nebo si to aspoň nechali pořádně vysvětlit!

Konečně jsme dosáhli středu jezera - nebo alespoň té jeho části, která nám poskytovala nejdelší rozjezdovou dráhu.

Neměl jsem nejmenší tušení, kolik místa tahle loď potřebovala, aby se dostala do vzduchu. Na okamžik jsem se zahleděl na přístroje - byly mi skoro k ničemu. I když jsem dokázal identifikovat každý údaj, nevěděl jsem, co ty naměřené hodnoty znamenají. Jennings si to pravděpodobně neuvědomoval - a já jsem ho rozhodně neměl v úmyslu takovými informacemi děsit - ale do vzduchu ji ve skutečnosti musel dostat on. Já k tomu mohl přispět stěží něčím podstatnějším, než klidnou a zkušenou manipulací se řízením...

Nastal čas se do toho obout! Prudce jsem natočil před tak, aby mířila ke vzdálenějšímu konci jezera - foukal trochu protivítr, ale až dostanu tuhle masu do pohybu, bude zapotřebí skutečně velmi silný poryv, aby nás to odchytilo z kurzu. Přitlačil jsem gravitační brzdy a otočil se k Jenningsovi. "Kolik energie potřebujeme ke vzletu?"

"Jedna celá čtyři EPR by mělo být víc než dost, admirále," odpověděl.

"Jedna celá čtyři EPR," potvrdil jsem a posouval škrticí klapky dopředu, dokud se na displeji neobjevila žádaná hodnota.

Veliké gravitační generátory v útrokách trupu se rychle daly do majestátního dunění - a za naší zádi brzy tryskala velická mračna vodní tříště a gravitonů do výše stovek iralů. "Co si o tom myslíte, Jenningsi?"

"Je připravená vyrazit, admirále," řekl - opět s tím svým typickým nezúčastněným úšklebkem od ucha k uchu.

"A nic nás tu neudrží," vykřikl jsem a vykopl brzdy. Podíval jsem se na displej, podle kterého jsme vážili asi čtyřicet čtyři milstony, zatímco jsme pomalu zrychlovali - pomalu alespoň pro pilota Starfury. Veliké šedé vlny s bílými chumáči pěny se třístily o naši před jakoby řady pochodučích Ligerů. Udržet tuhle loď na kurzu nebylo nic těžkého, dokonce i s tím protivětrem. Rychleji a rychleji - vodní tříšť naráží do předních hyperobrazovek - houpáme se a poskakujeme. Velké gravitační generátory musely pracovat skutečně fest, aby s touhle vahou hnuly. Už se blížil konec jezera - mnohem rychleji, než by se mi líbilo. Donutil jsem se ke klidu - nebo k něčemu, co se za klid vydávalo. Stále jsme zrychlovali. Velice brzy budu muset něco udělat - naše rychlost byla skoro už 125 cpm! Připravoval jsem se na to, že ji v případě nutnosti strhnu vzhůru, když se náhle z kontrolního panelu ozval ženský hlas: "Vě jedna."

"Natočte ji," poradil mi Jennings o chvíli později - se stejným klidem jako vždy. Lehce jsem potáhl za řízení a celá ta velická loď se natočila před vzhůru a pak teprve začala doopravdy nabírat rychlost. Přesně, jak Jennings říkal, se při 137 s lehkým hřměním vznesla do vzduchu a první z kamenných sloupů na konci jezera přeletěla přinejmenším o padesát iralů.

"V-vy od transportů asi nejste zvyklí na spoustu volného místa, co?" vykoktal jsem a letmo pohlédl na Jenningse, zatímco jsem se snažil popadnout dech. Starfury obvykle míří kolmo vzhůru už pár vteřin poté, co se dostanou z vody. Usmál se a pokrčil rameny. "Ne na víc, než potřebujeme, admirále," řekl věčně.

Zvrátil jsem oči. V tom měl Jennings pravdu - všechno závisí jen na tom, co ještě považujete za 'normální'. S radostí jsem zaznamenal, jak se kolem našeho pravoboku přehnala Wattersová (při rychlosti, jakou jsme se právě pohybovali my, by se Starfury ani nedokázala udržet ve vzduchu). Stoupali jsme přímo do zuřivé letecké bitvy, která se velice snadno mohla táhnout až do vesmírného prostoru - a dál.

"Postupná změna náklonu na sedmáct stupňů," přikázal ženský hlas z konzoly.

Mrkl jsem na Jenningse.

Přikývl.

Postupně jsem zvedal před, dokud měřiče náklonu neukazovaly sedmáct stupňů, načež autonavigátor snížil přívod energie na stoupavost deseti tisíc iralů za cyklus a já zaznamenal změnu ve zvuku grav.

"Až budeme překračovat hranici patnácti tisíc iralů, bude třeba dát posilovače zdvihu asi až na pětku," prohlásil Jennings s očima přilepenýma ke svým přístrojům.

"Posilovače na pětku," potvrdil jsem.

Brzy jsme se s burácením přehnali dvaceti pěti tisíci iraly a já stáhl posilovače zdvihu zpět na nulu. Naše rychlost se teď už hezky zvyšovala. Kolem nás zuřila hrozná bitva. Gorn-Hoffy a Starfury - a ten poněkud zvláštní Typ 327, který se držel blízko u nás, aby nás eskortoval cestou domů. Montroyal neměla žádnou opravdovou rychlost, žádné zrychlení, žádnou manévrovatelnost, žádné destruktory. Všechno, co jsem mohl dělat, bylo držet ji na stálém kurzu a doufat v paní Štěstěnu. V tomhle velickém, neozbrojeném transportu jsem se cítil poněkud bezmocný. Pro někoho, jako jsem já, bude snadné zapomenout na tento druh létání, při kterém mají srdnatí navigátoři a jejich posádky jen svůj vlastní um a odvahu k tomu, aby se pohybovali po nebezpečné válečné obloze. V duchu jsem se ironicky zasmál - a o mně říkají, že jsem statečný...

Kapitola devátá

Atlanta

26. - 32. oktađu 52014

Mezihvězdný prostor - cestou k Asterious, na palubě L.I.F. Montroyal

Spolu s Jenningsem se nám podařilo doletět s Montroyal skoro až k výzkumným laboratořím KA'PPA institutu na Asterious-Proteu, když lehký křižník L.I.F. Glorious zaujal pozici přímo nad námi a s královským gestem odstrčil stranou naše eskortující Starfury, jako by byl plnohodnotnou bitevní lodí. O chvíli později se na kulovité obrazovce objevila blondatá tvář generála Traffordové - a nevypadala nijak šťastně. "Brime, ty prokletý zrádče," zavrčela s tváří zkřivenou hněvem. "Za to, co mi udělal dnes odpoledne, mi zaplatíš vlastní hlavou. Tímto tě oficiálně obviňuji ze ztroskotání celé mise."

Cítil jsem, jak povytahují obočí. "Cože?" podivil jsem se.

"Slyšel jsi mě, admirále Wilfe A. Brime, ty bezectný zbabělce," zavrčela a tvář jí zrudla ještě víc.

"Myslím, že jsem vás neslyšel, generále," řekl jsem a přepojil autonavigátora na režim PLNÁ AUTOMATIKA. "Ale měl jsem takový pocit, jako byste říkala, že vinu za neúspěch celé operace dáváte mě."

"Slyšel jsi dobře, Brime," odpověděla, "a mám v úmyslu postarat se, abys za to draze zaplatil."

"Zaplatil za co, generále?"

"To víš až moc dobře, ty zatracený carescianský parchante."

"Generále," řekl jsem a pohlédl na Jenningse, který se ze všech sil snažil dívat se kamkoliv jinam, jen ne na mě, "silně vám doporučuji, abyste se uklidnila, a to pokud možno ihned - nemáte žádný důvod, tím méně právo činit taková prohlášení. A konkrétní slova, která jste při tom použila, se mi taky dvakrát nelíbí."

"Ještě jsi zdaleka neslyšel všechny nadávky, kterými tě hodlám označit, Brime," řekla. "Tvoje absolutně zbabělé rozhodnutí odvolat všechny ty eskadry k sekundárnímu cíli, kam ses osobně ukryl před větším nebezpečím, mě nanejvýš znechucuje. Všichni ti mrtví a zranění..." Nechala svůj hlas dramaticky vyznít do ztracena - to bylo mé první vodítko k tomu, o co ji ve skutečnosti jde.

"Generále," řekl jsem tak klidně, jak jsem to jen za daných okolností dokázal, "vaše mise šla ke všem čertům mnohem dříve, než jsem já ty dvě eskadry odvolal k sekundárnímu cíli."

"Jak to víš?" zeptala se s planoucím zrakem. "Nebyl jsi nikde poblíž primárnímu cíli, když jsi zrušil mé rozkazy."

"Počkejte chvíli, generále," namítl jsem. "Pokud si dobře vybavuji, to vy jste zrušila moje rozkazy."

"Neměl jsi vůbec žádné právo vydávat jakékoliv rozkazy - s výjimkou těch, které se vztahovaly k řízení činnosti bojové vesmírné hlídky, Brime," prohlásila. "Tato operace byla pod mým velením, nikoliv pod tvým."

"Řízení činnosti BVH bylo přesně to, co jsem dělal, generále," odvětil jsem skrz semknuté zuby.

"Ty jsi přesouval jednotky, Brime," opáčila.

"Jelikož jsem považoval za vhodné splnit jak primární, tak sekundární úkol operace," odpověděl jsem a jen tak tak se mi dařilo se ovládat. "Možná si vzpomínáte, že jste sekundárnímu cíli nepřiradila vůbec žádnou eskortu - ani útočné, ani bojové lodě. Kdybych nejednal tak, jak jsem jednal, tato část mise by nepochybně ztroskotala."

"Odvolal jsi od primárního cíle právě ty lodě, které mohly zvrátit průběh bitvy v náš prospěch," zavrčela. "Je jasné, že já jsem učinila vše proto, abych vám zajistila úspěch, jenže ty jsi můj pečlivě připravený plán sabotoval."

Předváděla mi tu zkušeně připravené představení a nepochybně si je i pečlivě nahrávala. Na okamžik mě polil studený pot. Právě o takové výroky se pak opírají rozsudky vojenských soudů!"

"Generále," řekl jsem opatrně, "podle mého názoru nejste v této chvíli ve stavu, abyste byla schopna vést rozumný rozhovor."

"Podle tvého názoru říkáš, ty zbabělče?"

"Ano, generále," odpověděl jsem. "Nejsem žádný odborník v umění psychologie, ale v této chvíli ani nevypadáte, ani nemluvíte racionálně. Až si tak den nebo dva odpočinete a zvážíte dosažené výsledky celé operace, budu ochoten přijmout vaši omluvu, jak profesionální tak osobní."

Traffordové se náhle vztekem rozšířily zorničky a zaskřípala zuby. "Omluvu?" vykřikla přískrceným hlasem. "Tohle tě bude stát kariéru, Brime - pokud ne rovnou život!" A po těchto slovech obrazovka potemněla...

*

S podstatnou pomocí neotřesitelně klidného Jenningse se mi po těžkém zápase podařilo přivést Montroyal k přistání. Sice jsme třikrát nadskočili (i když kdo by to počítal?) ale nakonec jsme dosedli v jednom kuse na Manchesterském jezeře na Asterious-Proteu. Dokonce se mi podařilo loď zavést až k jednomu molu patřícímu KA'PPA institutu, přičemž jsem do jejího neposkvrněného trupu prorazil jen jedinou díru. Na břehu jsem zařídil posádce nešťastné TG 39 zpáteční cestu na satelitní přístav 19 a Jenningse ustanovil dočasným velitelem Montroyal, dokud velitelství transportního loďstva nepošle pár navigátorů, aby si ji převzali. Pak jsem spěchal do komunikačního centra, abych si vyslechl poslední zprávy z Atalanty.

Pořád špatné! Jak Barbousse, tak Williams shodně hlásili, že mají Ligery téměř neustále nad hlavou a že město jev plamenech - stejně jako většina nadzemních objektů na základně. Posádka LaSalleho Starfury a Defiantů podávají obdivuhodné výkony, ale počet letuschopných lodí rychle klesá. Tom Carpenter, technický důstojník základny, nedělá v podstatě nic jiného, než že vytahuje vraky ze dna přístavu, aby s pomocí jejich součástí udržel ve vzduchu zbytek lodí. A bez přiměřené eskorty byl následný konvoj na Gontor roztrhán na cáry. Jen kapitánovi Delacroixovi a jeho Žluvě se ještě dařilo přepravovat zásoby do téměř izolované vesmírné bašty. Pokud se podle Williamse okamžitě nestane něco, co by změnilo postavení základny a zvýšilo její schopnost bránit příští konvoje, ocitne se gontorská část operace Safir v reálném nebezpečí zhroutilí.

A ta kráva Traffordová má dost času na to, aby mě obviňovala z neúspěchu své mise! Svatá matko Vootova!

Ještě že Claudie je stále v bezpečí (alespoň tomu tak bylo v době před téměř osmi metacykly, kdy Barbousse svou

zprávu posílal). Je ubytována na základně, protože její dům byl zničen předchozího dne. Nesterio se přestěhoval spolu s ní. Nevím, proč se mi hnusilo pomýšlení, že spí v téže posteli, kde jsme si s jeho ženou nedávno vyznali vzájemnou lásku. Testosteron očividně u mužů způsobuje jistou formu šílenství. Stejně jako láska....

Musel jsem se dostat na Atalantu tak rychle, jak to jen bylo možné! Ale nejdřív bych možná zde na Avalonu mohl udělat něco, co by mělo přímý a takřka okamžitý vliv na situaci na Atalantě. Koukl jsem se na cyklovky - polovina noční hlídky místního času; všichni, s nimiž jsem se potřeboval sejit, právě spí. Ale díky Mouldingovým rozkazům se Wattersová a její posádka zapsala k přenocování, takže mě budou moci hned ráno dopravit na Avalon.

V terminálu jsem si vyzvedl nějaké čisté ponožky a spodní prádlo, pak sem si chytil spoj na ubytovnu pro navštěvující důstojníky, kde mi místní úředník předal malou obálku; řekl, že byla osobně doručena na mé jméno dnes ráno. Zamračil jsem se. Nechal jsem vzkaz pro Wattersovou s požadavkem, abychom odletěli o úsvitu plus dva ráno, pak jsem otevřel obálku a vytáhl vzkaz napsaný známým rukopisem.

Kapitáne,

slyšela jsem, že jsi tady na Proteu. To se hodí - já taky. Nedáme si schůzku? Pokud si vzpomínám, dlužíš mi nějakou tu skleničku - já platila ten jamščik při našem výletu sodeskayskou trojkou. Zavolej mi na můj nový ohýbač, L.I.F.

Narwhale. Dnes nebo nikdy - odjíždím hned ráno; vsadím se, že ty taky. Důstojnický klub má otevřeno nonstop a já mám žízeň.

Nadia Tissaurovová

Zašklebil jsem se - galaxie je tak malá. Po dnešku jsem potřeboval trochu rozveselit a nenapadalo mě moc lidí, kterým by se to mohlo povést tak dokonale! Před lety, před válkou - před touhle válkou - sloužila jako můj první důstojník na palubě L.I.F. Starfury, kde dokázala, že je výborná navigátorka, která dokáže vykonávat milion povinností s veselou ochotou gradygroatské světice. Vždy si dokázala života užívat plnými doušky a mimo službu se projevovala jako mimořádně smyslná žena. V té době se mezi námi vytvořilo zvláštní pouto a při mnoha příležitostech měla co dělat, aby se jí podařilo zůstat na bezpečné straně profesionálního vztahu. Až dodnes mě stále oslovovala jako 'kapitána', zatímco ona pro mě byla 'Jedničkou'.

Ovšem když byla sama povýšena na kapitána ohýbače L.I.F. Nord, dovolili jsme našemu přátelství postupně přerůst do intimnější oblasti, jenže paní Štěstěna byla podle všeho odhodlaná zabránit nám v erotických hrátkách. A tak mezi námi došlo jen k několika málo uspěchaným schůzkám, při nichž jsme se věnovali alespoň smyslným - a stále odhodlanějším - dotekům. Musel jsem se smát, když jsem si vzpomněl na tu trojku. Tenkrát se nám dokonce podařilo na krátký moment dosáhnout spojení... než nás od sebe jako párek osahávajících se pubertáků odtrhla sodeskayská tajná policie! Ale to je součástí úplně jiného příběhu...

Odešel jsem do svého pokoje, umyl se, a pak se telefonicky spojil s Narwhale; přepojili mě na velmi mladého dozorcího důstojníka - očividně podporučíka čerstvě vyšlého z kadetky - jehož obraz na mě chvíli hleděl z kulovité obrazovky, a pak se dožadoval informace, na základě jaké priority chci mluvit s jeho kapitánem. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Skutečně už bylo velmi pozdě a já měl na sobě kombinézu bez označení své hodnosti. "Je sama?" zeptal jsem se.

"Cože?"

"Ptal jsem se, jestli je sama. Jestli je sama, pak jde o bleskovou prioritu. V opačném případě zavolám zítra."

"Kdo jste?" otázal se.

"Je to osobní hovor, podporučíku," řekl jsem, "- a já volám na základě její vlastní žádosti. Takže je sama nebo jí mám zavolat zítra?"

"Poslouchejte mě," všrikl podporučík, "nemám ponětí, jestli je kapitán sama nebo ne. Do toho mi vůbec nic není."

"Stejně jako do tohoto ztraceného hovoru, vážený pane," řekl jsem s rostoucím podrážděním. "Takže mě přepojte k vašemu kapitánovi - okamžitě."

Vtom jsem zaslechl, jak se odněkud zezadu ozval další hlas, načež podporučík jen úzkostlivě vykoktal: "A-ano, k-kapitáne." V příštím okamžiku se na mě z obrazovky dívala rozpustilá, kulatá tvář kapitána Tissaurovové. Široce posazené, veselé oči, malý nosík a plné, smyslné rty - a předčasně prošedivělé vlasy - jí dodávaly vzhled skřítky ve středním věku.

"Svatá matko Vootova!" vykřikla. "Kapitán!"

"Na to můžeš vsadit tu svou hezkou prdelku, Jedničko," ujistil jsem ji.

"NÁD-he-ra!" zavrčela a zvrátila oči. "No to sprostě NÁD-he-ra!" Na okamžik vypadl obraz a já uslyšel jen 'Momentik, Wilfe.' Potom utichl i hlasový kanál. O chvíli později přístroj znovu ožil a Tissaurovová se znovu objevila na obrazovce a tváře jí jen hořely. "Nový člen posádky," zamumlala. "Nechám ho zkopat do bezvědomí... jakmile na něj v mém osobním seznamu dojde řada." Pak se zahihňala a rozhodila rukama. "Ale právě byl povýšen na první místo!"

"Možná bych měl lepší nápad," řekl jsem.

"Lepší než ho zkopat?"

"No..."

"Kapitáne," zahihňala se, "nezapomínej, že tohle je služební holofon."

"Říkala jsi, že máš žízeň."

"To mám," přitakala s úšklebkem. "Ale co to má společného s... však víš... se zkopáním?"

"Záleží na tom, jaký druh kopání máš na mysli."

"To mi vysvětlí."

"Myslel jsem, že bychom mohli do sebe kopnout pár skleniček," řekl jsem.
"Tím možná začneme," řekla se smíchem. "Kde teď jsi - ve VOQ?"
"Jo."
"Máš vůz?"
"To sakra nemám," zavrtěl jsem hlavou. "Tak tak jsem si sehnal odvoz domů."
Na chvíli se zamračila. "Tak jenom zůstaň, kde jsi," řekla. "Přijedu tě vyzvednout."
"Dobrá," přikývl jsem. "Co máš na sobě?"
"Teď, nebo až tě pojeďu vyzvednout?"
"To druhé."
"Něco neformálního," řekla.
"A to má znamenat co?"
"Něco tak průsvitného, aby mi to ještě prošlo," zašeptala a naklonila se blíže k obrazovce. "Chci vidět, jak se ti rozšiřují panenky."
"Jsem si jistý, že uvidíš," zasmál jsem se. "Ale já jsem si s sebou žádný civil na misi nevzal. Tohle je asi tak všechno, co mám."
"To je v pořádku," řekla. "Navigátorská bunda a polní čepice. Jinak bych tě ani nepoznala."
"Ty se mi jen zdáš," povzdechl jsem si.
"Patnáct cyklů," řekla. "Sejdeme se před domem. Vyhovuje?"
"Patnáct cyklů," přikývl jsem a holofon potemněl. Když jsem si natahoval boty, neubrnil jsem se ušklíbnutí. Alespoň si dnes večer nebudu dělat starosti ohledně Traffordové...

*

Tissaurdová dodržela slovo a během patnácti cyklů stála před ubytovnou pro navštěvující důstojníky. No, možná to bylo dvacet pět cyklů, ale kdo by to počítal? Vypadala úžasně jak tam tak seděla ve služebním voze v kratičké sukýnce, která se jí vyhrnovala ještě výš nad kolena než Claudii. Byla podsaditější postavy s většíma rukama a chodidly - a vyvinutým poprsím, které jen zřídka uniklo pozornosti mužů, a to i v případě, že je skrýval plášť Flotily. Sotva jsem nastoupil a zavřel dveře, zamračila se. "Tvoje zorničky se moc nerozšířily, kapitáne," řekla a zamýšleně si mě prohlédla. "Tak se podíváme, co s tebou udělá tohle." S těmito slovy si rozhalila blůzku. Pod ní už nic neměla a její veliká ňadra s malými, tmavě hnědými bradavkami se stále vypínala tak, že by se za to nemusela stydět ani žena o polovinu mladší. Byla absolutně nádherná a byla si toho vědoma. "No," řekla, když jsem ucítil, jak se mi roztahují panenky, "to už je trochu lepší." Zahihňala se. "V první chvíli jsem se už bála, že ti ta Valemontová úplně ukradla koule."
Zašklebil jsem se, když se zahalila a vyjela na ulici. "Drby se šíří rychle, co?"
"Jistý specifický druh drbů," řekla. "Jsi s ní šťastný?"
"Jo," přikývl jsem.
"A to jsi s ní strávil jen jednu noc... pokud nemluvíme o tom, co bylo před lety?"
"Ale no tak, Nadio," ohradil jsem se s úšklebkem. "Ona by se tak na tebe neptala."
Nadia se zasmála. "Dokud se mi dva pořádně nevyválíme v seně - a myslím tím déle než patnáct vteřin a s upokojivějším výsledkem než posledně - nemá se ani na co ptát."
"Pravda," připustil jsem a položil jí ruku na rameno. "Ale není to tím, že bych se nesnažil. To zase musíš uznat."
"Ach ano, to uznávám," řekla a s úsměvem na mě zamrkala. "Faktem ovšem zůstává, že na to čekáme už hezkých pár let. Než se k tomu dostaneme, může ze mě být už stará bába."
Zasmál jsem se. "Rozepni si ještě tu blůzu," požádal jsem, "Cože?"
"Řekl jsem, aby sis ještě rozepnula tu blůzu. Chtěl bych si sáhnout na ty tvoje kozy."
Zašklebila se a rozhalila blůzu. "No, tak co?" dožadovala se okamžitě.
Obrátil jsem se na sedadle a zkušeným hmatem potěžkal obě její plná ňadra. "Podle toho, jak ti ještě hezky drží, to nevypadá, že by se chystaly nějak rychle zestárnout," řekl jsem. "I kdybychom ještě museli nějakou dobu počkat, pro mě budou pořád úžasné."
"Polib je," řekla.
Vyhověl jsem jí.
"Dlouze."
Políbil jsem je znovu - tentokrát mnohem déle.
"A teď mě nechej, ať se ti podívám do klína."
Vyhověl jsem jí.
"Ale jdi, kapitáne. Sedni si rovně. Nekrč se tak a nechej mě, ať se ti podívám do klína."
Zabručel jsem.
"Jo. To je mnohem lepší. Teď už ti věřím..."

*

Důstojnický klub byl malý a vládla v něm intimní atmosféra. Dobře se hodil k planetě zasvěcené výzkumu, kde byl skoro každý civilista. Tissaurdová a já jsme si našli soukromý koutek na konci pultu a měli jsme za sebou už první rundu meemů, když se náš hovor náhle odklonil od jejího nového ohýbače. "Myslím, že jsi až po uši v maléru,

kapitáne," prohlásila a vzhledla od skleničky, jako by se zlobila.

Zamračil jsem se. "Po uši v maléru?"

"Víš, co mám na mysli."

"Vím, co znamená slovní spojení po uši v maléru," opáčil jsem. "Ale co to má co dělat se mnou? Ta záležitost s Traffordovou?"

"Přesně tak," přikývla. "Ta ženská ti jede po koulích, kapitáne, a věř mi, že zcela jiným způsobem než já."

"Ty ses taky zúčastnila té její operace?" zeptal jsem se opatrně. Celá tahle záležitost měla být přísně tajná.

"Ne," řekla. "Já jsem dokonce až do dnešního odpoledne ani nevěděla, že nějaká operace proběhla. Ale existuje taková síť ‚starých holek‘, před kterou by ten tvůj Barbousse zezelenal závistí. A když jsem se doslechla, co s tebou ta kurva zamýšlí, usoudila jsem, že bych se s tebou měla sejít - navzdory tomu, že jsem slíbila, že se nějakou dobu nebudu plést Valemontové do cesty." Zasmála se a zapálila s cigaretu mu'occo. "Z toho, co jsem o ní slyšela, se mi docela líbí, i když trochu žárlím."

"Díky, Jedničko," řekl jsem a stiskl jí ruku. "To skutečně oceňuji."

Tissaurdová přikývla a pak velmi zvažněla. "To, co ti řeknu dál, určitě neoceníš," prohlásila a vyfoukla velký obláček ostrého kouře.

"No, určitě velmi ocením, že se to konečně dozvím," řekl jsem.

Opětovala můj stisk. "Díky," kývla. "Traffordová to tam u Emithrnéy musela pěkně podělat."

Přikývl jsem a usrkl ze skleničky. "Rozhodně to tak vypadalo," přitakal jsem. "Ale z toho, co jsem viděl, to ve skutečnosti nezpůsobila. Její plány byly rozhodně přiměřené takové misi, i když jsme je možná mohli procvičit trochu realističtěji."

"Tak co se stalo?"

"Smůla, spíš než cokoliv jiného. Prostě neměla žádný záložní plán, a když začalo všechno jít od desíti k pěti, nechala se nachytat na holičkách."

"To je zajímavé," řekla Tissaurdová. "O tom jsem taky slyšela. Má kvůli tomu docela vážné problémy - o život při tom přišla spousta lidí." Zamyšleně popotáhla z cigarety a zachmuřeně si mě prohlédla. "Tak jakou úlohu jsi v její misi hrál ty?"

"Měl jsem na starosti eskortu."

"To dává smysl," přikývla. "Tak co jsi sakra udělal, že sis vysloužil tolik hněvu?"

Pokrčil jsem rameny. "Na sousední planetě probíhala sekundární mise," vysvětloval jsem. "Vzal jsem tam pár eskader, abych zajistil její úspěch."

"Předpokládám, že se ti to podařilo."

"Musel jsem domů odletět s transportní lodí, ale jo, myslím, že se dá říct, že tato část mise se zdařila."

"Mám za to, že cíl její sekundární mise se nacházel na palubě toho transportu."

Přikývl jsem.

"Kapitáne, vždyť ty nevíš o řízení transportních lodí zhola nic. Jak se ti sakra podařilo..."

"To je dlouhý příběh. Neptej se."

Přikývla, pak se chvíli v zamyšlení kousala do rtu a odklepla popel z cigarety. "Dobrá," řekla po chvíli. "Teď už mám dost informací k tomu, abych si dokázala vyložit to, co jsem slyšela."

"Poslouchám," řekl jsem.

"Dobře - tak takhle to chápu. Zprv a především, Traffordová má svou zadní část těla v pěkné bryndě, protože zfušovala bitevní plán - a ona to ví. Takže naléhavě potřebuje najít někoho, na koho by mohla svalit vinu dřív, než její kariéra odteče do systému podpory života k recyklaci. To nejlepší, s čím může přijít, je vysvětlení, že všechno šlo ke všem čertům jen proto, že na místě nebyla dostatečně silná eskorta, čímž se do případu dostává velitel letecké podpory. Zatím je to docela prosté," poznamenala.

Zkřivil jsem tvář, když jsem si vybavil slova, která Traffordová použila. Nejprve když zrušila mé rozkazy požadující leteckou podporu na Lavenurbu - což jsem obratem zrušil zase já - a pak její tirádu při cestě domů. "Je rychlá," zasténal jsem. "Já jsem ji z ničeho takového nepodezíral, dokud na mě nezačala ječet cestou sem."

"Což si ona samozřejmě nahrála," dodala Tissaurdová a potřásla soucítěně hlavou. "U Vootova vousu, je to zatraceně mazaná politička!"

"Lepší než já," odušil jsem.

"Bríme, brácho," řekla Tissaurdová, "ty se nedáš označit ani za politického amatéra." Pak se sarkasticky rozesmála. "A díky bohu za to."

"No," namítl jsem, "všechno je trochu jinak, než se zdá, Jedničko."

Tissaurdová naklonila hlavu a prohlížela si mě jedním okem, pak zaskřípala zuby. "A kurva!" vykřikla polohlasně "Netvrď mi, že ukořistit SPALS z Lavenurbu byl ve skutečnosti primární cíl celé operace. Samozřejmě. Proč mě to nenapadlo samotnou? Mise s úkolem vyhodit do vzduchu doky na Emithrnéy by nedávala moc smysl."

"Nevěděl jsem, že znáš naše cíle," podivil jsem se.

Tissaurdová zvrátila oči a dopila svůj drink. "Když se dostaneš do maléru ty, kapitáne, zjistím si všechno, co jen jde - legálně nebo jinak." Mávla na číšníka. "Ještě dvakrát totéž, prosím! A máš sakra štěstí, že jsem to udělala," dodala.

"Jo, já vím," přiznal jsem. "Díky."

"Nemáš zač." Ušklíbla se. "Předpokládám, že někdo s vysokým postavením ti dal tajné rozkazy, abys zajistil, že se ten velký lavenurbský SPALS dostane sem, ať to stojí, co to stojí - přičemž ti zaručil, že se o tebe postará v případě, že..."

"No, asi tak něco."

"Jak vysoké postavení?"

Pohlédl jsem jí do očí. "Výš už to nejde," řekl jsem.

"NÁD-he-ra," zasténala, "prostě NÁD-he-ra. Předpokládám, že jsi nikdy neslyšel, že by někdo říkal Nevkládej svou důvěru do princů?"

"Jednou nebo dvakrát."

"A ty mu věříš?"

"Kdybych nemohl důvěřovat jemu, tak komu bych už sakra mohl důvěřovat?"

"Wilfe, Wilfe, Wilfe. Pro lásku Vootovu, dokonce i ty musíš vědět, že čím výš se dostaneš, tím víc se lidi musí řídit politikou - zvláště pak ti největší papaláši."

"Takže co ještě nevím?" zavrčel jsem mrzutě.

"Nejspíš o politickém plášti, který Traffordová nosí," řekla.

"Vím, že je poměrně mocná," připustil jsem.

"Ne poměrně mocná - velice mocná. Máš nějakou představu o tom, kdo je její tatínek?"

Zavřel jsem oči. "Ach ne," zasténal jsem, "snad ne hrabě Tal Confisse-Trafford."

"Kápl jsi na to, kapitáne. Jediný vlastník těžební společnosti Confisse s.r.o., největšího podniku svého druhu v celém známém vesmíru. Je ještě prachatější než Onrad sám."

"Slyšel jsem o tom," řekl jsem, "ale rozhodně jsem nevěděl, či je to otec. Přesto bych jednal úplně stejně, i kdybych to býval věděl."

Tissaurdová si povzdechla. "To je nejspíš pravda," utrousila.

"A kromě toho," dodal jsem, "by tenhle SPALS dokázal pokrýt i Atalantu - a narušit tak některé rozjeté operace. Veliké operace, Jedničko. Sám mám na jedné z nich svůj podíl. Neměl jsem na výběr, ani co by se za nehet vešlo."

Tissaurdová mlčky dopila svou druhou skleničku a pak si mávla pro třetí. "Dobrá," kývla, "Tady ti říkám, co se podle mě děje. Tenhle úkol ti svěřil nějaký velký lampasák z Admirality, který je zároveň jedním z tvých učitelů - pravděpodobně Drummond nebo dokonce možná ten fešný hajzlík Calhoun osobně... A později to posvětil i velký hoch sám. Je to tak?"

"Poměrně blízko na státního zaměstnance."

"No a touhle dobou už nejspíš tatík Trafford drží všechny tvé učitele - včetně velkého hochy osobně - pěkně za koule. A můžeš mi věřit, že jim vůbec neposkytuje tak láskyplnou péči, jako já těm tvým, když jsme si tenkrát večer vyjeli na trojce. Confisse Trafford je mačká. Skoro až sem je slyšet, jak ti chlapi piští. Jeho malé Megan hrozí, že si svou slibnou kariéru bude moci strčit někam, kde jí určitě nevyvolá orgasmus - a současně tak nevidaným způsobem pošpiní rodinou pověst. To ti možná poskytne nějakou představu o tom, jak moc se můžeš spoléhat na své přátele na vysokých místech."

Tak, jak mi to podala, to dávalo smysl. "Takže co navrhuješ?" otázal jsem se.

"Já nevím," řekla a podrbala se na bradě. Zapálila si další cigaretu. "Pravděpodobně to nejlepší, co můžeš v dané situaci dělat, je rychle se vytrhat - vrátit se co nejdřív na Atalantu... no, ty se při zemi nikdy držet nebudeš, takže nejlépe pravděpodobně uděláš, když se do všeho, co se tam děje - jako třeba do operace Safir - zapojíš natolik, že na tebe moc nedosáhnou."

"Co sakra víš o...?"

"Asi tolik, co se může ženská dozvědět, když leží na zádech pod hodně velkým lampasákem - po hodně drahé večeři, kapitáne," řekla se smíchem. "Nedělej si starosti, já nic neprohradím. Jsem prověřená na vyšší stupeň než on a, no, vždyť i ty sám máš nějaké zkušenosti, jak dobře dovedu nakládat s utajovanými skutečnostmi."

Znovu jsem ji uchopil za ruku. "Myslím, že tě miluji, Jedničko," řekl jsem.

"Právě v téhle chvíli to sice není ten druh lásky, který hledám," odpověděla, "ale i přesto to zatraceně oceňuji."

"Já tebe taky."

"Tentokrát tě to bude stát jen polibek," zašklebila se. "Příště mi budeš muset poděkovat se spuštěnými kalhotami." Pak se zamračila. "A teď, můj rozkošný kapitáne, až tě zítra Wattersová - tak se jmenuje, že ano? - vysadí na Avalonu, uděláš to takhle..."

*

Wattersová mě vysadila na základně Flotily u jezera Mersin něco po úsvitu plus tři. Cowper už čekal; na Admirality mě dostal těsně před ránem a půl, kde se mi podařilo odchytit unaveně vyhlízejícího Drummonda - bylo to jen štěstí, nebo na mě čekal? - ještě před jeho pravidelnou ranní poradou se svým personálem. Ať už za tím bylo cokoli, uvedla mě jeho rozložitá sekretářka beze slova do vnitřní kanceláře hned v okamžiku, když jsem se ukázal ve dveřích.

"Pojd' dál a posaď se, Brime," řekl s nádechem hořkosti v hlase a ukázal na židli u svého stolu. "Včera na Emithnéy to bylo docela fiasko, jak jsem pochopil."

"Taky mi to tak připadalo, generále," řekl jsem a usadil se na pohodlné židli.

"Je zázrak, že se ti podařilo dokončit svou práci u sekundárního cíle - navzdory všemu," řekl a zamračil se. "Skutečný zázrak." Potřásl střízlivě hlavou. "Kdy ses hrome naučil létat s transportní lodí?"

"Nenaučil," odpověděl jsem. "Většinu práce za mě odvedl chlápek jménem Jennings; já jsem se staral jen o řízení, zatímco on mi poskytoval všechny potřebné informace."

"Tvoje obvyklé kecý," poznamenal s lehkým úsměvem Drummond. "Ty bys nepřiznal, že dokázal něco výjimečného, ani kdyby ti to mělo zachránit život, co, Brime?"

Nebral jsem to na vědomí - nestálo mi to za to. "Za to, co dokázal, si Jennings zaslouží Imperiální kometu," řekl jsem.

"To je oficiální doporučení, generále."

Drummond si to poznamenal na své pracovní stanici. "Mám to," přikývl. "Pracuje pro velitelství transportního loďstva?"

"Jo."

"Postarám se o to."

"Díky."

Dlouze se na mě zahleděl a škrábal se na bradě. "Nedokážu si představit, že bys vůbec netušil, co se děje za tvými zády," řekl po chvíli.

"Nějaké drby jsem zaslechl," prohlásil jsem nezáživně a čekal, až zase převezme iniciativu.

"No, přece ti včera volala, než jste přistáli, nebo ne?"

"Generál Traffordová?"

"Ne, Nergol Triannic."

Zasmál jsem se. "Podle všeho se zdá, že na mě oba mají pěkně spadeno," řekl jsem. "Ale Traffordová má očividně pocit, že jsem osobně zodpovědný za její včerejší problémy. Získal jsem z toho ten dojem, že věří, že ty loď, co jsem odvelel k Lavenurbu, jí mohly zachránit zadek na Emithnéy."

"Její zadek by nezachránilo vůbec nic," zavrčel Drummond pevně. "Traffordová je výtečný polní velitel, ale včera měla prostě ohromnou smůlu, když jeden z jejích výsadkových člunů vletěl přímo do cesty ozbrojené transportní lodi s eskortou. Bez momentu překvapení byla celá její operace odsouzena k neúspěchu - a ona neměla vůbec žádný záložní plán. Věř mi, vím to. Byl jsem vzhůru celou noc a procházel jsem si výsledky." Zkřivil obličej. "Vůbec nechápu, jak se tobě mohlo podařit to, co se ti podařilo, když jsi měl jen jedinou kompletní eskadru."

"Dobří letci," nadhodil jsem.

"Jo," přikývl Drummond. "Dobří letci jako ty. Onrad tě chce povýšit, za to, cos dokázal - poté, co dostaneš svou čtvrtou Imperiální kometu." Opřel se ve svém křesle. "Bohužel," pokračoval, "navzdory skvěle odvedené práci máme - a zvláště ty máš - dnes ráno závažný problém."

Já jen mlčky přikývl. Nevěděl, kolik toho vím a neškodilo si poslechnout, co ještě může dodat k informacím, které jsem měl od Tissaurdové.

"Výraz na tvé tváři naznačuje, že se ti už něco doneslo," poznamenal Drummond.

"O tatíkovi Confisse-Traffordovi?" zeptal jsem se nevinně.

Tiše přikývl, zatímco si nervózně si okusoval ret. "Je naprosto rozhodnut a odhodlán postarat se o to, aby vojenský záznam jeho dcerušky Megan zůstal čistý a neposkvrněný jako lilie. Takže chce obětího beránka."

"Mě."

Drummond pokrčil rameny. "Asi tak. Ty jsi jediný, kdo nějak porušil její přímé rozkazy, které přece musely být dokonalé."

"Chápu," přikývl jsem. "Jakou pomoc mohu očekávat od tebe a Calhouna?"

"Uděláme všechno, co budeme moci," řekl Drummond.

"A co Onrad?"

"To samé - mluvil jsem s ním uprostřed noci."

"Tak jaké můžu mít problémy?" otázal jsem se, ale odpověď jsem už znal - a díky Tissaurdové jsem na ni byl připraven.

"V našem vlastním, všedním a každodenním světě, vůbec žádné problémy," řekl Drummond. "Ale Confisse-Trafford nežije v našem světě. Lidé, kteří mají tak obrovský majetek, moc a kromě toho všeho ještě nebetyčnou aroganci, takoví lidé žijí ve zcela jiném vesmíru. A on má velice značný vliv i v něm." Na chvíli pohlédl z okna a zhluboka se nadechl.

"Není jisté, jestli s tím něco nadělá i sám Onrad."

Usmál jsem se. To bylo od Drummonda moc hezké - přiznat takovou pravdu muselo docela bolet. "Díky," řekl jsem.

"Takže co mám teď dělat?"

"Podle toho, jak to dnes ráno vidím, máš dvě možnosti. Můžeš zůstat tady a pokoušet se bojovat od samého počátku - poskytneme ti pomoc nejlepších právníků ve Flotile. Nebo ti umožním okamžitý odlet - než tě ti smradí dostanou do drápů. Jim Payne a jeho Typ 327 čeká na základně Flotily a může tě kdykoliv odvézt na Atalantu."

"Ještě jednou díky," řekl jsem - a myslel jsem to vážně. "Co bys mi radil?"

"Vrať se na Atalantu," řekl. "I ten nejlepší právník ve Flotile bude absolutně bezmocný proti zbráním, které může v tomhle případě použít Trafford."

"Takže je po mně veta, co?"

Za normálních okolností by Drummond využil takového výroku k nějakému vtipu. Tentokrát jen zavrtěl hlavou. "Ne, Brime," řekl. "Traffordová nedosáhne toho, aby tě pověsili nebo zastřelili - i když by její tatík mohl prosadit i tohle, kdyby skutečně chtěla. Ale, viděno v realistickém světle, je tvá kariéra ve skutečném ohrožení."

Zhluboka jsem se nadechl. Díky bohům, že mě na to Tissaurdová včas připravila! Měl jsem čas si to všechno promyslet a věděl jsem, co mám udělat, aniž bych se musel rozhodovat hned na místě, což vede obvykle k chybám.

"Dobře," řekl jsem. "Letím s Paynem zpět na Atalantu. Ale jestli musím padnout, abych vám zachránil krky - protože jste to byli vy, kdo mě tady žádal, abych vám pomohl z maléru - tak mi dlužíte sakra moc. Zvláště proto, že se mi podařilo dokončit svou misi i za cenu sebezničení."

"O tom není pochyb," řekl Drummond a nešťastně se na mě zahleděl. "Jsme tvými obrovskými dlužníky."

Měl jsem ho přesně tam, kde jsem ho chtěl mít! "Takže mám dvě věci, které chci, abys mi slíbil," prohlásil jsem.

"Jmenuj je," kývl Drummond. "Jestli je to v lidských silách, máš to mít."

"Dobře. Tak zaprvé potřebuji, aby ti Caresciané a jejich eskortní loď dlouhého doletu byli odveleni - a také odstartovali - na Atalantu okamžitě a ne až za měsíc, jak mi sliboval chudák Ambrose, než ho zavraždili. Jinak můžete operaci Safir dát sbohem - a k tomu promrhat sakra hodně životů a materiálu, který jsme do ní už investovali..."

Drummond mi pohlédł přímo d očí. "Vyřízeno," řekl. "Pozitíí máš ty carescianské jednotky na Atalantě."

"Díky, generále," řekl jsem. "Ta druhá věc by mohla být trochu obtížnější."

"O co jde?"

"Mám na Atalantě rozdělanou práci, generále," řekl jsem, "a na Gontoru zrovna tak. Hodně jsem pracoval, abych věci dotáhl tam, kde jsou. Pokuste se odložit tu frašku s vojenským soudem alespoň do té doby, než budu mít příležitost dovést to do konce. Pořád jsem vaše nejlepší šance na úspěch operace Safír."

Drummond si založil ruce a přikývl. "Vím, že jsi, Brime," řekl. "Uděláme, co budeme moci, abychom to pozdrželi - všichni tři. Ale i v tom nejlepším případě se obávám, že máš jen velmi málo času. Confisse-Trafford nesnese čekání na cokoliv - a právě teď má docela naspěch. Díky němu získalo slovo arogance nový a hlubší význam."

Pokrčil jsem rameny, pak jsem se postavil a podal mu ruku. Drummond byl správný chlap, možná jeden z nejlepších ve Flotile - a tohle pro něj bylo velmi těžké. "Rád jsem s vámi celé ty roky pracoval, generále," řekl jsem. "Předpokládám, že se ještě ozvete."

Drummond mi potřásl rukou, ale do očí se mi nepodíval. "Zůstaneme ve spojení, Brime."

Pak jsem se jednoduše otočil a odešel z kanceláře. Věděl jsem, že to bude zlé, když jsem zaslechl, jak tiše pláče.

*

Sotva jsem dorazil na Atalantu, bylo mi jasné, že situace zde byla - pokud to vůbec bylo možné - ještě horší, než mi říkali. Spolu s Williamsem jsme stáli u vchodu do podzemních hangárů, clonili si dlaní oči proti silnému polednímu svítu. Hadoru a dívali se přes velký přístav, kde právě malá vlečná loď vlekla rezavou nákladní pramici třikrát větší než ona sama směrem k napůl rozebranému vraku hvězdné lodi, rojícímu se dělníky. Jak strašná proměna! Ve špinavé vodě všude plavaly trosky lodí a z obrovských gravitačních doků lemujících civilní část přístavu stoupaly velké sloupky dýmu. Nebe nad zálivem, dříve jasné, získalo teď načervenalé hnědou barvu díky nečetným požárům, které nekontrolovatelně hořely po celé základně a napříč městem za našimi zády. Celková atmosféra byla nasáklá destrukcí, dokonce i nehybný vzduch silně čpěl po hořících budovách a sežehlém kovu. Kousek opodál vyčníval z vody můstek zničeného Gorn-Hoffu, rámy jeho hyperobrazovek byly pokroucené a prázdné a dírou za navigátorskou stanicí šplíchala dovnitř a ven špinavá voda. O kus dál čněl do tvaru písmene V zbytek trupu bývalé L.I.F. Mandakai, rychlé transportní loď, a ostře se rýsoval proti zčernalému vlnolamu. Převážela gravitační generátory Krasni-Pejč, po kterých zoufale volaly přepracované opravářské čety, jež se ze všech si snažily udržet těch několik málo přeživších Starfury ve vzduchu. Z jejího nákladu se podařilo zachránit jen polovinu.

Takhle to vypadalo během celého sestupu z vesmírného prostoru. Kouř, trosky a krátery opět lemovaly terasovité svahy Městské hory spolu s natěsnanou sbírkou bizarních, náhodně roztroušených a sluncem spečených zbytků budov, které je pokrývaly. Věže a minarety ležely převrácené napříč úzkými uličkami. V kdysi zářících kupolích nyní zely velké díry a připomínaly fantastická rozbitá vejce. Kolonády táhnoucí se podél celých bloků domů byly i se svými vznosnými oblouky změněny v hromady suti. Veliký gradygroatský klášter vypadal z větší části nepoškozený, ale tentokrát si Ligeři dávali náramný pozor, aby se zase nevzněl do vesmíru, jako to udělal během rozhodné bitvy předchozí války. Když nad ním Payneův Typ 327 přelétl, všiml jsem si, že v proslulých sloupových zahradách nezůstal stát ani jediný strom a všechny vyčnívající budovy byly srovnány se zemí. Dokonce i velké schodiště ve tvaru plamene bylo na mnoha místech roztržité.

"Je těžké uvěřit, že zvládli napáchat tolik škody v tak krátkém čase," řekl jsem pochmurně a ohlédl se po námořníkovi, který mi nesl těch několik málo balíčků obsahujících pár drobností, které by se tady jen těžko sháněly.

Williams potřásl hlavou. "Ligeři vždycky byli ohromně pracovití pakáž," poznamenal, aniž hnul brvou.

"Jo," povzdechl jsem si bezútěšně. "A evidentně se s praxí ještě zlepšují. Nechcete mi to neoficiálně shrnout?"

"Pořád se držíme, více méně," řekl a zkřivil tvář. "Konvoje na Gontor ještě stále létají, ale jejich ztráty se rychle zvyšují, zvláště v té den dlouhé mezeře, kde je nedoprovází žádné moderní eskorty. Předpokládám, že jste slyšel, že Zacharoff přišel o život, když na cestě od Gontoru dostal L.I.F. Celeron zásah hypertorpédy a explodoval."

"Ach jo," ucítil jsem náhlou vlnu chmurného soucitu, "o starém Zacharoffovi jsem neslyšel." Bylo mi líto toho starého tlustého zvrhlíka a všech ostatních na palubě jeho lodi - dokonce i jeho dvojnásob arogantních důstojníků. Možná nebyli moc příjemní, ale ať si o nich říká kdo chce, co chce, odvahu nesporně měli. Většina mužů a žen na palubě musela vědět s velkým předstihem, že jejich smrt je naprosto neodvratná. Mizerný, zastaralý bitevní křižník: bez eskorty představoval stěží něco víc než oběť (stejně jako Voot ví, kolik láhví toho skvělého meemu Tamrhone '05).

"Pokud brzy nedostaneme ty eskorty s dlouhým doletem," pokračoval Williams, "má Safír vážný problém. Kvůli ztrátám na konvojích se nám nedaří dopravovat na Gontor dostatek zásob, aby to k něčemu bylo."

Položil jsem mu ruku na rameno. "To je ta dobrá zpráva, kterou vezu. Když jsem byl na cestě sem, tak mi to Drummond potvrdil. Ty eskorty s dlouhým doletem dorazí zítra - společně s posádkami, náhradními díly a vlastními mechaniky."

Celá bojová sestava. Jediné, co se po nás chce, je najít nějaké místo, kam je dáme." Rozhlédl jsem se po jeskyni; spousta míst podél mola byla stále většinou prázdných. "Myslím, že nějaké místo se tu najde."

Williams se rozesmál. "Jestli ten nejhorší problém, který mě dnes potká, je najít ubytování pro posily," řekl s úšklebkem, "pak mám celkem nóbl prácičku, nebo ne, admirále?"

Měl jsem sto chutí pokračovat v žertování, ale jeho "nebo ne, admirále," mi připomnělo mé další starosti, zvláště ohledně toho, co na mě Traffordová vybalí. Nemůžu dovolit, aby to chudáka Williamse zaskočilo, až k tomu dojde. Vzal jsem ho za rameno a podíval se mu do očí. "Jíme," řekl jsem, "pojďme si udělat malou vyjížďku vašim služebním kluzákem. Musíme si trochu promluvit o budoucnosti..."

*

Většina nadzemních budov na základně byla poškozena při některém z mnoha ligerských útoků. Moje kanceláře se nyní nacházely v místnostech, které dříve sloužily jako sklepní skladové prostory archivu vojenského velitelství. Původní velitelská kancelář v křídle po směru otáčení planety ležela pohřbená pod mlstony suti - skoro všichni naštěstí stihli utéct do krytů, ale jen tak tak.

Uběhlo hodně času z onoho pozdního odpoledne a brzkého večera - Ligeři mezitím stihli provést dva nálety - než jsem konečně mohl zavřít dveře své kanceláře a zavolat Claudii. Díky Vootovi za to, že budova civilní správy přistavu zůstala nedotčena - prozatím. Adéla mě k ní okamžitě přepojila.

"Wilfe," řekla šeptavým hlasem, "celý den doufám, že se mi ozveš. Myslela jsem si, že budeš mít příliš mnoho práce, než abys mohl vzít osobní hovor." Byla tak nádherná, dokonce i na obrazovce.

Tiše jsem se zasmál. "Hovor od tebe bych převzal okamžitě, Claudie," řekl jsem, "ale nemohl bych moc snadno vyjádřit, co mám na mysli, když by se kolemotalo tolik lidí."

"A co máš na mysli?" zeptala se.

"Většinou tebe," odpověděl jsem. "Většinou říkám miluji tě."

"To je od tebe hrozně hezké," řekla. "Slyšela jsem tě to říkat pokaždé, když jsem se zaposlouchala do hlasu své mysli. Myslím, že už víš, že tě taky miluji."

"Kdy tě uvidím?" zeptal jsem se s naléhavostí v hlase. Slíbil jsem si, že se naučím tyhle emoce trochu ovládat - choval jsem se jako nějaký školák.

"Co tak dnes večer?"

"Doufal jsem, že to řekneš," odvětil jsem, "Kde?"

Tiše se zasmála, a pak se mi z obrazovky zahleděla přímo do očí. "Někde, kde budu moci zůstat oblečená," řekla.

"Musíme si spolu vážně promluvit."

Zašklebil jsem se. Mozek se mi už zase přestěhoval mezi nohy. "Promiň," řekl jsem. "Vážně jsem se tak tvářil?"

Hebce se usmála. "Já jsem nic nepoznala, Wilfe," vytáhla se. Průhledně, ale jinak jsem to velmi ocenil.

Mrkl jsem na cyklovky - večerní hlídka už dávno začala. "Co takhle pozdní večere v důstojnickém klubu?"

"To je zvláštní," podivila se. "Právě mě to taky napadlo, až na to, že..."

"Až na to, že co?"

"No, skoro bych zapomněla, že důstojnický klub je takřka dokonale srovnaný se zemí."

Zatracení Ligeři. Vždycky si musí vybrat ty nejlepší cíle. "Nepadá tě něco?"

"No, v hangáru je kavárna."

Zašklebil jsem se. O méně romantickém místě jsem v domovské galaxii už vážně nevěděl - ale když se na vás valí jeden útok za druhým, míst, kde si můžete dát klidné a romantické dostaveníčko, valem ubývá. "Myslím, že dohodnuto," přikývl jsem. "Tam pravděpodobně taky není moc velká šance, že bych ti mohl dělat nemravné návrhy. I když," dodal jsem a teatrálně se podíval na cyklovky, "v tuhle dobu by tam zase tolik lidí být nemělo, když tak nad tím uvažuji."

"Wilfe Brime!"

"Tak za patnáct cyklů?"

"Patnáct cyklů."

Já to zvládl za méně než deset, ona se ukázala až skoro po třiceti. Z nějakého důvodu jí zpoždění ještě přidalo na přitažlivosti, protože jsem věděl, že jako madam správkyně přistavu se těší pověsti naprosto dochvilného člověka. A od doby, co jsme se viděli naposledy, ještě více zkrásněla. Chtěl jsem ji popadnout do náručí a zasypat její rty polibky, ale - "Claudie, jak rád tě vidím!" Předvedli jsme personálu kavárny a pár osamělým, pozdě večerejícím hostům přesvědčivé divadélko s potřásáním rukama. V duchu jsem se ptal, kolik z nich nám to zbaštilo...

I když tu nepodávali zrovna tu nejvybranější effer'wyckou kuchyni, byla naše večere překvapivě chutná, zvláště uvážíme-li ty divoké nálety, které se odehrávaly nad našimi hlavami. Ale i tak jsem jedl, aniž bych věnoval nějakou zvláštní pozornost jídlu. Myslím, že ona taky, protože jsem měl pocit, že tam sedíme celou věčnost a víc jsme mluvili než jedli - ještě dlouho poté, co nám hlavní chod vystydl a ztratil veškerou chuť. Zdálo se, že musíme probrat miliony věcí. Přesto jsme se navzdory relativnímu soukromí stále vyhýbali tématu, kvůli kterému jsme sem přišli - až do chvíle, kdy se mi přece jen podívala do očí a zašeptala: "Wilfe Brime, užila jsem si s tebou nádherný večer."

"Taky si myslím, že byl docela nádherný," odvětil jsem.

"Díky tobě se cítím tak krásná," zašeptala a začervenala se.

"Ty jsi krásná, Claudie," ujistil jsem ji. "Ale na druhou stranu, protože k tobě cítím to, co cítím, bych si možná ani nevšiml, kdybys nebyla."

"Musíme si promluvit o tom, co cítíš," řekla.

"Jo," povzdechl jsem si. "Já vím. Musí ti to způsobovat spoustu potíží."

Znovu se mi podívala do očí. "Trochu ano, Wilfe," přikývla, "- zvláště poté, co jsem přijala skutečnost, že jsem dopustila, abych se do tebe znovu zamilovala."

Nějakým způsobem se mi podařilo zkrotit své kypící city natolik, že jsem ze sebe dokázal vypravit: "Já tě taky miluji, Claudie." I když jsem věděl, že tak snadné to zase nebude. V našem věku má věc zvaná 'láska' mnohem víc aspektů, než jen muchlání prostěradel při souloži. "Pořád tě to trápí?" zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou a lehce se usmála. "Už ne," zašeptala.

"Tak mi o tom pověz," řekl jsem skoro k smrti vyděšený z toho, co mi asi řekne. "Přijmu cokoliv, jen mě nevyháněj ze svého života."

"Musím přiznat, že jsem zvažovala i tohle řešení," řekla zamyšleně, "- ale ne déle než pár okamžiků. Nedokázala bych se

smířit s tím, že jsem tě už podruhé ztratila."

"Děkuji," zamumlal jsem, připravený na vše, k čemu by se mohla rozhodnout - včetně toho, že spolu utečeme.

"Budeš mi děkovat i potom, když ti řeknu, že Gorgase neopustím?" zeptala se.

Bál jsem se, že se mohla rozhodnout k něčemu takovému, ale i tak to bylo nekonečně lepší, než kdybych ji měl ztratit nadobro. "Zvládnou to," řekl jsem, "pokud k tobě i nadále budu mít aspoň nějaký přístup," řekl jsem. "Ale jak to zvládneš ty a Gorgas?"

Usmála se. "Já budu v pořádku. A Gorgas, no, ten se o nás jednoduše nedozví, takže bude taky v pořádku. Do našeho vztahu, Wilfe - té jeho části, která se týká milování - mu vůbec nic není a tak to taky zůstane." Náhle se zamračila.

"Netváříš se moc šťastně," poznamenala.

"Hrozné místo na hraní cre'elu," řekl jsem. "Každý musí vědět, o čem se tu dohadujeme." Pak jsem se prostě natáhl přes stůl, vzal ji za ruku a k čertu se zbytkem vesmíru, včetně všech lidí v kavárně. "Představ si, že mě napadlo, že bychom spolu mohli utéct nebo udělat něco podobně hloupého - ale po všech tě letech je naprosto úžasné už jen to, že tě můžu držet za ruku."

"Ach, Wilfe," rozhodně vymanila svou ruku z mého sevření a bezpečně si ji položila do klína pod stolem. "Brzy budeš moci držet o hodně víc, než jen moji ruku, to musíš dost dobře vědět." Pak se začervenala a tiše se zasmála. "A zatím, ty můj netrpělivý milence, poslouchej, co se ti snažím říct. Uvědomuji si, že někdy budou naše společné chvíle krátké a velice občasné. Ale když už se sejdeme - a já ti slibuji, že to bude tak často, jak to bude pro nás oba možné - tak se budeme milovat jako tu poslední noc. Bude to úžasné, zvláštní, výjimečné! Nové! Nikdy si na sebe nezvykneme, protože se nikdy nevzdáme toho zázračného času vzájemného objevování. Wilfe," řekla a doslova se mi zavrtávala pohledem do očí, "nemáš vůbec představu, jak já nenávídím slovo formální."

"Ve vztahu k nám dvěma ho nikdy nepoužiješ," přislíbil jsem a náhle jsem si uvědomil, že její život možná nebyl celá ta léta zase tak příjemný - navzdory jejímu proklamovanému alter egu rodilé atalant'anky. Možná to vysvětlovalo všechnen ten nábytek s ostrými hranami v jejím domově, který neměl nic společného s Claudií, jakou jsem znával. Vtom mě slovo domov náhle znovu vrhlo do velmi bolestivé reality: Traffordová. Šance, že budu i nadále bydlet někde v rozumné vzdálenosti od Atalanty byla velice chabá. Zaskřípal jsem zuby - budu jí to muset brzy říct. Ale ne teď. "Claudie," vyhrkl jsem a pustil všechno ostatní z hlavy, "myslíš, že bychom se mohli někam vytrazit a strávit chvilku o samotě?" "Nic lepšího mě nenapadá," řekla. "Zvláště teď, když už máme ty vážné věci za sebou. A i když jsem na to předtím neměla moc náladu, musím přiznat, že se do ní začínám rychle dostávat."

Musel jsem se smát. "Náladu na co?" zeptal jsem se.

Široce se na mě zašklebila. "Přemýšlej o tom chvíli," poradila mi.

"Hm, tak chvilku počkej," poškrábal jsem se na nose. "Je to něco, co můžeme dělat spolu?"

"Rozhodně," odpověděla s předstíraně vážným výrazem v obličeji. "Když to budeš dělat příliš často sám, tak z toho oslepněš. Matka mě před tím varovala."

"Hmm," zamručel jsem a potlačil smích. "No, tak to mi dává celkem jasnou představu o tom, na co tu náladu máš."

"Myslela jsem si, že by ti to mohlo dojít. Souhlas?"

"O téhle věci sním už od té doby, co jsem to ráno opustil tvou kancelář," přiznal jsem. "Ale jestli je pravda to, co jsem slyšel o Gorgasovi, máme tady zase náš starý problém kde? Pokud si vzpomínám, vůbec se ti nelíbila představa, že by sis jen tak podkasala sukni a...."

"Ne," řekla rychle. "A pořádek se mi nelíbí." Tiše se zasmála. "Mimochodem, když jsem se naposledy válela v trávě, tak to bylo s tebou. Jsem si tím docela jistá."

"Jak si můžeš být tak jistá?" podivil jsem si.

"Můj deníček," odpověděla.

"To mě podrž," vydechl jsem. "Zapsala sis taky, jestli to bylo dobré?"

"Až na ty skvrny od trávy."

"Tak to celkem vylučuje všechny možnosti až na některý ze tvých kluzáků," poznamenal jsem.

"Nebo záchranný modul."

"Nebo co?"

Ušklíbila se. "Záchranný modul," řekla. "Jsem si jistá, že si vzpomínáš, jak jsou pro jistý druh činnosti pohodlné. Já tedy ano."

Přikývl jsem.

"No, a já náhodou vím o celém skladišti plném záchranných modulů. A mám i kód ke dveřím. Nenapadá tě nic?"

Napadalo. A kupodivu, jakmile jsme tu věc nafoukli, opět se mi podařilo svléknout z ní všechny šaty. Ovšem tentokrát nás nikdo nepřistihl...

*

Příštího rána se Williams objevil ve dveřích mé kanceláře s velkým úsměvem na rtech. "Právě dorazilo pár hostů," oznámil.

Vzhlédl jsem od hlášení, které jsem právě psal - jedno z mnoha, které jsem musel vyplnit, pokud jsem se chtěl postarat o to, aby předání velení nad základnou proběhlo hladce, až si Avalon zavolá o mou hlavu. "Myslel jsem, že nás ti zatracení Ligeři bombardovali před půl metacyklem," zavrčel jsem podrážděně.

"Tihle hosté jsou naši přátelé," řekl. "Alespoň se tak tváří."

"Tak kdo to je?"

"A co tak pár eskader těch carescrianských lovců útočných lodí?" otázal se.

Měl jsem teď současně rozdělaných tolik věcí, že jsem na ty Carescriany málem dočista zapomněl. Rozhodně se zasloužili o to, že mi z tváře zmizely všechny chmury, které se tam poslední dobou usídlily. "Kdy?" zeptal jsem se.

"Teď," odpověděl Williams.

Podíval jsem se na cyklovky a zamračil se. "Co to má znamenat, že teď?" otázal jsem se. "Myslel jsem, že mají dorazit až večer."

"No," pokrčil rameny Williams, "tak se spletli. Můžete je žalovat." Našpulil rty a naklonil se ke svému komunikátoru.

"Přesněji řečeno," řekl po krátké chvíli, "už sestoupili z oběžné dráhy a řadí se před přístavem. Nechtěl byste se náhodou podívat, jak budou přistávat, že ne?"

"To se vsaďte že se půjdu podívat," opáčil jsem. "Máte tu kluzák?"

"V garáži," odpověděl. "Pojďte."

Běželi jsme ke garáži jako dva malí kluci. Na cestě k podzemnímu výtahu jsem zavrtěl nevěřičně hlavou, když se Williams, řídicí kluzák, musel prudce vyhnout nové ohromné hromadě trosek - některé ještě hořely. Ti zatracení Ligeři dokázali poslední dobou napáchat spoustu škody ve velmi krátké době. "Máme štěstí, že někoho napadlo přesunout část základny do podzemí," poznamenal jsem pochmurně. "Kdybychom měli většinu zařízení na povrchu, jako tomu bylo před pár lety, seděli bychom dnes v kancelářích pod širým nebem, tedy ti z nás, kteří by měli to štěstí, že by to přežili."

Williams temně přikývl, zajel do hangárového výtahu a sjeli jsme dolů asi sto iralů silnou vrstvou pevné žuly, která chránila velkou část nejdůležitějších zařízení dnešní základny. Sotva jsme sjeli až dolů, všiml jsem si, že povrch silnice vypadá, jako by ho někdo vyleštil - zatraceně velká změna od chvíle, kdy jsem jej viděl naposled.

"Vy jste opravdu musel lidi z operačního pořádku prohnat," poznamenal jsem. "Dneska to tu vypadá jako na základně Flotily a ne jako na vrakovišti."

"Alespoň tady dole," prohlásil chmurně Williams. "Ale já na tom žádnou zásluhu nemám - Jill Tompkinsonová to zvládla skoro všechno sama. Já jsem se pouze musel zbavit jejího předchůdce - což jsem udělal s velkým potěšením, zatracený sigr."

V malé smrti gravitonů jsme zastavili u velikých pancéřových vrat a vyběhli na servisní plošinu zasazenou do masivního vstupního portálu pár iralů nad hranicí přílivu. Měl jsem tolik práce, že jsem si ani nevšiml, jaké je nádherné ráno - od vody vanul chladný větřík, po nebi pluly bílé chomáčky mraků, vodní ptáci křičeli jeden přes druhého. Venku v přístavu právě k nebi stoupaly na konci dvojice bělostných kýlových brázd dvě Starfury. Nebýt všeobecné atmosféry destrukce - a asi tuctu hořících, napůl potopených vraků - mohlo klidně jít o jeden z těch vzácných okamžiků, když člověk mohl dočista zapomenout, že někde zuří válka. Bohužel jsem měl příliš mnoho starostí, než aby kouzlo okamžiku vydrželo dlouho. "Co o těch lidech víte?" zeptal jsem se.

"Nic," odpověděl Williams se smíchem. "Jen to, že jsem strašně rád, že už jsou tady. Podle toho, jak to chodí, jsem čekal, že se tu ukáží asi tak za standardní rok a my budeme mít pár měsíců na to, abychom se na ně mohli připravit."

"Jo," souhlasil jsem. "Taky jsem to tak viděl."

"No, ať už jste na Avalonu udělal cokoliv, rozhodně je to pěkně popohnalo," řekl. "Nejprve ke mě přiběhne jeden úředník z té KA'PPA boudy se zprávou od toho plukovníka Andersona - zmiňoval jste se o něm na poradě - a pak, fiii, máme tu dvě eskadry z jednotky, které říkají padesátá šestá skupina lovců útočných lodí - plus transportní loď plnou náhradních dílů - jsou asi půl dne odsud a rychle se blíží." Rozesmál se. "Můžu vám říct, že to tu vyvolalo pěkný rozruch. Museli jsme připravit třiatřicet kotvišť, to je šestnáct mol. Ty jejich mrchy lodě jsou evidentně tak velké, že u každého mola mohou kotvit jen dvě - a ta jejich lehká transportní loď potřebuje jedno jen sama pro sebe."

"Trochu jsem přemýšlel nad tím, proč říkají svým lovcům útočných lodí Bazilišek," řekl jsem a zamračil se. "A druhá věc, zajímalo by mě, kdo je tenhle plukovník Anderson. Proč se někdo z pozemních sil plete do hvězdných lodí?"

"Ptal jsem se na to," vysvětloval Williams. "Zdá se, že Carescriané nemají flotilu jako takovou - říkali něco v tom smyslu, že v Impériu je pouze jedna Flotila a po nich se chce, aby byli nezávislí. A tak se přidali k expedičním sborům." Rozesmál se. "Tím se teoreticky dostali pod velení starého generála Hagbuta na Avalonu, ale protože ten nerozezná krystal pohonu od navigačních systémů, vedou si to více méně sami."

Zvratil jsem oči. Od samého počátku mého působení ve Flotile jsem se s generálem (Ctihodným) Gastudgonem Z'Hagbutem, Xce, N.B.E., Q.O.C střetl hned několikrát. Doufal jsem, že se nám podaří vyhnout se mu, ale... No, možná, že tentokrát budu mít štěstí. A pak se na nebi ozvalo to nejburácivější hřmění, jaké jsem kdy slyšel...

"Svatá matko Vootova!" vykřikl Williams.

Mně se ze sebe nepodařilo vypravit ani to. Jedna dvojice za druhou se z nebe za strašného rachotu snášely ty nejzatracenější lodě, jaké kdy mé oči spatřily. Vypadaly jako velké, tlusté kapky: mohutné, robustní a hlučné stroje, zcela nepodobné elegantním a jako jehla útlým Starfury, na kterých jsme létali my - popřípadě hbitým lodím Ligy či Torundu, s nimiž se měly střetnout. Musely to být ty Bazilišky, byly skutečně obrovské. Nad jejich vyvýšenými můstky se tyčila pyšná čela a dodávala jim vzhled připomínající brouky; jejich boky a podvozky se ježily mohutnými palebnými věžemi. Nějak mi připomínaly nákladáky a vypadalo to, že manévrovat budou s tomu přiměřenou elegancí. I kdyby zapojovaly vícero směrových motorů, jak jsem si myslel (nic tak velkého si nemohlo vystačit jen s jedním), musely by se při prudších obrazech rozmačkat. Přesto navzdory své hrubé, agresivní hrozivosti tyto velké, stříbrné lodě naposledy zakroužily a sestupovaly k vodní hladině s elegancí, která ostře kontrastovala s jejich zdánlivou neohrabaností - stejně jako domnělou nezkušeností jejich posádek. Když už nic jiného, tak létání ve formaci tito Carescriané nepochybně ovládali!

Jako poslední přistála jejich zásobovací loď - další hrubý a ryze účelný stroj, jehož konstrukce se ve všem podřizovala maximální výkonnosti. Sotva se přivilala a zastavila na gravitačních brzdách, obrátil jsem se k Williamsovi. "Co si o tom myslíš?"

Williams pokrčil rameny. "Nejsem žádný navigátor," řekl, "ale ty jejich Bazilišky vypadají, že jsou dost velké na to, aby mohly sloužit jako útočné lodě. Jak se to projeví v leteckých soubojích?"

"Já nevím," odpověděl jsem a stočil pohled opět k přístavu, kde Carescriané zaujímalí tažné vektory a po čtveřicích mířili směrem k nám. "Ale měli by raději být hodně obratní, jestli doufají, že se budou moci porvat s Ligeri... a přežít to."

Sotva se první čtyřka přiblížila k hangárovým dveřím, sledovali jsme, jak se čilé kotvící čtyři ve velikých izolačních rukavicích a magnetických botách škrábou na příkré a kluzké paluby, otvírají záklopy optických úvazníků a tím nejprofesionálnějším způsobem připravují své lodě k ukotvení. Williams řekl pár slov do komunikátoru a okamžitě se nad přístavem převálilo dunivé zahřmění, jak naše obranné baterie vypálily patnáctidestruktorovou salvu předepsanou protokolem k uvítání velícího důstojníka v hodnosti plukovníka. Okamžik nato otočila vedoucí čtveřice Bazilišku své horní palebné věže do vertikální polohy a odpověděla dvacetidestruktorovou salvou příslušející kontradmirálovi.

"Na povrchu působí rozhodně impozantně," připustil Williams.

"Doufejme, že jsou stejně impozantní i mimo přehlídky," řekl jsem.

Za chvíli byly první čtyři lodě u nás a na jejich bocích se těsně nad střední palebnou věží hrdě zaskvěl carescrianský znak v podobě Imperiální komety na červenobíle pruhovaném poli. Zapal jsem si uši a nakoukl do jejich vyvýšených můstků, kde seděl učiněný dav lidí. Když nás míjeli, jeden z nich nám zamával. Pod hyperobrazovky jsem samozřejmě neviděl, ale zdálo se mi, že posádka můstku musí žít doslova v palácovém přepychu ve srovnání s těsným letovým můstkem našich Starfury. Uprostřed vzdušného souboje je otázka pohodlí samozřejmě značně relativní. Skutečné pohodlí pak spočívá v tom, když se vám podaří způsobit svému protivníkovi co největší škody a sám se vrátit domů s vlastními ocasnými pery nedotčenými.

Napůl ohlušení jsme přihlíželi, jak všech dvaatřicet lodí postupně mizí za hangárovými vraty a jejich veliká nákladní loď je následuje. Pak jsme se vrátili do toho, co zbylo z našeho velitelství - k milionu problémů, které tam na nás čekaly.

Ted' jsme jich měli milion třicet dva...

Kapitola desátá

Kontor

32. oktadu -10. dekadu 52014

Základna Imperiální flotily, Atalanta,
Hador-Haelic

Toho večera jsem se setkal s carescrianským velitelem, plukovníkem Andersonem. Cottshall ho spolu s Williamsem uvedl do mé maličké - a v současné době velmi neuklizené - prozatímní kanceláře. "Vítejte na téhle hromadě trosek, které říkáme základna Flotily," přivítal jsem ho a ukázal na dvě židle, které jsem sem nechal při této příležitosti donést. Anderson se rozhlédl kolem sebe, pak se zasmál a společně s Williamsem se posadil. "Vypadá to tu jako kancelář člověka, který má plné ruce práce," podotkl. "Doufám, že se nám podaří převzít část toho nákladu na sebe." Byl to drobný, šlachovitý muž s řidnoucími šedivými vlasy, zdravého vzhledu a modrých očí, které byly tak hypnotizující, že jsem rázem pochopil, proč se právě jemu podařilo dát dohromady vůbec první bojovou eskadru Carescrianů. Pokud jsem se ve svém úsudku příliš nezmýlil, byl to jak vizionář, tak člověk nekonečné trpělivosti.

"Máte na mysli práci konvojové eskorty?" zeptal jsem se.

"Proto tu jsme," odpověděl Anderson.

"Kdy očekáváte, že budete schopni začít?"

Anderson se zašklebil. "Tady kapitán Williams mě varoval, že se nebudete rozpakovat položit mi tuhle otázku," řekl.

"Informoval jsem ho, že se nacházíme uprostřed války," zasmál se Williams. "A on připustil, že si toho taky všiml."

"Jim to nevyjádřil tak docela přesně," řekl jsem. "Věžíme v téhle válce až po uši a obávám se, že si nemůžeme dovolit dopřát vašim posádkám dostatek času na výcvik."

"Generál Drummond mi řekl víceméně totéž, když mi zavolal, aby mi dal rozkaz k vesmírnému přesunu."

"Takže?"

"Admirále," zachmuřil se Anderson, "řeknu vám totéž, co jsem řekl Drummondovi: jsme tak připraveni, jak jen můžeme být, jen na nás zatím nikdo nestřílel. Odpovídá to na vaši otázku?"

"Až na jednu věc," řekl jsem.

"Ano, pane?"

"Jaký máte pocit z toho, že se na vás bude střílet?" otázal jsem se.

Anderson mi pohlédl přímo do očí. "Čím dřív, tím líp, admirále. Čím dřív, tím líp."

Přikývl jsem. "Zítra vás začneme zasvěcovat," ujistil jsem ho. "Jakmile se vaše posádky trochu vyspí. Sejdeme se v hangáru o úsvitu plus dva a půl - což je čas, kdy se Hador vyhoupne nad obzor a Ligeri si odbudou svůj ranní nálet. Přivedu s sebou pár zkušených navigátorů a zbraňových důstojníků, abyste je mohli vzít na zkušební let. Pak se sejdeme a pohovoříme si o tom. V pořádku?"

"Úsvit plus dva a půl," potvrdil Anderson. "Kolik lodí budete chtít?"

"Všechny," řekl jsem. "Budu tam mít alespoň deset našich navigátorů - a vezmeme s sebou nějaké eskortní Starfury pro případ, že by se Ligeri rozhodli pokazit nám večírek."

"To mi připadá jako dobrý plán," kývl Anderson. Pak mrkl jedním okem. "Myslím, že všichni tu eskortu oceníme, i když

to nikdo z nás pravděpodobně nepřizná."

Zašklebil jsem se. "To chápu. Ale já bych to na vašem místě klidně přiznal."

*

Když jsem přišel ráno do hangáru, byli tam všichni z padesáté šesté, kteří včera přistáli: každý navigátor Bazilišku, každý člen posádky, každý montér a mechanik, dokonce i parta z transportní lodi. Bylo zřejmé, že nikdo z nich dosud ve válečné zóně nebyl, protože si všechno prohlíželi s výrazem skutečné fascinace v očích - zvláště pak naše Starfury. Musel to být pro ně šok. Rozdíly mezi našimi malými a elegantními stíhačkami a jejich mohutnými Bazilišky byly zářející. Starfury vypadaly o tolik menší, útlejší a lehčí - a létaly tak čile a obratně. Ale skutečné rozdíly spočívaly v mnohem podstatnějších věcech než v pouhém vnějším vzhledu. Naše Starfury byly také značně poznamenané bojem. Jejich destruktory neustálou palbou zčernaly a popraskaly, jejich kdysi tak hladké trupy byly oprýskané a poškrábané dlouhodobým používáním - a většina z nich nesla značky křídou po opravách děr a trhlin způsobených destruktory. Oproti tomu mocně se tvářící Bazilišky zářily novotou a čistotou. Zatím je prověřil pouze nedávný přelet z Carescrie - a cvičné bitvy, do kterých je jejich navigátoři podle svých schopností vrhali. Jejich nezkušenost v boji ostře kontrastovala s tím, jak se v něm osvědčily naše otlučené Starfury.

Přivedl jsem s sebou šestnáct navigátorů ze 71. perutě a stejný počet zbraňových důstojníků, z nichž každý se na první let v těchto obrovitých a neohrabaně vyhlížejících útočných lodích jen třásl. Přesně jak jsem očekával, plukovník Anderson na mě mávl z otevřené hyperobrazovky na můstku své vlastní lodi E 73, Andersonovo bláznovství. "Pojďte nahoru, admirále," zavolal skrz otevřený čelní plát svého bojového skafandru - spíše šedozelené než modré barvy, která byla ve Flotile obvyklá. "Podává se cvceese", přesně jako u nás doma!"

"Dám si dvakrát," křikl jsem a spěchal přes přístavní můstek. Carescrie sice možná byla - nebo spíš bývala - nejpomlouvanější částí Impéria, ale carescrianské cvceese' pijí i císařové (stejně jako cestují v lodích, jež byly vyrobeny z kovu vytěženého na carescrianských asteroidových dolech). Uvnitř - ten obr se pyšnil dokonce malou vstupní halou! - mě uvítala nastoupená jednotka námořníků a ukázala mi cestu k pohyblivým schodům na můstek. A i když jsem včera na tu obrovitou loď zíral dost dlouho, stejně mě to nijak nepřipravilo na rozlehlý prostor jejího můstku. Když jsme se všichni nasoukali do letového můstku na Starfury: navigátor, zbraňový důstojník, systémový důstojník a pilot - byli jsme namačkáni jeden na druhém a skutečně jsme se cítili doslova součástí lodi. Naproti tomu letový můstek Bazilišku byl skoro stejně rozlehlý jako můstek na Žluvě kapitána Delacroixe a za první řadou konzol seděli dva navigátoři a jeden ze tří systémových důstojníků. Dvě další řady obsadili další systémoví důstojníci a pilot! Skutečná bitevní loď! Náhle mě polila hrůza při představě, že bych měl letět do boje s tak výstředním strojem: s ligerskými Gorn-Hoffy jsme měli dost problémů i v našich hbitých Starfury. Tohle rachotící, skoro pět set irlů dlouhé monstrum vypadalo ještě mnohem hůře - skutečná létající hrobka. Snažil jsem se nedávat své pocity najevo, když mi šklebící se Anderson pyšně vrazil do ruky kouřící šálek voňavého cvceese' a představil mě posádce můstku. Lepší termín by mohl znít davu můstku, usoudil jsem ponuře. Druhý navigátor se kvůli mně velkoryse vzdal svého sedadla. Když jsem se na ně vyšplhal a připojil k němu svůj skafandr, připadal jsem si jako na Onradově trůně. Oproti tomu Anderson - určitě alespoň c'lenyt ode mne - se v tomto palácovém přepychu cítil naprosto jako doma. "Připraven, admirále?" Ale co, vždy jsem seděl v hotové bitevní lodi. "Připraven, plukovníku," řekl jsem se širokým úšklebkem, který byl v rozporu s mými skutečnými pocity. Díky Vootovi, že jsem poslal půl eskadry Starfury napřed. Jestli nás Ligeři napadnou, nechci jen bezmocně sedět v téhle ohromné a neohrabané pasti - ještě jsem hodlal strávit pár večerů s Claudií, než to tu zabalím!

Zatímco měl Anderson napilno s kontrolou systémů, pokusil jsem si upravit sedadlo. Nedařilo se mi ho nastavit tak, abych se v něm cítil dobře - bylo kolem příliš mnoho volného prostoru. Nakonec jsem alespoň utáhl omezovač, jak to jen šlo - bylo to uklidňující, i když ne právě pohodlné. Zavřel jsem a utěsnil čelní plát helmy a připravil se na nejhorší. Ještě že jsem věděl, že to skutečně poletí - včera jsem to viděl na vlastní oči.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Anderson zapíná tlačítko. Hluboko v útrokách Bláznovství to začalo skučet, jako by se roztáčelo nějaké ohromné dynamo. Na mé konzole začalo poblikávat rudé světýlko, blikalo stále rychleji a intenzivněji, dokud jej náhle nepřerušil příšerný hrdelní řev, který otřásl samotnou konstrukcí lodi a následně přešel do klidného basového hučení, jež bylo dobře slyšet i přes izolaci bitevního skafandru a doslova i cítit jako vibrace paluby. Znělo to jako přidušená verze sodeskayského bitevního tanku, ženoucího se plnou rychlostí přes sněžné pláně, nebo jako zvuk, který vydává expresní tramvaj, když projíždí bez zastávky podzemní stanicí. V obavách jsem se otočil na Andersona, ale ten právě celý postup zopakoval - ozvalo se další skučení přecházející do otřásajícího řevu, který posléze splynul s již znějícím hučením a učinil ho ještě hlasitějším. Pak to celé zopakoval ještě čtyřikrát!

Když i šestý mamutí gravitační generátor přispěl svým hučením do celkové kakofonie, byl jsem nesmírně vděčen za ochrannou zvukovou izolaci, kterou mi můj skafandr poskytoval. Ovšem kdybych měl soudit jen podle zvuku, řekl bych, že tento konkrétní Bazilišek je připraven ke startu. Přehlédl jsem údaje na konzole. Navzdory velikosti, hluku a vibracím se zdálo, že vše je v pořádku. Aspoň podle jejího kontrolního panelu se dalo říct, že Bláznovství je dokonale normální hvězdná loď.

Vzhlédl jsem a uviděl, že na mě Anderson hledí s tváří plnou očekávání. "S vaším dovolením, admirále."

Sakra, myslel jsem, že jsem jen pasažér. Usmál jsem se. "Prosím," svolil jsem.

"Všichni připravit ke startu," ohlásil Anderson do lodního rozhlasu, "Všichni připravit ke startu. Přecházíme na místní gravitaci, teď."

Obklopen vším, co pro mě bylo nové, jsem na tohle dočista zapomněl. Skoro jsem přišel o snídani, kterou jsem s Williamsem sdílel ani ne před metacyklem. Nějakým zázrakem všechno zůstalo tam, kde to mělo být. Pancéřové dveře

přístavu se před námi otevřely. Poslouchal jsem, jak Anderson mluví s ostatními loděmi, pak náhle kotvící paprsky pohasly a my se začali plynule pohybovat z kotviště. Okamžik na to jsme už uháněli jedním z kanálů směrem ke slunečnímu jasu.

Nevím, kdy to přišlo, ale všechno mi najednou připadalo přirozené. Nejspíš hned poté, co jsem zaslechl přístavního dispečera, jak říká: "Dobrá, armádní E 73, máte povolení ke startu, jakmile budete připraveni." Anderson přesunul škrticí klapky do polohy MAXIMÁLNÍ VÝKON - objevilo se to i na mé konzole - a já uslyšel i ucítil strašlivé zaburácení šesti monstrozních gravitačních generátorů Ttarp & Yentihw a zrychlení mě i navzdory místní gravitaci vmáčklo do sedadla. Bazilišek ne že by pouze začal popojíždět po vektoru, on se vrhl vpřed jako obrovský stříbrný kulový blesk a v oblacích vodní tříště rozrážel poklidné ranní vlnky. Vedle nás v dokonalém útvaru hřměly ostatní tři Bazilišky, mezitím přístav za našimi zády téměř zmizel v obrovských gejzírech vodní tříště a mlhy, jež nám dokonale zahalila celý výhled na město.

Brzy mi můj navigátorský smysl řekl, že celá ta velká loď je už skoro připravena vzlétnout. Anderson lehce ztlumil směrové motory. Náhle hučení a ořesy rozbouřeného přístavu ustaly a zůstala jen hluboká, dunivá píseň gravitačních generátorů. Přid' Bazilišku se zdvihla, komory pohonu hluboko v útrokách lodi dál burácely svou píseň a my s překvapujícím zrychlením začali stoupat k vesmírnému prostoru. Pak se však kolem nás jen mihly dvě Starfury v kolném stoupání, a to podle gravitonové stopy v jejich brázdě ani nejely na plný výkon. Otrásl jsem se. Tytéž Starfury dosahovaly jen nepatrně většího zrychlení než Gorn-Hoffy, s nimiž se potýkaly každý den. Bylo jasné, že pokud chtějí Bazilišky při střetech s Ligery uspět, budou potřebovat bojovou strategii naprosto odlišnou od té, kterou jsme používali my.

V průběhu příštích metacyklů provedli carescrianští navigátoři se svými loděmi všechny manévry. V hlubokém vesmíru se projevíly jako úžasně výkonné lodě a také velice rychlé, když už jednou překonaly svůj strašlivý hybný moment. Tyto lodě nebyly konstruovány na to, aby se s nepřítelem pouštěly do leteckých soubojů. Jejich technika byla založena na útoku ve vysoké rychlosti s využitím strašlivé palebné síly, kterou je vybavili carescrianští konstruktéři: zhruba o třetinu převyšovala možnosti Starfury Mark devět. A kdyby se nějaký ligerský navigátor pokoušel před Baziliškem zachránit unikem ve stejném směru, byly jeho (či její) dny sečteny. Ještě mnohem důležitější však bylo to, že jsme nyní měli útočnou loď s takovým doletem, že mohla doprovázet konvoje hluboko do nitra nepřátelského území - kam se budou boje postupně přesouvat, jakmile začne naše staré otlučené Impérium přecházet na útočnou strategii. Nevím o žádném navigátorovi, kterého by nějak zvlášť bavilo nechat se jen tak vozit na letovém můstku cizí lodi, ale když jsem se už opravdu začínal nudit, přišlo to náhle jako blesk z čistého nebe, jak se říká. Byli jsme napadeni! Jako mávnutím kouzelného proutku se všude kolem našeho Baziliška začaly mihat bílé záblesky. Nebezpečně blízko. Já jsem okamžitě poznal, o co jde - destruktorová palba - ale nebyl jsem si jist, jestli to pochopil i plukovník vedle mě.

"Anderson!" vykřikl jsem a podíval se směrem k zádi, odkud na nás zdálky pálil jeden Gorn-Hoff. "Pozor!"

Anderson zareagoval. Takřka okamžitě převrátil svou velkou loď na záda a pak vyrazil vpřed v ostrém úhlu vůči našemu původnímu kurzu. S fascinovanou hrůzou jsem sledoval, jak vedoucí Liger přelétá nad námi a po nádherně sladěném manévru nás znovu zaměřuje. Jeho partner pokračoval dále v původním směru, zatímco nepřestával střílet v krátkých dávkách a neustále zkracovat vzdálenost mezi našimi loděmi. Podruhé jsem se chystal použít záchranný modul - pro případ, že bych přežil - když se náhle z hvězdného nebe pod námi vyhouply dva obrovské objekty. Bazilišky!

Blížily se ke Gorn-Hoffům tak strašlivou rychlostí, že ani při největším zrychlení, které by mohli vyvinout, neměli sebemenší šanci uniknout. V téže chvíli zahájily Bazilišky palbu a začaly chrlit dlouhé, přesně mířené záblesky, které trhaly nepřátelské lodě od přídě po záď. Ligerská loď za naším ocasem na okamžik vzplála radičním ohněm a pak ji jednoduše nahradil jasný záblesk následovaný pomalu se rozpínající načervenalou ohnivou koulí. Žádné záchranné moduly jsem nezahlédl. Gorn-Hoff na našem pravoboku jako by v letu klopýtl, pak se divoce roztřásl, načež se z jeho břicha poblíž komor pohonu vyřinul tenký proužek radičního ohně a pak i on zmizel v záblesku exploze.

Když jsem znovu otevřel oči, oba Bazilišky byly pryč, čímž mi připomněly slova velkoadmirála Calhouna - dalšího Carescriana - jež vyslovil v době, kdy si několik z nás 'vypůjčilo' úplně první typ Starfury a na základě Onradových tajných rozkazů s nimi odletělo na Fluvannu, abychom bojovali s Ligery jako žoldnéři. Ale to byl úplně jiný příběh.

"Udeřit a uniknout," říkával nám vždycky Calhoun. "Když čelíte přesile..." - a my jsme jí museli čelit každý den naší tehdejší mise - "vždy jen udeřte a unikněte. Netvrďte na jednom místě, abyste potvrdili sestřel, nebo vás pokaždé dostanou. Způsobit těm parchantům škody je stejně tak efektivní - někdy i efektivnější. A vaše zadky zůstanou tam, kde rostly celé roky." Když jsem na to pomyslel, musel jsem se smát. Posádky Bazilišek použily s velkým úspěchem taktiku svého slavného krajana, jenže díky své zničující palebné síle se jim navíc dařilo dosahovat čistých sestřelů - což bylo něco, co jsme za starých časů na Fluvanně vídali jen zřídka!

Okamžik nato dorazily dvě Starfury z eskorty, kterou jsem vyslal před námi, aby nás zachránily. Několikrát nad námi ještě přelétly, ale zdálo se, že žádné další Gorn-Hoffy v oblasti nejsou, takže jen zamávaly pontony a zase odletěly - takřka zahanbeně.

"Vy jste na sebe ty Gorn-Hoffy nalákal, abyste usnadnil práci druhým Baziliškům, že?" zeptal jsem se Andersona.

"Samozřejmě," odpověděl a se širokým úsměvem za čelním plátem přilby se otočil.

"Hezká týmová práce," řekl jsem uznale.

"Díky," odpověděl. "Voot ví, že jsme to nacvičovali dost dlouho. A dělali si starosti."

"Starosti?"

"Přesně tak," přikývl Anderson. "Už od samého počátku víme, že naše Bazilišky jsou příliš velké a těžké, než aby se mohly pouštět do soubojů s Gorn-Hoffy a Oiggaipy. Proto jsme museli vyvinout taktiku, která by využívala našich silných stránek - ohromné rychlosti, kterou dokáží naše velká grava vyvinout, a palebné síly bitevní lodi. A také jste si

určitě všiml, že nejsme nikde blízko povrchu, kde bychom museli překonávat gravitaci a vláčet se se vsí svou vahou při opětovném stoupání do vesmírného prostoru. Zdá se, že to funguje."

"Zdá se, že ano," šťastně jsem přikývl. Bylo to tak.

*

Vlastně to fungovalo skoro tři standardní týdny - a pro tři velké konvoje - které pod carescianskou eskortou dorazily na Gontor téměř bez škrábnutí. Díky obrovské vzdálenosti mezi Atalantou a Gontorem mohly naše konvoje dosahovat ohromných změn tras letu - v řádech světelných let - jednoduše tím, že létaly po klikaté dráze, čímž Ligerům v podstatě znemožňovaly je vypátrat a současně nashromáždit síly dostatečné k tomu, aby jak odrazili Bazilišky, tak způsobili konvojům dost velké škody na to, aby se to vyplatilo.

Potom začaly od konvojů a jejich carescianské eskorty přicházet zprávy o mimořádně silných paprscích energie SPALS, které dokázaly přetížit všechny varovné senzory, přesně tak jak jsem si to pamatoval z mé nedávné cesty na Avalon. Ligeři konečně na Torondu instalovali pár svých nejnovějších stanic SPALS a nyní byli schopni vysledovat naše konvoje na skutečně neuvěřitelnou vzdálenost. To jim umožnilo je přesně zaměřit, ať už se nacházely kdekoli, a pak soustředit své síly do útoku jako nikdy předtím. Během dvou dnů byla polovina eskadry Bazilišků těžce poškozena a konvoje pod jejich eskortou roztrhány na cáry - i přesto, že během celé dlouhé bitvy bylo sestřeleno devatenáct Gorn-Hoffů a dalších dvacet pět poškozeno. Z původních třiceti pěti transportních lodí, které z Atalanty vyrazily, se jen sedmnácti podařilo dovést svůj náklad až na Gontor.

Zubožené Bazilišky se vrátily na Atalantu dva standardní dny nato. Když přistávaly, stáli jsme s Williamsem a Andersonem u pancéřových vrat. Z velkých carescianských lodí byly téměř vraky, to se nedalo přehlédnout, a ještě hůř. Když jsem si zakrýval uši před strašným burácením jejich gravitačních generátorů, vůbec jsem nechápal, jak se některým z nich vůbec mohlo podařit doletět až na základnu, tak strašlivé byly jejich rány. Místek jedné z nich doslova přestal existovat, někdo z posádky ji řídil z improvizované stanice, kterou za pomoci svářečky instalovali rovnou na přídi. Kvůli tomu musela sestupovat z oběžné dráhy velmi pomalu, jinak by to jejího odvážného navigátora sežehlo na škvarek. Střední část trupu další z nich vypadala jako hrubý cedník, posetá snad stovkou děr a trhlin. Jen Voot sám ví, jak se několika z jejich gravitačních generátorů podařilo přežít ten holocaust destruktivní palby, do které se dostala. A přesto tu byla a popojížděla do doků, jako by se nestalo nic mimořádného. Na její příď někdo dokonce provizorně upevnil vlajkový stožár, na němž plovávala stará imperiální bojová zástava. Další Bazilišek žhnul zevnitř rudým žářem a táhl za sebou stopu páchnoucího černého dýmu, kymácel se a nakláněl, ale přesto se mu nějakým způsobem dařilo probíjet se blíž a blíž do bezpečí podzemního hangáru, kde už čekali zkušení hasiči, který jej mohli zachránit.

Myslím, že jsme s Williamsem viděli v životě už tolik poškozených lodí, že jsme se - spíš než cokoli jiného - jen prostě snažili odhadnout, kdy můžeme očekávat, že se znovu vrátí do služby. (Tedy u těch, které se do služby skutečně vrátí a nebudou rozebrány na náhradní díly pro ostatní lodě.)

Ovšem Anderson to vnímal naprosto odlišně. Až na těch několik náletů v počátečních fázích předchozí války, kdy jsem přišel o většinu své rodiny, byla Carescie napadána jen velmi zřídka. Až na její nechvalně známé asteroidové doly - které byly samy o sobě proti útokům dostatečně imunní, tedy přinejmenším útokům střelami a destruktory - nebylo v této nejhudší části Impéria dohromady nic, co by za útok stálo. A co víc, nové továrny, které nyní produkovaly Starfury a nové třídy carescianských lodí, se nacházely na planetách natolik vzdálených od všech ligerských základů, že si Nergol Triannic bude muset počkat, než vyvine bojové lodě s dostatečným doletem, aby mohl účinný útok podniknout - za předpokladu, že jeho výzvědná služba v první řadě umístění těchto továren vůbec odhalí. V důsledku toho Anderson zatím viděl jen velice málo sestřelených lodí jakéhokoliv druhu a nepochybně vůbec žádné sestřelené Bazilišky. Nyní stál jako opářený v tom nejpřísnějším pozoru a doslova jako přibitý sledoval tu přízračnou přehlídku poničených lodí - svých lodí, svého těla. Po tvářích mu stékaly slzy, když se tiše dotýkal špičkami prstů spánků ve vojenském pozdravu, a tak zůstal stát, dokud i poslední Bazilišek za ohlušujícího rachotu nezmizel v útrobách hangáru..."

Oné noci jsme v malém důstojnickém klubu zřízeném v jídelně vraku transportní lodi strávili dlouhé hodiny. Poté, co jsem do sebe obrátil dostatečné množství meemu a e'lande, jsem zjistil, že už mi nijak zvlášť nevádí skutečnost, že se podlaha trochu houpá, ani fakt, že jsem se dobrovolně nabídl, že v příštím konvoji poletím jako pomocný navigátor na Andersonově Bazilišku...

Někdy krátce po začátku noční hlídky mi jeden z číšníků poklepal na rameno. "Admirále," zašeptal a ukázal ke dveřím, "někdo vás chce vidět." Byl to Barbousse.

Omluvil jsem se a nejistým krokem zamířil ke dveřím.

"Co se děje, šéfe?" zeptal jsem se.

"Z Avalonu volal KA'PPAfonem generál Drummond, admirále," řekl s výrazem nelibosti - už dříve jsem se mu svěřil s celou záležitostí ohledně Traffordové, nechtěl jsem, aby ho to zaskočilo. "Několikrát jsem generálovi opakoval, že u sebe nejste a že nevím, kde vás hledat. Řekl mi, ať vás jdu najít - přímý rozkaz. Takže jsem ho splnil. Jestli chcete, zase se tam vrátím a řeknu mu znovu totéž."

Položil jsem tomu chlapisku ruku na rameno - bylo tvrdé jako skála. "Díky, šéfe," řekl jsem. "Nejspíš bych se měl jít podívat, co chce. Mohlo by to mít něco společného s tím výpraskem, který utřil náš poslední konvoj, nebo..." Nechtěl jsem to ano dořít.

"Ta nevděčná banda může počkat do zítřka, admirále," navrhl Barbousse.

"Díky, šéfe," řekl jsem a nasadil si masku sebejistého úsměvu, o níž jsem věděl, že mi na ni stejně neskočí, "ale bude lepší, když ponesu následky svého jednání, ať už jsou jakékoliv."

Barbousse nade mnou chvíli zamračeně uvažoval. "Ehm, jak se cítíte, admirále?" otázel se nejistě.

"Mám v sobě dost meemu na to, abych byl schopen tomu parchantovi říct, co si ve skutečnosti o té Traffordově frašce myslím," prohlásil jsem s úšklebkem, "- ale jsem ještě dost střízlivý na to, abych si to raději nechal pro sebe."

"V tom případě mám venku kluzák, admirále," řekl Barbousse a s úsměvem mi zasalutoval.

Vrátil jsem se ke stolu, popřál všem dobrou noc, dloubl Andersona do ramene - střízlivým gestem jsem mu ukázal zdvihnutý palec - a pak šel za Barboussem ke kluzáku. Během patnácti cyklů jsem seděl ve své provizorní kanceláři.

Požádal jsem komunikační centrum o otevření hlasového KA'PPA kanálu na Avalon - PŘÍSNĚ TAJNĚ/POUZE OBRAZ - BLESKOVÁ PRIORITA - do Drummondovy kanceláře. Čekal jsem skoro půl metacyklu, než se objevilo:

ADMIRALITA: PROSÍM DEJTE SIGNÁL, AŽ BUDETE PŘIPRAVEN HOVOŘIT S GENERÁLEM DRUMMONDEM.

"Připraven," řekl jsem.

DRUMMOND: AHOJ, WILFE. ŘÍKÁ SE, ŽE TO POSLEDNÍ KONVOJ POŘÁDNĚ SCHYTAL. CO O TOM VÍŠ?

"Zatím nic moc," odpověděl jsem. "Bazilišky z eskorty se vrátily sotva před pár metacykly - a slyšel jsi správně. Vypadají hrozně."

DRUMMOND: JAK SE TO STALO?

Chvilí jsem nad tím přemýšlel. V důstojnickém klubu jsem mluvil se spoustou navigátorů a zdálo se, že se všichni shodují na tom, jak k tomu došlo. "Z toho, co zatím dokážu dát dohromady," řekl jsem, "vyplývá, že konvoj byl zachycen systémem SPALS dalekého dosahu. Znělo mi to tak, že by mohl být podobný tomu, který jsem vyzvedl z Lavenurbu. Ať už to bylo cokoliv, umožnilo to Ligerům koncentrovat své síly přímo v cestě konvoje. Předtím se vždy museli kvůli pátrání rozptýlit po široké oblasti."

DRUMMOND: TO JE VŠECHNO?

"Carescriané se vrátili před pár metacykly. To je vše, co o tom zatím vím, kromě toho, že to nebylo vítězství, na které by Gorn-Hoffy mohly být nějak pyšné. V otevřeném vesmíru, kde mohou využít svou rychlost a palebnou sílu, jsou ty Bazilišky smrtící zbraně. Ligeři sami si dnes večer taky lížou pár ran," ujistil jsem ho.

DRUMMOND: KOLIK TRANSPORTNÍCH LODÍ DOLETLO AŽ NA GONTOR?

"Oficiální čísla budeš vědět ve stejné chvíli jako já. Neoficiálně se mluví asi o dvou třetinách, tedy podle navigátorů, s nimiž jsem dnes večer v klubu mluvil. Ale ti teď taky nejsou dvakrát střízliví."

DRUMMOND: TO MI STAČÍ.

"Co ještě?"

DRUMMOND: LETÍ K TOBĚ MALÁ ESKADRA. ŠEST STARÝCH LINKOVÝCH LODÍ, ED-4S. MYSLÍM, ŽE JSI NA NICH LÉTAL.

"Často. Ale proč?"

DRUMMOND: UŽ SE K TOMU DOSTANU. NA ATALANTĚ BY MĚLY PŘISTÁT V PRŮBĚHU ZÍTRKA NEBO TAK NĚJAK. URČITĚ SI VŠIMNEŠ, ŽE MAJÍ PÁR NEZVYKLÝCH ANTÉN, ROZUMÍŠ?

"Rozumím." Zajímalo mě, co má sakra za lubem.

DRUMMOND: ZAJISTI, ABY SE NA NĚ POHLÍŽELO JEN JAKO NA PÁREK STARÝCH TRANSPORTNÍCH LODÍ - ŽÁDNÉ VEŘEJNÉ POZDVIŽENÍ. NECHCEME, ABY SI JICH NĚKDO VŠÍMAL. ALE AŽ UŽ TAM U TEBE MÁ ÚDRŽBU NA STAROSTI KDOKOLIV, MUSÍ ZAJISTIT, ABY TYTO LODĚ ZÍSKALY NEJVYŠŠÍ PRIORITU POKAŽDÉ, KDYŽ SE OBJEVÍ V PŘÍSTAVU, ROZUMÍŠ? DOSTANOU VŠECHNO, O CO SI ŘEKNOU A JAKMILE SI ŘEKNOU. ALE VE VŠÍ TICHOSTI. JEŠTĚ STÁLE MĚ SLEDUJEŠ?

"Stále chápu, generále," řekl jsem a cítil, jak mi pomalu začíná docházet trpělivost. "Mimochodem," otázel jsem se uštěpačně, "hodláš mě do toho malého tajemství zasvětit, nebo jsem právě přišel o své prověření, jako přípravu na to, až budu obětován?"

DRUMMOND: PROMIŇ, BRIME. NE, O PROVĚŘENÍ JSI NEPŘIŠEL, JEŠTĚ NE. JEN JSEM SE CHTĚL UJISTIT, ŽE ZAŘÍDÍŠ VŠE NA ZÁKLADNĚ TAK, ABY TYTO LODĚ OBDRŽELY PŘEDNOSTNÍ ÚDRŽBU, ANIŽ BY SE ODHALILO, ŽE JSOU NĚCO VÍC NEŽ JEN PÁR STARÝCH VOJENSKÝCH TRANSPORTNÍCH LODÍ PRO

NEDŮLEŽITÉ MISE.

"Tak co jsou sakra vlastně zač?"

DRUMMOND: NEJPÍŠ BYCHOM JE NA TVOU POČEST MĚLI POJMENOVAT PO TOBĚ, BRIME. JSOU TO LODĚ S RUŠIČKOU SYSTÉMU SPALS POVĚŘENÉ NARUŠOVÁNÍM TOHO NOVÉHO LIGERSKÉHO SPALS, KTERÝ JSI PŘIVEZL Z LAVENURBU. SKUPINA KA'PPA VÝZKUMÁKŮ NA ASTERIOUS-PROTEU UDĚLALA KRÁTKÝ PROCES S JEHO OCHRANNÝMI OKRUHY A PAK ZKONSTRUOVALA COSI, ČEMU ŘÍKAJÍ "JEROME/A" SUPER RUŠIČKA NA RUŠENÍ SUPER SPALS. TY NEVINNĚ VYHLÍŽEJÍCÍ ED-4S, KTERÉ TI POSÍLÁM, MAJÍ NA PALUBĚ PRVNÍCH ŠEST VÝROBNÍCH MODELŮ JEROME/A. BUDOU JEDNODUŠE KŘÍŽOVAT PROSTOŘEM A ZAJISTÍ, ŽE NOVÝ LIGERSKÝ SPALS PŘESTANE FUNGOVAT, JAKMILE BUDEME PŘESOUVAT KONVOJE. JE TO LEPŠÍ?

"Ano," řekl jsem. "A ty chceš, aby vypadaly jako neškodné transportní lodě, abys je nemusel vybavit eskortou. Je to tak?"

DRUMMOND: PŘESNĚ TAK.

"Zajistím, aby se tato informace dostala ke správným lidem," ubezpečil jsem ho. "Ještě něco?"

DRUMMOND: NEZBÝVÁ MI, NEŽ PŘEDPOKLÁDAT, ŽE BYS ASI CHTĚL VĚDĚT POSLEDNÍ ZPRÁVY V KAUZE DEBAKL GENERÁLA TRAFFORDOVÉ.

"Fascinující téma - alespoň pro mě," řekl jsem. "Tak jak to vypadá?"

DRUMMOND: NE MOC DOBŘE, BRIME. CONFISSE TRAFFORD VYVÍJÍ NA ONRADA STRAŠLIVÝ NÁTŁAK. HROZÍ, ŽE V PARLAMENTU ZABLOKUJE DŮLEŽITÝ ZÁKON O VOJENSKÝCH DOTACÍCH. NEVÍM, JAK DLOUHO HO JEŠTĚ BUDEME SCHOPNI ZADRŽOVAT.

"Co konkrétně ten Trafford chce - kromě mého krku? Já jsem ještě nic neslyšel."

DRUMMOND: GENERÁLSKÝ VOJENSKÝ SOUD. CHCE, ABY TĚ VYHODILI ZE SLUŽBY. MYSLÍ SI, ŽE TO BY MĚLO JMÉNO TRAFFORDŮ OČISTIT.

"Myslel jsem si to." Odmlčel jsem se a zoufale se snažil potlačit hněv, který ve mně vřel. Byl jsem bezmocný a vůbec se mi to nelíbilo. Nakonec jsem se ovládl. Pořád jsem tu měl práci, která byla o hodně důležitější než já nebo má kariéra. "Jaká je situace na Gontoru?" zeptal jsem se. "Kolik materiálu tam ještě potřebujete, než budete schopni zahájit invazi Safír?"

DRUMMOND: MOŽNÁ JEŠTĚ NEJMÉNĚ ŠEST KONVOJŮ S ALESPON POLOVINOU TRANSPORTNÍCH LODÍ V NEDOTČENÉM STAVU. PAK TO BUDEME MOCI SPUSTIT.

"Takže kolik času ještě mám?"

DRUMMOND: JÁ OPRAVDU NEVÍM, BRIME. MOŽNÁ TÝDEN, MOŽNÁ MĚSÍC. PAK BUDOU CHTÍT, ABY SES DOSTAVIL NA AVALON PŘED VOJENSKÝ SOUD. TI ZBABĚLÍ PREVÍTI URČITĚ NEPOLETÍ ZA TEBOU NA ATALANTU, ABY TĚ SOUDILI.

Pokrčil jsem rameny. "Díky," řekl jsem. "Je ještě něco, o čem bych měl vědět?"

DRUMMOND: NIC MĚ NENAPADÁ, AŽ NA...

"Až na co?"

DRUMMOND: STYDÍM SE TO ŘÍCT.

"Jen do toho. Moji situaci už víc zhoršit stejně nemůžeš."

DRUMMOND: TAK ZKUS TOHLE: ONRAD OSOBNĚ POŽADUJE, ABYS PRACOVAL AŽ DO CHVÍLE, NEŽ TĚ PŘEDVOLAJÍ PŘED VOJENSKÝ SOUD. BOJÍ SE, ŽE BEZ TEBE SAFÍR NEVYJDE.

"To je od něj ohromně milé."

DRUMMOND: ON TO MYSLÍ DOOPRAVDY VÁŽNĚ. A MYSLÍM, ŽE JÁ TAKY. POTŘEBUJEME - IMPÉRIUM POTŘEBUJE - NA TOM MÍSTĚ ČLOVĚKA S KURÁŽÍ JAKO MÁŠ TY CO MOŽNÁ NEJDÉLE. CALHOUN BY TĚ

POŽÁDAL O TOTÉŽ, ALE ON MÁ PROSTĚ DALEKO VĚTŠÍ HRDOST NEŽ ONRAD NEBO JÁ.

Seděl jsem před svou pracovní stanicí a skřípal zuby. Ti prevítí měli v úmyslu vysát ze mě, co se dá, než mě odkopnou. Ale na druhou stranu, vždyť jsem takovou přísahu před léty skládal, když jsem nastupoval do služby - a rozkaz je konečným rozkaz, ať se děje cokoliv. "Dobrá," řekl jsem po dlouhé pauze. "Budu pracovat až do okamžiku, než budu zproštěn služby."

DRUMMOND: DÍKY, BRIME. NEZAPOMENEME NA TEBE, VĚŘ MI.

To je mi opravdu ohromně platné. "Ještě něco?" zeptal jsem se.

DRUMMOND: JO. ŠÍŘÍ SE TAKOVÉ DRBY, VSADÍM SE, ŽE TĚ TO BUDE VELICE ZAJÍMAT. VZPOMÍNÁŠ SI NA ONRADOVU SESTŘENICI MARGOT LAKARNOVOU? PŘED VÁLKOU, NEŽ SE PROVDALA ZA LAKARNA, BÝVALA PRINCEZNOU MARGOT Z EFFER'WYCKU.

"Vzpomínám si," řekl jsem - jak bych si nevzpomínal.

DRUMMOND: TAKŽE VÍŠ, ŽE SE STALA VŮDCEM ODBOJOVÉHO HNUTÍ NA EFFER'WYCKU, KDYŽ SE S NÍ ROGAN ROZVEDL A ZMOCNIL SE JEJICH SYNA. UŽ VYPSAL NA JEJÍ HLAVU ODMĚNU.

Slyšel jsem. "Co je ještě nového o Margot?" zeptal jsem se s obavami. Už delší čas žila nebezpečným životem - kvůli všem těm ztrátám, které partyzáni ligerským okupantům způsobili, muselo její zajetí (nebo hůř) patřit mezi jejich hlavní cíle. Pokaždé, když jsem během uplynulých let zaslechl její jméno, čekal jsem, že za ním bude následovat zpráva o její smrti.

DRUMMOND: KA'PPA STANICE SVOBODNÝ EFFER'WYCK OZNÁMILA, ŽE SE DNES PROVDALA. CELÉ EFFER'WYCKÉ HNUTÍ ODPORU OSLAVUJE LIGERŮM PŘÍMO PŘED NOSEM.

Cítil jsem, jak mi poklesla čelist. Tohle tedy bylo překvapení! "Kdo je ten šťastný muž?" zeptal jsem se, jakmile jsem se trochu vzpamatoval.

DRUMMOND: ZDÁ SE, ŽE JE TO DOSTI TAJEMNÝ GENTLEMAN, SE KTERÝM JSI MĚL V NEDÁVNÉ DOBĚ DOST TĚSNÉ STYKY. ŘÍKÁ SE, ŽE SE S MARGOT SCHÁZELI UŽ HEZKÝCH PÁR STANDARDNÍCH LET. TEN CHLAPÍK SE JMENUJE CAMERON DELACROIX. VLASTNÍ MALOU TRANSPORTNÍ LOĎ JMÉNEM ŽLUVA.

*

Našich šest lodí ED-4S dorazilo jediný den před tím, než měl podle plánu odstartovat další konvoj na Gontor - a tři dny po rozhovoru s Drummondem. Tyto staré lodě bývaly ve své době nejrozšířenějšími obchodními vesmírnými plavidly, typické svou tuponosou přidí a protaženým kapkovitým trupem, který charakterizoval - a v podstatě i definoval - celou generaci lodí, jež následovaly. Navigátoři v jejich těsných můstcích hleděli vpřed skrz staromódní hyperobrazovky ve tvaru V. Další dvě hyperobrazovky po stranách můstku propůjčovaly lodí její podmračený, dravčí výraz - podobu, kterou si celá generace vesmírných cestovatelů spojovala s romantikou kosmických letů.

Možná jsem prostě stárl, ale podle mého názoru se tyto klasické, kapkovité linie řadily k nejnádhernejším tvarům, jaké kdy lidská ruka vytvořila - vlastně do stejné kategorie se Starfury. Tyto lodě byly nositelkami jakési neuchopitelné, nadčasové krásy a elegance, která byla z lodí současných typů doslova odstraněna ve jménu zisku a efektivit výrobního procesu. Nebyly nijak zvlášť velké ve srovnání s moderními linkovými loděmi, ale po První velké válce jich hojně využívali všichni přepravci lehkého nákladu v celé galaxii. A třebaže dnešní velké nákladní lodě možná dokážou přepravovat ohromná množství nákladu mezi velkými přístavy v naší galaxii, všude jinde se přinejmenším tisíckrát větší objem zboží i nadále přepravuje na palubách malých lodí, jako jsou ED-4s. Možná jsou staré, ale i přesto nadále zatraceně užitečné.

Zajistil jsem, aby Jill Tompkinsová z operačního byla o všem informována a připravena zajistit jim údržbu okamžitě po jejich přiletu. Musel jsem se usmívat, když jsem je viděl zblízka. Těchhle šest lodí rozhodně nevypadalo na to, že by pro Ligu představovaly nějaké zvláštní nebezpečí. Zprohýbané, poškrábané - místy dokonce špinavé - působily poněkud neudržovaným dojmem, když s burácením zajely do hangáru a zakotvily u servisního mola. Vůbec jedinou věcí, která na nich byla podivná - a museli byste se dívat skutečně pozorně, abyste si jí všimli - byly zvláštní antény systému Jerome/A podél jejich boků a skutečnost, že dlouhá řada hyperobrazovek pro cestující byla neprůhledná - i když ta druhá věc nebyla zas tak strašně nezvyklá, uvážíte-li, že se tyto staré lodě pro přepravu cestujících už dlouhou dobu nepoužívaly. V průběhu příštího standardního dne jsem se 'náhodou' setkal s šesti jejich hlavními navigátory. Všichni byli dobrovolníci: penzionovaní důstojníci Flotily, kteří, přestože přežili celou kariéru plnou nebezpečných misí, znovu riskovali své životy pro Impérium. Doufal jsem, že to semnou bude stejné, až jednou odejdu do důchodu... ale pak jsem si vzpomněl, že já si pravděpodobně s takovou volbou nebudu muset dělat těžkou hlavu. Zvláštní, jak často jsem na to v těchto musel myslet....

Jedna za druhou, všechny ED-4s postupně bez velkého rozruchu odstartovaly do hlubokého vesmíru - ani ne den

předtím, než ke Gontoru zamíří další z našich konvojů. Stál jsem sám na vlnolamu a díval se, jak poslední z nich burácí nad přístavem, aby po chvíli zmizela v kouřem zahalené atlantské obloze. Tiše a soukromě jsem jim zasalutoval. Staré, statečné lodi s posádkou statečných mužů a žen...

*

"Pozor, Sekáči, pozor!"

Z KA'PPA vysílačky krátkého dosahu jsem slyšel, jak začíná bitva. V zadní obrazovce jsem viděl, jak se kolem lodí konvoje Element dva míhají záblesky destruktů. Ligeři nás nakonec objevili, ale díky lodím ED-4s se systémem Jerome/A je to stálo skoro jeden a půl standardního dne slepého pátrání vesmírem. A protože museli tolik rozptýlit své síly, aby nás vůbec našli, nebylo jich pohromadě dost na to, aby se mohli účinně vypořádat s Baziliškami z naší eskorty. Nicméně přesto jich bylo tolik, že okolní vesmír se ligerskými loděmi jen hemžil. A každá z nich byla zjevně odhodlána zastavit, či alespoň ochromit náš konvoj za každou cenu. Gorn-Hoffy, podle mého odhadu jako obvykle speciálně vyzbrojené velikými hypertorpédy, určenými proti mohutným transportním lodím, které jsme doprovázeli. Zde, u konvoje Element jedna, jsme je mohli očekávat každým okamžikem. Zaskřípal jsem zuby. Přál jsem si sedět v navigačním křesle Starfury a místo toho jsem bezbranně trčel na sedadle pomocného navigátora Andersonova Bazilišku a díval se, jak se k nám Ligeři zezadu blíží. Cítil jsem se strašně zbytečný. Kdyby bylo po mém, bojovali bychom s těmi Ligery už v této chvíli, místo abychom čekali na to, až přijdou oni k nám. Zůstávali jsme ve vizuálním kontaktu s tou částí konvoje, již jsme eskortovali - údajně to mělo poskytovat posádkám transportních lodí větší pocit bezpečí.

Tam. Za naší zádi se objevily první tečky a v zadních hyperobrazovkách Bazilišku rychle narostly do velikosti Gorn-Hoffů.

"Gorn-Hoffy na zeleném horizontu," varoval jsem. Jerome/A vyřadily i naše vlastní varovné systémy založené na principu SPALS, nejen ty ligerské.

"Gorn-Hoffy na zeleném horizontu," potvrdil Anderson a - konečně - zpomalil a přesunul se dozadu napravo od Elementu jedna, zatímco Simpson, náš zbraňový důstojník, natočil všechny naše mobilní destruktory vzad. Boj lodě proti lodi při hyperrychlostech se hodně liší od leteckých soubojů poblíž planety. Jen málo místa pro manévrování a vůbec žádná možnost střelby přímo na nepřítele. Jedinou skutečnou možností jak něco zasáhnout bylo pálit lehce před cíl nebo přímo zezadu.

Gorn-Hoffy přešly do formace v linii těsně vedle sebe, bylo jich osm. Nacházely se stále mimo dostřel našich destruktů asi pět c'lenytů od naší poslední transportní lodi, když v záblesku jasného, zlověstného světla odpálily svá hypertorpéda. O chvíli později začaly střely explodovat mezi klíčujícími transporty s oslňujícími světelnými pulsy, které zatemnily naše hyperobrazovky, ale jinak podle všeho napáchaly jen málo škody, protože všechny velké lodě pokračovaly neochvějně v kurzu.

Ligeři byli už tak blízko, že mohli použít své destruktory, ale my ne, protože jsme zůstávali v blízkosti Elementu jedna až do poslední chvíle. Když jsme manévrovali do palebné pozice, spatřil jsem, jak se poslední transportní loď konvoje - staříček oprýskaný veterán hvězdných plání - silně otřásla, když ji zasáhly prvními výstřely. Kusy trupových plátů létaly na všechny strany, na okamžik se zaleskly v pochmurných paprscích vzdálené hvězdy a zmizely kdesi vzadu. Pak destruktoryvé paprsky zasáhly můstek lodi a mihaly se sem a tam v gejzírech střepů z roztržených hyperobrazovek a oblacích kouře z radiačního ohně. Loď už nikdo nenavigoval, z její navigace pravděpodobně nezbylo vůbec nic. Loď se pomalu naklonila, přetočila se podél své dlouhé osy, až se náhle to, co zbývalo z přídě, vzpřičilo vzhůru - očividně překročilo všechny konstrukční parametry - a celý gigantický trup se rozlomil vedví, zanechávaje za sebou širokou stopu vířících a poletujících trosek - náklad, lidé, kusy trupu - a zoufale málo záchranných modulů - zatímco se konvoj nepřestával vzdalovat od místa katastrofy.

Konečně se naše Bazilišky dostaly do pozice, z níž mohly začít střílet - Anderson zaměřil nejbližší Gorn-Hoff, jehož navigátor se očividně až příliš soustředil na transportní loď před sebou. V téže chvíli se ze svých postavení začalo pohybovat sedmdálších Bazilišek v půlkruhu kolem oblasti boje - bylo zřejmé, že se z našich Carescrianů stali v rekordním čase střelečtí mistři. Zatímco jsem znovu kontroloval prostor v naší bezprostřední blízkosti - dočasně bez přítomnosti Ligerů - ucítil jsem lehké trnutí, jak Simpson vypálil z našich destruktů. Po naší straně se prostorem zavlnila dlouhá, bodající chapadla energie a vyvolala blyštivé erupce zlovlného světla na povrchu zasaženého Gorn-Hoffu. Viditelně se otřásl, pak se bez varování překlopil a pokusil se vysokou rychlostí uniknout pryč od nás. Byla to poslední chyba, jakou kdy tento ligerský pilot v životě udělal - přinejmenším při řízení tohoto Gorn-Hoffu.

Anderson byl připraven a poslal náš Bazilišek za ním se zrychlením asteroidu řítícího se prostorem. Z našich destruktů se opět záblesko a chapadla ničivé energie se zlostně ovinula kolem ocasní části prchající lodi. Vzápětí tři z jeho čtyř výpusť pohony potměly, zablikaly a uhasly. Liger sebou smýkl ostře vlevo, ale Anderson lehce přitlačil na směrovku a sledoval ho, zatímco Simpson pátil z destruktů v krátkých dávkách, které zlobně jiskřily na bocích pronásledovaného Gorn-Hoffu. Pak se v trupu otevřelo několik průřezů a za lodí se vyrojilo asi tucet záchranných modulů. Jeden z nich silně narazil do výrazného výčnělku, který Gorn-Hoffy mají nad směrovými motory, roztrhl se do spršky tenounkých krystalických vláken, z jejichž zněti se vynořily dvě postavy ve skafandrech. Přelétly nad námi a zmizely v dálce, divoce mávající rukama a nohama.

Od této chvíle následoval jeden útok za druhým. Zatímco jsme se vraceli ke konvoji, viděli jsme snad tucet Gorn-Hoffů soustředěně napadat klíčující nákladní loď, ale Ligerům se nedařilo dát dohromady dostatečný počet lodí, aby dokázali vést stejně koordinované a ničivé útoky, které tak devastovaly dřívější konvoje, a našim Baziliškám se dařilo osamělé Ligery odrážet tak rychle, jak přilétali.

O pouhých pár metacyklů později jsme se dostali do oblasti obranného deštníku tvořeného těžce zkoušenými Starfury

z Gontoru. Jakmile se objevily, opustili Ligeři poničené transportní lodě. Očividně měly rozkaz vyhnout se střetům s účinnou koncentrací eskortních lodí - naše nákladní lodě představovaly pro Ligu skutečnou hrozbu. Příštího standardního dne, když jsme zpomalili z hyperrychlosti a na přední obrazovky se vyhoupla pevnost Gontor, jsem si dovilil vydechnout. Musel jsem se křivě usmát, když jsem krácel do zadní části lodi pro poslední šálek dobrého carescianského cvceese'. Jerome/A nám očividně zachránil krk - a možná představoval i konečnou spásu projektu Safir. Jestli mě ukořistění lavenurbského SPALS má stát kariéru, nejspíš to byla přijatelná cena - alespoň pokud šlo o Impérium. Nebyl jsem si jist, jak velkou radost z takového výsledku mám já osobně - ale ta zatracená přísaha, kterou jsem před tolika lety složil, nenechávala dostatečný prostor pro mé osobní zájmy.

*

Gontor se od mé poslední návštěvy rozhodně změnil. Zatímco Anderson klesal na přistání, viděl jsem, že se povrch obrovského asteroidu nyní hustě ježí destruktory protiletické obrany - a vraky ligerských lodí. Později, pod povrchem, se změny projevy ještě mnohem výrazněji. Kdysi temné chodby bez atmosféry, montážní haly, skladiště a kasárna nyní překypovaly aktivitou. Kolosální, hrobkám podobné hangáry byly nacpané výsadkovými plavidly všech typů - včetně mnoha místností plných přistávacích modulů nové třídy, zvaných TPM, určených speciálně pro tankové výsadky. Další sály ukrývaly stovky nových bitevních tanků konstruovaných v sodeskayském stylu. Když už nic jiného, přinesl debakl operace Epeid alespoň ponaučení o důležitosti vysoké koncentrace obrněných jednotek s těžkými destruktory schopnými horizontální palby (na rozdíl od destruktůrů střílejících vertikálně, které se vůči cílům zvláště opevněným proti útokům seshora neosvědčily) pro pozemní podporu invazních jednotek. Když jsem uháněl sítí tunelů v útrobách asteroidu na palubě jednoho ze starodávných vlaků - které pro potřeby základny brilantně přizpůsobili královští ženisté - cítil jsem v duši zvláštní klid. Byl jsem nějak usmířený se sebou samým, dokonce poněkud povznesený, což rozhodně nebyl můj obvyklý stav mysli. A protože ten pocit přetrvával, začínal jsem mít podezření, že jsem chytil nějaký z těch vzácných virů, které tu a tam napadají každou civilizaci. Ale v průběhu večere v jedné z obrovitých jídelen v gontorském podzemí, ve společnosti čerstvě dorazivšího generála - chlapíka ostrého jako břitva, jehož jméno jsem během večera neustále zapomínal - mi začínalo docházet, že nejspíš vůbec nemocný nejsem. Lepší slovo by znělo hotový. Má práce v téhle mocné citadele i na Atalantě byla u konce. Pro mě válka skončila - přinejmenším co se týče mé další vojenské působnosti. Brzy pozbudu dokonce i výsady nosit uniformu, která mě doslova definovala po celý můj dospělý život. A potom... snažil jsem se tuto otázku ignorovat pokaždé, když se vetřela do mé mysli, ale nemohl jsem... kým budu potom? Na to jsem neměl žádnou odpověď.

*

Když jsem se pár dní nato vrátil pozdě odpoledne na Atalantu, čekala na mě zpráva z Avalonu. Ani jsem ji nemusel vidět, abych věděl, že už dorazila. Sotva Andersonův Bazilišek zakotvil, Williams, Barbousse i Russo na mě už čekali. Poznal jsem to z výrazu jejich očí, když jsem je spatřil na konci přístavního můstku. Cestou na velitelství mi nikdo z nich nedal ani náznakem najevo, že by snad něco mělo být v nepořádku, ale když mi podávali svá hlášení - nic naléhavého v nich nestálo. Atalanta se opět stala vzornou základnou Flotily schopnou samostatných operací. Nikdy se mi nepodívali do očí na delší dobu než pár okamžiků. Dokonce i Cottshall mě pozdravil podivným, otcovským způsobem, když jsem se na chvíli zastavil u jeho stolu cestou k místnosti, která zatím sloužila jako má kancelář (nová podzemní pracovna bude dokončena právě včas, aby se v ní mohl zabydlet můj nástupce). "Nepřepojuj mi sem chvíli žádné hovory, ano, Hathawayi?" zavolal jsem přes dveře. Pak jsem se odvážil pohlédnout na svůj stůl.

Zpráva byla zabalená v obvyklé plastové šarlatové obálce s nápisem TAJNÉ/JEN DO VLASTNÍCH RUKOU, jaké se používaly k vyřizování personálních záležitostí. Než se ocitla na mém stole, musel ji samozřejmě přijmout někdo z komunikačního centra. Projel si ji překladačem a přečetl výsledný překlad dříve, než ji zapečetil do téhle obálky - potom to prostě musel říct blízkému příteli, který to prostě musel říct zase svému blízkému příteli... Vlastně to ani nebyla žádná vojenská informace, kterou by naši nepřátelé mohli nějak využít a samozřejmě bych nikdy nemohl dokázat, že někdo z lidí, s nimiž jsem se zatím setkal skutečně věděl, co ta obálka obsahuje. Ale drby se šířily - a překvapující bylo, že mě takhle část celého toho svinstva nijak zvlášť nezajímala. Stejně se to všichni dříve či později dozví, tak komu by záleželo na tom, kdy. Stál jsem u stolu a dlouho se na tu zatracenou věc díval. Nechtěl jsem si připustit, že nakonec - nepopíratelně a neodvolatelně - přece jen dorazila. Pak jsem nevraživě přitiskl ukazovák a palec na pečeť a chvíli jsem počkal, dokud si mě obálka neprověřila a neodemkla se. Zvedl jsem ji, jako by byla špinavá. Uvnitř bylo ve trojí kopii několik strohých rozkazů.

SD-VF7AWEGKOHJAEORITUFQJVASDKJFG
[TAJNÉ/DO VLASTNÍCH RUKOU]

OD: SOUDCE ADVOKÁT-GENERÁL
KANCELÁŘ JAG
ADMIRALITA
AVALON, ASTERIOUS-AVALON

PRO: KONTRADMIRÁL WILF A. BRIM, VELITEL ZÁKLADNY ATALANTA, HADOR-HAELIC

INFO: OSOBNÍ ODDĚLENÍ FLOTILY

1. S PLATNOSTÍ OD 1. DEKADU 52014 VÁS TENTO DOKUMENT DOČASNĚ UVOLŇUJE Z FUNKCE VELITELE ZÁKLADNY FLOTILY ATALANTA (REFSTD SV 678326-SDAF, PARAGRAF 5328-5365 V PLATNÉM ZNĚNÍ).

2. PODLE ROZKAZU SE BUDETE HLÁSIT K DOČASNÉ SLUŽBĚ V TÉTO KANCELÁŘI, JAKMILE TO BUDE PRAKTICKY MOŽNÉ, ALE NIKOLIV POZDĚJI NEŽ 20. DEKADU 52014, JAKO OBŽALOVANÝ KE SLYŠENÍ VOJENSKÉHO SOUDU FQWG098965/DSFG (OBVINĚNÍ UTAJENO). VYDÁNO 1. DEKADU 52014.

3. PŘEPRAVA PŘIMĚŘENÁ HODNOSTI KONTRADMIRÁLA (REF DOPRAVNÍ SLUŽBY FLOTILY SV 6783426-SDAF, PARAGRAF 4234-5198/B&C) VÁM BUDE POSKYTNUTA DO TŘÍ DNŮ OD PODÁNÍ ŽÁDOSTI.

4. PŘIDĚLENÝ OBHÁJCE VÁS BUDE KONTAKTOVAT DO 22. DEKADU 52014.

V ZASTOUPENÍ SOUDCE ADVOKÁTA-GENERÁLA: HERSHAL KIMTU, KAPITÁN IMPERIÁLNÍ FLOTILY

[KONEC TAJNÉ/DO VLASTNÍCH RUKOU]
SD-VF7AWEGKOHJAEORITUFGJVASDKJFG

Chvilí trvalo, než jsem si uvědomil, že nedýchám. A to jsem si myslel, že jsem na tu zatracenou věc připravený - Voot ví, že varování jsem měl víc než dost. Ale přesto jsem si to od svého návratu z Avalonu z nějakého důvodu odmítal připustit a žil jsem v bláhové naději, že se stane zázrak. Jenže ono to skutečně přišlo a já stál jako opařený, srdce mi bušilo a nemohl jsem popadnout dech - bylo to horší, než když jsem utrpěl kterékoli ze svých četných zranění. Už mi bylo řečeno, že mi nedovolí vyhrát ani s nejlepším obhájcem a že toho nejlepšího dostanu, za to se mi Onrad zaručil. Pro mě to znamenalo rozsudek smrti, konec mého vesmíru. Před lety, po mém prvním uvolnění ze služby na Atalantě jsem se stal obětí SIGRem prosazeného snížení armádních stavů a přijal jsem to s mnohem větším klidem. Ale tehdy jsem byl také mnohem mladší a měl jsem před sebou větší budoucnost než dnes - a také jsem nebyl tak rozmazlený a možná i zkorumpovaný mocí plynoucí z vysokého postavení. Zaskřípal jsem zuby, přinutil jsem se posadit a přečetl si zprávu ještě podruhé a pak potřetí. Neosobní formulace jazyka byrokratů pronikaly do mé duše jako dýky. Konečně jsem ji odložil, zavřel oči a chytil se desky stolu, jako by mě jeho váha mohla nějakým způsobem ochránit.

Musel jsem tam tak sedět alespoň půl metacyklu, když se ozvalo pípnutí holofonu. Právě jsem se chystal strašně vynadat Cottshallovi za to, že ten hovor přepojil, když jsem spatřil na kulovité obrazovce Claudii. Výraz na její tváři mi prozradil, že už to ví. "Ahoj, Wilfe," řekla hebece. "Mám radost, že... ses vrátil v pořádku."

Navzdory všemu jsem cítil, jak se usmívám. Láska možná dělá z lidí šilence, ale... jak jsem okamžitě pochopil - působí také jako výborné anestetikum na bolesti duše. Hlavou mi proběhl milion věcí, které jsem jí chtěl říct, ale místo toho jsem tam seděl jako hlupák, až jsem se nakonec rozhodl pro brilantní odpověď: "Já tě taky rád vidím, Claudie." Chvilí jsme seděli v napjatém mlčení, dokud jsem nakonec nezvedl ze stolu své rozkazy a nepokrčil rameny. "O tomhle jsi už slyšela, že?"

Přikývla. "A-ano," vykoktala.

"Takže předpokládám, že už to ví celá základna."

"Více méně - tedy přinejmenším všichni ti, kterým na tobě záleží."

"Myslel jsem si to. Díky."

"Co budeš dělat, Wilfe?" zeptala se náhle.

"To je dost snadná otázka, alespoň co se nejbližší budoucnosti týče," řekl jsem otupěle. "Vracím se na Avalon, kde se postavím před vojenský soud, který nesmím vyhrát."

"Já vím," odpověděla a po tváři jí skanula slza. "A potom?"

"Tvůj odhad je stejně dobrý jako můj," řekl jsem. "Myslím, že tenhle most spálím, až k němu dojdou."

Tiše se zasmála. "Wilfe Brime," řekla. "Ty budeš vždycky nemožný, vid'?"

Cítil jsem, že se zase usmívám. "Tak dlouho, jak to jen zvládnu," slíbil jsem. "Kdy tě zase uvidím?"

"Teď. Pospěš si."

"Kde?" zeptal jsem se.

"Na tom mi nijak zvlášť nesejde," řekla. "Nějaké místo si najdeme. Jediné na čem záleží, je, abychom byli spolu každý okamžik, který nám bohové věnují."

V tu chvíli mě nenapadlo vůbec nic, čím bych jí mohl oponovat.

*

O standardní týden později jsem uzavřel všechny záležitosti, které jsem uzavřít chtěl - tedy až na mé pouto s Claudii, protože tuto konkrétní záležitost se mi nikdy nepodaří uzavřít čistě a beze zbytku. Přinejmenším po dobu mého života. Veškeré dění na základně jsem předal Williamsovi, který byl následně - po lehkém nátlaku na Drummonda - povýšen do admirálské hodnosti a zároveň jmenován 'dočasným' velitelem základny... až do doby, kdy lynčující dav, který pro mě zařídili na Avalonu, dokoná svou špinavou práci. Poté se jím stane i oficiálně. Vedle Claudie představoval největší problém Barbousse. Rozzuřil se dokonce do té míry, že podal výpověď z Flotily, kterou Drummond ve vší tichosti

roztrhal a já neměl čas se s tím člověkem hádat.

Pro mě všechno skončilo, až na tu nepříjemnou část, jak se říká. Zítra ráno mě Jim Payne se svým Typem 327 - stěžoval si, že si začíná připadat jako řidič autobusu - odveze na Avalon, kde, po krátkém období důmyslných nepříjemností, začnu nový, nebo prostě jen jiný, život. Večírku na rozloučenou se mi podařilo vyhnout tak, že jsem se zmínil o „dočasně“ povaze svých rozkazů, i když každý věděl, je to jen taková finta. Ale z nějakého důvodu mě pomyšlení na všechny ty lidi snažící se vypadat vesele dohánělo k šílenství. Nesnáším pohřby. Odlétal jsem domů zahalen těžkým mrakem, zpod kterého nebylo úniku a tak to prostě bylo. Kromě toho jsme si s Claudii naplánovali strávit někde společnou noc. Žádný večírek se ani náhodou nemohl srovnávat s nocí strávenou po jejím boku a kromě toho potrvá hodně dlouho, než se nám znovu naskytne taková příležitost. Možná, že už nikdy...

Pozdě odpoledne, když už jsem se až na pár případů se všemi rozloučil, jsem skočil na gravcykl a vyjel si ke gradygroatskému klášteru na temeni Městské hory. Nevěděl jsem kdy - ani jestli vůbec - Atalantu znovu uvidím a z kláštera byl na město zdaleka nejlepší výhled. Pode mnou se prostírala chaotická změť bělostných budov Starého města, tu a tam zpestřená maličkými zahradami plnými květů vklíněných do každého kouta a každé skulinky. Zdejší ulice se z větší části kroutily podle jakéhosi náhodného vzorce a byly tak užoučké, že se balkóny domů téměř dotýkaly. Bohužel až příliš často tato poklidná městská zákoutí narušovaly vyhořelé domy bez střech, odkryté a prázdně hledící do nebe, a ulice zasypané hromadami cihel a kamení. Blíže k úpatí hory - a k základně - ležely srovnány se zemí celé bloky domů modernějších čtvrtí.

Někteří z lidí tam dole dávali celou tu zkázu za vinu přímo mně, ačkoliv by je před tímto osudem nedokázal zachránit ani ten zbabělec Summers. Válka se prostě k městům s významnou strategickou polohou, jako je Atalanta, nechová nikdy laskavě. Ale na druhou stranu není válka nijak zvlášť laskavá vůbec k nikomu, ani k vítězům, ani k poraženým.

Tu a tam jsem zahlédl i hračkám podobné trolejbusy namáhavě stoupající po úbočí - nebo o překot se ženoucí dolů. Připomínaly červené brouky vybavené ječivými, uši deroucími klaksy, které určitě musely být slyšet až někde na Avalon. Kdysi, když jsem byl mladší, jsem je hrozně rád fídl. A támhle, v přístavu - nyní relativně klidném poté, co před více než metacyklem odletěla i poslední loď z posledního konvoje na Gontor - se na dlouhých zpěněných kýlových brázdách přehnala zálivem startující letka Starfury a pak se s lehkostí vznesla ke klenuté modři oblohy. Své poslední metacykly u řízení jedné z nich už mám nejspíš taky za sebou.

Dotáhl jsem to tak daleko, jak mi jen dovolili. Nyní válka pokračovala dál beze mne. Byla to teď docela jiná válka - a já na tom měl svůj podíl. Od pádu Fluvanny před třemi lety bylo naše Impérium v defenzívě - plné udatného vzdoru, ale bezmocné. Naše přípravy na Gontoru a můj nálet na Otnar'at to všechno změnily. Nyní jsme se už neomezovali jen na vzdor, ale poprvé se chystali zaujmout agresivní postoj. Naše první ofenzíva, invaze na Fluvannu z Gontoru - Safir - se dnešního rána přiblížila na tři standardní týdny.

A tato nová Imperiální agresivita začala být cítit po celé domovské galaxii. Neúspěšný pokus LaKarnova Torondu uskutečnit druhou invazi proti planetám svobodné Fluvanny - a naše přípravy na osvobození té její části, o kterou jsme na počátku přišli - přinutilo nejvyšší velitelství ligy „dočasně“ na okupovanou Fluvannu přesunout jednotky a materiál z tažení probíhajících v jiných oblastech. Následky: chybějící pozemní jednotky převelené ze sodeskayské fronty způsobily, že Liga začala ztrácet území dobytá na sodeskayských Medvědech. Jakmile se tento proces uchytl, sami Medvědi se už postarají o to, aby byl doslova nezvratný. A brzy poté spustíme naši vlastní ofenzívu - druhou frontu, která se s konečnou platností stane počátkem konce tyrana Triannika a jeho nohsledů v okovaných botách...

Ovšem pro mě válka skončila. Své rozkazy jsem splnil, jak nejlépe jsem dokázal - ne vždy dokonale, ale vždy podle svých nejlepších schopností. A přežil jsem, zatímco druzí se stejnými schopnostmi, ale menší dávkou štěstí, ne. Dosáhl jsem výšin, rozhodoval o vývoji situace, pokud jsem mohl, a když na to přišlo, snášel jsem rány spolu s ostatními. Z nějakého důvodu to nestačilo. Brzy budu obětován bohům politiky, bohatství a moci - na mé vlastní straně! Ale každý, kdo bude chtít znát pravdu o tom, co se skutečně stalo, se ji dozví. Ale z širší perspektivy není moje odstoupení ničím víc, než vlnkou na jezeře za větrného dne. Můj vojenský soud se bude asi den nebo dva probírat ve všech důstojnických klubech, a pak se na něj v prudkých zvratech galaktické války - a našeho nadcházejícího triumfu nad Ligou - rychle zapomene. Ale nezávisle na tom, jaký osud mě čeká, budu vždy cítit obrovskou pýchu nad tím, že jsem svými skutky toto vítězství pomohl uskutečnit - a ještě větší nad tím, že jsem mohl sloužit s muži a ženami Imperiální flotily.

Epilog

11. dekadu 52014

Základna Imperiální flotily, Atalanta,
Hador-Haelic

Seděl jsem vedle Jima Payna za konzolou druhého navigátora jeho Typu 327, zatímco jsme popojížděli atalantským podzemním hangárem směrem k otevřeným vratům a přístavu za nimi. Po obou stranách kanálu stály ve vyrovnaných řadách Starfury i Bazilišky jako na inspekci - kterou, tím jsem si by jist, krátce před naším odletem skutečně prodělaly. Vedle každé lodi stály ve vyrovnaných útvech jejich posádky i lidé z údržby a mávali nám, zatímco jsme projížděli kolem nich. Podzemní hala za našimi zády byla, navzdory mé žádosti o nenápadný odlet, přeplněná lidmi: Claudie, Barbousse, Williams, Cottshall, LaSalle, Tompkinsová, Russo a mnoho dalších, kteří se postarali o to, aby pro mě byl můj krátký pobyt na Atalantě z osobního hlediska naprosto nezapomenutelný. Došla mi slova, když jsem se dnes brzy ráno loučil s Claudii před malou místnůstkou, ve které jsme strávili poslední společnou noc. A stejně tak před chvílí u

přistavního můstku. A tak jsem se jen na chvíli zastavil, otočil se ke ztichlému zástupu a tiše zasalutoval, a přitom drtil mezi zuby vlnu vzbouřených emocí, které by mě zahanbily do konce mého života. Pak jsem se otočil na podpatku a vpochodoval na loď.

Jakmile jsme minuli pancéřová vrata, připojila se k nám celá eskadra Starfury: šestnáct lodí v šípové formaci s naším Typem 327 v jejich čele nás doprovodila do větrného přístavu, chrlíce přitom do vzduchu oblaka vodní tříšti, která se na jejich bocích v paprscích ranního Hadoru třpytivě leskla. Ten pohled mi způsobil další problém s mými slznými kanálky. Jen málo věcí stvořených lidskou rukou je tak nádherných jako Starfury. Po chvíli, která se mi zdála jako tisíc let, jsme se napojili na vzletový vektor a začali klouzat po hladině, jako by trupy našich osmi lodí spojovala neviditelná lana. Okamžik nato jsme vzlétli a takřka kolmo mířili do vesmírného prostoru, zatímco já tiskl tvář k hyperobrazovce ve snaze zachytit ještě poslední pohled na město - a spoustu lidí - které jsem se naučil milovat. Payne zahanbeně otočil hlavu stranou, dokud jsme nevyzlétli do černi vesmíru a Starfury se neobrátily na cestu domů.

Poté, co mi zdvořile dopřál dostatek času na to, abych se dal znovu dohromady, se Payne otočil na sedadle a v rukou měl velikou obálku - a nebyla to jen tak nějaká stará obálka. Před válkou jsem občas létal na mise, při nichž jsem vozil posly s růžovými obálkami, jako byla tahle. Byly lemované širokou karmínovou stuhou a zapečetěny osobní pečeti císaře Onrada. "Generál Drummond s královským poslem mi těsně před odletem na Atalantu doručili tohle," vysvětlil Payne a podával mi obálku způsobem, jako by stále byla majetkem samotného Onrada. "Generál mi rozkázal počkat, dokud nebudeme ve vesmíru. Pak vám to smím předat."

"Eh, díky," vykoktal jsem překvapeně. Od Onrada - co to znamená? Zavrtěl jsem hlavou, převzal jsem obálku, položil si ji do klína a dlouho hleděl kosmickým tunelem ven, dokud jsem konečně přestal pociťovat naléhavé nutkání mrštit jí na druhou stranu letového můstku. Nakonec jsem přiložil palec a ukazovák na čidla těsně pod pečeti. Logické obvody si dávaly na čas a pečlivě ověřovaly mé otisky prstů, ale nakonec se pečeť s tichým cinknutím přece jen rozlomila vedví - byl to zvuk, jako když praskne tenká křišťálová deska. Uvnitř obálky byl jediný list, který se poté, co jsem ho vytáhl, ukázal jako... no měl jsem pocit, že to je - a také skutečně byl - pergamen, popsaný skutečným červeným inkoustem. Na dolní straně listu byla další stužka a tři další pečeti, opravdové pečeti z vosku, jaké používají panovníci, když podepisují důležité listiny, jako například mezinárodní smlouvy.

Imperiální výnos a edikt

Budiž všem známo, že Já, Onrad Pátý, velký galaktický císař, kníže hvězdokupy Regio a zákonný ochránce nebes, činím a svou pečeti stvrzuji tento výnos, na základě veškeré moci a práv svěřených mi korunovací. Od dnešního dne, Náš věrný poddaný Wilf Ansor Brim nechť je v celém civilizovaném vesmíru znám jako lord Brim, první vévoda Graysonský. S tímto titulem mu rovněž do jeho soukromého vlastnictví z našich královských držav přiděluji dvě neobyvatelné a pět obyvatelných planet hvězdy Grayson se všemi nemovitostmi, nerostnými surovinami, důchody, nájmy a příjmy z nich plynoucími. Tento edikt vydávám prvního standardního dne měsíce dekadu standardního imperiálního roku 52014.

Onrad V.

K tomuto prohlášení byla přiložena krátká poznámka napsaná inkoustem drobným písmem na obyčejné žluté samolepce:

Brime:

Snad tento titul, který jsem právě vytvořil, pro tebe učiní nezbytný rozsudek nespravedlivého vojenského soudu poněkud stravitelnějším. Buď ujištěn, že nezasloužená temná skvrna na tvém jméně bude jednoho dne odstraněna. Za to ti osobně ručím.

Mimochodem, můj příteli a poddaný, v případě, že to vnímáš tak, že tímto pro tebe válka skončila, mýlíš se. Tvůj příští úkol přijde přímo ode mne a věř mi, že ti při něm budou vstávat vlasy na hlavě.

Onrad

Dodatky

Příruční průvodce imperiálními
měrnými jednotkami
Pro návštěvníky domovské galaxie připravil
GALAKTICKÝ ALMANACH
(A PŘÍRUČNÍ ENCYKLOPEDIE)

Data:

Standardní imperiální kalendář používaný ve většině domovské galaxie je založen na avalonském místním kalendáři a skládá se z let o délce čtyř set dní, rozdělených do deseti měsíců: unad, diad, triad, tetrad, pentad, hexad, heptad,

oktad, nonad a dekad, každý po čtyřiceti dnech, uspořádaných do skupin po čtyřech desetidenních týdnech. Data jsou vyjádřena buď ve formátu <den>/<rok>, jako například 131/ 52013, nebo ve formátu <den> <měsíc> <rok> jako v případě 11 triadu 52013.

Jednotky měření času:

Standardní	Násobky	Odvozeno
klik=		1,5 x mrknutí lidského oka
cyklus =	50 kliků	
metacyklus =	50 cyklů	

Měření času v průběhu dne:

Denní doby v celé domovské galaxii se zakládají na místním členění dne na Avalonu a jsou určeny šesti ,hlídkami' po čtyřech metacyklech: úsvit, ráno, rozbřesk, večer, soumrak a noc. Tyto se přizpůsobují místnímu času, jak je to jen možné; ovšem pokud je místní doba rotace buď příliš krátká nebo příliš dlouhá, používají se zlomky či násobky standardního dne. Čas v průběhu dne se obvykle zaznamenává takto: <počáteční písmeno hlídky>: <metacyklus>: <cyklus>: <klik>, ve tvaru zkráceném podle potřeby. Příklad: Ú:3:45 nebo R:00:15. Ústně se část dne vyjadřuje vyslovením názvu hlídky po němž následuje volitelně slůvko ,plus' a uběhlý počet metacyklů směrem k následující hlídce: jeden, dva, nebo tři. Poté může volitelně následovat slůvko ,a' a uběhlý počet cyklů směrem k následující hlídce: od hodnoty jedna až čtyřicet devět cyklů. Příklady: úsvit plus jedna a dvacet pět, večer a čtyřicet, soumrak plus tři. V hovorovém jazyce použití slovního spojení ,a půl' označuje dvacet pět cyklů po metacyklů, jako v případě ,úsvit a půl' nebo ,úsvit plus tři a půl'.

Jeden standardní den kdekoli v galaxii je založen na šestihlídkovém avalonském dni.
Jeden standardní týden má deset avalonských dnů.

Další měrné jednotky:

mmi =	jedna tisícina iralu
palec =	jedna desetina délky lidského chodidla (viz. níže)
iral =	odvozuje se od starobylé délky ,průměrného' lidského chodidla
c'lenyt=	5 500 iralů
milston =	hmotnost přibližně jednoho standardního mlýnského kamene (viz. Imperiální muzeum na Avalonu)

Směr ve vztahu k povrchu:

světlosměr =	ve směru rotace planety
nocisměr =	proti směru rotace planety
boreálně =	pól planety ležící vlevo stojíte-li čelem ve světlosměru
austrálně =	pól planety ležící vpravo stojíte-li čelem ve světlosměru

Orientace v prostoru:

Orientace v prostoru je založena na kruhu o čtyřech stech stupních, přičemž nultý stupeň se nachází na přídi lodi, bývá také označován jako ,červený'. Další ,barevné' body jsou oranžový (cca 66,6 stupňů), žlutý (cca 133,2 stupňů), zelený (cca 199,8 stupňů), modrý (cca 266,4 stupňů) a fialový (330 stupňů). Orientace je vyjádřena ve vztahu k lodi a obecně po ní následuje slovo ,apex' nebo ,nadir' označující ,nahore' nebo ,dole' ve vztahu k orientaci lodního systému vnitřní gravitace. Hvězdná loď blížící se z 330 stupňů ,nahore' by měla relativní polohu ,modrého apexu'. Hvězdná loď blížící se z 390 stupňů ,dole' by měla relativní polohu ,červeného červeného fialového nadiru'.